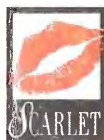

CE-AM GASIT AL MEU SA FIE

65.962

EDITURA MIRON

maxine barry

Ramona King își dorește cel mai mult pe lume să se răzbune. Nimic nu-i va sta în cale, pînă ce, fără să vrea, se va îndrăgosti.

Damon Alexander nu știe adevăratul motiv pentru care îl urmărește **Ramona**. Dar el are o iubită foarte capricioasă...

Greg Harding se îndrăgostește de **Verity**, care are propriul ei secret întunecat de ascuns...

Își vor găsi oare, acești oameni, fericirea sub stelele tropicale?

CARIBBEAN FLAME

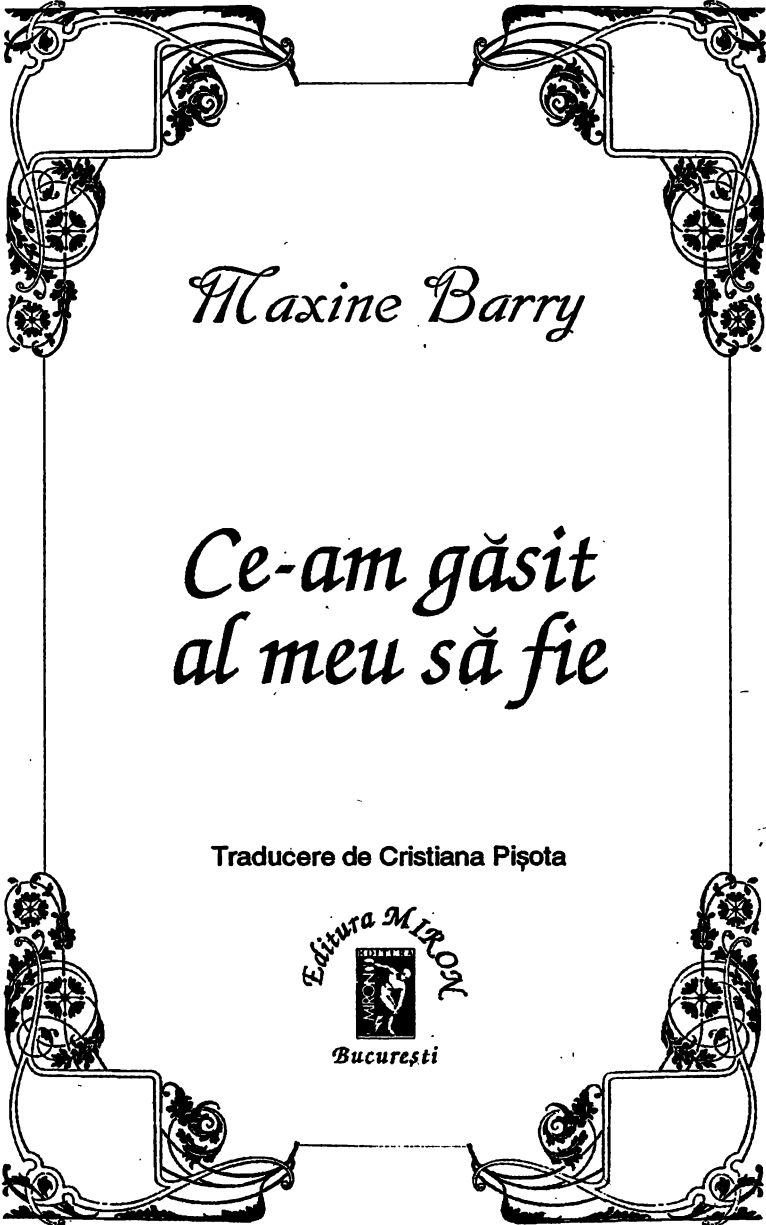
by Maxine Barry

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON.

**Nici o parte a acestei cărți nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
și prin nici un fel de mijloc – electronic
sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare și redare a informației,
fără permisiunea scrisă a Editorului.**

A decorative border with floral and scrollwork motifs, framing the text on the cover.

Maxine Barry

*Ce-am găsit
al meu să fie*

Traducere de Cristiana Pișota

Editura MIRON
A small square logo with the word "MIRON" and a stylized figure.

București

Prolog

Anglia

Întinzînd o mînă tremurîndă, Keith Treadstone bău cel de-al treilea pahar cu brandy din seara aceea. Se afla în biroul căsuței de vacanță, de lîngă Oxford, recent vîndută, privind la viitorul sumbru și nesigur. Atmosfera de balamuc de la Bursa de Valori a Londrei, unde lucra, își punea de fiecare dată amprenta nefastă asupra stării lui sufletești, iar retragerea într-un loc liniștit i se păruse întotdeauna o necesitate, nu un lux. Curînd însă căsuța împreună cu toate posesiunile lui de odinioară aveau să rămînă doar o amintire. El le pusese gaj într-o uriașă acțiune riscantă, acțiune numită *Alexandria*.

Keith sughiță și mai sorbi încă o dată din brandy.

– Oh, Dumnezeule, zise el fără vlagă și întinzîndu-se peste birou luă o fotografie. Privi îndelung la frumosul chip înrămat și, plecîndu-și capul cu păr de culoarea nisipului peste imaginea femeii îmbrăcate în larga robă tipică membrilor colegiilor din Oxford, suspină. "Oh, Ramonă... Întotdeauna ai fost atît de inteligentă. Ce vei spune, știind că eu am fost atît de... prost, prost, *prost!*"

Ar fi trebuit să-și dea seama că este folosit. Ar fi trebuit să intuiască mașinația din spatele chipului zîmbitor și al glasului lîngușitor. El, care de obicei jongla la

bursă cu milioanele clienților, fie ei familii regale străine, fie ei agenți de pariuri britanici, crezuse că văzuse tot, că știa tot. Ce păcăleală! El, personalitatea cu drepturi depline din lumea afacerilor, fusese tras pe sfoară... Iar acum urma să aibă nevoie de tot curajul, și nu numai, pentru a face ceea ce se cuvenea.

Se uită din nou la fotografia femeii. În adâncul sufletului știa că mai mult avea nevoie de ea, decît o iubea. Sosise vremea mărturisirilor. Luă o foaie de hîrtie cu antet și o dată. Apucă să scrie „*Dragă Ramona,*” dar se opri. Ce putea să spună? Că ei doi nu aveau nici un viitor împreună, ci doar acțiuni la acea navă nenorocită? Nu. Nu-avea nici un rost să gîndească acum astfel. Trebuia să se gîndească la Ramona. La Ramona, care era mai mult decît un chip frumos. La Ramona, care posedea o minte ageră și strălucită și o inimă mare, iubitoare și iertătoare. Trebuia să-și amintească acum de toate acestea. Era singura lui speranță. Inima ei bună și înțelegătoare...

Cu o mîină tremurîndă el se forță să scrie. „*Știu că mă vei ierta, iubita mea, pentru toate greșelile pe care le-am făcut. Știi că te iubesc*”. Apoi se opri răsufliînd din greu. Încă nu se putea concentra la scris, încă nu putea să aștearnă totul pe hîrtie. Nu putea să-i facă Ramonei așa ceva și, totuși... Ea trebuia să afle. Dar cum putea el să-i explice unei persoane cu onestitatea ei natura bestiei care era propria lui lăcomie sau ambiția nemiloasă a rechinului care se autointitula un cinstit om de afaceri? Un om atît de periculos, că numai gîndul la el îl făcea pe Keith să clatine din cap.

„Scrie pur și simplu, îl îndemnă insistent o voce lăuntrică. Descarcă-te.” Deodată, scîrțîitul unei uși îl făcu să-și ridice capul. Inima începu să-i bată puternic. Ochii

lui încețoșați se strînseră o clipă, concentrîndu-se, însă nu se mai auzi alt zgomot. Era probabil pisica. Gîndurile i se întoarseră la necazurile lui. Putea să mai salveze ceva? se întrebă el. Ramona îi acceptase o mulțime de lucruri; avea ea să facă față, *putea* ea să facă față și inevitabilului său faliment? De curînd, începuse să simtă la ea o neliniște pe care pînă atunci nu o mai percepu-se. O dată sau de două ori ea încercase să abordeze cu el una din renumitele ei „discuții serioase“ referitoare la legătura lor. Înainte, el reușise întotdeauna să o evite, apelînd la înțelegerea ei, asigurînd-o de dragostea lui, de nevoia lui, de loialitatea lui, dar niciodată de dorința lui. El nu avea dorință de dăruit.

Afară, un motan mare cu pete albe și negre sări sprinten pe gardul grădinii și începu să-și spele fața, în timp ce ochii lui verzi nu scăpau casa stăpînului din care răsună un scîrțîit puternic. Bartholomew își ciuli urechile și mîrîi înfricoșător. O clipă mai tîrziu, pisica văzu un bărbat străbătînd calm pajiștea grădinii, privind în stînga și-n dreapta străzii și urcîndu-se într-o mașină. Pînă să apuce automobilul să se îndepărteze, Bartholomew începu să-și spele din nou fața. În cîteva minute avea să se ducă la ușa din spate și să plîngă ca să i se dea drumul înăuntru. Urma să toarcă bucuros în timp ce avea să fie mîngîiat și dezmiertat sub bărbia albă și apoi avea să-și primească gustoasă masă de seară.

Dar în acea noapte stăpînul nu avea să-l mai trateze cu nimic. Stăpînul lui nu avea să-l mai trateze niciodată cu nimic.

Capitolul 1

Ramona King intră în capela liniștită și slab luminată, urmată la mică distanță de mama ei. Barbara King, privind îngrijorată la spatele încordat și la umerii împovărați ai fiicei sale înalte și subțiri, oftă adânc. Părul blond-argintiu al Ramonei captă instantaneu razele palide de lumină și-i făcu pe mulți să-și întoarcă privirile spre ea. Deși Keith era înmormântat în sătucul Foyle, mulți din colegii lui din Londra veniseră să-l însoțească pe ultimul drum.

Slujba fusese destul de scurtă, iar pe durata acesteia Ramona stătuse încrămențită. În curtea capelei, o mierlă aflată pe creanga unui mestecăn argintiu scotea triluri încântătoare, iar Ramona încă o dată își simți ochii inundați de lacrimi. Simți un mic ghiont între coaste și-și privi în gol mama, care ridică o mână de pământ și o aruncă peste sicriul din lemn de tek. Aproape că nu auzise nici un cuvânt din predica preotului. Se simțea împietrită. Forțându-se, urmă exemplul mamei, însă inutilitatea gestului o făcu să-și dorească să urle.

Keith murise. El plănuse să dispară astfel, însă acesta era lucrul pe care ea nu putea să-l accepte. Keith nu era genul sinucigaș, indiferent de ce spuneau

poliția și presa. Pur și simplu nu putea să înțeleagă. Iar ea era obișnuită să priceapă lucrurile. Inteligența ei academică se manifestase de timpuriu. Din fragedă copilărie îi plăcuse să pătrundă toate tainele. Setea ei de cunoaștere crescuse de-a lungul anilor, făcînd-o să ajungă cercetătoare la Colegiul *Somerville*, în competitivul domeniu economic.

Dar acum, dintr-o dată, se cufundase în întuneric...

Poliția îi spusese că logodnicul ei fusese ucis de un glonț tras în cap și îi ceruse să confirme că Keith Treadstone avea un pistol de fabricație germană din cel de-al doilea război mondial. Acesta nu era nici un mister, desigur. Aparținuse tatălui său, care îl adusese acasă ca amintire de război. Dar de ce să și-l fi îndreptat el în direcția lui? De ce oare nu lăsase nici un bilet în care să explice tot?

Trezindu-se din gândurile ei, Ramona constată cu surprindere că se afla din nou în lunga mașină neagră, îndreptîndu-se spre periferia satului și spre căsuța lui Keith. Nu-și amintea cînd părăsise curtea capelei și se cutremură. „Ține-ți firea, își zise ea înversunată. Nu are nici un rost.“

– Te simți bine, dragă? o întrebă Barbara cu blîndețe. Ea încuviință automat din cap. Nu se simțea însă bine și amîndouă știau acest lucru. În clipa următoare, mașina trase în spatele unui *Rover* albastru-închis, după care se ținuseră, iar șoferul le deschise repede portiera, încercînd să nu se uite la pieptul generos al blondei fermecătoare, ascuns sub reverul mătăsii negre al jachetei sau la gambel lungi, frumos formate, care ieșeau de sub fusta ei.

Martin Turner, avocatul lui Keith, le urmări cu privirea pe cele două femei care coborîră din mașina neagră,

ochii lui măsurînd-o apreciativ pe logodnica clientului său. Linia lungă și dreaptă a părului ei frapa întotdeauna, iar, în contrast cu hainele sumbre, avea un efect deosebit. În clipa în care se apropie și-și simți mîna întinsă scuturată cu fermitate, el își aminti că acea fată era cercetătoare la *Oxford*. Ochii ei mari, de un albastru-cenușiu îl fixară cu răceală, trădînd totuși vulnerabilitate. Ea nu era atît de calmă precum se prefăcea, se gîndi avocatul cu înțelepciune, întrebîndu-se în același timp, cu tristețe, cum avea să primească Ramona ceea ce urma. Testamentul era destul de simplu, dar circumstanțele... Martin deschise poarta și aproape că-și simți inima săltînd din piept cînd o pisică neagră cu pete albe sări pe gard lîngă el și mieună puternic.

– Bună, Bartholomew, zise Ramona, întinzînd mîna și urmărind cum pisica își pune capul pe ea, gîdilîndu-i încheieturile cu mustățile albe. Am uitat de tine. Iartă-mă, băiatule.

– Cred că l-a hrănit doamna Wibbiscoombe, spuse Martin, ținînd animalul la distanță. Ultimul lucru pe care îl dorea era păr de pisică pe noul lui costum. Ridicînd motanul în brațe și frecîndu-și obrazul de capul lui mătăsos, Ramona King intră în căsuța pe care o vizitase înainte de nenumărate ori. Totul era la locul lui și totuși diferit. După o clipă de nedumerire, își dădu seama că anumite lucruri lipséau. Nu atîrna un tablou lîngă balustrada scării? Și ce se întîmplase cu superba figurină din porțelan de Meissen care întotdeauna îi plăcuse la nebunie?

Cu toții se instalară în birou, Ramona ținînd în poală motanul. Keith îl iubise pe Bartholomew foarte mult.

– Cu permisiunea dumneavoastră, am să trec peste

vorbăria juridică și am să vă explic esențialul, începuse Martin energic. Keith îi-a lăsat totul ție, Ramona, o asigură el, renunțând la ușurința cu care abordase prima parte.

Ramona încuviință din cap. Nici nu se așteptase să fie altfel. Keith nu avea rude apropiate, doar câțiva veri pe care nu-i cunoscuse niciodată.

– Oricum... Martin Turner tuși și începuse să dea semne de nervozitate. Domnișoară King, ai cunoștință de acțiunile pe care Keith le-a achiziționat de-a lungul ultimelor patru luni? Pentru el personal, vreau să spun.

Ochii cenușii ai Ramonei se fixară pe avocat ca niște scînteie electrice. Dintr-o dată aceștia părură să radieze de inteligență, iar Martin își simți răsuflarea tăiată.

– Acțiuni? Nu. Keith rareori vorbea despre Bursa de Valori. Fiindcă și eu sînt economișă, încercam să nu discutăm prea multe probleme profesionale, explică ea cu calm. Aceasta fusese, bineînțeles, ideea ei. Dorea să vorbească despre alte lucruri. Familie. Copii. Viitorul lor împreună. Fusese doar o altă încercare nereușită prin care urmărise ca ei să se apropie mai mult. Ramona înghiți cu greutate, simțind o durere în ceafă. Nu trebuia să-și piardă stăpînirea de sine acum. În nici un caz acum.

– Hmm. Ai auzit de *Linia Maritimă Alexander*?

– Desigur, zise Ramona. Ca economișă și cercetătoare universitară, îmi place să fiu la curent cu companiile britanice. *Linia Maritimă Alexander* operează cu nave de croazieră și în prezent este cea mai mare din țară. Inițial a făcut parte din sectorul particular, fiind fondată prin anii '50 de Michael Alexander. Dar, la moartea lui, de acum aproape douăzeci de ani, compania a intrat în domeniul public și a fost condusă de omul

considerat mîna lui dreaptă. De-a lungul anilor care au urmat a cunoscut un declin treptat, însă acum fiul lui, Damon, a preluat direcțiunea și se pare că a reușit să o repună pe picioare. Ea expusese informațiile din memorie, simplu, cu seriozitate, nedîndu-și seama că evidenta ei inteligență o făcea să fie intimidantă.

– Înțeleg, zise Martin nesesizînd rezerva care îi nuanța tonul. Atunci probabil știi că Damon Alexander avea doar optsprezece ani cînd s-a angajat la companie și că a reușit să devină acționarul principal și președintele acesteia acum cîțiva ani. Deși *Linia Maritimă* este încă, din punct de vedere tehnic, cea mai importantă între companiile britanice de croazieră, se confruntă cu o concurență tot mai mare. De la moartea lui Michael Alexander n-a făcut decît să-și piardă clienți și teren, dar cu toate acestea fiul lui dorește să pună din nou compania în mișcare. De la reușita lui din sala de consiliu, el n-a mai luat în seamă nici un sfat și a susținut construirea navei *Alexandria*.

Avocatul făcu o pauză, conștientizînd că Ramona King nu numai că- l urmărea, dar era probabil cu mult înaintea lui. Acest lucru îi răni orgoliul lui masculin și cu toate acestea continuă:

– Pînă acum Alexander n-a avut de-a face cu călătoriile maritime de lux, ca să zicem așa. *Alexandria*, însă, este o navă fără pereche. Este mai mare și mai bună chiar și decît *Queen Elizabeth II*. Am înțeles că este pe cale de a fi lansată la apă și că voiajul inaugural este programat în ianuarie. Mi s-a spus că aceasta este cea mai bună perioadă de navigat în Caraibe.

– Și Keith are acțiuni la această navă? întrebă ea direct.

– Da. Și chiar destul de multe.

– După câte am înțeles, *Alexandria* este un fel de experiment, este prima navă de croazieră construită să deservească detașamentul superavuților anilor '90, roști ea meditativ, exprimîndu-și gîndurile. N-am făcut un studiu aprofundat, desigur, dar, în principiu, majoritatea liniilor maritime înghesuie pe fiecare navă cît mai multe cabine posibile, pentru a lua la bord cît mai mulți pasageri și a dobîndi astfel cît mai mulți bani cu putință. *Alexandria* însă are cabine mult mai puține și mult mai spațioase. După cît se pare, este ca un Palat Buckingham plutitor. Profitul se preconizează a se realiza din exorbitantele prețuri practicate, nu din numărul pasagerilor. În calitate de economist, ideea i se păruse strălucită. Dar nu aceasta era problema care o preocupa acum. Cît de mult a cheltuit Keith cu aceste acțiuni ale lui? Întrebă ea, nedîndu-și seama că aștepta răspunsul cu sufletul la gură.

Martin tuși.

– Tot ce-a avut, domnișoară King, zise el fatalist. Toate economiile, inclusiv această căsuță, pe care, în paranteză fie spus, a vîndut-o unui coleg de la serviciu. Absolut tot. Și cum dumneata ai moștenit tot, deții acum peste cinci procente din *Alexandria*.

Ramona scutură din cap uluită.

– Pur și simplu nu înțeleg, zise ea sfîrșit. Keith n-a fost niciodată de părere să-ți pui toate ouăle într-un singur coș. Din punct de vedere economic, logic este să ai posesiuni cît mai diverse. Desigur, dacă nu ai milioane cu care să jonglezi. Dar de ce, se gîndi ea tristă, nu-i spusese el despre ceea ce făcea? Aceasta nu era o simplă problemă de serviciu. Era viitorul lor, iar Keith se jucase cu el. Dar dacă *Alexandria* este un eșec? Întrebă ea, mai mult retoric. Dar deja cunoștea

răspunsul.

– Nu cred că va fi, zise repede Martin. Damon Alexander este considerat în lumea londoneză a afacerilor un geniu financiar. Dar, desigur, nu este nevoie ca eu să-ți spun dumitale acest lucru, zise el prefăcut. Bineînțeles, Alexander este acționarul principal al navei, deținând cam patruzeci de procente, dar lista oamenilor de afaceri care au investit în ea este demnă de *Who's Who*. Președinți de bănci au investit milioane. Șeici ai petrofului, familii regale străine, playboys, petroliști texani... toți care sînt cineva au investit în *Alexandria*.

Ramona nu se simțea asigurată. De fapt se simțea mai încurcată ca oricînd.

– Stai puțin, zise ea brusc trezită din tristețe și confuzie de un gînd. Chiar dacă Keith ar fi vîndut tot ce posedă, n-ar fi putut să achiziționeze cinci la sută dintr-un asemenea proiect-mamut, nu-î așa?

Martin tuși. Sperase ca ea să nu se lege de acest aspect. O speranță zadarnică, își dădu el acum seama. Deși arăta ca un înger, Ramona King avea mintea unei capcane de oțel.

– Așa este. Și eu m-am gîndit la fel, recunosc eu ăla. Dar am acțiunile chiar aici... El ridică un plic mare, sigilat. Le-am verificat. Le-am verificat minuțios. Pînă acum șase zile, Keith Treadstone deținea cinci procente din *Alexandria*. Acum le deții dumneata și automat ai dreptul, printre altele, la o cabină în voiajul inaugural, la vot desigur și la numeroase alte facilități de ordin financiar. Dacă dorești, sînt convinși că poți vinde și mîine acțiunile la un preț extraordinar.

Ramona clătină din cap, nevrînd să se gîndească încă la modul în care avea să rezolve afacerile lui Keith. Noaptea trecută adormise plîngînd, iar acum se simțea

atît de obosită și de vlăguită, că nu-și dorea decît să se ghemuiască în pat și să doarmă un an întreg. „Oh, Keith, rosti ea în gînd cu amărăciune. În ce Dumnezeu te-ai băgat?”

– Ei bine, acesta este testamentul, zise Martin, nerăbdător să părăsească acea casă și să se spele cît mai repede cu putință pe mîini de Keith Treadstone. Mai este ceva?

Ramona înclină aprobator din cap.

– Îl vreau pe Bartholomew, zise ea, mîngîind motanul care se ghemuise și adormise în poala ei. Apoi îi aruncă o privire încruntată mamei sale și adăugă: Dacă, bineînțeles, este posibil...

– Sigur că este, rosti cu blîndețe Barbara King, cu glasul ei răgușit. Să-și vadă fata în asemenea chin și să nu poată face nimic ca s-o aline, aproape că era mai mult decît suportă.

Fără să mai spună altceva, Ramona se ridică, strîngînd pisica la piept și își urmă mama afară. Asemeni lui Martin, nici ea nu era dornică să mai rămînă acolo.

Odată întoarsă în spațioasa lor locuință de pe Woodstock Road, Ramona îl lăsă jos pe Bartholomew ca să-și exploreze noul domiciliu și se îndreptă spre bucătăria veselă în care dominau verdeața și culoarea pliersicii. I se părea reconfortant să-și privească mama pregătind ceaiul. I se părea un lucru atît de normal. Atît de obișnuit. Era ca și cum s-ar fi întors acasă după o călătorie în Oz, în acel ținut nebunesc în care nimic nu părea real.

– Soarbe asta și spune-mi ce părere ai, zise cu fermitate Barbara King. Ea așeză ceașca în fața fiicei sale și se prăbuși într-un scaun de bucătărie, oftînd adînc.

Cu un zîmbet obosit, își scoase pantofii și se întinse după ceașca ei. Ce zi avusese!

– Nu știu ce să cred, încă, zise Ramona. Dar am o presimțire că acele acțiuni pe care Keith le-a cumpărat au legătură cu... sinuciderea lui.

– Sinucidere. Da, zise Barbara, ciudata inflexiune din tonul ei făcînd-o pe Ramona să-și ridice capul blond-argintiu. Două perechi de ochi albaștri se întîlniră neprefăcuți.

– Și tu? șopti Ramona. Și tu ai aceeași senzație? Nu pot să nu mă gîndesc că această sinucidere... pur și simplu nu mi se pare un lucru pe care Keith să-l fi făcut.

Barbara încuviință din cap.

– Întotdeauna am zis despre Keith că era prea... retras... ca să dispere cu atîta ușurință. Ea își alese cuvintele cu atenție, dar, chiar și așa, Ramona o fulgeră cu o privire îngrijorată. Cît de mult știa mama ei?

Barbara, care mereu fusese apropiată de unicul ei copil, citi cu ușurință întrebarea și, oftînd adînc, puse ceașca pe masă.

– Trebuie să recunosc, dragă, că prietenul tău Keith m-a neliniștit puțin. Voi doi erați împreună de atîta vreme și totuși... Ea se întrerupse, întrebîndu-se dacă nu cumva existau, chiar și între mamă și fiică, lucruri ce ar fi fost mai bine să rămîină nerostite.

– Și totuși? insistă Ramona, știind că era periculos, dar avînd brusc nevoia disperată de a se încrede în cineva.

– Păreați mai mult a fi frate și soră, decît iubiți, scumpo; zise Barbara și-și privi îngrijorată fiica. Nu vreau să te rănesc, dar... niciodată nu l-am considerat pe Keith bărbatul potrivit pentru tine.

Ramona își plecă privirea o clipă și apoi roși destul

de prevăzătoare:

– Mamă, eu și Keith n-am fost niciodată amănți. Gata, totul fusese spus. Încet, cu mare teamă, ea își ridică ochii de la ceașca de ceai, însă mama ei nu făcu decît să-i cuprindă mîna și să-i zîmbească trist. Ochii ei erau atît de buni, că Ramona simți două lacrimi fierbinți rostogolindu-i-se pe obraji.

– M-am gîndit eu, zise Barbara calmă. Unii bărbați... unii bărbați nu au nevoie de o astfel de dragoste. Tu însă ai. Acest lucru m-a speriat, Ramona, continuă ea încet. Dincolo de timiditatea ta, ești femeie. Cu toate nevoile și dorințele unei femei.

Ramona încuviință din cap și eliberă un oftat cutremurător. Își șterse lacrimile de pe față și-și trase nasul.

– Știu. Uneori relația noastră părea atît de searbădă, că mă speria pînă și pe mine. Dar tu știi că în viața mea bărbații n-au ocupat un loc prea însemnat. La școală mereu învățam prea mult pentru examene și nu mai aveam timp de vreun prieten.

– Te înroșeai ca o sfeclă dacă un băiat doar te privea. Și mulți au făcut-o, Ramona.

Fată înclină aprobator din cap.

– Apoi la *Oxford*, am știut că trebuia să obțin calificative maxime dacă voiam să-mi dau doctoratul în filosofie. Așa că am studiat mai asiduu ca oricînd.

– Îți mai amintești că eu mereu te îndemnam să ieși mai mult afară din casă? zise Barbara rîzînd delicat. În timp ce alte mame își atenționau fetele să nu se ducă la prea multe petreceri, eu scormoneam după evenimente mondene la care să participi!

Ramona rîse.

– Și apoi l-am cunoscut pe Keith, zise ea, devenind

serioasă. Ridică șervețelul pe care mama ei i-l dăduse și-și arcui gânditoare sprâncenele blonde. Știi, la început, n-am observat... cît de stranie era legătura noastră. Cînd ne despărțeam în prag doar cu un sărut și un surîs, credeam că vrea să fie drăguț. Că știa cît eram de emotivă. De sfioasă. Dar, ulterior, m-am lăsat prinsă din nou de cariera mea. Mi-am luat doctoratul în filosofie, apoi am devenit cercetător universitar, dar tot timpul eu și Keith... cred că am fost purtați de vînt, recunosc eu îndurerată. Abia de curînd am început să-mi privesc atent viața. Eram cercetătoare cu drepturi depline la *Oxford*, dar, într-un fel, acest lucru nu-mi mai era suficient. Mi-am dat seama că anii trec pe lîngă mine, că nu am încă un soț, o familie. O dragoste.

– I-ai spus lui Keith ce simțeau? o iscodi cu mare atenție Barbara. Ea nu dorea să-i facă fiicei durerea mai mare decît era.

Ramona oftă.

– Of, am încercat, dar el întotdeauna evita subiectul. În cele din urmă mi-a spus că era impotent.

– Și asta, desigur, făcea practic imposibilă despărțirea de el, zise Barbara oftînd.

Ramona înclină aprobator din cap, strîngînd tare mîna mamei.

– Da! Înțelegi, nu-i așa? Cum aș fi putut să-l părăsesc? Eram împreună de ani de zile. Ar fi fost o cruzime... ar fi fost ca și cînd i-aș fi spus că nu era destul de bărbat pentru mine, că nu era destul de bun, că tot ce conta era sexul. Am încercat să-l ajut. l-am aranjat să consulte medici, terapeuți, dar acum mă întreb dacă a fost vreodată la programările făcute. Totul începea să se acumuleze și apoi...

Barbara oftă tremurat.

– Și apoi... asta.

Ramona înclină din cap.

– Da. Sinuciderea, aprobă ea abătută, durerea încolțind-o din toate părțile. Această afacere *Alexandria*. Indiferent de ce s-a întâmplat trebuie să fi avut legătură cu asta, zise ea hotărâtă. Nici nu voia să ia în considerare posibilitatea că ea ar fi fost cea vinovată, că presiunea pe care ea o exercitase asupra lui ar fi fost paiul care deșelase cămila.

– De acord, zise Barbara. Și ce ai de gând să faci?

Ramona își trecu o mână obosită prin părul lung și blond.

– Nu știu. Cred că o să mă apuc de investigații. O să încerc să aflu de ce Keith a cumpărat toate aceste acțiuni. De unde a luat banii. Și nu voi lăsa chestiunea nelămurită.

Barbara încuviință din cap. Își cunoștea destul de bine fata ca să-și dea seama că ea avea să afle adevărul, indiferent de obstacolele care i-ar fi stat în cale. Dar, la rîndul ei, de-a lungul vieții, și ea se confruntase cu situații grele din care învățase că singura cale de izbîndă era să iei viața în piept, s-o privești drept în ochi și să te descurci cu ea. În cazul Barbarei, dificultățile însemnaseră un soț care nu fusese soț deloc, o căsnicie care nu fusese căsnicie, trădare, teamă. Oricare ar fi fost piatra cu care viața arunca în tine, singura cale prin care puteai să eviți lovitura era să ții capul sus și ochii deschiși. Iar ea fusese foarte atentă și-i transmisese înțelepciunea și fiicei sale. Acum însă se întreba dacă nu cumva era timpul să-i dea și un sfat dur, dar vital.

– Știi prin ce treci, scumpo, și te voi susține mereu. Dar, de îndată ce vei închide capitolul Keith, poate ar

trebui să părăsești o vreme Oxford-ul. Să ieși, să vezi lumea. Să-ți găsești un bărbat, un bărbat pasional. Nu te poți ascunde la infinit, scumpo. Nimeni nu poate.

– Să mă ascund? Să mă ascund de ce? întrebă Ramona uluită.

– De viață, dragă, spuse cu fermitate Barbara King, întâlnind, fără să clipească, privirea fiicei sale. De viață, Ramona.

Capitolul 2

Bărbatul aflat în fața mulțimii de reporteri era o adevărată mană cerească pentru fotografi. Docurile Southampton nu erau priveliștea cea mai plăcută și, deși minunatul pachetot fusese scaldat de lumina blitz-urilor aproape o jumătate de oră, frumosul lui chip rămânea cel care conferea articolului perfecțiunea.

Camere de luat vederi de la BBC și de la alte televiziuni rivale erau înghesuite pe lângă mai vîrstnicii reporteri de la serioasele cotidiene londoneze și pe lângă mai tinerii și mai lacomii corespondenți de la revistele de scandal. Încăperea pregătită pentru conferința de presă era cuprinsă de haos, gălăgia atingînd limita infernalului.

Bărbatul care stătea la masă, înconjurat de microfoane, se uită spre mulțime, iar cînd buzele i se arcuiau într-un zîmbet delicat, blitz-urile se declanșară instantaneu. Ralph Ornsgood, înaltul suedez blond, recunoscut ca fiind mîna dreaptă a lui Damon, se aplecă spre bărbatul lângă care se afla.

– Totul este pregătit, Damon, strigă el și-și încrucișă degetele.

Damon privi la marea de fețe avide, extaziate de

lansarea la apă a noului superpachebot și zîmbi. Cei mai mulți dintre ei nu aveau idee de muncă asiduă pe care o prestase. *Alexandria*. De la primele schițe la ultimele accesorii ale mînerelor de la uși, el asudase asupra proiectului, știind că de aceasta depindea viitorul. *Linia Maritimă Alexander* avea nevoie de o stea, iar dacă această navă nu devenea așa ceva, atunci el era terminat. Consiliul de administrație urma să aibă o zi plină de evenimente.

– Doamnelor și domnilor, zise el și, într-o clipă, se făcu liniște.

Operatorii mai experimentați se uitară unii la alții și înclinară din cap cu subînțeles. Văzuseră și înainte bărbați telegenici, bărbați care aveau în fața camerei acel „ceva” ce trăda superioritate, însă acest Damon Alexander era cu totul aparte. Nu numai că avea înfățișarea plăcută, dar era înconjurat de o aură de putere inconfundabilă. Instantaneu, inimile femeilor prezente tresăriră.

– Aș dori să încep această conferință de presă scuzîndu-mă pentru lipsa de romantism din lansarea *Alexandriei*, continuă Damon. Știu că majoritatea dintre dumneavoastră v-ați imaginat o navă imensă lunecînd grațios și maiestuos pe cala de lansare în mare. Din nefericire, navele nu mai sînt lansate la apă în zilele noastre. În schimb, bazinul unde se află *Alexandria* va avea ecluzele deschise și se va umple încet. Acest lucru poate dura pînă la cincisprezece ore, ceea ce nu este chiar atît de groaznic, știu. Oricum, avem o foarte frumoasă doamnă care va sosi în scurt timp ca să spargă sticla de șampanie de prora *Alexandriei*, după cum sînt sigur că știți. Imediat în sală se auzi rumoare. Desigur toată lumea știa. O doamnă de rang regesc, a cărei

frumusețe era cunoscută în lumea largă, acceptase să lanseze măreața navă britanică. Mai târziu, continuă el, *Alexandria* va fi trasă de un remorcher în port de unde o pllotină o va scoate în larg. Nava își va începe astfel prima din cele trei călătorii de probă planificate. După cum veți vedea din pliantele pe care le-ați primit la intrare, motoarele *Alexandriei* sînt Pielstick Diesel cu elice dublă, fiind cele mai bune din lume. Nava are un echipaj compus din opt sute de membri... da, atît de mulți, adăugă el cînd în sală se auzi un murmur de surprindere. După cum observați din lista caracteristicilor, nava dispune de o capacitate de o mie șase sute de locuri care nu este cu mult mai mică decît la majoritatea pacheboturilor, dar *Alexandria* n-a fost construită avîndu-se în vedere cantitatea, ci calitatea. Fiecărui pasager de pe *Alexandria* îi va fi asigurat un serviciu imediat de cea mai înaltă clasă.

– Sînteți convins că *Alexandria* va fi gata pentru voiajul inaugural în ianuarie? se auzi o voce din mulțime.

Damon înclină aprobator din cap și rosti:

– Da.

Răspunsul scurt și categoric îi luă prin surprindere pe reporteri și, cum sosise timpul întrebărilor, ei se îmbulziră cu iscodelile.

– De ce ați ales Caraibe pentru voiajul inaugural, domnule Alexander?

– Pentru că acea perioadă de timp este perfectă pentru a face o pauză de iarnă, iar Caraibe are de oferit tot ce-ți poți dori.

– Greșim cînd spunem că zona Caraibelor este deja arhideservită de alte nave de croazieră și că succesul sau insuccesul *Alexandriei* trebuie dovedit imediat, prin intrarea în cursă?

Damon Alexander zîmbi și din nou blitz-urile se declanșară. Nu era nici greu de înțeles de ce. La cei treizeci și trei de ani, el era unul din cei mai bogați magnati ai Marii Britanii, sigur, cel mai controversat și foarte retras, apărînd astfel ca un personaj misterios și romantic. Adăugînd o statură athletică de un metru optzeci și cinci înălțime, cu o constituție perfectă, un păr bogat, aproape negru la culoare, și niște ochi mari, cenușii, puteai spune că te aflai în fața unui fenomen. Iar dacă mai luai în considerare și faptul că era holtei puteai să fii la un pas de isterie. Fotografiile făcute în acea zi aveau să înfrumusețeze paginile tuturor ziarelor din țară.

– *Alexandria* este o navă unică, zise Damon Alexander, pe un ton care trăda mîndrie. Pînă acum nu s-a mai construit așa ceva.

– Unii s-ar putea să spună că snobismul a luat-o razna, se auzi o voce invidioasă din zona ziarelor de scandal. Într-o epocă în care tot mai mulți oameni obișnuiți își pot permite croaziere, este drept să construiești nave care să fie numai la îndemîna superavuților?

În sală se stîrni agitație, de parcă mulțimea și-ar fi adulmecat vînatul. Ca un animal, aceasta se răsuci spre pradă.

– Eu nu împart oamenii în obișnuiți și super-avuți, așa cum se pare că faceți dumneavoastră, zise Damon cu un glas de gheață. Dacă vreți un exemplu de croazieră accesibilă și confortabilă pentru cei care trăiesc din salariu fix, vă sugerez să faceți o călătorie de-o săptămînă cu *Athens*, una din nenumăratele nave ale *Liniei Alexander* care navighează regulat pe ruta Mediteranei. După cum știți sau după cum ar fi trebuit să știți dacă v-ați fi făcut temele, *Linia Maritimă Alexander*, în comparație cu alte companii din lume, oferă cele mai

competitive și mai accesibile prețuri.

Ochii, cenușii la culoare, reci în expresie, sfredeleau chipurile roșii ale reporterilor.

– *Alexandria* este pur și simplu o extindere firească a companiei noastre. Sîntem în anii '90, doamnelor și domnilor, iar acum în lume sînt mai mulți milionari ca oricînd. *Alexandria*, simplu spus, este o navă a milionarilor. Nu sperați la scuze pentru acest lucru, deoarece veți avea mult de așteptat. Cuvintele lui se întoarseră acum sfidătoare, iar mulțimea simți schimbarea din balanța de forțe. Damon Alexander nu mai era prada, ci vînătorul, și era fascinant cum reușise să răsucescă totul din condei. Nu erau prea mulți oameni care să accepte provocarea presei și să iasă învingători. După cum veți vedea din specificațiile tehnice, continuă el adresîndu-se încă o dată sălii ca întreg și privind, în același timp, cum broșurile erau frunzărite, cabinele de la bord sînt de categoria întîi. De pildă, nu există cabine pentru pasageri care să aibă vedere spre bărcile de salvare, căci acestea sînt ocupate de membrii echipajului. În aceeași ordine de idei, nu există cabine fără ferestre pentru pasageri. Nava dispune de o sută de cabine de o persoană. *Linia Maritimă Alexander*, spre deosebire de alte companii, nu-i penalizează pe tot mai numeroșii oameni care vor să călătorească singuri. Există de asemenea un număr de zece cabine amenajate pentru persoane cu handicap, însă întreaga navă este prielnică scaunului cu roțile. Dar, mai presus de orice, numele jocului, domnilor – el le aruncă reporterilor care băteau acum în retragere o privire aspră – este luxul. LUXUL, rosti el apăsător. *Alexandria* este un palat plutitor, pentru că așa ceva am vrut să fie. Este perfectă, este britanică și fiind cea mai splendidă navă

În circulație, o va detrona pe *Queen Elizabeth III*! El își ridică glasul cu o octavă și lovi puternic cu piciorul în podium. În sală erupse un ropot de aplauze. Dar, în timp ce Damon se ridică să conducă mulțimea la ceremonia de deschidere, mintea lui nu se gîndea la succesul înregistrat, ci la veștile proaste pe care le primise în acea dimineață. -La veștile despre acțiuni. La veștile despre acel bărbat blestemat. Joe King.

Într-un mic cabinet al spitalului *John Radcliffe* din Oxford, medicul Verity Fox se așează supărată pe un scaun, trăgîndu-și pe mîneci unul din halatele ei albe. Tocmai terminase o intervenție pe cord, iar șansele de ameliorare ale pacientului ei erau destul de bune. Acum însă avea alte probleme în minte. Inima îi bătea îndurerată. Aștepta de trei zile rezultatele analizelor, dar avea senzația că trecuseră trei ani. Așteptarea luase acum sfîrșit.

Doctorul Gordon Dryer, prieten de mulți ani, intră în cabinet și se așează la birou. Era tras la față și cîteva momente cei doi doctori se priviră îndelung, într-o liniște totală. Verity fu prima care rupse tăcerea.

- Este ce-ai crezut? Întrebă ea simplu.

Gordon încuviință din cap.

- Da. Este. Îmi pare rău, Verity. O, Doamne, zise el vlăguit, pe un ton ce trăda disperarea. De cîte ori n-am spus acest lucru pacienților!

Verity înclină înțelegător din cap și inspiră adînc, tremurat. Nu-i venea să creadă, chiar și acum, cînd avea în față dovada clară. Totul se întîmplase atît de repede. Cu numai trei luni în urmă, simțise o oboseală apăsătoare urmată de dureri minore și se dusese la Gordon pentru analize. Inițial, amîndoi crezuseră că era

vorba de anemie. Însă apariția altor simptome și rezultatele primelor analize de sânge le dovedeau contrariul.

– Mă simt groaznic de inutil, gemu Gordon. Ar trebui să fiu specialistul hematolog aici...

Verity clătină din cap.

– Nu te acuza, Gordon, zise ea tăios. Știa că ar fi trebuit să rostească vorbe care să-l aline, dar, deodată, nu putea să facă acest lucru. Afară era o superbă zi însorită de septembrie, cu cer senin, ciripit de păsările și grădini pline de flori, iar ea avea să moară. Deci, asta este, zise Verity după un timp, înghițind cu greutate. Simți în gură gustul de cupru al fricii și-l înghiți ca pe fier. Eu sunt un simplu chirurg, tu ești specialistul în materie. Spune-mi, Gordon. Sincer și simplu. La ce să mă aștept? Gordon se uită la ea, la părul negru care îi încadra fața palidă și drăguță, în formă de inimă, și constată că nu putea să privească în acei ochi mari, de abanos. Drept urmare fixă rezultatele din fața lui și repede începu să-i prezinte situația. Leucemia era o boală rară. Foarte rară. Transfuziile de sânge i-ar fi ameliorat starea și i-ar fi îngăduit să-și continue activitatea încă o lună sau chiar două, dacă organismul ar fi reacționat bine. Dar n-ar mai fi putut să practice chirurgia. Inevitabil, în curând pînă și consultațiile și completarea fișelor aveau să devină prea obositoare. Urma să aibă nevoie de lungi ore de somn. Treptat avea să-și piardă douăzeci la sută din capacitatea de coordonare. Dar nu va avea de suportat nici un fel de dureri. Cancerul sîngelui nu era la fel ca acela al organelor. Acela durea.

Verity ascultă și înclină din cap. Ca doctor care regulat avea de-a face cu durerea, știa că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru această binecuvîntare. Dar

nu era. Era supărată. Era... îngrozită. Avea treizeci de ani și mereu își imaginase într-un viitor apropiat o căsătorie și copii, deși deocamdată nu avea nici un prieten intim. Acum nu avea să se mai întâmple nimic din toate acestea.

– Nu am habar ce să fac, zise ea într-un final. Nu este o tîmpenie? Eu, care sînt medic...

– Ce importanță are acest lucru? Întrebă Gordon cu blîndețe. Îți va trebui ceva timp ca să te împaci cu gîndul, exact ca oricare alt om.

Verity încuviință din cap. Timp. Dintr-o dată, întreaga ei viață, ce mai rămăsese din ea... gravita în jurul timpului. Simțea panica, asemeni unui flux, apropiindu-se de ea de la mare distanță, și se ridică brusc.

– Mă duc acasă, zise ea scurt și se îndreaptă spre ușă înainte ca Gordon să apuce să reacționeze într-un fel.

Luă un taxi care o lăsă în fața casei sale mari de pe Five Mile Drive. Primăvara, cireșii în floare făceau din acea arteră un bulevard al inflorescențelor. Bine măcar că mai avea timp să vadă încă o dată acea frumusețe, se gîndi ea, plătînd șoferul.

Oh, Doamne, murmură Verity în gînd, era ridicol. Avea să umble de nebună ca să se uite la toate cîte existau pentru că ar fi fost posibil să le vadă pentru ultima dată? Poate. Nu știa. Străbătu în fugă aleea din grădină, trînti ușa de la intrare în urma ei și se rezemă de aceasta de parcă ar fi intrat într-un port ferit. Începu să rîdă. Apoi să plîngă. Multă vreme stătu pur și simplu rezemată de ușă, rîzînd și plîngînd...

Ramona King intră în biroul agitat al lui Raymond Young și privi în jur. Nu venea prea des la Londra, dar

cînd o făcea aprecia zarvă care domnea la Bursa de Valori. *Abercrombie and Guidhall* era un nume respectat în tranzacțiile de bursă, iar ea îi cunoscuse pe mulți dintre agenții firmei prin intermediul lui Keith și-al companiei lui.

– Ramona, îmi pare bine că te văd. Sînt foarte bucuros că m-ai sunat, voiam și eu să-ți vorbesc, zise Ray abordînd acel stil rapid, tipic pentru cei care lucrau la bursă. M-a întristat profund moartea lui Keith, adăugă el, răsucindu-se puțin și poftind-o să ia loc.

– Mă bucur că ai putut să mă primești atît de repede, spuse ea și ezită o clipă simțînd privirea înscoditoare pe care Ray i-o aruncase. Era oare închipuirea ei sau el părea într-adevăr sceptic? Voiam să discut cu tine despre acțiunile *Alexander* pe care Keith le-a cumpărat. Știi despre ele, nu?

Raymond înclină aprobator din cap, pe chipul lui așternîndu-se o expresie curioasă și, în același timp, amenințător de neliniștită.

– Da, știu. De fapt, cred că știu chiar puțin cam mult. Din nou el aruncă o privire ciudată.

– Oh? Ramona își simți gîtul cumplit de uscat și inspiră brusc. Ceva este în neregulă, nu-i așa? zise ea direct.

Ray consimți. Nici el nu avea de gînd să se dea după degete.

– Da. Foarte în neregulă. Într-o manieră destul de simplistă, Ramona, eu cred că Keith a delapidat milioane de la firmă sau mai degrabă de la un anumit client de la firmă. El ezită o clipă, de parcă ar fi așteptat așa ceva. Ochii lui, în ale căror adîncuri strălucea o privire meditativă, rămaseră fixați pe ea.

Ramona clipl și inspiră profund.

– M-am gândit că este ceva de genul acesta, zise ea cu glas tremurător. Keith mi-a lăsat cinci procente din *Alexandria*, nava de-un miliard de lire, după câte se spune în presă.

– Cinci procente? Raymond aproape că păli. În fața lui stătea acum o femeie foarte, foarte bogată și puternică. Chiar atât de mult?

– Desigur, situația acum se schimbă, zise Ramona, forțându-se să gândească practic. Fiind moștenitoarea lui Keith, acest client al vostru intenționează probabil să mă dea în judecată pentru banii deturnați?

– Ray nu răspunse, dar începuse să arate de-a dreptul încurcat.

– Și singura cale de a strânge acei bani este să vînd acțiunile *Alexandria*. Spune-mi... ea își dresе glasul agitată. Cît anume a împrumutat... Keith?

– Două milioane două sute cincizeci și cinci de mil. Ramona își umezi buzele uscate.

– Înțeleg. Iar numele clientului... este?

Ray se foi neliniștit în scaun.

– Chiar nu știi, nu-i așa? zise el, nevenindu-i parcă să creadă, dar dîndu-și seama că nu avea de ales.

Ramona îl privi nedumerită.

– Ar trebui să-l cunosc?

– M-am gândit... începu Ray, însă scutură din cap. Crezuse că era și ea amestecată, dăr evident nu era. Îmi pare rău. Nu-i pot dezvălui numele clientului nostru. Nu vrea să i se facă publicitate și deoarece Keith a murit... El ridică din umeri.

– Dar mă pot trezi că acest client al vostru va veni și-mi va cere acțiunile. Nu? adăugă ea, în timp ce Ray continua s-o privească încruntîndu-și enigmatic sprîncenele. El își întinse mîinile.

– Presupun că da. Sincer, nu știu. Ceea ce era desul de adevărat, se gîndi el crispîndu-se. Habar nu avea de ce se petrecea. Mai ales dacă Ramona nu era amestecată.

– Nu are nici o logică. Absolut nici una, murmură Ramona. Trebuia să-și consulte avocatul, să se asigure că nu exista pentru ea nici o implicație legală. Dar era atît de ciudat! Dacă Keith deturnase banii... Dar dacă n-o făcuse? Trebuie să aflu, Ray, zise ea. Cine este clientul?

Ray clătină din cap.

– Îmi pare rău. El era înțelegător, dar nu putea să facă mai mult, căci capul îi era pe butuc. Nimeni nu se punea cu Joe King. Nici măcar propria lui fiică, dacă avea cît de cît minte.

– Keith trebuie să fi acționat confidențial, se gîndi Ramona cu glas tare. Cineva îl plătea, sau l-a convins să cumpere acele acțiuni pe numele lui. Dar de ce să fi intrat într-o asemenea încurcătură? Numai dacă... Să fie oare cheia Damon Alexander? Întrebă ea, încercînd să-și dea seama după expresia lui Ray dacă îl descoperise pe platnicul „murdar”. Însă acesta nici măcar nu tresări. Unii oameni s-ar putea să-i strige lui Damon Alexander că este „pătat”, dacă va înregistra un stoc prea mare de acțiuni. Iar în etapa actuală *Alexandria* nu are nevoie de o publicitate proastă. Dacă însă va avea loc o licitație pentru luarea în primire a *Alexandriei*, atunci Alexander va trebui să achiziționeze pe furiș cît mai multe acțiuni cu putință, rosti ea, incitată de subiect.

Ray continuă să o fixeze cu privirea, devenind tot mai stînjenit. Ea era într-adevăr în necunoștință de cauză. De-a ce se juca Joe King?

– Pe de altă parte, însă... Keith s-a sinucis, zise ea,

atît vocea cît și logica împiedicîndu-i-se. Dar de ce să fi făcut Keith asemenea lucru, dacă era implicat într-o afacere curată? Numai dacă... Eu cred că aici lucrurile au scăpat, într-un fel, de sub control, murmură ea, oftînd adînc. Keith trebuia probabil să înmîneze aceste acțiuni cuiva. Și dacă nu lui Alexander, personal, atunci cui? Și de ce persoana aceasta nu iese acum din umbră ca să-și pretindă acțiunile? Întrebă Ramona ridicînd supărată glasul. Era o nebunie! Dar poate că Alexander nu făcea decît să-și liciteze propriul timp, poate că nu aștepta decît ca nava să înregistreze succesul, poate că nu aștepta decît ca situația acțiunilor să se reglementeze. În definitiv, el nu putea să apară la ușa ei ca să-i ceară acțiunile ilegal dobîndite. Era posibil ca ea să amenințe cu publicarea în presă a tranzacțiilor lui murdare și a înțelegerilor lui secrete. Dacă toate supozițiile ei se adevereau, atunci domnul Damon Alexander intrase în mare belea.

Un lucru era sigur. Ray nu avea să-i furnizeze nici un răspuns.

– Intenționez să-i dau de capăt acestei afaceri, zise ea îndrîjită. Și se părea că toate răspunsurile le deținea *Alexandria*.

La cîțiva kilometri depărtare, Verity Fox, care reușise să ajungă împleticindu-se de la ușa pe canapea, stătea lungită și se uita în gol la ecranul televizorului. Îi dăduse drumul ca să fie gălăgie în cameră, ca să se concentreze și la altceva. În Southampton, o prințesă spărgea o sticlă de șampanie de carcasa albă, strălucitoare, a celei mai frumoase nave pe care o văzuse vreodată. Un bărbat chipeș, îi ai cărui ochi licărea mîndria și bucuria, stătea lîngă ea. Verity se ridică brusc în șezut, recu-

noscîndu-și instantaneu prietenul.

– Damon, zise ea încet, reușind să afișeze un zîmbet slab, dar sincer. Viața continua să se desfășoare în jurul ei, neținînd seama de starea ei, iar mai devreme sau mai tîrziu ea trebuia s-o înfrunte și s-o planifice. Mai avea de trăit nouă, douăsprezece luni, și ceva din frumoasa navă care aparținea vechiului ei prieten o făcu să ia o hotărîre. Aceste luni care îi mai rămăseseră avea să le trăiască din plin.

Damon Alexander, se gîndi ea și zîmbi din nou. Își aminti de vremea cînd el era un adolescent înalt și deșirat care o purta pe umeri, își aminti de vechea casă Alexander, unde se distraseră atît de mult, călărînd poneii și cățărîndu-se prin piersici rămuroși.

Apoi își aminti de mama lui, de Joceline Alexander, și se cutremură.

Capitolul 3

Pe Canalul Mînecl, bîntuit de furtuni, o mică ambarcațiune de pescuit sălta pe creasta valurilor. Mulți ochi neliniștiți scrutau zarea de la ferestre în căutarea uscatului cînd, deodată, din perdeaua ploii, apăru la prora o imensă și superbă navă albă.

Amuțiți, membrii echipajului priviră cum uriașul pachebot strălucitor lunecă pe lîngă ei, grațios ca o le-bădă. Nici unul nu văzuse ceva mai fermecător.

— Înaintează rapid, rosti căpitanul, cu un glas ce trăda uluire, iar valurile nici n-o clatină. El trase de cîteva ori sirena vechiului trauler în cinstea unei regine a mării, dar nici unul din marinari nu se aștepta la un răspuns. Pe un vînt care mugea cumplit, cine ar fi auzit?

De pe coverta *Alexandriei*, căpitanul Gregory Paris Harding, care fixa cu binoclul vechiul trauler, observă micul vălătuc de abur aruncat în aer și zîmbi.

— Să sune sirena, îi zise el lui Jim Goldsmith, căpitanul echipajului, al doilea în grad. O clipă mai tîrziu un sunet puternic brăzdă aerul, ajungînd la oameții de pe trauler care izbucniră într-o spontană manifestare de bucurie.

Cele două vase, atît de diferite din toate punctele de

vedere, trecură unul pe lângă altul și-și continuară rutele. Greg părăsi coverta și începu inspecția. Una din îndatoririle căpitanului era să inspecteze nava în fiecare zi. Un lucru deloc meschin, când nava avea dimensiunile *Alexandriei*.

Bucătăria vasului era scena unui haos organizat în care bucătarul-șef era suveran. Greg îi privi o clipă pe oameni la lucru, ochiul lui cuprinzînd absolut totul. În definitiv, acești oameni erau răspunzători de aspectul cel mai discutat al croazierelor moderne: bucătăria. Preparate de o calitate remarcabilă și de o varietate ieșită din comun trebuiau să fie la discreție; micul dejun, prînzul, ceaiul, cina și, desigur, renumitul bufet nocturn.

Inspirînd adînc, Greg intră în zona frontului.

– Monsieur de la Tour, pot să mă uit la meniu? El comandase să se pregătească un meniu complet, cu toate că nu avea pasageri la bord. Trebuiau să exerseze. Bucătarul-șef, de numai un metru cincizeci înălțime, se răsuci, gata de atac. Dar nimeni pe această navă nu avea un rang mai mare decît căpitanul. Mai ales dacă acesta era Gregory Paris Harding.

La treizeci și șapte ani, el era cel mai tînăr căpitan al unei nave de o asemenea mărime și era conștient că numirea lui șocase întreg consiliul de administrație. Lucra pentru companie de peste cincisprezece de ani, iar în ultimii patru ani fusese căpitan pe *Athens*. Cu toate acestea, căpitanii mai vîrstnici se arătasera nemulțumiți și amenințaseră cu demisia. Damon Alexander le răspunsese spunîndu-le simplu că, dacă voiau, erau liberi să plece. Totuși nimeni nu putea să-l acuze de favoritism, căci cei doi bărbați nu erau prieteni. Se cunoșteau, desigur, luaseră mese împreună în interes de serviciu, dar numai atît. Damon fusese cel care îi dă-

duse postul în primire, riscînd totul pentru simplul motiv că avea încredere în el. Îi plăcea apropierea lui dezinteresată, calmul de care dădea dovadă și recunoștea, cînd era cazul, inconfundabila aură a unui om menit să comande.

Fiul unui poștaş, Greg își dorise dintotdeauna să meargă pe mare. La început, desigur, părinții lui se amuzaseră de mărturisirea băiatului lor, de cinci ani, de a deveni într-o bună zi căpitanul unui vapor. Faptul că nu frecventase vechile școli de elită și că nu provenea din rîndurile înalte ale societății nu contase cîtuși de puțin pentru noul președinte al *Liniei Maritime Alexander*, deși aceste lucruri îi fuseseră subliniate de un rival invidios.

Greg nu era prost. Știa că mai vîrstnicii căpitani îl priveau ca pe-o amenințare și ca pe-un parvenit. Așa că totul trebuia să fie perfect. Era hotărît ca nici Damon Alexander, nici vreunul din primii lui pasageri să nu aibă nimic de reproșat în voiajul inaugural. Insistase ca Jim să fie numit secund și-și alesese cu deosebită grijă pe cei mai buni dintre nenumărații ofițeri subordonați. Greg nu-și permitea un eșec. Muncise prea mult și prea asiduă. În afară de multe altele, anii petrecuți pe mare însemnaseră sacrificarea unei soții și a unei familii. Deși erau femei care suportau să-și vadă bărbații plecînd pe mare luni în șir, Greg văzuse și multe căsnicii destrămate, inclusiv a lui Jim, din același motiv.

La un metru optzeci înălțime, cu părul de culoarea grîului copt și cu ochii în nuanța chihlimbarului, celibatul lui părea pentru multe femei un afront personal. Ca atare, deși timpul pe mare era petrecut în singurătate – legăturile romantice ale ofițerilor cu pasagerii fiind considerate ofense dintre cele mai înalte – zilele pe uscat

nu erau lipsite de mîngîieri.

Acum, însă, femeile erau ultimul lucru la care se gîndea.

– Sala motoarelor este următoarea, îi zise el lui Jim, apăsînd butonul care să ducă liftul pe puntea cea mai de jos.

Contrar părerilor răspîndite, mecanicul-șef era singura persoană de la bord care i se putea adresa căpitanului de la egal la egal, deoarece acesta avea aceleași cunoștințe despre funcționarea navei cu ale căpitanului, iar munca lui era la fel de importantă. Din acest motiv, Greg îi propusese lui Jock McMarinn să se îmbarce ca mecanic-șef. Scoțian aspru, el avea o pasiune pentru mașinării care trebuiau văzute pentru a fi crezute. În sala motoarelor, Greg observă că atitudinea calmă a mecanicului-șef față de vremea urfă și de pericolele pe care aceasta le putea crea îi făcuse pînă și pe cei mai neexperimentați mașiniști să adopte o purtare nepăsătoare.

Jock îl zări imediat pe Greg.

– Să înțeleg că adie puțin vîntul? întrebă el, fiindcă rareori era văzut pe punțile superioare. El părea să trăiască numai în sala motoarelor ca o cîrțiță.

– Puțin, zise Greg. Deci ce-ar fi să controlăm dacă s-au scos toți vîrcolacii din motoare și să vedem de ce viteză e în stare fătuca asta?

Jock citi cu ușurință printră rînduri.

– Dar ce, șeful a pus ochii pe *Blue Ribband*¹?

1. Premiu acordat pachebotului oceanic care efectuează cea mai rapidă traversare a Atlanticului pe ruta Ambrose Lightship – Bishop Rock.

Greg zîmbi. Șeful într-adevăr voia să fie posesorul premiului *Blue Ribband*, pentru cea mai rapidă navă de pasageri. Cu toate că era ultrasecret, Damon Alexander plănuise să se înscrie în cursă pentru acest premiu imediat după terminarea voiajului inaugural.

– M-am gîndit că poate ți-ar plăcea o mică provocare... ca să te asiguri că ești încă în stare să-ți ții echilibrul pe-o navă în mișcare, îl necăji Greg.

Jock zîmbi răutăcios.

– Să văd ce pot să fac, promise el. Gata, băieți, rosti el răsucindu-se către oamenii înverziți parcă acum pînă peste urechi. Haide, să smulgem toate piedicile!

În acel moment, în biroul din Southampton, Damon Alexander se uita fix la hîrtia din fața lui. Ralph Orns-good, așezat în fața lui, se foia stînjenit în scaun. Scrisoarea pe care o citea era o cerere pentru o cabină de lux la bordul *Alexandriei* în voiajul ei inaugural. În mod normal o formalitate atît de simplă n-ar fi ajuns niciodată la el, dar această „cerere” era deosebită.

– Ai verificat-o? întrebă Damon, privind semnătura din finalul scrisorii succinte. O anume domnișoară R.M. King. King. Numele îi sărise practic în ochi. Să fi fost o coincidență? Probabil.

– Da. Pretenția este întemeiată. Într-adevăr deține procentul pe care îl pretinde, îi confirmă Ralph trist. Este cercetătoare, la catedra de economie, zise suedezul, amînînd să-i spună șefului și prietenului său ce altceva mai aflate.

– Cum naiba a pus mîna pe cinci procente din *Alexandria*? întrebă Damon enervat. El urmărise în permanență cursul acțiunilor. Fiecare cumpărător fusese verificat. Peste douăzeci și cinci de mii ore fuseseră

dedicate urmării acționarilor, pentru ca nici unul să nu devină prea mare, fără știrea lui Damon. În special un anume acționar...

Ralph Ornsgood se încruntă...

– Încă nu știm sigur. Știm doar că le-a moștenit de la logodnicul care a murit.

Damon îl fixă cu privirea pe cel care era mîna lui dreaptă.

– Și acest logodnic pentru cine lucra?

– Nu știm. Și-a investit toți banii în afacere, dar asta ar fi însemnat mai puțin de o jumătate de milion. Probabil că la un moment dat situația l-a depășit, zise Ralph cu greutate, pentru că luna trecută s-a împușcat.

Damon clătină din cap.

– Era tînăr?

– Douăzeci și opt de ani.

Damon tresări și înverșunat își întoarse atenția la scrisoarea din mînă. Nu se făceau nici un fel de mențiuni cu privire la nerăbdarea de a lua parte la o asemenea călătorie, nu se exprima în nici un fel mîndria de a participa la evenimentul deceniului. De fapt, nu conținea absolut nimic din obișnuitele felicitări și manifestări de entuziasm pe care se învățase să le primească din partea acționarilor.

– Nu-mi place chestia asta, zise el încet. Este posibil ca Treadstone să fi primit restul de bani de la această domnișoară King?

Ralph scutură din cap și începu să se arate deosebit de neliniștit.

– Nu. Nu de la domnișoara King. Ea locuiește cu mama ei într-o casă destul de drăguță, iar salariul ei de cercetătoare cu drepturi depline la un colegiu din Oxford nu este de mizerie, dar nici...

– De talia *Alexandriei*?

– Nu. *Ralph își plecă privirea la mâinile pe care și le frământa pe genunchi. Damon, care îl cunoștea bine, înțelese ușor gestul.*

Ralph Ornsgood întâlni privirea lui neclintită, își fixă o clipă degetele neastîmpărate și inspiră adînc.

– Această domnișoară King... începui el, dar se opri.

Ochii lui Damon se măriră o fracțiune de secundă și apoi se strînsură. Încet, ceva profund, ceva primejdios, se trezi în adîncurile lor cenușii.

– Vrei să-mi spui că această... domnișoară King... este...?

Ralph încuviință din cap.

– Da. Mă tem că este adevărat. Este fiica lui.

Damon se așeză încet în scaunul lui, palid la față. Crezuse că se protejase împotriva lui King. Se uită din nou la scrisoare și, după lungi momente de tăcere apăsătoare, rosti tăios:

– Trimite-i o rezervare.

Ralph tresări.

– Crezi că este un lucru înțelept?

Damon răsuflă anevoios.

– Prefer să am un King acolo unde să-l pot... sau s-o pot supraveghea. Știi proverbul, Ralph. „Ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape”.

Ralph încuviință din cap. Oftă, însă nu-i plăcea situația.

Nici lui Damon Alexander nu-i plăcea, dar nu avea de ales. Cel puțin, deocamdată.

Joe King se uita spre linia orizontului de la fereastra biroului său din Londra, ținîndu-și degetele atît de pu-ternic încleștate pe telefon, că începuseră să-l doară.

De obicei se tăvălea în avuția lui și se desfăta în puterea lui. Astăzi, însă, nu mai simțea nimic din satisfacția pe care i-o insufla de obicei vastul lui imperiu comercial.

În clipa de față, nu era un om fericit. Deloc fericit.

– Ești sigur că nu este vreo greșeală? întrebă el printre dinți. Încruntat, îl ascultă pe agentul lui, confirmându-i încă o dată că Treadstone Keith făcuse un alt testament, încalcând clauza contractului lor, că-și cumpărase pe furiș acțiuni suplimentare pentru el personal, că, deși părea de necrezut, îl învinsese.

Joe King mormăi și puse receptorul în furcă fără să se deranjeze să-și ia rămas bun. Cu mare precizie, el își tăie și-și aprinse trabucul, după care recurse la obiceiul pe care îl avea atunci când se gîndea profund și începu să se legene lent cu scaunul. Blestemat să fie Treadstone! De ce o amestecase pe fiica lui în toată povestea? Cît de mult știa Alexander? Pe cît de inimaginabil părea, să fi fost oare Ramona și Damon implicați împreună în afacere? Ramona se putea trezi serios afectată, dacă nu renunța la această poveste. Joe King mușcă nervos din trabucul fin și scump, strîngîndu-și ochii tare pînă nu mai rămaseră decît două linii. Totul decursese atît de bine, însă acum planul lui perfect se destrămase. Acum intrase un nou pion în joc, propria lui fiică. O femeie pe care n-o întîlnise niciodată.

Verity Fox își părăsi definitiv postul de la spital pe 10 decembrie, iar o săptămîină mai tîrziu se afla bine instalată în casa mamei sale din Belgravia. Lady Winifred Fox era o foarte bogată și îndurerată văduvă de zece ani care, cu toate acestea, își trăia viața din plin în inima elitei londoneze. Verity nu-i spusese despre boala ei și nu intenționa s-o facă decît în apropierea finalului.

Cele două femei tocmai își petrecuseră dimineața Crăciunului prin raioanele de la *Harrods*, cumpărându-și toalete realizate de renumiți creatori de modă. Acum, Winnie simți cum i se taie răsuflarea la vederea fiicei care cobora scara, îmbrăcată într-o rochie dreaptă, din mătase, de culoarea perlei.

– Iubito, arăți superb. N-ar trebui să ai vreo problemă în a-ți găsi un bărbat?

Verity rîse.

– Mamă, ce te face să crezi că mă duc în această croazieră a lui Damon ca să pun mîna pe un bărbat?

– Ei bine, dragă... dar de ce n-ai face-o? Întrebă Winnie cu nevinovăție, luînd brațul fiicei și strecurîndu-l tandru sub al ei. Mi-ar fi plăcut să-l invit pe fiul Celiei Fortesque la cină. Eh, dar asta este. Hai să ne răsfățăm și să ne tratăm cu o cupă de șampanie. Ea se îndreptă spre bibliotecă. Verity rătăci prin încăpere, amintindu-și cu drag despre tatăl ei. Lui îi plăcea să stea acolo, înconjurat de cărți, și să fumeze din pipa lui preferată. Deodată, Verity îngheță. Se uita la măsuța de cafea *Chippendale* cînd ochii îi căzură pe fotografia bărbatului de pe coperta unei reviste. Nu era însă un bărbat oarecare. Era el.

Trecuseră doi ani de cînd Verity, din cauza unui blocaj pe autostradă, fusese singurul chirurg disponibil să efectueze o operație de apendicită. Nu apucase să arunce decît o singură privire chipului de pe masa de operație și-și simțise inima tresărind. Ceva primitiv și profund feminin îi strigase că el era cel predestinat. Se pomenise întipărindu-și în minte fiecare milimetru al feței lui, de parcă viața i-ar fi depins de acest lucru. Momentul, deși scurt, o îngrozise, iar ulterior, ea transferă imediat cazul unui coleg, înainte chiar de-a afla numele

pacientului. Își spusese că își imaginase totul. Însă adevărul era că senzația fusese prea senzuală. Prea imediată. Prea copleșitoare. Pur și simplu nu știuse ce să facă. În plus, rațiunea îi strigase că nu putea să se uite la un bărbat și să se îndrăgostească de el. Dragostea era... prietenie. Încredere. Loialitate. Fidelitate. Nu se putea întâmpla dintr-o singură privire. Ar fi fost mult mai bine să-l uite. Să uite că existase vreodată acea clipă. Dar acum, când crezuse că n-o să mai vadă niciodată acel chip, îi apăruse din nou în fața ochilor. Senzația o învăluia instantaneu. Cu mâini tremurânde, ea ridică revista și respirând precipitat se uită cu dorință la fotografie.

– Am luat-o când mi-ai spus că pleci în croazieră, îi spuse mama ei. Nu-i așa că *Alexandria* este o splendoare? Mă bucur atât de mult pentru Damon. Iar Joceline mi-a spus că abia așteaptă voiajul inaugural.

Verity aproape că nici nu-și auzi mama. Ea continua să fixeze poza căpitanului de pe *Alexandria*. Ultima dată când îl văzuse, îi secționase musculatura dură cu scalpul, luptînd din răputeri să nu se uite cu plăcere la chipul care se vedea dintre pînzele verzi de spital. Nici măcar nu știuse cum îl cheamă... Ochii ei lunecară neputincioși spre literele mari din josul paginii. Căpitanul Gregory Paris Harding. Bărbatul pe care îl iubea. Avea să-l vadă din nou. Poate avea chiar să-i și vorbească. Inima ei începu să bată puternic.

Cuvintele mamei sale care reușiră să-i pătrundă într-un final în minte îi contractară inima. Joceline! Și ea avea să fie pe vapor. Gîndul c-ar fi putut să se ciocnească de ea, chiar și pentru o clipă, o umplea de groază. Se cutremură când o amintire întunecată îi trecu repede prin minte ca un filfît de aripi și repede o dădu

uitării, rămînînd doar o imagine vagă. Joceline. Sînge. Țipete... și crimă.

Inspiră adînc și-și scutură capul. Nu. Nu se putea duce. Nu dacă Joceline avea să fie printre pasageri. Apoi se uită din nou la fotografia lui Greg Harding, pierzîndu-și răsufierea în fața ochilor lui, pe care nu-i văzuse niciodată deschiși. Cine ar fi crezut că sînt atît de frumoși, atît de aprinși? Gîtul i se uscă și inima începu să-i bată puternic, făcînd-o să-și piardă capul și să simtă o plăcere amețitoare. Dar de astă dată nu mai avea de ce să se teamă. De astă dată nu mai avea să se lase speriată de gîndul dragostei năvalnice. Se uită pătrunzător în ochii de culoarea chihlimbarului și-și simți inima umplîndu-i-se de viață. Greg. Trebuia să-l vadă din nou. Iar dacă din întîmplare ar fi dat cu ochii de Joceline... Ei bine, urma să treacă acea punte atunci cînd se va afla în fața ei. Dumnezeu s-o ajute.

Capitolul 4

Florida: Voiajul inaugural

Joceline Alexander stătea la măsuța de toaletă și-și întindea cu o pensulă mătăsoasă fardul roșu pe obraji. Din oglindă o privea reflexia unei femei neliniștite, de șaizeci de ani. Cu numai o săptămână în urmă, Mollie Granger, membră a clubului ei de bridge, îi oferise cu foarte mult tact numele chirurgului ei plastic. Nerușinare! Joceline se privi din ambele părți, controlînd dacă nu cumva *deux-pièce-ul Chanel* era prea tineresc pentru ea. Griul deschis, cu garnituri bleumarin, îi venea de minune. După ce-și puse perechea de clipsuri cu safire și diamante și după ce se parfumă discret cu *Dioreessence*, fu gata. Nava urma să pornească dintr-o clipă în alta.

Trăgîndu-și umerii spre spate și luîndu-și poșeta cenușie din piele, Joceline străbătu sigură pe sine apartamentul ei, aproape neobservînd luxul înconjurător. Nu făcea croaziera ca să se distreze, ci ca să ducă la îndeplinire o lung amînată sarcină. O foarte periculoasă sarcină...

Jeff Doyle luă o înghițitură din șampania *Mouton Rothschild* și înclină aprobator din cap. Băutura era

bine răcită și înspumată. Ținându-se departe de grupurile care roiau pe lângă Damon Alexander, Jeff privi în jurul lui, la splendidul *Grand Salon*, observându-i fiecare element. Își făcuse têmele cu meticulozitate, evident. Întotdeauna era bine să fii pregătit. Mai ales în meseria lui.

Restaurantul *Grand Salon*, era inima navei, întinzându-se pe nivelul a două punți, avînd ringul de dans pardosit cu marmură italienească, o estradă de modă veche pentru orchestră și un imens și impresionant candelabru de sticlă incasabilă care putea fi retras într-o cavitate din tavan, mascată de panouri glisante. Căpitanul insistase asupra amenajării, știind că pe timp de furtună candelabru nu reprezenta un element de siguranță. Uriase și originale peisaje marine înfrumusețeau pereții, Jeff fiind în măsură să recunoască un Turner autentic atunci cînd îl vedea, cu toate că provenea din rîndurile umilei clase muncitoare. Ce păcat ar fi, se gîndi el cinic, dacă patronul lui ar fi fost nevoit să recurgă la planul B. Să distrugă asemenea minunăție... Jeff își goli paharul și, contemplîndu-și în minte „șeful”, se servi cu un altul.

Joe King fusese cel care pentru prima dată își dăduse seama de talentele lui. Joe King fusese cel care îl întîlnise la poartă închisorii pe bărbatul în vîrstă de treizeci și doi de ani și-i oferise un mic refugiu în imperiul lui. Jeff zîmbi sarcastic. Și iată-l acum, dichisit, frezat, îmbrăcat într-un costum de comandă, învîrtindu-se prin lumea bună. În acel moment îl fulgeră un gînd. Ce ar fi făcut tovarășii lui de croazieră dacă ar afla cine era? Răsfrîngîndu-și ironic buzele, Jeff îl salută tăcut pe Damon Alexander aflat la numai cîțiva metri distanță.

– Pentru *Alexandria*, murmură Jeff. În curînd va fi toată a noastră. Sau a nimănui.

Verity Fox stătea cu gura căscată în „modesta” ei cabină de o persoană. Pereții erau îmbrăcați în pluș bleu cu motive argintii ce aminteau de irisul franțuzesc. Covorul era gros, de culoare fumurie. Lungi perdele albe îi încadrau fereastra, nu hubloul, iar patul, deși considerat de o persoană, era de fapt unul dublu. În imensa cameră se mai aflau o canapea și două fotolii, un birou, un bar, un televizor, un video și o combină muzicală.

Verity se îndreptă spre ușa din stejar masiv englezesc și-și trecu mîna peste furnirul fin. Toată lemnăria de la bordul *Alexandriei* fusese tratată cu un lac special care o făcea să nu fie inflamabilă. Ea știa că deoarece nava se număra printre cele de rang întîi era dotată cu sisteme de pulverizare a apei. Îi făcea plăcere să se simtă răsfățată și să se știe în siguranță.

Deschizînd ușa, Verity își pierdu răsuflarea. Se așteptase să găsească un duș, o toaletă și o chiuvetă; nu o cadă, un *yacuzzi*, un duș, un set complet de toaletă, inclusiv bideu și din nou covorul în care te cufundai pînă la glezne. Un perete întreg era îmbrăcat în faianță pictată, reprezentînd o insulă tropicală la apus de soare. Scuturînd din cap, ea se retrase cu spatele. „Prea mult, Damon, se gîndi ea, afișînd un zîmbet larg. Direct în vîrfurile piramidei vei ajunge, vechiul meu prieten!”

Deodată sirena șuieră, sunetul ei reverberînd în aer într-o lungă și obsedantă detunătură. Rîzînd, manifestîndu-și astfel pentru prima dată în ultimele trei luni sincera bucurie, Verity fugi la ușă și se îndreptă către primul lift. leși pe puntea a patra, unde un semn discret

indica puntea Păunului.

De-a lungul balustradelor dinspre chei erau aliniați pasageri care făceau cu mâna, însă pe Verity nu o interesa să găsească un loc acolo. Un recipient cu serpentine fusese pus la dispoziția călătorilor. Ea își umplu mâinile cu ele și le aruncă în aer, rîzînd cînd acestea se desfășurară în roșu, verde, albastru și auriu. Unele căzură în apă, altele pe chei, dispărînd în mulțimea care își lua rămas bun de la cei dragi.

Încet, Verity își sprijini mâinile de balustradă, iar zîmbetul îi pieri. Gînditoare se uită spre prora navei și apoi își ridică privirea spre locul în care își închipuia că era coverta. El era acolo, desigur. Unde altundeva ar fi putut să fie un căpitan cînd nava lui își începea voiajul inaugural, iar pilotinele scoteau mamutul în largul Atlanticului? Verity zîmbi, imaginîndu-și-l pe căpitan dînd ordine, rotindu-și ochii și urmărind totul în jur. Apoi scutură din cap. Cu toate acestea, nu avea de gînd să intre în vorbă cu el. Se împăcase cu ideea. Deși se aștepta să fie invitată, la un moment dat, la masa căpitanului, ea avea să refuze. Nu se îmbarcase pe această navă ca să încerce să recîștige ceea ce ar fi putut să aibă dacă ar fi avut destul curaj și i-ar fi acordat măcar o șansă atunci cînd îl văzuse pentru prima dată. Acum era prea tîrziu pentru așa ceva.

Se împăcase mai mult sau mai puțin cu soarta. Își petrecuse Crăciunul cu mama ei, iar acum se afla într-o croazieră cu bărbatul pe care îl iubea. Deși el nu avea să știe niciodată acest lucru. Nu, o bucura simplul fapt că se afla în preajma lui, că putea să stea întinsă la soare, că putea să-și ia un lung și dulce-amar rămas bun de la viață. Nu era nevoie, iar ea nu avea absolut nici o intenție să tragă pe cineva în tragedia ei. Ca

atare, se întoarse cu fața la chei, rîzînd, făcînd semne din mîină și aruncînd serpentine.

Nu observă că Joceline Alexander, care stătea pe puntea de deasupra, o fixa îngrozită.

Un singur pasager nu ieși pe punte ca să-și ia rămas bun de la Miami. Aflată în salonul apartamentului ei de lux, Ramona King stătea liniștită, într-un fotoliu din piele veritabilă, de fabricație englezească. Pereții biroului erau îmbrăcați în lemn de tek. Covorul era oriental, masa de scris *Chippendale*, iar bufetul *Sheraton*. În dormitor se afla un pat *Queen Anne* cu baldachin, iar pe peretele opus acestuia un portret de Gainsborough, astfel încît acesta era primul lucru pe care ea îl vedea dimineața cînd se trezea. Draperiile erau din catifea maron, culorile dominante din apartament fiind maronul și griul. Ramona nu apucase să se uite în baie, căci toată această frumusețe nu făcea decît să-i aducă aminte că pentru ea, murise Keith. Nu cunoștea încă motivul, dar avea să-l afle. Oh, da, avea să-l afle. Avusese trei luni ca să se refacă după șocul pricinuit de moartea lui Keith, iar acum mînia era predominantă. Mînia și dorința de a se face dreptate.

Mai degrabă dîndu-și seama decît simțînd că nava se pusese în mișcare, ea ieși în elegantul balcon din fier forjat. În acel moment nu se vedea decît portul, însă, o clipă mai tîrziu, din nou mai degrabă dîndu-și seama decît auzînd, motoarele porniră și *Alexandria* ieși în larg. Unde erau zgomotul, vibrația, pe care le așteptase? Păreau să lunece fără nici un efort. Ramona scutură din cap. Fără îndoială, *Alexandria* era o bijuterie navală. Dar dacă aceasta sau proprietarul ei erau răspunzători de ceea ce i se întîmplase lui Keith...

Nestăpînită, mîna ei se încleștă pe balustrada din fier forjat pînă ce nodurile degetelor i se albiră. Mult timp ea privi la coasta Americii care se pierdea în depărtare și, întorcîndu-și fața spre soare și vîntul sărat, își făcu o promisiune. Înainte ca nava să-și încheie voiajul, ea avea să afle tot. Iar dacă Damon Alexander urma să se facă vinovat de ceea ce i se întîmplase lui Keith, atunci el avea să-și dorească să nu se fi născut niciodată.

Prima noapte pe mare era întotdeauna neprotocolară, exact cum a doua avea să fie mereu una din cele mai spectaculoase. Chiar și așa, oaspeții care începuseră să hoinărească prin cele șase restaurante ale *Alexandriei* n-ar fi părut nelalocul lor pe copertile revistelor *Harper* sau *Vogue*. Etichetele renumiților creatori de modă și bijuteriile discrete erau la ordinea zilei.

Fiecare restaurant avea rezervată o masă a ofițerilor de rang înalt. În seara aceasta, restaurantul *Saint George* găzduia masa căpitanului, dar mîine aceasta avea să fie pusă în restaurantul *Tahitian Gold* și așa mai departe. În mod asemănător, se roteau și pasagerii, astfel ca, pînă la finalul călătoriei, fiecare să ia masa cel puțin o dată cu căpitanul.

Greg Harding se afla la bar, bînd tonic. Ar fi vrut să fie pe covetă, dar știa că o parte importantă din obligațiile căpitanului, fie că îi plăcea fie că nu, era să-și întrețină pasagerii. În afară de a avea invitați în fiecare seară la masă, era de datoria lui să danseze cu doamnele și să fascineze, cu „F” mare. Gazdele ar fi făcut o criză dacă el ar fi încercat să se retragă pe furiș înainte de miezul nopții.

Se uită la ceas. Era aproape opt. Cartul de seară era pe sfârșite. Nu spera decât ca secundul lui, care era astăzi ofițer de serviciu, să fie la înălțime. Nu că n-ar fi avut încredere deplină în echipajul lui de pe covertă. Sigur că avea. În plus, nava era dotată cu două radare, două busole giroscopice, un compas magnetic, un detector radio de direcție, un indicator automat al cursului și un detector ultrasonic de adâncime, ca să-i țină pe linia de plutire, pe direcția bună, departe de recife. Și, totuși, el voia să fie pe covertă.

Greg se îndreaptă spre masa lui, sărută mâna unei multimilionare americane și scutură mâna unui fost prim-ministru britanic. N-o observă pe femeia care se așează tăcută la o masă din dreapta lui, dar, cu toată înghe-suiala și entuziasmul primei nopți, el simți privirea ei. În treacăt, se uită în jur. El era centrul atenției, desigur, exact cum, fără îndoială, Damon Alexander era în restaurantul *Aurora*. Chiar și așa...

Greg simți un ciudat fior pe șira spinării urcând pînă îi ajunse pe ceafă. Încă o dată el privi în jur, întrebîndu-se cine făcea asemenea ravagii printre hormonii lui, însă prezentarea unei prințese indiene îi distrase atenția. Restaurantul era intim luminat cu lămpioane joase, protejate de abajururi de sticlă, astfel că erau numeroase colțuri întunecate în care îndrăgostiții pur și simplu rușinoși se puteau ascunde în siguranță. Nu avea nici un rost. Nu putea să-l depisteze pe posesorul ochilor. Cu mare efort, Greg își întoarse atenția spre magnatul diamantelor din Amsterdam care îl complimenta pentru decorul restaurantului.

– Toate cele șase restaurante ale *Alexandriei* au ca tematică pastelurile, Mynheer van der Falken. Decora-

torul nostru a insistat asupra schemăi de culori luminoase și discrete.

– Dar de ce sînt atît de multe, domnule căpitan? întrebă soția magnatului cochetînd, ochii ei rătăcind jucăuș pe umerii lui lași. Ea întotdeauna admirase un bărbat în uniformă. Mai ales pe cel căruia îi stătea bine.

– În principal pentru varietate, doamnă, dar și pentru a elimina servitul meselor în serii. Nimeni nu va trebui să stea să aștepte la spatele mîncărilor din „prima serie”. El zîmbi, iar femeia acoperită de diamante rîse și-și puse mîna cu unghii lungi pe brațul lui.

– Vai, domnule căpitan, nu sînteți deloc cuminte... auzi, să vă faceți pasagerii mîncăi...

Greg tresări. La naiba. Trebuia să fie mai atent.

– Am fost foarte nedelicat. Va trebui să apelez la mila dumneavoastră și să vă implor să nu mai spuneți nimănui ce am zis.

Femeia rîse.

– Cu mine secretul dumneavoastră va fi în siguranță, rosti ea pe un ton răgușit, bătîndu-l ușor pe braț și atingîndu-l în treacăt cu unghiile încheietura mîinii.

De la masa ei, Verity Fox o văzu pe frumoasa blondă punîndu-și degetele pe manșeta lui și auzi hohotele lor împletite. Își mușcă buza și-și întoarse privirea spre meniu. Situația nu avea să fie atît de ușoară precum și-o imaginase.

În restaurantul *Tahitian Gold* orchestra cînta melodii de Gershwin. Chelnerii în impecabile fracuri negre și albe se mișcau cu rapiditate printre mese. Jeff Doyle stătea cu ochii pironiți pe ușă. Unde era? Conform listei afișate la intrare, el știa că ea avea rezervare acolo și încă la masa lui Damon Alexander. Fiecărui pasager i se

pusesese în cabină un pliant cu programul zilnic care cuprindea, printre alte detalii, rezervările de mese. Deci, era practic imposibil ca ea să fi făcut vreo greșeală.

La masa centrală, Damon Alexander se întreba și el unde era domnișoara King. În stînga îl văzu pe Ralph Ornsgood privindu-l întrebător și-i răspunse cu o imperceptibilă ridicare din umeri. Nu aștepta cu nerăbdare s-o întâlnească pe dr. R. M. King, cercetătoare la o catedră economică la *Oxford*. Și totuși, cu cît termina mai repede cu ea, cu atît mai bine. El și această domnișoară R.M. King aveau de discutat chestiuni serioase. Dacă ea își închipuia că-și putea cumpăra locul pe nava lui cu cine știe ce intenții rele, se înșela amarnic.

Blestemată femeie. Unde Dumnezeu era?

Ramona King se afla în apartamentul ei mîncînd un excelent calcan. De cum se cazase ceruse să i se servească masa în cameră. Avea nevoie de timp ca să se odihnească după zborul lung, ca să recitească datele pe care le culesese despre *Linia Maritimă Alexander* și să sistematizeze istoria neașteptat de personală a companiei. Istorie care începuse cu Michael Alexander și tatăl ei... Demarase acțiunea așteptîndu-se să-și însușească informații statistice searbede despre companie. Nici prin minte nu-i trecuse că era vorba de o vrajbă veche între familii.

Michael Alexander și Joe King fuseseră rivali înverșunați, deși, din ce motiv anumit, ea nu reușise să descopere. Amîndoi se lansaseră în afaceri cu companii de feriboturi pentru traversarea canalului, însă Michael Alexander reușise acolo unde Joe King eșuase. Faptul că tatăl ei se afirma ulterior în ziaristică, în construcții,

în importuri și exporturi, făcînd averi din fiecare activitate, nu era de ici de colo pentru ea.

Dar era posibil ca această rivalitate Alexander-King să fi avut de-a face cu Keith? Părea puțin probabil, fiindcă Michael Alexander era mort de mult timp, ucis de un spărgător în propria lui casă. Și, totuși...

Ea oftă adînc. Hîrtille personale ale lui Keith nu-i oferiseră nici un indiciu. Răspunsurile nu se aflau în hîrtille impersonale din fața ei și nici în trecut, ci la Damon Alexander. Ce Dumnezeu avea el împotriva King-ilor? Împotriva lui Keith?

Nu știa. Dar mîine, cînd avea să fie mai bine pregătită, urma să înceapă investigația.

Capitolul 5

A doua seară restaurantul *Grand Salon* îi avu ca invitați pe toți pasagerii de la bordul *Alexandriei*. Pînă și Ramona rămase impresionată de primul ei banchet pe mare. Femeile nu purtau decît toalete croite la marile case de modă, iar decolteurile, mîinile și urechile le erau împodobite cu diamante, smaralde, rubine, safire și perle.

Ramona își făcu apariția cînd petrecerea era în toi. Pe estradă orchestra formată din douăzeci de muzicanți interpreta *Chitară tristă*, iar în mijlocul ringului de dans se afla un grup de oameni care se unduiau tandru în ritmul melodiei. De-o parte și de alta a restaurantului erau două punți largi, acoperite, care ofereau o imagine panoramică a oceanului sub clar de lună. În acel moment, pe punți era organizat bufetul. În locul în care era prezentat desertul, flori din glazură ornau mesele sub formă de ghirlande pastelate.

Ramona zări un loc mai puțin aglomerat și-o apucă recunoscătoare în direcția acestuia, fără să-și dea seama că era urmărită.

Damon Alexander stătea rezemat de una din coloanele în stil gotic ale verandei, cu un pahar de vin

roșu în mînă. Era zece și jumătate și începuse să se relaxeze. Totul decurgea lin. Orchestra, una din cele douăzeci și una care fuseseră audiate, era perfectă. Nava se încadra în orarul stabilit, iar șeful stewartzilor nu-i semnalase nici o plîngere, fapt de altfel nemaiauzit într-o călătorie inaugurală.

Tocmai se întreba dacă ar fi putut să se furișeze de la petrecere pentru vreo oră, două, cînd o văzu. Imaginea femeii care răsucea absență o cupă de șampanie îl lovi ca un trăsnet și-l făcu să-și simtă gura uscată. Înghiți cu greutate și brusc deveni sigur de două lucruri. În primul rînd, că ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Și, în al doilea rînd, că nu o mai văzuse înainte, decît într-o foarte neclară fotografie pe care Ralph i-o prezentase drept a fiicei lui Joe King și care nu-i făcuse nici o impresie.

El luă o sorbitură din vinul roșu și fără să se gîndească se îndreptă spre ea. Avea o groază de lucruri de vorbit cu dr. R.M. King. Dar, pe măsură ce se apropia, pașii lui deveneau mai lenți. Din colțul în care se aflase, își închipuise că ea nu putea să fie atît de frumoasă precum arăta de la distanță. Însă se înșelase. Se înșelase cumplit. Purta o rochie simplă, strălucitoare, de un albastru electrizant, care avea o croială dreaptă și era susținută de bretele subțiri ce îi etalau umerii lați, dar eleganți. La gît purta un lanț împletit din argint, care de altfel era și singura bijuterie pe care o etala în acea seară. Părul ei însă fu cel care îl făcu pe Damon să-și piardă răsuflarea. Cînd se apropie la cîțiva pași de ea, ochii lui fură atrași de cascada părului ei argintiu care îi ajungea pînă la talie și care avea exact culoarea aurului alb foarte vechi. Și, deoarece femeia era cu spatele, profilul îi era ascuns de acea draperie splendidă.

Damon, care nu lăsese jos paharul cu vin, simți cum mîna îi tremură ușor și se încruntă. Inimaginabil, inima lui începu să bată emoționată, ca pe vremea cînd nu era decît un adolescent șovăielnic.

Ramona se simți străbătută de un fior și se răsuci brusc, nedîndu-și seama că părul, spălat cu numai o oră în urmă, i se învîrte în jur ca o perdea din fire de aur și că niște șuvițe rebele i se lipiseră de obraz.

Ea îl recunoscuse, desigur, imediat pe bărbat, iar ochii i se măriră uluiți.

Damon Alexander rămase tăcut. Era absolut sigur că voise să spună ceva de genul: „Ce naiba cauți pe nava mea?” poate. Însă ochii ei arseseră toate cuvintele pe care ar fi putut să le rostească, deoarece aceștia aveau acum exact culoarea rochiei sale. Un inimaginabil albastru deschis, electrizant. Aproape cenușiu.

Ramona privi chipul lui puternic, prezentabil și încrezător și se simți nesigură. Acum, că se afla față în față cu dușmanul, își dorea să fi fost în altă parte. Uitîndu-se în ochii reci și cenușii ai lui Damon Alexander, ea se simți dintr-o dată dezgolită.

Lui Damon îi plăcea chipul ei; de la fruntea înaltă, ce trăda inteligență, la nasul drept și subțire, la buzele frumoase arcuite și la bărbia puternică și atrăgătoare. Sperase să observe ceva care să-l salveze. Doi dinți încălecați. Un coș. Ceva. Faptul că era atît de perfectă îl făcea să-și dorească s-o cuprindă de umeri și...

Controlîndu-se, el trase adînc aer în plămîni.

– Cred că este timpul să facem cunoștință, nu-i așa? zise el, răsfrîngîndu-și buzele într-un zîmbet provocator. Fără îndoială că dr. R.M. King era obișnuită să-i aibă pe bărbați la degetul mic. Cu cît afla mai repede în ce consta cazul *lui*, cu atît era mai bine.

Ramona clipi.

– Da? Întrebă ea, cu un glas deosebit de răgușit. Speriat, mai degrabă, după cum presupuse ea. Apărînd așa, din senin, ca un duh blestemat dintr-o sticlă, el o luase prin surprindere.

Zîmbetul lui se transformă într-un rictus. El întinse mîna.

– Damon Alexander, zise amenințător și așteptă.

– Ramona Murray, spuse ea, întinzînd la rîndu-i mîna. Murray era numele de domnișoară al fmeii sale și alesese să-l folosească pentru simplul motiv că ea credea că ar fi putut afla mai multe despre Damon Alexander dacă el ar fi considerat-o o simplă pasageră amatoare de distracții și nu o acționară cu drepturi depline.

Damon strînse din ochi și, forțîndu-se, afișă un zîmbet plăcut. „Atît de curînd amuzament și jocuri?” medită el. „Ce interesant...”

– Doriți să dansați, domnișoară Murray? o întrebă el, văzînd în ochii ei strălucind... teama? Sau mînia? Ramona nici n-apucă să deschidă gura, că el o și cuprinse de talie și o conduse pe ringul de dans.

Ramona își simți inima tresărind cînd brațele lui puternice o încheștară. Coapsele începură să-i tremure cînd se lipiră de picioarele lui musculoase. Inspiră adînc și tremurat, încercînd să nu-și piardă stăpînirea de sine. Niciodată în viața ei nu mai simțise forța unui bărbat atît de puternic ca în acel moment. Genunchii i se înmuiară și pentru o clipă crezu c-o să se prăbușească la picioarele lui. El însă o ținea mult prea aproape, încît ei i-ar fi fost imposibil un astfel de gest.

– N-ar fi trebuit să așteptați ca doamna să-și dea consimțămîntul? i-o reteză ea, ridicîndu-și capul și fulgerîndu-l cu privirea.

Damon se uită la ea și simți cum bătaile inimii i se împotmoliră. Ochii ei păreau să-l străpungă direct în suflet și-și simți brusc întregul corp încordându-se, nepuțincios de dorință.

– O, niciodată nu fac ce-ar trebui... domnișoară Murray, adăugă el încet.

Ea observă cum ochii lui se întunecară, îi percepuse încordarea și se simți învăluită de un val de forță. În aceeași clipă, feminitatea lăuntrică din trupul ei păru să se topească. Ca să-și ascundă chinul, ea își plecă rapid capul și-și lipi obrazul de reverul lui.

Damon, al cărui chip era palid și încordat, rămase cu privirea fixată pe ea. Capul ei blond era rezemat pe umărul lui de parcă acolo i-ar fi fost locul. Gîndul îi provocă un fior care îl străbătu prin tot corpul. Brusc, își dădu seama că hoinărea pe un teren minat. Și dacă nu era atent... Mîinile lui se încleștară amenințătoare pe talia ei, iar cînd Ramona își înălță capul spre el, observă că ochii lui deveniseră fumurii, iar privirea lor rece.

Dîndu-și seama că atenția lui îi făcuse sîinii să se încordeze, ea își pierdu răsufierea și, cum nu purta suport, fu mai mult ca sigură că el simțea presiunea nasurilor. Damon încurcă pașii și inspiră repede adînc.

Blestemata! Trebuia să-și țină mintea la afaceri, căci altfel era pierdut. Era hăituit de o superbă și foarte primejdioasă tigroaică, și-ar fi fost bine să iasă și el la pîndă.

– Știți, este foarte ciudat, dar nu-mi amintesc să vă fi văzut numele pe lista pasagerilor, zise el cu blîndețe.

Ramona ridică din umeri.

– Poate că am venit ca... invitata cuiva, zise ea. Putea să pună pariu că jumătate din milionarii de pe vapor își aduseseră o „invitată” care nu era soția. În

... timp ce rosti cuvintele ea își ridică privirea și zîmbi. Nu trebuia, absolut deloc, să-l lase să bănuiască lipsa ei de experiență în materie de bărbați, căci altfel ar fi mîncat-o de vie.

Damon își coborî mîinile pe spatele ei, materialul rochiei fiind singura barieră dintre palma lui și pielea ei. Îndrăzneț, el se aplecă la urechea ei.

– Nu te cred, îi șopti el, făcînd-o să simtă fiori prin tot corpul cînd respirația lui ușoară îi atinse delicatul lob al urechii.

Ramona înghiți cu greutate și schimbă repede subiectul. Dacă situația avea să mai continue mult, singurul lucru pe care avea să-l descopere era că îl dorea pe Damon Alexander. Că îl dorea cu disperare.

– Trebuie să fiți foarte mîndru de această navă, zise ea cu o voce mai răgușită decît de obicei. Ceea ce mă surprinde este extravaganța. Trebuie să fi costat o groază de bani, remarcă ea, sondînd terenul, știind că trebuia să înceapă de undeva. Iar dacă el își închipuia că era o naivă în probleme financiare, atunci cu atît mai bine. Știa că bărbaților le plăcea să se laude pe tema deșteptăciunii lor. „Dă-i suficientă funie, își zise ea hotărîtă, și-o să ajungă să se spînzure singur.”

Damon zîmbi, afișînd surîsul lor fioros. Știa foarte bine că ea încerca să se joace cu el, dar nu-l deranja. Niciodată pînă atunci nu mai fusese atît de incitat de o discuție. Nici o femeie pînă atunci nu reușise să-l impresioneze atît de mult. Fiecare nerv îi era încordat. Se purta ca un adolescent scăpat de sub control, iar acest lucru o făcu pe ea să capete putere. Ca o cavalerie salvatoare, orchestra termină ultimele acorduri de la *Necunoscuți în noapte*, iar el se depărtă ca să nu ajungă să se facă total de rîs.

– Sînt convins că ați citit pliantul, zise el evaziv, zîmbind larg în timp ce în ochii ei străluci un aer de plic-tiseală. Și urăsc să vorbesc despre afaceri cînd sînt în preajma unei femei atît de frumoase ca dumneavoastră, adăugă el. Coborîndu-și în mod intenționat glasul și ridicîndu-i mîna la buze, îi sărută fiecare deget, privind-o cu un licăr diabolic. Dar cine s-ar fi jucat de-a șoricelul cu această senzuală și periculoasă pisică? se întrebă el. Ar fi fost logic să-i fi spus pur și simplu că știa cine era și s-o fi întrebat de-a ce se juca. Însă astfel totul ar fi luat sfîrșit, iar el, străbătut de un fior de teamă și plăcere, își dădu seama că era prins în mreje. Periculos și minunat, prins în mreje.

Cînd buzele lui se apropiară de mîna ei, iar trupul excitat îi tresări neputincios, Ramona înțelese că era pe cale să-și piardă stăpînirea de sine. Ce naiba făcea? Se juca de-a femeia fatală cînd era o novice? Mai ales cînd era evident, din fiecare cuvînt al lui, din fiecare privire mistuitoare, că el era expert în joc. Ea era neinițiată și știa acest lucru. Drept urmare se uită agitată în jur cău-tînd o cale de scăpare.

– Ați mîncat? o întrebă Damon, zîmbind de evidenta ei dorință de a evada. În acel moment Ramona își ridică privirea spre el și se simți cuprinsă de un val de furie. Ce i se părea lui atît de amuzant? Ea scutură din cap, iar el o conduse spre bufet, luă un platou cu salate și o conduse mai departe pe punte, la o masă de lîngă balustradă. În timp ce o ajută să ia loc, singura senzație pe care o simți fu că mînuia un explozibil volatil. Un singur cuvînt greșit, o singură mișcare greșită provo-catoare de scînteie și... buuum!

Clătinînd din cap, el își îndepărtă gîndul și zîmbi răutăcios. Ei bine, de ce nu l-ar da trinitrotoluenului un

mic ghiont?

– Așadar, zise el așezându-se vizavi de ea, minundu-se de felul în care clarul de lună îi făcea părul argintiu, povestiți-mi despre dumneavoastră. Aveți familie?

Ramona scutură din cap și luînd în mînă furculița atacă frunzele de salată din farfurie.

– Nu chiar. Nu o am decît pe mama, zise ea. Se simțea teribil de obosită, de parcă era după o cursă de maraton. Nu știuse că apărarea verbală putea să fie atît de epuizantă.

– O, rosti Damon cinic. N-aveți tată? Frați sau surori? El o urmări îndeaproape, așteptînd ca prudența să-i strălucească în ochi sau culoarea să i se scurgă din obraji odată cu adulmecarea primejdiei, însă ea nu făcu decît să scuture din cap.

– N-am nici frați, nici surori, iar tata ne-a părăsit cînd m-am născut.

Damon cunoștea aceste lucruri, dar ele nu însemnau nimic.

– Dar ați păstrat legătura, insistă el, așteptînd, încă o dată, începerea repertoriului.

Ramona zîmbi.

– Nu. Cred că am fost paiul care a deșelat cămila, zise ea tristă. Mama a negat întotdeauna acest lucru, dar eu cred că ne-a părăsit pentru că ea nu mai putea să aibă alți copii și pentru că eu n-am fost fiul și moștenitorul pe care și-l dorise. Tatăl meu a fost... nu, de fapt, este... un mare om de afaceri. Este o ironie cînd te gîndești că eu... Ea se întrerupsese brusc, dîndu-și seama că fusese cît pe ce să admită că îmbrățișase o carieră din domeniul economic. Așa ceva nu se cădea și, drept urmare, ridică din umeri.

Cîteva clipe lungi, Damon o fixă, strîngîndu-și ochii. Ce fel de joc inițiasse această femeie? Era însă dispus să-i cînte în strună.

– N-ați ținut în nici un fel legătura?

Ramona negă, clătînînd din cap.

– N-a avut nici un rost, spuse ea. Desigur, am întreat-o pe mama despre el de multe ori în copilărie și mi-a povestit totul. În adolescență îmi făcusem un album despre el decupînd din ziare. Iar cînd își pregătise doctoratul în filozofie, făcuse, ca parte din lucrare, un studiu aprofundat despre compania tatălui ei, *King Enterprises*. Practic nu ne-am întîlnit niciodată, continuă ea, fără să-și dea seama că el o privea insistent. Deși ne-a părăsit s-a asigurat că nu ducem lipsuri materiale, adăugă ea repede, nedorind să treacă drept o biată orfelină. Eu am fost dată la școli bune și am părăsit casa... Dintr-o dată, își dădu seama că trîncănea ca o proastă. „Pentru Dumnezeu, Ramona, ține-ți gura”, își zise ea. Dar toate acestea trebuie să i se pară plictisitoare unei persoane ca dumneavoastră, un adevărat prinț al mărilor și oceanelor, îi spuse ea, aruncînd mingea din nou în terenul lui.

Damon nu răspunse. Nu-i venea nimic în minte. Ea chiar se aștepta ca el să creadă așa ceva? se întrebă el. Însă doar o clipă mai tîrziu el se pomeni dorindu-și s-o poată crede. Părea atît de sinceră. Nu trebuia să uite însă că era o mincinoasă convingătoare, își zise el înversunat. Cînd avea să se întoarcă în cabina lui, urma să telefoneze la sediul central al companiei și să-i roage pe investigatorii angajați să-i trimită un fax cu toate informațiile pe care le dețineau despre Joe King și fiica lui. El dorea dovada minciunilor ei, pentru că la timpul potrivit să i le poată arunca în față. În frumoasa ei față.

- Am ceva pe nas? întrebă Ramona, pe jumătate înghețată, pe jumătate exasperată. El zîmbi și scutură din cap, iar ea adăugă supărată: Atunci vă rog să încetați. De cînd ne-am cunoscut nu faceți decît să rîdeți de mine.

Zîmbetul lui Damon dispăru brusc.

- Iertați-mă, dar nu rîd de dumneavoastră. Rîd de mine. Vă rog, credeți-mă, adăugă el încet, pe un ton devenit deodată aspru.

Ramona își ridică repede privirea. Ultimele lui cuvinte păuseră atît de... nuperate, dar... sincere. Era un lucru important. Parcă n-ar fi făcut decît să se răsfețe într-o conversație de complezență, lipsită de orice sens, iar pentru ea faptul era epuizant.

- Oh... Dar ce este atît de amuzant? întrebă ea curioasă.

- Un gînd care nu-mi dă pace, o asigură el calm, dar chiar și în timp ce vorbea, el se întreba cine se credea de spera să o convingă. De cînd v-am văzut mă simt de parcă aș avea din nou șaisprezece ani, zise el, venindu-i să-și dea palme. „Frumoasă treabă, Damon. Mă mir că nu i-ai pus un băț în mîină cu care să te croiască“, își zise el, răsfrîngîndu-și buzele într-un surîs ironic.

Ramona clipi surprinsă.

- O... Trebuie să fie... foarte interesant pentru dumneavoastră, îi replică ea pe un ton elegant, dar amuzat.

- O, este, Ramona, zise el încet sugestiv. Este.

El observă, uluit, cum un val roz coloră obrajii ei și cum ea își întoarse rapid privirea. Era oare cu puțință ca ea să fi fost timidă? Găsise într-adevăr o femeie care roșea? Mai mult ca sigur că nu. În nici un caz Ramona King.

Era timpul să se întoarcă la afaceri, să mai agite puțin momela. El se uită în jur, la întinderea oceanului și la dîra lăsată de vapor în urma lui.

– Iubesc această navă, zise el, urmărind cum Ramona își înălță capul, asemeni unui șoim care își adulmecă prada. Mi-aș fi dorit să fi fost a mea toată. Urăsc că a trebuit s-o împart, chiar și cu acționarii mei.

Ramona simți cum inima îi tresare. „Fii calmă, se avertiză ea repede, nu te arăta prea nerăbdătoare.”

– O, care acționari? întrebă ea cu un aer nepăsător. Le cunoștea bineînțeles numele tuturor; de fapt, memorase lista acționarilor principali.

– Un bancher de colo, un magnat de dincolo. Cine știe, poate că și tatăl dumitale a cumpărat vreo acțiune, două, rosti el meditativ, căutînd cu privirea tresărirea cea mai mică. Dar din nou nu zări nimic. Acum roșea, acum își recăpăta stăpînirea de oțel. Totul nu avea parcă nici un fel de logică. Damon se încruntă.

Ramona habar nu avea dacă tatăl ei poseda acțiuni *Alexandria* și nici nu-i păsa. Nu-i plăceau toate aceste minciuni și scheme, dar înțelegea că nu avea încotro. Damon Alexander era, fără doar și poate, un bărbat complex. Un bărbat inteligent, care știa să te învîrtească.

Damon îi făcu semn unui chelner care le aduse o sticlă de șampanie într-o frapieră plină cu gheață și care se retrase la fel de neobservat precum venise. Fără să scoată un cuvînt, Damon umplu pentru fiecare cîte o cupă și se rezemă în spătarul scaunului, încercînd să se concentreze asupra situației.

– Așadar, cu ce te ocupi dumneata, Ramona Murray? întrebă el, uitîndu-se cum ea luă o sorbitură din pahar.

– Lucrez în învățămînt, zise Ramona.

Damon fu cît pe ce să se înece cu băutura. „În învățămînt? Doamne, femeia asta avea tupeu.“ El zîmbi răutăcios și se pomeni admirînd-o din nou. Nu se îndoia că era nevoie de curaj, minte și dăruire ca să reușești la *Oxford*, dar pe cîtă vreme cei mai mulți bărbați se simțeau amenințați de femeile realizate profesional, Damon le admira.

– Înțeleg și de ce, zise el, iar cînd ea îl privi întrebătoare, continuă calm: Deja m-ai învățat și pe mine o chestie, două.

– Numai atît? i-o întoarse ea, neluînd prea mult în seamă tachinarea din tonul lui. Stai pe-aproape, îl sfătui ea, cu o voce din ce în ce mai aspră, și s-ar putea să te învîț o lecție pe care n-o s-o uiți niciodată.

Damon simți o puternică dorință zvicnindu-i în partea de jos a abdomenului. Cuvintele și ochii ei provocatori fuseseră ca niște afordisiace care îi răscoliseră sîngele prin vene. Simți aerul ieșindu-i năvalnic din plămîni, în timp ce bărbăția i se stîrni instantaneu în fața vechiului și ațîțătorului slogan feminin. Ca să-și mascheze reacția, el se întinse după sticlă.

– Încă o șampanie, murmură el, dîndu-i un alt pahar.
+ Sîngele continua să-i clocotească. Pentru învățămînt, zise el încet.

Fără prea mare tragere de inimă, Ramona ciocni cupa.

– Pentru învățămînt, zise ea întrebîndu-se de ce avea asemenea probleme cu respirația. Sîinii îi ardeau de parcă ar fi fost electrizați... Se simțea, destul de inexplicabil, îngrozită. Deodată chipul lui Keith îi apărui în fața ochilor. Fusesse el înspăimîntat în clipa în care murise? Dar ea nu dorea să se gîndească la acel teribil

moment de autodistrugere.

Neliniștită ea se întoarse, iar chipul lui Damon, cu ochii ce radiau o fierbințeală ademenitoare, cu privirea acaparatoare și încrezătoare, îi puse din nou stăpânire pe câmpul vizual. Nu și-l putea imagina pe acest bărbat sinucigaș. Era mult prea încrezut. Întotdeauna ar fi găsit o cale de ieșire dintr-o belea în care ar fi intrat. Brusc, ea simți un zid de mînie ridicîndu-se din senin și-și dădu seama că teama era cea care i-l pricinuisese. Teamă de ochii lui care păreau să pătrundă în adîncurile ei și să-i distrugă orice formă de apărare. Teamă de glasul lui, care reușea să-i provoace fiori. Însă nu trebuia să se lase intimidată de acea frică.

Damon Alexander își imagina probabil că putea să scape cu crima, cum fără îndoială reușea de obicei. Femeile, mai ales, l-ar fi lăsat să scape cu orice, se gîndi ea supărată. Dar, de astă dată, el avea să plătească pentru greșelile lui.

Ea zîmbi tandru și sorbi din șampanie. Se aplecă peste masă și-l privi pătrunzător cu un licăr în ochi.

– Nu ești niciodată prea bătrîn ca să înveți, Damon, zise ea cu blîndețe și rîse.

Damon își pierdu răsufierea, dar își recăpătă repede stăpînirea de sine, se aplecă în față ca să-i întîlnească privirea și-și ciocni paharul de al ei.

– Nici tu nu ești, Ramona, zise el calm. Nici tu nu ești.

Capitolul 6

Trinidad-Tobago

Alexandria ajunsese în primul port de escală în zori, iar pînă la ora nouă cei mai mulți pasageri debarcaseră. Într-un restaurant aproape pustiu de pe splendida punte *Colibri*, una din cele mai elegante ale navei, Ramona lua o felie de pîine prăjită cu unt în timp ce mușca înfometată dintr-o bucată fragedă de șuncă. Deși *Linia Maritimă Alexander* oferea o mare varietate de excursii organizate, ea hotărîse să „facă” insula de una singură.

Razele soarelui tropical care băteau în ferestrele cabinei îi amintiseră că se afla acum într-un climat exotic. De obicei călătoriile ei fuseseră pe probleme de serviciu și aproape toate o purtaseră în Europa. Dintr-o dată, o umbră se lăsă peste ea, făcînd-o să-și ridice repede privirea, să deschidă buzele și să-și simtă inima bătînd.

Damon zîmbi.

— Îți place masa?

— Foarte mult. Te rog, ia loc. Ramona era bucuroasă că vocea îi fusese atît de fermă. Aproape că nu dormise, căci mintea ei nestăpînită insistase să-și amintească senzația trăită în brațele lui, iar de astă dată era hotărîită să nu mai rateze nici o ocazie din pricina lipsei de încredere.

Cînd el se așează, ea observă că simpla lui cămașă albă era deschisă la nasturii de sus, etalîndu-i coloana puternică a gîtului și puțin din pieptul lat, bronzat, presărat ici-colo cu fire negre de păr. Imediat mîna cu care ea ținea cafeaua începu să-i tremure.

– Te superi dacă-ți fur și eu o bucată de pîine prăjită? întrebă el, înălțîndu-și o sprînceană.

Ea dădu din umeri.

– Servește-te.

Ramona îl urmări cum își unge felia cu unt și cum își înfinge dinții puternici în ea. Din senin în minte îi apărură imaginea acelor dinți tachinîndu-i sînii și simți cum întreg corpul i se încordează. În același timp, o fierbințeală, mai puternică decît căldura soarelui ecuatorial, o învăluia, iar răsuflarea îi arse plămîinii. Tuși și-și mută privirea. Mama ei avusese dreptate, se gîndi ea. Era o femeie plină de pasiune. „Oh, Keith, de ce n-ai putut...?” Brusă, ea își scoase gîndul din minte.

Damon o privea fascinat de valul de culoare care îi îmbujorase obrajii palizi. Ochii lui îi țintuiră buzele nerujate, perfect arcuite și senzuale, și-l făcură să și le imagineze sub gura lui.

Ramona își ridică privirea și-l surprinse fixînd-o.

– S-a... Ea trebui să tușească, pentru că vocea îi era strangulată. S-a întîmplat ceva?

– Nu, zise el repede cu un glas aspru, iar apoi mult mai blînd adăugă: Nu. Nu s-a întîmplat nimic. După o clipă în care cei doi se țintuiră unul pe celălalt cu privirea, el zîmbi și-i întinse mîna. Deoarece văd că ai terminat micul dejun, pot să te conduc la șalupă?

Ramona surîse, își luă coșul de plajă și se ridică, în timp ce Damon o măsură lacom cu privirea. Ea purta o pereche de pantaloni scurți care îi etalau picioarele per-

fect formate și nu-și dădea seama că bluza largă, fiind fluturată de vînt, i se mula din cînd în cînd pe sînii plini, scoțîndu-i în evidență sfîrcurile. Ramona îl surprinse din nou fixînd-o cu privirea.

Damon zîmbi, cerîndu-și parcă iertare și se ridică. Sus, sus, tot mai sus. Ramona care la un metru șaptezeci și cinci nu se considerase niciodată scundă, se pomeni înălțîndu-și bărbia și mușcîndu-și buza pe măsură ce el se ridica. Uitase cît era de înalt.

Pînă să apuce să se înfrîneze, Damon se trezi cu arătătorul pe buza ei.

– Nu mai face așa, zise el cu blîndețe, simțînd cum ochii i se măriră uluiți. Blestemată femeie! Toată viața reușise să-și impună un control sever. Pînă și pe femei, își dădu el seama tresărind, și le selectase cu o atenție deosebită, chiar dacă acest lucru fusese făcut numai la nivel de subconștient. Toate fuseseră egalele lui pe scara socială, atrăgătoare, inteligente și mondene. Și cu toate că Ramona King se încadra, desigur, în toate categoriile, era cu totul aparte. El își alesese iubitele din trecut urmărind satisfacerea unui interes mutual.

Acum, dintr-o dată, se împiedicase de Ramona King, ca de un lucru necunoscut. El nu o alesese. Se pomenise practic înghițit de un val de dorință și silită nevoie. Se afla pe un teritoriu necunoscut și, cu toate că trebuia să-l exploreze cu atenție, nici o clipă nu-și pusese problema să se retragă.

În curînd Ramona avea să fie a lui. Indiferent de ce-ar trebui să facă. Indiferent de cît de periculos ar fi fost jocul...

Ramona roși sub fierbințeala privirii lui și își întoarse brusc capul.

– Ei bine, cam asta înseamnă croaziera, zise ea ară-

tînd cu mîna spre pitoreasca insulă. Dacă n-o iau din loc, o să pierd Trinidadul.

Damon o conduse pînă la șalupă, pentru prima dată în liniște. Prezența lui meditativă, pasul lui încrezător o emoționară pe Ramona mai mult ca oricînd.

– Cunoști Trinidadul, domnule Alexander? întrebă ea, observînd cum capul lui se răsuci și se înclină spre ea.

– Damon, zise el tăios. Modul oficial în care numele lui suna pe buzele ei îi crea o oarecare stînjeneală. Te rog, adăugă el ca și cînd și-ar fi expus o reflecție întîrziată. Și nu, nu pot spune că-l cunosc. Dar aseară ai luat parte la prezentarea care i s-a făcut. Poate îmi arăți împrejurimile, rosti el mîeros.

Ramonei i se puse un nod în gît.

În dreptul punții inferioare, două șalupe așteptau ca să-i transporte pe ultimii pasageri de pe *Alexandria* în Port-of-Spain, capitala Trinidadului. Vîntul care sufla din-spre uscat adusesese pînă la navă miresme de fructe, sare și soare. Damon sări sprinten la bordul șalupei și apoi o ajută pe ea să coboare, cuprinzîndu-i posesiv brațele.

Cînd ajunseră la țărm, ea se așteptase ca el s-o părăsească, însă Damon nu dădu semne de plecare, iar ea nu putea să-și dea seama dacă faptul o bucura sau o întrista. Cu toate că știa că reprezenta o atracție pentru el, ea nu putea să spună dacă acesta era un lucru bun sau nu. Cunoștințele ei în materie de bărbați erau practic nule. Dar, în același timp, gîndul că nu s-ar afla în apropierea lui o făcea să se simtă pustie.

– Ascultă, zise Damon. Cu pași întinși ei se depărtară de docuri și se îndreptară spre centrul orașului. Undeva în fața lor se auzea sunetul inconfundabil al tam-tam-ului, Trinidadul fiind locul de naștere al celui

stil tradițional de muzică din Caraibe. Pe măsură ce se apropiau de centru, sunetul devenea mai puternic. Dintr-o dată, de după un colț, își făcu apariția pe stradă o paradă. Bărbați și femei, îmbrăcați în culori stridente, dansau pe un car alegoric tras de o mașină hîrbuită, pictată peste tot cu margarete. Aceștia dispărură la fel de repede precum apăruseră, lăsînd în urmă obsedantele ritmuri și ecourile hohotelor de rîs.

– O! exclamă Ramona. Nu se așteptase să facă atît de repede sau atît de direct cunoștință cu oamenii locului.

Aflat lîngă ea, Damon zîmbea.

– Bun-venit în Caraibe, Ramona... Murray. El fusese cît pe ce să-i spună „King” și se avertiză să fie mai prudent.

Auzul numelui fals rostit de buzele lui o făcu să tresară.

– Acum, că am ajuns aici, pe ce încălecăm? întrebă ea, dorindu-și din tot sufletul să fi găsit o altă expresie atunci cînd îl văzu pe Damon privind-o cu acei ochi provocatori care își pierduseră din duritatea oțelului. Respirația i se tăie, genunchii începură să i se înmoaie și își schimbă repede privirea. Orașul care se întindea în jur arăta oarecum sărăcăcios, dar în același timp magic. Tropical. Exotic. Deosebit. Haide, să explorăm, zise ea hotărîtă.

– Da, domnișoară, rosti el supus.

Ramona scutură exasperată din cap și se depărtă cu pași repezi. Zîmbind și simțindu-se mai fericit ca oricînd, Damon Alexander o urmă. Ea era ca o mină de aur, plină de nestemate îngropate adînc în stîncă. Sfărîmarea rocii nu se dovedi deloc o muncă grea, ba, dimpotrivă, amuzantă și, desigur, recompensatoare.

Cumpără o hartă a capitalei de la un punct turistic și porniră pe jos într-un tur al orașului. De la King's Wharf, unde debarcaseră, străbătură Wrightson Road pînă în Piața Independence. Vizitară Catedrala Zămislirii Neîntinate, iar apoi, după o mică pauză pe care o făcură ca să-și tragă sufletul o apucară pe Picton Road, către forturile Chacon și Picton, ridicate în calea invadatorilor de regimul britanic și respectiv spaniol. Splendida Casă Roșie, construită în stil renescentist, care ocupa o întreagă stradă și care adăpostea parlamentul țării, fu următorul obiectiv. Într-un sfîrșit, cînd pînă și Ramona păru să-și fi epuizat energia, se pomeniră în Queen's Park, cunoscut localnicilor mai mult sub numele de Savannah. Acolo el o prinse de mîină și o forță să se oprească.

– Gata, toate au o limită, zise el ferm, conducînd-o spre o bancă și prăbușindu-se pe aceasta. De unde ai atîta energie, femeie? mormăi el, întrebîndu-se instantaneu cum ar fi fost dacă și-ar fi eliberat toată acea energie în patul lui. Gîndul îl făcu nesigur. Se rezemă de spătarul băncii și, gemînd, își trecu mîna prin păr, zîmbi cinic și scutură din cap.

Dintr-o dată ea începu să rîdă. Pur și simplu nu reușise să se stăpînească. Întreaga situație era atît de... bizară!

– Așa-i mai bine, zise Damon încet. El nu intenționase în nici un fel să o seducă. Brațele lui se mișcară pur și simplu natural, de parcă ar fi fost entități de sine stătătoare, îi cuprinseseră talia și o traseră pe genunchii lui. Ramona părea și ea să nu priceapă ce se întîmpla. Abia atunci cînd simți căldura trupurilor lor, își dădu seama că ochii lui erau mult mai aproape decît înainte, își dădu seama de intenția lui. Avu timp să inspire o

singură dată tremurat și se trezi cu el sărutînd-o.

Orașul care se interpusese atît de ferm între ei dispăruse brusc, ca și cînd nici nu existase. Sunetele stranii, neobișnuitele miresme exotice de flori și fructe, ciudata putere a soarelui, tumultul de voci cu accent caraibian... toate dispăruseră, de parcă cineva închisese un comutator cosmic.

Nu rămăseseră decît el și ea. Respirația lui era plăcută și răcoritoare, însă buzele lui păreau să o pîrjolească. Ea se încordă și apoi se cutremură cînd limba lui încercă să-i pătrundă în gură. Prima ei reacție fu să se retragă din îmbrățișare și drept urmare spatele i se încordă. Instantaneu, brațele lui o înțeleștară mai puternic. Nu avea de gînd să-i dea drumul. Trupul ei reacționează în fața măiestriei lui, păgîn, erotic și absolut spontan. Sîinii, zdrobiți de pieptul lui solid, începură s-o doară, iar coapsele să-i tremure. În timp ce limba lui îi atinse dinții, ea își simți bătăile inimii răsunîndu-i în urechi. Scăpă un murmur, iar cînd limbile lor se întîlniră, o săgeată de foc o fulgeră chinuitor în pîntec. Șocată de scînteia de dorință zămislită, ea se retrase din îmbrățișare, de astă dată cu mai multă forță și mult mai hotărîtă, luîndu-l prin surprindere. Damon simți împotrivirea ei, și, fără prea mare tragere de inimă, deschise ochii, privind-o îndurerat.

Ramona făcu un pas în spate și apoi încă unul. Clătină din cap. Văzînd-o cît de palidă era, Damon strînsă din ochi.

– Nu te simți bine? întrebă el, cu un glas devenit brusc aspru de îngrijorare. Nu făcuse decît să o sărute! Dar, dacă se gîndea bine, ea fusese destul de nepregătită. Răspunsese din inimă, dar neîndemînic.

Nesigur. De parcă n-ar mai fi fost sărutată pînă atunci... Damon zîmbi șmecherește.

Ea tresări, neînțelegîndu-i tonul, dar recunoscîndu-i surîsul cinic. Doamne, reacționase ca o școlăriță la prima întîlnire. „Adună-te, fato!” se dojeni ea și-și ridică bărbia.

– Ba da. De ce nu m-aș simți foarte bine? Îl provocă ea. Pentru nimic în lume ea nu avea de gînd să-l lase să vadă cît de... zguduită... se simțea.

Damon se ridică încet și se apropie de ea. Mersul lui ușor îi amînea de un animal de pradă. De un mascul de pradă. Dar ceva din adîncul ei răspunse instantaneu senzației. Reacția fu opusă, dar egală, ca a unei femele de pradă. Dintr-o dată, ea dori să simtă din nou atingerea buzelor lui. Dorea să-i simtă trupul gol, transpirînd, zvîrcolindu-se... Scutură din cap, și se întoarse vrînd s-o ia la fugă, să se ascundă, să se înconjoare de ziduri groase, protectoare. Dar cum ar fi putut? Nu avea timp de așa ceva.

Damon, al cărui chin interior i se citea pe chip, își trecu o mîină tremurîndă prin păr.

– Nu înțeleg, Ramona, zise el cu blîndețe. De ce-ai plecat atît de brusc?

Ramona se îmbujoră furioasă. Oare lipsa ei de experiență fusese atît de evidentă?

– Poate că pur și simplu nu-mi place să fiu îmbrățișată și sărutată fără nici un avertisment, i-o reteză ea.

Încet, Damon, își coborî mîna. În jurul lor Port-of-Spain își continua viața agitată. În parc pajiștile erau în floare, iar păsările cîntau.

– Înțeleg, zise el în sfîrșit. Această scenă de inocență

pe care ea o interpretase trebuia să fie o parte din rolul pe care îl juca. Era posibil să nu aibă nici o legătură cu acțiunile sau cu înțelegerea cu tatăl ei, dar era o parte din joc. Trebuia să fie.

– Uite, haide, s-o luăm de la început, zise el tandru. În definitiv, amîndoi puteau să facă jocul. Este aproape ora prînzului, ce-ar fi să mergem să mîncăm undeva, iar după aceea să căutăm o plajă unde să ne odihnim și să facem o baie? Ce zici?

Ramona înclină aprobator din cap.

– În regulă, zise ea. Avea să meargă mai departe. La urma urmelor, poate avea să afle ceva. Dar, dacă el își închipuia că avea să o sărute din nou, avea... să-i rupă picîoarele.

Damon o luă de mîină. Un singur lucru știa clar. Nu avea să se plictisească niciodată în compania acestei femei.

Nici unul din ei nu-l observă însă pe Jeff Doyle care stătea cîțiva metri mai încolo pe o bancă și îi fixa uluit printre gene.

Încet, foarte încet, el începu să zîmbească.

La numai patruzeci de kilometri distanță, pe mai micuța, liniștita și mai puțin comerciala insulă Tobago, Verity Fox zîmbea fericită, contemplînd plaja aproape pustie care se întindea în fața ei. Își petrecuse dimineața pe o terasă cu vedere spre mare, sorbind răcoritorul și proaspătul suc de ananas. În jurul prînzului, hoinărise prin toate magazinașele cumpărîndu-și cîte ceva de mîncare și apoi închiriasse o mașină. O rapidă trecere în revistă a hărții îi dezvălui că plaja cea mai apropiată era Great Courtland Bay. Acum ea cuprinse cu privirea ar-

cul de nisip aproape alb, oceanul albastru și palmierii care se legănau în bătaia vîntului scăpînd un murmur de satisfacție. Nu-și amintea să fi avut vreodată o vacanță atît de încîntătoare.

Repede, ea desfăcu o umbrelă mare în dungi, sub care se retrase după vreo jumătate de oră, se înfășură într-un imens prosop de plajă și oarecum stîngaci se schimbă în costumul de baie. Deși plaja era destul de mare ca să dea senzația de pustietate, existau totuși cîțiva iubitori de soare împrăștiați pe ici - pe colo.

Încălzită de soarele care îi pătrundea pînă la oase, ea se îndreptă spre mare. Se întărise cu tipicul curaj britanic pentru apa rece și pietricelele de pe fundul mării, doar ca să descopere că Marea Caraibelor o învăluie ca o baie caldă, iar sub tălpi nisipul era catifelat ca mătasea. Cu un murmur de plăcere, ea se lăsă în apă într-un bras ușor, dar deloc experimentat. Avu grijă să nu se depărteze prea mult și apoi se întoarse pe spate ca să contemple cerul atît de albastru care aproape că-ți deranja vederea.

Greg Harding, îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni scurți și purtînd niște ochelari de soare, se plimba pe plajă cu un prosop pe umăr în căutarea unui loc cît mai retras. Își petrecuse dimineața asigurîndu-se că nu erau probleme pe vas și, hotărîndu-se să asculte sfatul lui Jim, își luă cîteva ore libere. Săptămîni în șir muncise ca un rob și puțină relaxare nu i-ar fi stricat.

Nedorind să meargă în Trinidad unde risca să-i întîlnească pe pasagerii de pe navă, el alesese mai micuța și mai puțin aglomerata insulă Tobago, ca să se bucure puțin de soare și să se descătuseze de încordarea acumulată.

Văzînd o umbrelă părăsită în apropiere, Greg își așternu prosopul și se întinse, oftînd ușurat. Soarele era perfect. Liniștea era și mai plăcută. Nici un pasager nu trebuia întreținut. Nu trebuia să-și facă probleme pentru nici o navă. Măcar pentru cîteva ore...

În scurt timp adormi.

Cînd Verity, obosită de înot, ieși din apă, își luă prosopul pe care îl lăsase pe țărm și începu să-și șteargă părul. Înaintînd fără să se uite pe unde mergea, aproape că se împiedică de el. Cînd talpa ei atinse glezna lui, ea își trase imediat prosopul de pe cap. În același moment, Greg tresări.

Verity, cu părul răvășit, îl fixă uluită. Greg își ridică ochii și măsură dintr-o privire silueta îmbrăcată în costumul de baie cu dungi albastre și roșii. Se uită în ochii ei negri ca abanosul și zîmbi.

– Iertați-mă. M-am așezat pe locul dumneavoastră?

Verity eliberă un murmur mental și-și trecu repede mîna prin păr, încercînd să și-l aranjeze într-un fel.

– Nu, sigur că nu. Iertați-mă că v-am călcat! Incapabilă să se stăpînească, ea își plecă privirea spre abdomenul lui. Ochii ei experimentați descoperiră repede cicatricea aproape invizibilă a operației lui. Lucrase frumos. Dacă n-ar fi știut că era acolo, probabil nici n-ar fi observat-o.

– Iertați-mă, n-am vrut să vă deranjez, zise Greg, dînd să se ridice.

– Dar nu mă deranjați deloc! replică ea în pripă, așezîndu-se pe nisip lîngă el, pentru ca în secunda următoare să se întrebe, la fel de repede, ce Dumnezeu făcea. Nu-și promisese că nu avea să intre în vorbă cu el? Că nu avea să dea naștere nici unei ocazii care să-i

trădeze sentimentele pe care i le purta?

Greg nu putea să-și dezlipească ochii de la nimfa marină care fusese cît pe ce să-i cadă în brațe.

– Greg Harding, rosti el simplu, întinzînd mîna și omițînd calitatea de căpitan.

– Verity Fox, zise ea, omițînd la rîndu-i profesia de medic.

– Sînteți în Tobago de multă vreme? Întrebă el, dorindu-și să nu fi fost obligat să plece în cîteva ore. Ar fi putut să-și petreacă toată durata lor pierdut în adîncul întunețat al ochilor ei și n-ar fi remarcat trecerea minutelor.

Verity negă, clătinînd din cap.

– De azi-dimineață, recunosc eu. Deschise gura vrînd să-i spună că era de fapt pasageră pe vasul lui, dar brusc se răzgîndi.

– Cum este apa? Întrebă el, cu un glas puternic și gros. Ea se simți incapabilă să-și întoarcă privirea de la ochii lui, care erau o ciudată combinație de maron și nuanțe de ambră. Parcă ar fi fost de tigru. Adîncurile lor o făcură să-și simtă inima bătînd puternic în piept.

– Este minunată, zise ea, cu o voce destul de răgușită.

El se ridică sprinten, fără să se sprijine în mîini, o tacită și neintenționată mărturie a condiției lui fizice, și se uită la ea. Încet, întinse mîna și rosti:

– Vreți să înotați din nou?

Verity, ca vrăjită, se pomeni ridicîndu-și mîna. În clipa în care simți degetele lui strîngîndu-se pe ale ei, inima începu să-i bată din nou cu putere, ca atunci cînd îl întîlnise pe Gordon în acel cabinet mic și deprimant și aflase rezultatul analizelor.

Îl lăasă să o tragă în picioare și să o ducă în mare, iar cînd începu să înoate încet, simțindu-se nelalocul ei comparativ cu el care făcea ture în jurul ei, îi veni din nou să plîngă și să rîdă.

Numai că de data aceasta nimic nu era ca înainte, cînd șocul fusese principalul instigator. De astă dată dorea să plîngă din cauza minunatei perfecțiuni a clipei și să rîdă deoarece așa simțea.

Desigur, nu reacționează în nici un fel.

Dar mai tîrziu, mult mai tîrziu, avea să dea frîu liber și rîsului și plînsului...

Capitolul 7

Marea se lua la întrecere cu cerul vrînd parcă să vadă care putea să fie de o culoare mai albastră, în vreme ce *Alexandria* plutea pe apă ca o luntre dintr-un poem. Pe puntea Serenadei, Joceline Alexander își trase jacheta de mătase mai aproape de corp și privi la întinderea oceanului.

– Te-ai trezit devreme! Glasul fiului ei o făcu să se răsucească și să se simtă instantaneu învăluită de o senzație de vină. Rapid ea și-o înăbuși și zîmbi, însă Damon percepu acea barieră ridicată între ei și oftă. Nu-și dădea seama de ce avea senzația că mama lui se afla la milioane de kilometri distanță, chiar și atunci cînd stătea lîngă ea. În copilărie fusese expediat la școli cu internat, iar mai tîrziu fusese prea preocupat de drumul spre structurile înalte ale companiei ca să-și petreacă mult timp acasă. Ar fi trebuit ca acum să fie imun la relația lor lipsită de entuziasm, dar, ori de cîte ori el și mama lui se întâlneau, copilul dinăuntrul lui spera încă să fie altfel. Dar niciodată nu era.

Acum Joceline își întoarse capul de la chipeșul ei fiu și privi încă o dată întinderea oceanului.

– Da, este cumplit de devreme, recunosc eu, cu

obișnuitu-i ton rece. În ultima vreme am probleme cu somnul. Probabil că îmbătrânesc.

Damon rîse.

– Tu, mamă? Niciodată.

Joceline tresări. Își închipuia cum apărea în ochii fiului. Îmbrăcată într-un tineresc costum cu pantalon, puternic fardată și etalîndu-și diamantele. Dar totul era camuflaj: barieră pe care o ridica atunci cînd fiul ei era prin preajmă, șarmul și frumoasele maniere pe care le folosea. Toate nu aveau ca scop decît siguranța copilului ei. Acum însă avea să-l rănească. Îi plăcea sau nu, altă cale nu exista. Lucrurile îi scăpau din mînă și era vremea ca el să afle adevărul. Întregul adevăr, indiferent cît ar fi costat-o. Indiferent cît ar fi îngrozit-o...

– Barca aceasta este o minunăție, Damon, zise ea încet, încercînd să abordeze subiectul cu mare atenție.

– Vaporul, mamă, o corectă Damon, răsfrîngîndu-și buzele. El găsea deseori lipsa ei de interes în afaceri puțin cam enervantă, mai ales că era văduvă de marinar.

Joceline își mușcă buza, simțind imediat dezaprobarea lui. Voia să plîngă și să blesteme în același timp. Dar cum ar fi putut să explice motivul distanțării pe care fusese obligată să o adopte? Se răsuci și se pomeni deschizînd buzele ca să-l roage să o înțeleagă. În acel moment ea îl revăzu pe Michael în maxilarul puternic al fiului ei, în ochii lui cenușii, iar durerea și sentimentul de vină îi înăbușiră cuvintele. Pripită, se întoarse din nou cu fața spre mare, rămînînd cu spatele încordat. Se ținea atît de strîns de balustradă, că nodurile degetelor i se albiseră.

– Urăsc bărcile, zise ea apăsător, cu un glas rece și teribil de sec.

Damon o fixă cu privirea, avînd pe chip o expresie șocată.

– Cum? De ce? De cînd? El nu-și amintea s-o fi auzit vreodată pe mama lui spunînd sau dezvăluind un asemenea lucru. De fapt, era pentru prima dată cînd simțea emoție în glasul ei.

Joceline înghiți cu greutate. Momentul confesiunii trecuse. Acum nu mai putea să-i destăinuie adevărul.

– Damon, nu acum. Am o cumplită durere de cap, zise ea cu răceală.

El scutură din cap exasperat. Știa că n-ar fi reușit în nici un fel s-o facă să stea de vorbă. Își cunoștea bine mama. Cînd era prost dispusă era intangibilă, inabordabilă. Clătinînd din cap, Damon se întoarse și plecă.

Joceline îl urmări cum se îndepărta, schimonosindu-și buzele frumos rujate și apoi izbucni în lacrimi. Nu avea să fie în stare să meargă pînă la capăt. Și nu faptul că ar fi ajuns la pușcărie o împiedica și nici măcar faptul că ar fi fost înfierată drept criminală... ci gîndul că durerea pe care tocmai o văzuse în ochii fiului ei s-ar fi transformat în... ce? Dezgust? Ură? Blestem? Da, probabil că toate aceste lucruri și multe altele. Fiul ei probabil că n-o iubea și cine l-ar fi putut învinui pentru asta? Dar măcar nu o ura. Poate că la așa ceva ar fi trebuit să spere. Numai că... timpul era posibil să-i expire. Dar dacă tot ceea ce-i spusese detectivii particulari despre Joe King era adevărat...

Jeff Doyle ieși de sub duș, se îmbracă și rapid luă în mînă talismanul. Nu suporta să și-l dea jos, dar mediul care i-l dăduse îl avertizase să nu-l ude niciodată căci protecția pe care i-o oferea s-ar fi întors împotriva lui.

Lucrurile începuseră să se miște și se mișcau atât de repede, că se întreba cum avea să reacționeze Joe King la auzul veștilor. El se uită la ceas și formă rapid numărul de telefon din Londra. După numai două ape-luri receptorul fu ridicat.

– Da? rosti o voce tăioasă, dar nesupărătoare.

– Domnișoara noastră, Ramona, ne rezervă surpriză după surpriză. Nu mi-ați spus niciodată că este atât de frumoasă. Fotografia aceea a ei neclară și întunecată a defavorizat-o...

– Nu mai bate cîmpii. Glasul fusese ca un diamant, rece, tăios și incredibil de dur. Ai contactat-o?

– Nu, recunoscui Jeff simplu.

– De ce? Ți-am spus că cea mai importantă prioritate a noastră.

– Știu că mi-ați spus, rosti Jeff printre dinți, dar nu mi-ați spus niciodată c-o să facă pasiune pentru Alexander.

– Ce-a făcut?

Așadar, marele om de afaceri nu era infailibil, se gândi Jeff surîzînd ironic. Existau lucruri care îl surprindeau pînă și pe el.

– Spune-mi, clar și precis, ce-ai vrut să insinuezi cu treaba asta, rosti bărbatul cu un glas rece, sigur, neemoționat, care îl făcu pe Jeff să și-l imagineze legă-nîndu-se în fotoliul lui, strîngînd din ochi.

– În prima noapte n-a ieșit din cabină, cu toate că avea loc rezervat la masa lui Alexander. El își începu raportul cu precizia clară pe care o prefera Joe King. Voiam s-o abordez a doua seară la banchet, dar, pînă să apuc să fac asta, Alexander mi-a luat-o înainte. A doua zi dimineată, ea și Alexander au fost din nou împreună, așa că i-am urmărit prin Port-of-Spain, și pot să

vă spun că n-au fost la nici un picnic. Nu cred c-a rămas obiectiv turistic nevăzut...

– Doyle.

– În regulă, dar este un lucru relevant. După toate porcăriile vizitate, s-au oprit într-un foarte romantic parc și și-au dăruit un foarte romantic sărut. Ardoarea lor se simțea pînă în locul în care mă aflu. Era extrem de cald și, deoarece erau nedezlipiți unul de celălalt, am renunțat să-i mai urmăresc și m-am îndreptat spre navă, minți el. De fapt se îndreptase spre străzile deocheate din Port-of-Spain.

După o lungă pauză care se așternuse la capătul firului din Londra, vocea de acolo rosti:

– Ești sigur de chestia asta?

– Foarte. N-am știut ce să fac mai departe, așa că am hotărît să mă retrag și să aștept instrucțiuni de la dumneavoastră.

– Ai procedat foarte bine, zise Joe King tăios. Asta schimbă situația, adăugă el încet.

Într-adevăr o schimba. Rapoartele detectivului particular pe care îl angajase fuseseră amănunțite și complete. Ramona nu-l mai întâlnise pe Damon Alexander înainte de această călătorie și probabil nu știa nimic despre afacerea pe care el o încheiase cu Keith pentru achiziționarea de acțiuni *Alexandria*. Ambele vești îl făcuseră să răsuflă ușurat. Acum însă era evident că Ramona se implicase în chestiune. Se părea că inteligenta și foarte capabila lui fată urmărea un plan propriu. Dar care era acesta? Și cum îl putea afecta pe el? La celălalt capăt al firului, Jeff aștepta răbdător.

– Trebuie să aflăm ce se întîmplă exact, continuă Joe King. Poate că Alexander se ține după ea din cauza acțiunilor, rosti el meditativ, sau... poate, ia gîndește-te,

Doyle. Cine a dat tonul la curtat? Alexander sau fiica mea?

Jeff își încruntă sprâncenele gînditor.

– În prima seară el s-a dus la ea. Nu-i nici un dubiu.

– Iar după aceea?

– Nu sînt sigur, rosti Jeff lent. Credeți că poate domnișoara noastră i-a rezervat vreun plan?

– Cred, zise vocea simplu, că nu trebuie subestimat nici unul din ei. Joe nu avea intenția să facă așa ceva. Nu doar inteligența academică a Ramonei îl îngrijora, ci și hotărîrea ei neclintită. Nu avea de gînd să-i subaprecieze, nici pe ea, nici pe Alexander.

Brusc, el se hotărî:

– Vin acolo, zise el și închise.

Doyle ridică din umeri și ieși în balconul cabinei. Pe puntea de jos, în dreapta lui, văzu sprijinindu-se de balustradă o femeie într-un costum vernil cu pantalon. Nu-i trebui decît un minut ca s-o recunoască. Era Joceline Alexander. Încă o carte sălbatică în micul lor joc de pocher.

În principala sală de teatru se desfășura un cabaret cu muzică tradițională caraibiană, dar Verity nu intenționa să meargă la spectacol. Fușese după-amiază la cinema ca să vizioneze ultimul succes american, apoi jucase tradiționalul quoits¹ pe puntea superioară și ratase toate încercările la care avusese dreptul. Petrecuse o zi destul de plină. Nu dorea să exagereze. Medicul de pe vas era la curent cu boala ei, dar, pînă acum, ea nu

1. Joc cu inele aruncate într-un țărș.

simțise nevoia să-l contacteze și ultimul lucru pe care îl dorea era să-și petreacă toată călătoria în spitalul navei.

Acum, după ce mîncase la cină pește proaspăt și salată, nu avea de gînd să se obosească, mergînd într-o sală aglomerată de teatru, indiferent cît de bună se zvonise că era trupa.

Era aproape de miezul nopții cînd termină de citit romanul de Jane Austen, și tot nu-i era somn. Își puse pe umeri o jachetă din olandă albă și se îndreptă spre puntea superioară. Se apropie de balustradă și inspiră adînc, uitîndu-se la minunăția din jur.

Luna răsărise și era destul de mare. Cîțiva nori pluteau pe cer, forma lor cenușie nefăcînd decît să accentueze puzderia de stele strălucitoare. Clarul de lună se reflecta în valuri sub forma unor șuvoaie argintii de lumină. Prora *Alexandriei* brăzda marea, despletind apa și forțînd-o s-o apuce pe părțile ei laterale. Nu se auzea nici un sunet al motoarelor ei puternice, ci doar iureșul de apă despicat. Toul în jur era cufun dat în liniștea nopții.

Pe covertă, ofițerul de serviciu luă poziție de drepti la intrarea căpitanului. Cartul de noapte abia începuse, iar căpitanul automat controlează jurnalul de bord. Din clipă în clipă urmau să întîlnească un alt pachet bot. Contrar părerii multor pasageri, „regulile drumului” erau în general foarte simple, iar Greg știa că nu trebuia să-i amintească nici unui membru al echipajului că luminile de navigație trebuiau să fie operaționale sau că pentru întîlnirea unei nave culoarea de la tribord, care era deja aprinsă, trebuia să fie verde. La momentul oportun sirena avea să le confirme direcția, un șuier pentru tribord, două pentru babord. Mulțumit că totul era în ordine, Greg se apropie de ferestrele mari care ofereau

o imagine a întinderii din jur pe un arc de 180 de grade și înclină aprobator din cap. Era o noapte superbă. Aveau să ajungă la timp în Grenada. Tocmai se pregătea să plece să se culce, când o pată albă îi atrase atenția. Se întoarse la geamuri și observă că o femeie se plimba încet pe punte.

Greg le spuse subordonaților să ia legătura cu el în caz că apărea vreo problemă și dispăru în noapte. Cu pași repezi coborî scara de metal pînă pe punte. Nu avea de gînd să o caute pe pasagera singuratică, dar deodată o zări și se pomeni încruntîndu- se. Era ceva familiar în alura ei. În timp ce pașii lui Greg începură să fie tot mai nesiguri, ea deveni conștientă de prezența lui și se răsuci.

– O, bună, spuse Verity pe un ton surprins și îngrozit, care îi trăda senzațiile. Dar, cu toate acestea, ea începuse să se aprindă. În pripă, se întoarse puțin într-o parte și se rezemă cu spatele de balustradă privind cu aparentă fascinație la marcajele jocului de quoits de pe punte.

Greg zîmbi, în ciuda propriei surprinderi.

– Ai fi putut să te arăți puțin mai bucuroasă la vederea mea, o certă el, întrebîndu-se apoi brusc de ce ar fi trebuit să pară astfel. Puternic din urmă, îi veni însă un alt gînd. De ce oare era el atît de bucuros de vederea ei? Într-adevăr, după-amiaza petrecută împreună pe plajă fusese foarte frumoasă. Stătuseră la soare și vorbiseră aproape despre tot. Ea se oferise să împartă cu el gustările cumpărate, iar vinul fusese deosebit de rece. Era o femeie frumoasă, iar el fusese atras de ea, dar aici se punea punct. Sau cel puțin el așa crezuse.

Dintr-o dată Greg deveni neliniștit.

– Ce cauți pe punte? o întrebă el, pe un ton mai

aspru decît intenționase, care o făcu pe Verity să tresară. El înjură încet. Iartă-mă. N-am vrut să par... atît de acuzator. Numai că... în Tobago nu mi-ai spus că ești de pe *Alexandria*.

Verity ridică din umeri.

– Nu m-am gîndit că te-ar interesa acest lucru, zise ea. Erai evident în timpul tău liber, iar dacă ți-aș fi spus că eram una din pasagerele tale, poate ai fi simțit că trebuie să fii din nou căpitan. În plus, păreai atît de... nu știu cum. De bucuros că scăpaseși de tot, încît nu m-a lăsat inima să te întorc la locul din care plecaseși.

Greg zîmbi și scutură din cap. Deși n-ar fi vrut, el admise că ea avea dreptate.

– Mulțumesc, zise el. După-amiaza s-ar fi distrus. Cuvintele pe care el le alesese o făcură pe Verity să tresară. Fără îndoială că totul era acum „distrus”. Mă surprinde că nu ești la cabaret, zise Greg, simțindu-se dintr-o dată stînjenit.

Devenea conștient de prea multe lucruri. Pe plajă, Verity Fox fusese o companie frumoasă, necunoscută, cu părul răvășit care nu reprezentase nici o amenințare. Acum arăta foarte distinsă, la fel de frumoasă, dar evident era un element „cunoscut”. Într-un cuvînt, o pasageră, iar o pasageră de la bordul *Alexandriei* era pentru el ca luna de pe cer. Dar nu numai regulile de pe mare o făceau să fie astfel. Faptul că această femeie se află la bordul unei asemenea nave, mai ales în voiajul inaugural, însemna că era foarte bogată și influentă sau că era cunoștința unei asemenea persoane. Gîndul că ar fi putut să fie cu un bărbat, că ar fi putut să fie soția sau metresa unuia din aroanții pe care ajunsese să-i cunoască atît de bine, îl făcu să-și dorească să se retragă în pas alergător. Inspiră adînc și se răsuci brusc.

În timpul mișcării, el observă luminile unei nave aflate la vreo doi kilometri distanță.

– Sîntem pe punctul de a trece pe lângă un vapor, zise el. Verity se întoarse și impresionată privi la pachobotul orbitor luminat care plutea prin întuneric.

– Este atît de frumos aici, zise ea. Ești foarte norocos că faci ceea ce faci, adăugă apoi încet.

Greg înclină aprobator din cap.

– Știu. Aici este locul în care mi-am dorit să fiu în totdeauna, de cînd eram copil.

Verity aprobă tăcută.

– Știu. Mi-ai spus, îi reaminti ea tandră, în timp ce el îi aruncă o privire tăioasă.

Greg oftă supărat. Îi spusese acelei necunoscute din Tobago o mulțime de lucruri. Lucruri pe care nici într-o mie de ani nu i le-ar fi spus unui pasager. Era timpul să înceapă să se controleze.

– N-am să te mai plictisesc de acum încolo, zise el și zîmbi fermecător.

– Nu face asta! îi răspunse ea tăios și scutură din cap în timp ce el o fixa cu privirea. Iartă-mă. Pur și simplu nu-mi place să mi se vorbească așa... ca unui... client într-un magazin, termină ea neconvingătoare, tresărind cînd sirena *Alexandriei* șuieră.

– E-n regulă, zise el imediat, făcînd un pas în față și cuprinzîndu-i tандru brațele. Nava cealaltă va răspunde cu același șuierat dintr-o clipă în alta. Nici nu sîrși bine, că sirena străpunse noaptea în timp ce vasele trecură unul pe lângă celălalt.

– Iartă-mă, zise Verity zîmbind. Nervii mei nû mai sînt... cum obișnuiau să fie, sîrși ea, vocea înăbușindu-i-se cînd deveni conștientă de atingerea mîinilor lui. Deodată își dori să nu fi avut jacheta ca să-i poată simți

degetele direct pe piele. Cu inima bătîndu-i puternic, ea își ridică privirea spre el. Luna îi scălda o parte din față în lumină, făcîndu-i părul argintiu și ochii de un bronz enigmatic, și-i lăsa cealaltă jumătate a chipului în umbră.

Greg se uită în ochii ei întunecați și se simți atras de ea. I se părea totul atît de perfect că îi trebui un moment ca să-și dea seama că de fapt o ținea în brațe. Șocat, el o eliberă brusc și făcu un pas în spate.

Ochii lui Verity se măriră uluiți. În acel moment ea percepu teama. Clară și precisă, dar care nu-i aparținea. Dar ce l-ar fi putut face pe el să se teamă?

– Trebuie să mă duc să mă culc, zise Greg cu un glas care păru încordat pînă și pentru urechile lui. Acoastarea în Grenada s-ar putea să fie complicată... așa că îți spun noapte bună, domnișoară Fox.

Ea dădu să deschidă gura, dar rugămintea ca el să-i spună „Verity“ pieri înainte de-a fi formulată. Îl urmări cu ochii în lacrimi cum se întoarse și cum se depărtă, și rapid se răsuci cu fața la balustradă. Retragera lui n-ar fi putut să fie mai evidentă și-și dădea seama că ar fi trebuit să fie mulțumită. În definitiv, el îi făcea jocul: avea grijă ca ei să rămînă doi străini.

Ar fi trebuit să se bucure.

Însă necazul era că nu se bucura. Nu se bucura deloc.

Capitolul 8

Grenada

Grenada trăia din renumele ei de insulă a mirodeniilor, cugetă Ramona în timp ce se plimba printr-una din numeroasele piețe în aer liber din St. Georges, unde aromele persistente de nucșoară, scorțioșară și cacao răzbăteau ademenitor din imenși saci de pînă.

Cît de diferit era totul față de Oxford! Mai ales căldura! Recunoscătoare, ea se urcă în autobuzul care mergea la Grand Anse, cea mai cunoscută plajă de pe insulă. Călătoria de zece minute i se păru că durase zece ore, din cauza groazei. Cînd coborî, mintea îi era plină de amintirile vii ale mașinilor ce veneau din direcție opusă, claxonînd și, de virajele luate nesăbuit.

Încă rîdea de ea, cînd intră pe plajă. În timp ce începu să-și deschieie nasturii bluzei își dădu seama că era prima vacanță pe care și-o lua de cînd devenise cercetător cu drepturi depline la *Oxford*.

Damon, care stătea rezemat de trunchiul unui palmier, la numai cîțiva metri depărtare, își pierdu răsufarea. Privea fermecat, cu inima bătîndu-i puternic, cum ea își trase materialul subțire peste umeri și-l aruncă pe nisip. Deși ea nu era conștientă de prezența lui și se dezbrăca la fel cum ar fi făcut-o oricine altcineva, gestul

Îl impresionă de parcă ar fi fost executat de una din cele mai experimentate stripteuze. Când înghiți, gâtul îi era foarte uscat.

Ramona își desfăcu fusta și o lăsă să-i cadă în jurul picioarelor. Rapid, își scoase sandalele și se îndreptă spre mare. Grația cu care mergea și părul blond-argintiu care i se revărsa pe spate atrăgeau privirile fiecărui bărbat de pe plajă. Damon observă în apă doi tineri bruneți cu înfățișări tipice crailor de lux, îndreptându-se spre ea din direcții diferite. În mare grabă, el începu să-și scoată hainele ca să intre în apă după ea. Imediat după debarcare el închiriasse o mașină și de atunci o urmărise fără rușine pas cu pas. Nu vedea nici un motiv pentru care și-ar fi ieșit acum din obicei.

Ramona se scufundă și înotă câțiva metri pe sub apă, pentru ca apoi s-o ia spre dreapta și să înceapă să se deplaseze paralel cu țărmul. Drept urmare, când scoase capul ca să respire, era mult mai departe decît se așteptase Damon, iar când ieși la suprafață, nu mai era singură. De o parte și de alta se vedeau capetele tuciorii ale celor doi tineri. Obişnuită să predea studenților de vîrsta lor, Ramona nu-și făcu nici un fel de griji.

– Bună, drăguță domnișoară, zise unul din băieți, etalîndu-și șirul de dinți strălucitori.

– Bună, răspunse ea, pregătindu-se să fie poliți-coasă.

– Ai venit cu vaporul englezesc, nu-i așa? o întrebă celălalt, ochii lui licărind cînd se uită la decolteul ei.

Ramona începu să se simtă stîngenită. Avea ceva bani asupra ei, înfășurați într-o pungă de plastic și puși în buzunarul secret al slipului. Agitată, ea aruncă o privire rapidă în jur. Era o zi lucrătoare pentru localnicii din

Grenada, iar puținii turiști erau răsfirați pe plajă în grupuri depresiv de depărtate.

– Ești prima dată pe insulă, corect? zise unul din băieți. Eu sînt Phillipe, iar urîțul meu prieten de-aici este Jean-Paul.

– Uite pe cine face el urîț, răspunse rîzînd celălalt băiat, stropindu-și amicul. Timp de două-trei secunde Ramona se relaxă din nou. În definitiv, nu erau decît niște tineri care căutau să se distreze. Însă următoarele cuvinte ale lui Jean-Paul o făcură să redevină îngrijorată. Vrei să petreci bine în Grenada, nu?

Ramona începuse să se enerveze.

– Desigur. Cine nu vrea? Dar am toată ziua ocupată, minți ea și începu să se depărteze într-un craul prevăzător. Se simțea ca o pisică înconjurată de doi cîini. Exact cum bănuî, ei se luară după ea, ajungînd-o cu ușurință din urmă.

– O, dar n-are farmec dacă ești singur, rosti Phillipe strîmbînd din gură. Eu și Jean-Paul cunoaștem cele mai frumoase locuri din oraș... Glasul lui se stinse.

Cînd în fine înțelese, Ramona se aprinse la față. Erau gigolo!

– Uite ce este, băieți, ce-ar fi să vă încercați norocul în altă parte, hmmm? le propuse ea, pe un ton ferm, dar puțin emoționat.

– Excelentă idee, consimți un glas puternic, care îi făcu pe toți trei să tresară. Cei doi tineri se întoarseră cu fața spre Damon, dar, după o privire lungă aruncată de ochii lui reci, ridicară din umeri și o apucară către țarm.

Ramona, acum, că potențialul incident neplăcut dispăruse, pufni în rîs.

– Am crezut c-o să-i provocî la duel. Zău, nu erau decît niște băieți.

– Băieți cu năravuri, zise el apăsător și-și ridică privirea spre ea. Le-ai observat brațele?

Ramona păli și scutură din cap.

– Nu. Nu pot să spun că le-am observat. Pînă și paradisul are șerpilor lui, murmură ea și se cutremură. Am crezut că nu urmăreau decît să... Se întrerupse brusc și se îmbujoră.

Damon remarcă roșeața ei și nu reuși să-și stăpînească rîsul.

– Probabil că nu urmăreau „decît să”, consimți el. Hai să ieșim. Nu ești în siguranță de una singură.

De cum ajunse pe plajă, Ramona luă prosopul.

– Ce coincidență ca tu să apari ca un cavaler pe un cal alb cînd domnița era în primejdie, zise ea cu nepăsare, dîndu-și spre spate șuvițele ude, fără să conștientizeze că gestul îi împinsese sînii în față.

Damon înghiți cu greutate și apoi zîmbi.

– Într-adevăr, rosti el ridicînd cu naturalețe din umeri.

Ramona îi aruncă o privire lungă și răsucindu-se se îndreptă spre dușuri. Lăsă apa limpede să-i îmbibe și să-i curețe bine părul și slipul și, apoi ieși din nou la soare. Sub dușul de alături îl observă pe Damon, care făcea același lucru. Cînd el își ridică mîna și și-o trecu prin păr, mușchii lui se încordară sub piele, făcînd-o pe Ramona să-și piardă răsufarea. Un val puternic de dorință o copleși, întărindu-i sînii și provocîndu-i o senzație chinuitoare în partea de jos a abdomenului. La un moment dat, Damon se întoarse și timp de cîteva clipe cei doi se țintuiră cu privirea. Apoi, fără să rostească vreun cuvînt, el închise jetul de apă și începu să se apropie de ea.

Ochii lui erau mai întunecați ca niciodată, iar chipul îi era încordat de dorință.

Brusc ea se răsuci cu spatele, se întoarse la coșul de plajă și își trase rapid peste slip bluza și fusta. Damon o urmări cu privirea încleștindu-și și descleștindu-și pumnii pe lângă corp. Dacă ea ar fi fost altcineva, se gândi el nestăpînit, ar fi închiriat o cameră la cel mai apropiat hotel și s-ar fi desfătut într-un lung și satisfăcător amor matinal. Dar, cînd ea întoarse spre el niște ochi care implorau înțelegere și în același timp îl fulgerau amenințător cu scînteii de un albastru electrizant, știa că trebuia să fie foarte atent, dacă nu voia s-o sperie.

– Așadar, acum ce urmează? întrebă el, cu un glas puțin cam aspru.

– Ce-o să doresc, i-o reteză Ramona rapid.

– Nu poți să fii și tu o dată relaxată, ca un om normal? o întrebă el, exasperat, dar în același timp curios să-i cunoască reacția la întrebarea pe care i-o pusese.

În loc de răspuns, ea se întoarse și, făcînd uz de gestul cel mai provocator și mai franc, îi aruncă o privire urîtă peste umăr.

– Cine a spus că eu sînt o persoană normală? întrebă Ramona tăioasă, după care zîmbi trist și se întoarse.

Damon aprobă ușor din cap. În acele cîteva cuvinte și cu acel zîmbet grăitor, ea îi dezvăluise din personalitatea ei mai mult decît își imagina. În plus, detectivii lui din Anglia îl asiguraseră că nu exista nici o dovadă că Ramona King și tatăl ei s-ar fi întîlnit vreodată. Joe King părăsise căminul conjugal la mai puțin de o săptămînă de la nașterea ei și nu se mai întorsese niciodată. Nu găsiseră nici o fotografie, nici un articol de ziar, nici un

zvon care să confirme că Joe King ținuse vreo legătură cu copilul lui. Ei îi mai spusese că numele de domnișoară al Barbarei King era Murray. Era oare posibil ca ea să prefere să folosească numele Murray și ca într-adevăr să nu fie în cîrdășie cu tatăl ei? Aproape că ar fi crezut, dacă n-ar fi existat acel Treadstone și cele cinci procente din *Alexandria*. Cele cinci procente erau ale ei acum...

Misterul îl făcea mai hotărît ca oricînd să-i cîștige încrederea, să-i cunoască fiecare secret, să-i devină iubit, să-și găsească un loc în viața ei, indiferent de ce-ar fi trebuit să facă sau de cît de dureros s-ar fi dovedit să fie pentru amîndoi.

Cînd își ridică privirea și-l văzu stînd cu mîna întinsă, ea i-o prinse automat, fără să se gîndească. Cercetarea lui Damon începuse.

– Încotro o luăm acum? Întrebă ea, deducînd că aveau să-și petreacă restul zilei împreună. Ramona simți căldura degetelor lui, și-și dădu seama că nu putea să interpreteze eronat privirea din ochii care o tot fixau.

– Ce-ai zice să explorăm Levara – Rezervația Națională a Păsărilor? propuse el, mintea lui continuînd încăpățînată să-și imagineze o cameră liniștită de hotel cu un pat imens. Ce avea această femeie de-l făcea să se simtă atît de tînără și de îndrăgostit? Brusc el trase adînc aer în piept. „Ia-o ușurel“, își zise el.

– Dacă trebuie să mergem cu autobuzul, te superi dacă îmi exprim mai întîi o dorință? Întrebă ea și dintr-o dată amîndoi pufniră în rîs.

– Nu este nevoie. M-a dus mintea să închiriez o mașină.

– Bine ai făcut, Mafalda.

Rezervația se afla în extremitatea nordică a insulei, acolo unde Marea Caraibelor se contopea cu Oceanul Atlantic. Capul era vizibil de la distanță, dar liziera deasă de mangrove făcea din el un adevărat sanctuar al păsărilor.

– Nu-i de mirare că ai ales aceste insule pentru voiajul inaugural al *Alexandriei*, zise ea. Dar oare consiliul de administrație a fost cu totul de acord? Întrebă Ramona dorind să afle cât de multă putere avea administrația. Dacă răul cel rău avea să se întâmple, iar ea avea să ajungă să discute cu Damon Alexander de pe poziție de adversar, voia să știe cât de mare era sprijinul pe care putea el conta în propria lui companie.

Pe Damon, gândul că un consiliu de administrație ar ajunge să-i dicteze îl făcu să rîdă.

– Nu chiar. Singurul om ale cărui păreri contează pentru mine este Ralph Ornsgood.

Ramona înclină aprobator din cap. Citise tot despre indispensabilul suedez. Trebuia să-l cunoască pe domnul Ornsgood. Poate că el ar fi putut să-i ofere ceva informații interesante despre afacerile interne ale *Liniei Maritime Alexander*.

– Așadar, celor din consiliul de administrație le spui să se ducă naibii? spuse ea, simțindu-și pulsul zvîcnind puternic.

– Destul de des, recunosc el, întrebîndu-se ce informație voia ea să obțină. Ochii îi deveniră precauți, dar, cînd ea își ridică privirea, el îi zîmbi curtenitor.

– Deci te simți în siguranță? îl iscodi ea, inima tresărindu-i plină de speranță. Dacă Damon era atât de încrezător în sine și în poziția lui, poate că nu se afla în

spatele plusului de acțiuni cumpărate de Keith. Caz în care...

– În afaceri nu ești niciodată în siguranță, Ramona, zise el calm și se opri. Brusc, ea își dădu seama că părăsiseră cărarea și că se aflau în adâncul pădurii, ascunși vederii. Încet, Damon îi prinse bărbia în palmă și-i apropiă capul. Întotdeauna există cineva care încearcă să-ți ia ce-ți aparține, zise el cu un glas rece și dur.

Ea își simți inima grea.

– Și-atunci ce faci? Întrebă ușor emoționată. Deodată deveni conștientă de omul de afaceri neîndurător care se afla în el și se cutremură.

– Te asiguri ca nimeni să nu-ți ia ce îți aparține, zise Damon. Dacă cineva urmărește să te înhațe, te asiguri să-l înhați tu primul. „Asemeni tatălui tău“, adăugă el în gând.

Ramona expiră vlăguită. Ar fi trebuit să-și dea seama că un bărbat atât de inteligent ca Damon Alexander trebuia să aibă un as în mîneacă ca să se asigure că *Alexandria* rămînea în posesia lui. Și anume, un plus de acțiuni sub un alt nume, pe care putea să conteze în cazul unei licitații. Însă Keith distrusese totul sinucigîndu-se și lăsîndu-i ei acțiunile. Dar de ce?

Cînd își ridică privirea ea văzu ochii lui întunecîndu-se. O emoție puternică pe care nu o putea defini i se întipări pe chip. Inima începu să-i bată puternic, iar el o trase la piept.

– Devii o persoană foarte importantă pentru mine, Ramona. Știi acest lucru, nu-i așa? Întrebă el cu blîndețe.

Inima ei avu atunci o tresărire, iar gîndurile o apucară pe un drum chinuit. „Niciodată nu ești în sigu-

ranță", îi spusese el. Și avusese dreptate. Evident el nu se afla în siguranță din cauza ei și mai ales acum când ea se convinsese că el era într-un fel răspunzător de moartea logodnicului ei. Se întrebă atunci ce ar fi făcut el dacă ar fi știut că ea era în posesia unui număr important de acțiuni ale prețioasei lui nave. Sau poate că deja știa acest lucru, îi șopti o voce lăuntrică. Ramona se simți străbătută ca de un fior electric. Poate că el știuse mereu cine era ea și, în tot acest răstimp în care ea crezuse că îl hăituisese, de fapt el o hăituisese pe ea.

Dar în acel moment el începu să o sărute și dintr-o dată nimic nu mai contă. Ramona murmură neputincioasă sub buzele lui, în timp ce trupul i se topea. Simți cum se apropie de el, cum sînii i se zdrobiră de pieptul lui, cum picioarele i se înmuieră când coapsese și genunchii i se atinseră de ai lui. Vag își dădea seama că brațele i se împletiseră pe gîtul lui și că, sub puterea sărutului, capul ei aluneca tot mai mult spre spate. Ardoreea stîrnită din nou păru să-i inunde străfundurile. Ramona gemu. Nu exista alt cuvînt care să descrie sunetul desfrînat care scăpă de pe buzele ei, când el își dezlipi ușor gura de pe gura ei. Ochii ei se deschiseră brusc. Când îi închisese? Nu reușea să-și amintească. Dintr-o dată duritatea de oțel din ochii lui se topi în jurul lor, iar el își plecă, de astă dată capul, ca s-o dezmiere. Buzele lui îi conturară linia gîtului, făcînd-o să murmure de plăcere mult mai puternic.

Deodată ea începu să meargă cu spatele, iar umerii i se loviră de ceva tare. Fără să-și dea seama ajunseseră pe locul unor ruine ale civilizației Arawak, iar ea se rezemase de o piatră străveche. Altădată, dr. R.M.

King poate și-ar fi simțit academicul suflet tresărind la vederea frumoaselor ruine indiene, dar femeia aflată acum în brațele lui Damon Alexander nu dădea două parale pe ele.

Ea își pierdu respirația când buzele lui se mutară de pe gît pe lobul urechii și când răsufierea lui i se amplifică în sensibilele timpane. Inima ei începu să bată puternic, iar când mîna lui coborî și-i cuprinse sînul, genunchii ei cedară. Noroc că era ținută între stîncă și solidul lui piept, căci altfel s-ar fi prăbușit. Respirația i se tăie din nou când degetele lui începură să-i mîngîie sfîrcurile, intensificîndu-i chinul lăuntric pînă ce ea fu cît pe ce să strige. Dorea să simtă buzele lui, pe acei nasturi de piele. Dorea... dorea... Pur și simplu dorea! Ramona scutură puternic din cap, forțîndu-l pe Damon să-i părăsească urechile și să se întoarcă la gît. Inspiră adînc, tremurat și conștientiză că mîinile ei se aflau pe spatele lui. Pielea lui era catifelată și incredibil de fierbinte.

Dacă ea nu făcea ceva în curînd, amîndoi aveau să sfîrșească mistuiți.

Tremurînd, Ramona își strecură mîna între trupurile lor și împinse neputincioasă pieptul lui. Fără prea mare tragere de inimă, el se depărtă. O pată roșie îi îmbujorase pomeții, iar ochii i se întunecaseră atît de puternic, încît căpătaseră culoarea plumbului. Amîndoi respirau precipitat. Damon mai făcu un pas în spate. Rezemată de acele stînci străvechi, cu părul uscat și răvășit de briză, cu sînii care împingeau obraznic țesătura, cu picioarele lungi și îndoite de la genunchi, Ramona arăta superb.

– Iartă-mă, zise el dîndu-și instantaneu seama că nu regreta nimic. Absolut nimic. Voise să facă acel lucru

din prima seară în care o văzuse.

Ramona inspiră din nou tremurat.

– Consideră faptul uitat, zise ea, știind că nu avea să și-l scoată din minte toată viața. Era îngrozitor că se simțea atât de afectată de un bărbat care îi era dușman.

Tremurînd, ea se îndreptă și de comun acord se întoarseră la mașină ca să se joace din nou de-a turiștii. Făcură fotografii la cascada Concord și vizitară apoi Marele parc național Etang. După aceea, merseră în districtul L'Anse aux Epines, unde luară o masă tradițională la *Calabash*, savurînd renumitul *Jab Jabs*, carne de porc acoperită cu un strat negru de tamarind.

Tîrziu se întoarseră pe plajă ca să privescă apusul, iar atunci cînd el o cîmpinse din nou în brațe și o sărută, Ramonei îi deveniră clare două lucruri.

Îl dorea.

Și dorea ca el să plătească.

Capitolul 9

Verity deschise ochii și căscă. Erau din nou pe mare, locul ei preferat. Îi plăcea mișcarea elegantă a navei și puterea motoarelor silențioase. Acestea îi ofereau o minunată liniște sufletească, împletită cu stări captivante.

Dădu la o parte pledul, nerăbdătoare să se ridice din pat, să ia micul dejun și să vadă ce program avea pentru ziua de azi. Dar de cum făcu primii pași, fu cuprinsă de un val de amețeală care nu avea nimic de-a face cu legănatul navei. Luînd ceasul de pe noptiera frumoasă, sculptată, își luă pulsul. Grijulie intră în baie și se duse direct la oglindă. Își controlează pupilele, limba, gîtul și ganglionii, și oftă.

Se întoarse apoi în dormitor, luă programul și trecu în revistă interminabila listă de activități. Formă numărul serviciului de cameră și comandă o cafea, un suc de ananas, o jumătate de grep și o felie de pâine prăjită cu gem de caise. Dacă pînă atunci obișnuise să ia micul dejun într-unul din numeroasele restaurante de la bord, gustînd din plin atmosfera veselă și prezentările de meniuri care făceau parte din viața navei, acum trebuia să

admită că moralul ei o apucase pe un drum descendent. De asemenea, trebuia să admită că sosise vremea să-l consulte pe medicul de pe vas.

Ramona King se afla în cabina ei și-și recitea însemnările făcute. Exista o neînțelegere evidentă între Damon Alexander și consiliul lui de administrație. Consiliul se temea că noua navă avea să îndatoreze prea mult compania, făcînd-o să devină o pradă ușoară. El însă îi readusese pe toți la tăcere prin simplul fapt că își pusese în joc toți banii personali, ca să se asigure că era proprietarul a 40 la sută din noua navă. De asemenea urmărise cu un ochi de șoim cursul acțiunilor ca nu cumva vreun investitor să depășească un anumit procent.

În calitate de acționar principal, urma să primească cele mai multe acțiuni și dividende. Fără îndoială, el intenționa să adune mari sume de bani și cine l-ar fi putut opri? *Alexandria* era un mare succes. Toate persoanele cu care discutase îi spusese că aveau să efectueze curînd o nouă croazieră. Numai prin vii grai avea să se afle că *Alexandria* era nava pentru elita decadelor ce aveau să urmeze.

Dar după cum îl cunoștea ea pe Damon, și era sigură că îl cunoștea bine, el nu avea să se mulțumească doar cu atît. Pasul următor ar fi fost capitalizarea. Construirea sau cumpărarea mai multor nave care să se adauge flotei și imperiului său. Întrebarea care se punea era ce putea să facă ea în legătură cu această situație? Trebuia să-l oprească, măcar atît îi datora lui Keith. Nu trebuia să i se îngăduie să nimicească oameni și să scape basma curată.

'Dar, insistă vocea lăuntrică, Keith nu era singurul

motiv al mâniei sale. Nu-i spusese mama ei că ea nu știa nimic despre viață? Și nu Damon Alexander fusese cel care o făcuse în ultimele zile să se simtă mai vie decât se simțise în toți cei opt ani petrecuți la Oxford? Și nu i se părea oare acest fapt înspăimântător?

Bineînțeles că da. Mînioasă, Ramona aproape că-și strivi pumnul de masă. Îl ura! Detesta această navă blestemată și aceste locuri minunate, exotice și ispititoare, în care era purtată și care o făceau să se confrunte cu pustietatea ce existase pînă acum în viața ei. Îl ura pentru acest lucru. Dar... mai era ceva. Ceva profund, primejdios, care o făcea tot mai hotărîtă, tot mai obsedată de pedepsirea lui. Și acest lucru nu avea nimic de-a face cu Keith, ci mai mult cu lupta pentru existență...

Încet, silindu-se să se liniștească, ea se lăsă în spătarul scaunului și inspiră prelung. Adevărat, Damon o făcea să-și piardă controlul. Adevărat, această croazieră se transforma într-o călătorie de autodescoperire precum și de cunoaștere a Mării Caraibelor. Dar aceste lucruri nu schimbau cu nimic situația. Ea avea încă o misiune de îndeplinit, iar acestea nu făceau decât să mărească miza...

Hotărîtă, ea se întoarse la hîrțile ei și-și dădu seama că urma să aibă nevoie de ajutor. Avea nevoie de cineva care să cunoască afacerea navală pe dinăuntru și pe dinafară. Pe scurt, avea nevoie de un partener, de cineva cu multe acțiuni *Alexandria*. Poate, dacă ar reuși să unească destui investitori, ar putea să organizeze o preluare a companiei. Răpirea mîndriei și bucuriei lui Damon ar fi fost un pas în direcția bună.

Rapid, ea verifică lista de pasageri și i notă pe investitorii care dețineau cel puțin un procent din acțiuni. Se

hotărî să înceapă cu Gareth Desmond, bărbatul care avea mai multe acțiuni ca ea. Grijulie, Ramona își strînsese hîrțile, le încuie în servietă și se uită la ceas. Avea treburi de făcut.

Joceline Alexander alege un șezlong ferit de briza care bătea pe puntea de promenadă și se așează departe de piscină. Locul în care se afla era, astfel, retras și cald. Se întinse cu fața la soare, oftă și închise încet pleoapele. Era o greșeală.

Instantaneu se întoarse cu aproape douăzeci și cinci de ani în urmă. Trecuse atîta timp și totuși își amintea fiecare amănunt de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Ura și mînia din ochii lui Michael. Teamă ei... groaznică, orbitoarea, neputincioasa teamă. Violența. Se cutremură. O, Doamne, violența... Rapid, deschise pleoapele și, cu toate că scena îi dispăru din fața ochilor, alungată de strălucitoarele raze de soare caraibian, senzațiile rămaseră.

Sentimentul de vină. Durerea. Teamă. Trădarea.

Tăcută, se ridică în șezut și înclinîndu-și capul, lăsă o lacrimă să i se rostogolească pe obrazul ridat. În acel moment, Verity ajunse la capătul scărilor și coborî pe puntea de promenadă. Îl sunase pe medicul vasului, iar acesta o aștepta peste o jumătate de oră. Înainte de vizită, ea dorea o doză de Caraibe. Ca atare se apropie de balustradă și inspiră profund de cîteva ori. De jur împrejur se întindea oceanul. Grenada rămăsese mult în spate, iar următoarea escală se afla undeva la orizont. Pescărușii însoțiseră plini de speranță nava, iar de-a lungul proreji, delfinii se întreceau jucăuși printre valuri.

La un moment dat se întoarse și îngheță.

Întinsă pe un șezlong, la nici o jumătate de metru,

se afla o femeie. Aceasta se aplecă în față, ținându-și capul înclinat, și, deși chipul îi era ascuns de părul grizonat, Verity o recunoscuse instantaneu și îngheță. Se întoarse imediat, dorindu-și să se fi aflat în altă parte, dar mișcarea ei bruscă îi atrase lui Joceline atenția. Valul de emoție neașteptată care o invadă o ameți și pentru o clipă ea șovăi. Neputincioase, cele două femei se fixară una pe alta. Într-un final, Joceline își simți lacrimile de pe obraji și și le șterse grăbită.

– Bună, Verity, zise ea cu o voce rece și perfect stăpînită.

– Bună dimineața, doamnă Alexander.

Joceline zîmbi.

– Acum ești destul de mare ca să-mi spui Joceline, nu-i așa?

Verity clipi. Nu știa de ce, dar ceva din surîsul mai vîrstnicei femei o făcu să-i fie milă de ea. Faptul era ridicol. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit sau pe care l-ar fi tolerat Joceline Alexander ar fi fost mila.

– Bine... Joceline, zise ea fără prea mult entuziasm și aruncă o privire fugitivă spre scări. Ar fi putut să se întoarcă și să plece pur și simplu?

– Îți place croaziera, Verity? o întrebă Joceline politicoasă, simțindu-și gîtul foarte uscat. Trebuie să-ți spun că am rămas surprinsă cînd te-am văzut la bord, adăugă ea crispată. Ce mai face scumpa Winnie?

– Mama este bine, zise Verity neliniștită. Winnie și Joceline merseseră împreună la școală, iar mai tîrziu urmaseră amîndouă Colegiul de fete *Cheltenham*. Cînd se căsătoriseră și avuseseră copii, fuseseră nașe una alteia pentru progeniturile lor. În primii ani ai copilăriei, Verity și mama ei petrecuseră multe din vacanțele de vară cu Joceline pe proprietatea familiei Alexander din

Cotswolds. Ea avea șase când, încercînd să-l călărească pe Ironsides, poneiul lui Damon, căzuse din șa. Damon, care avea doar zece ani, o dusesse în brațe pînă acasă și de atunci rămăseseră nedepărțiți pe timpul vacanțelor.

Mai tîrziu, însă, după acea noapte îngrozitoare, țipînd și urlînd, Verity își implorase mama să n-o mai ducă niciodată la familia Alexander. Nedumerită și îndurerată, Winnie încercase în fel și chip să-și facă isterica fiică de șase ani să-i relateze ce se întîmplase. Dar nu reușise.

– Va trebui să-l găsesc pe Damon ca să ne depănăm amintirile, zise ea încordîndu-se și apucînd-o sfioasă spre scări. Joceline o prinse de încheietura mîinii și o strînse tare.

– Verity, te rog, trebuie să-ți vorbesc...

Verity simți cum pieptul i se umplu de teamă, o teamă ce aparținea îngrozitei copile de șase ani care nu înțelesese ce se întîmplase, și scăpă un icnet.

Joceline rămase cu gura căscată. Ea văzu groaza din ochii mai tinerei femei și i se făcu rău. Rapid, îi dădu drumul, de parcă mîna lui Verity ar fi fost incandescentă.

– Iartă-mă, zise ea întorcîndu-se la șezlong, cu o privire rugătoare. Îmi pare foarte rău, n-am vrut niciodată să... te sperii.

Verity trase tremurat aer în piept.

– Și mie îmi pare rău, spuse ea emoționată. Nu știu de ce am reacționat așa, adăugă nesigură, dorindu-și să fi tăcut, căci amîndouă știau motivul.

– E-n regulă, zise Joceline vrînd să fie lăsată singură. Rapid, simțind nevoia să se ascundă, ea își puse ochelarii de soare și-și întoarse capul în direcție opusă.

Tăcută, Verity se răsuci și se îndreptă spre scări. Dar, în timp ce se îndepărta, își dădu seama că nu se mai temea de Joceline Alexander. În acele câteva momente, Joceline încetase să mai fie monstrul din coșmarurile fetiței de șase ani și devenise pur și simplu o altă femeie, o altă ființă, supusă slăbiciunilor și păcatelor.

Ramona se apropie de cel de-al doilea bărbat de pe lista ei, un bancher newyorkez, și respiră ușurată când văzu că șezlongul de lângă el era liber.

Bărbatul avea patruzeci și opt de ani, era director la New York's Breaker Manhattan Bank și deținea trei procente din *Alexandria*.

– Bună, zise el dîndu-și încet la o parte ochelarii de soare. Scopul, presupuse Ramona, era s-o facă pe ea să-i aprecieze albastrul ochilor. Ca atare, ea se arătă teribil de impresionată.

– Bună. Ramona King, se prezentă ea întinzînd mîna, iar el numai că nu se dădu peste cap ca să i-o strîngă. Ramona era îmbrăcată într-un costum întreg, alb, peste care purta o jachetă lungă, transparentă.

Dwight J. Markham III nu mai văzuse niciodată o femeie atît de frumoasă.

– Pot să vă aduc ceva de băut?

Ramona ceru un suc de chitră cu multe cuburi de gheață și așteptă să-și primească băutura înainte de a se întinde pe șezlongul de lângă el.

– Domnule Markham, se pare că noi avem multe în comun, zise ea și observă cum zîmbetul lui se lărgi.

– Sînt convins, rosti el molcom, uitîndu-se la lungile ei picioare și apoi întorcîndu-și grăbit privirea la chipul ei. Ochii Ramonei erau de un albastru argintiu fantastic...

– Da, avem, zise ea. Pentru început, amîndoi deţinem acţiuni ale acestei nave...

Greg, aflat în toiul inspecţiei zilnice, opri liftul la etajul de sub puntea jocurilor de divertisment. Spitalul fusese în mod intenţionat amplasat acolo, deoarece răniile proveneau în principal de pe terenurile de sport.

Greg, ca majoritatea oamenilor, se simţea stînjedit în mediul antiseptic, dar trebuia să admire eficienţa clinicii. Dispuneau de un cabinet stomatologic, de o sală de operaţie, de un cabinet radiologic, de o rezervă pentru boli molipsitoare şi de şaisprezece camere pentru pacienţi. Îşi înclină capul către asistenta de serviciu şi, cînd vru să întrebe dacă era vreo problemă, uşa de la cabinet se deschise.

La vederea lui, Verity încremeni locului. Ochii ei lacomi măsurau agitaţi statura lui înaltă şi robustă. Doctorul John Gardner, eminentul medic al navei, în vîrstă de cincizeci şi opt de ani, aproape că se ciocni de ea. El privi peste umărul lui Verity şi zîmbi.

– O, salut, domnule căpitan. Îţi faci rondul zilnic? Simţind stînjeneala lui Verity, el îşi puse delicat mîinile pe umerii ei şi o îndepărtă uşor din faţa căpitanului. Să nu ai nici o grijă, Verity, zise el încet. Răul de mare ne afectează pe toţi din cînd în cînd, adăugă el, intuind că ea nu dorea ca lumea să-i cunoască problema. Verity îi zîmbi recunoscătoare, mulţumindu-i tacit pentru înţelegere şi plecă grăbită. Greg o urmări cum se îndepărtează şi-şi dădu seama că nu schimbaseră nici un cuvînt. Domnule căpitan? zise John, tonul lui oficial făcîndu-l pe Greg să se adune şi să-l urmeze în cabinet. El observă că medicul îşi pusese deoparte aparatul de tensiune.

– Nu te-am văzut niciodată folosind acel aparat în cazuri de rău de mare, John, zise Greg calm și, urmărind reacția mai vîrstnicului bărbat, observă că acesta se crispează.

– Nu-l folosesc. L-am scos să văd dacă funcționează. Hannah te-a pus la curent cu ultimele accidente?

Greg nu răspunse. Ochii lui căzură pe mica eprubetă cu sînge de pe suport. Nu se pricepea prea mult la medicină, dar știa că probele de sînge nu se țineau în cabinet. Mergeau întotdeauna direct la laboratorul navei. Asta însemna că sîngele abia fusese recoltat. Că aparținea lui Verity.

Greg simți un gol în stomac.

– John, domnișoara Fox... Începu el, dar doctorul întui gîndul lui și-l întrerupse.

– Domnule căpitan, domnișoara doctor Fox a venit la mine pentru tratament și asta i-am prescris. Acum, dacă nu mai ai nimic...

Greg clipi uluit.

– Este doctor? Medic?

John înclină aprobator din cap, dar rămase tăcut.

– Este o practică obișnuită să iei sînge de la pacienți suferinzi de rău de mare, John? Întrebă Greg, nefiind dispus să-i dea pace.

John Gardner se încordă.

– Tu ești căpitanul acestei nave, Greg...

– Da, sînt, îl întrerupse el cu un glăs ferm. Și trebuie să fii ținut la curent cu orice...

– Dar eu sînt medicul navei, interveni John, cu un glas la fel de hotărît. Iar consultațiile mele, ca și ale oricărui alt medic, sînt confidențiale. Cunoști asta.

... O clipă cei doi bărbați se priviră fix. Apoi, încet, Greg

aprobă înclinînd din cap.

– Ai dreptate. Uită că te-am întrebat.

John zîmbi.

– Am și uitat, zise el ușurat. Ca tot restul echipajului, John îl simpatiza și-l respecta pe Greg Harding. Era un căpitan capabil și bun, și nu era genul care să cadă în greșeala de a se...

Rapid, John se uită din nou la căpitan. Chipul lui Greg era încordat și palid, iar în ochii lui licărea teama. Oh, era bine ascunsă, dar John era medic cu mulți ani de experiență.

– O cunoști bine pe domnișoara Fox, Greg? îl întrebă el.

Căpitanul scutură din cap.

– Nu. Abia am cunoscut-o, zise el absent, pentru ca mai apoi, conștientizînd pericolul, să-și întoarcă repede privirea la doctor. Este doar o pasageră, domnule doctor Gardner. Atîta tot, adăugă el cu un glas de gheață.

John încuviință din cap.

– Sper, Greg, zise el încet, înfruntînd privirea căpitanului. Sper din tot sufletul.

Greg păli. Sentimentele lui erau atît de evidente? El înclină din cap spre John și ieși cu pași mari din spital, fără să-și ia rămas bun de la asistentă. Fata rămase surprinsă. Din prag, John Gardner îl urmări cu privirea.

Era îngrijorat pentru el.

Capitolul 10

Barbados

Barbados avea unul din cele mai stabile regimuri din zona Caraibelor și, în timp ce hoinăriră prin Bridgetown, Ramona și Damon remarcară imediat că discrepanțele între săraci și bogați nu erau atât de accentuate ca pe celelalte insule.

Ajunși în mijlocul orașului, ei admirară pitorescul port, cunoscut sub numele de Careenage, iar când o luară iarăși din loc, Ramona îi aruncă lui Damon o privire rapidă.

– Pari abătut astăzi, zise ea încet și simți instantaneu cum mîna lui se strînse mai tare pe degetele ei.

– Cred că sînt. Dintr-o dată mi-am dat seama că eu cunosc foarte puține lucruri despre tine. O privi amuzat. Cum avea să reacționeze ea în fața acestei mici bombe?

Ramona ridică din umeri.

– Nu sînt prea multe de știut. Duc o viață foarte plictisitoare, zise ea, simțindu-se dintr-o dată deprimată de adevărul spuselor ei.

– Asta îmi vine greu să cred. O femeie așa de frumoasă ca tine? o ironiză el.

Ramona ridică din nou din umeri.

– Se face o mare greșeală cînd se spune că blondele se distrează mai mult, zise ea cu asprime. Cea mai mare parte din viață mi-am petrecut-o studiînd, ca acum să descopăr că aproape nu știu nimic.

Damon zîmbi.

– Sărăcuța. Să înțeleg că și bărbații reprezintă un mister pentru tine?

Ramona se încruntă și-i aruncă o privire fugitivă. Unde voia el oare să ajungă?

– În multe privințe, cred că da. Eu și logodnicul meu am fost mulți ani împreună. În afară de el n-a mai existat altcineva, se pomeni ea mărturisind. Nu știa ce urmărea el să afle, dar cu siguranță nu avea să capete nici o informație despre viața ei amoroasă sau mai bine-zis despre lipsa acesteia. Dar el... a murit recent, sfîrși ea în grabă.

– Damon inspiră scurt o dată. Treadstone! Uitașe că el fusese logodnicul ei. Gîndul că un alt bărbat o cunoscuse, și încă atîția ani, îl mînie. Sau, mai degrabă, se gîndi el, îl făcu gelos. Iar faptul că era gelos pe un om care nu mai exista arăta de fapt cît de profund se implicase.

– Îmi pare rău, zise el cu blîndețe.

Din Piața Trafalgar cei doi merșeră la monumentul eroilor și la fîntîna celor trei delfini. După ce privi tăcut cîteva clipe statuile, el se întoarse cu fața spre ea, vrînd să se uite în ochii ei și o întrebă delicat:

– Și de atunci n-a mai existat nimeni...?

Ramona negă, scuturînd din cap.

– N-a existat nimeni înainte și n-a mai existat nimeni după, recunosc eu ea, privind fix la apă și cai.

– Mai ții încă doliu? zise el încet, avînd în ochi o privire meditativă. Acest lucru nu-i trecuse prin minte

pînă atunci.

Ramona clătină iarăși din cap.

– Nu. Nu, am încheiat, zise ea, surprinsă de adevărul cuvintelor pe care le rostise. Dar, într-o secundă, își dădu seama din ce cauză cuvintele ei fuseseră adevărate. Nu-l iubise niciodată pe Keith. Ținuse la el enorm. Avusese nevoie de el. Dar nu-l iubise niciodată. Acum putea să privească lucrurile în față. Nici Keith n-o iubise vreodată.

Damon aruncă o privire chipului ei palid și marilor ei ochi chinuți, și o strînse tandru în brațe. O clipă ea reuși să-și înfrîngă pornirea, dar în momentul următor se lăsă pe pieptul lui. După un timp însă, ea se retrase și afișă un zîmbet nesigur.

– Ce-ai zice dacă am sări peste strada Broad? o întrebă el, de vreme ce nici unul din ei nu avea chef de mers la cumpărături. Ea încuviință din cap entuziasmată și, drept urmare, hotărîți să-și recapete buna dispoziție, se urcară într-un autobuz care îi purtă în jurul orașului.

În turul lor trecură pe lîngă toate obiectivele, inclusiv pe lîngă clădirea executivului și Palatul Parlamentului, care reuneau total nepotrivitele elemente de stil victorian și gotic. Aleseră să coboare la Queen's Park, care adăpostea o parte din cei mai mari arbori de pe insulă.

– Sînt splendizi, murmură Ramona, privind la copacii din jur.

– Ar trebui să cunoști senzația, replică Damon, cu un glas răgușit. Și tu ești splendidă.

El se uită spre Ramona, incapabil să-și stăvilească valul de dorință pe care l-i provoca imaginea ei. Ramona purta o rochie simplă, fără mînece, din mătase de culoare verde-argintiu. Părul prins la spate într-o coadă

îi punea în evidență delicatețea frunții și luminozitatea celorlalte trăsături frumoase ale feței. Brusc, el își dădu seama că se implicase cu mult mai mult decât crezuse. Mult prea mult. Trebuia să scape. Rapid, pînă nu era prea târziu.

– Iar felul în care minți, este mai mult decât genial, zise el deodată, cu asprime. Capul ei se răsuci instantaneu, iar ochii i se măriră uluiți.

– Poftim? zise Ramona, simțindu-și inima spărgîndu-i pieptul. Se trezise dintr-o dată pe nisipuri mișcătoare și nu avea idee cum să se deplaseze.

– Mă refer la magnificul tău joc, doamnă doctor King, zise Damon apăsător. Acum, că începuse, nu mai era cale de întoarcere. Trebuia să și-o scoată din inimă cu cel mai ascutit bisturiu pe care îl avea și să suporte durerea.

– Habar nu am despre ce vorbești, șopti ea nesigură.

– Nu? Cred că este puțin cam târziu ca s-o faci acum pe inocenta, nu ți se pare? Doctor King, adăugă el. Mi-a plăcut teatrul, dar a început să nu mai țină. El îi zîmbi sever și o privi fix. Un singur nerv delicat, care îi zvîcnea în maxilar, îl dădea de gol.

Ramona intui pe loc două lucruri: că expresia ochilor lui o întrista amarnic și că trebuia să facă repede ceva.

– Mi-ai rostit numele de parcă ar trebui să însemne ceva, zise ea ridicîndu-și întrebătoare o sprînceană.

– Și n-ar trebui? replică el cu un glas de oțel.

Ramona îl privi drept în ochi și rosti:

– Nu văd de ce.

– Atunci de ce te-ai prezentat drept Ramona Murray? lovi neașteptat Damon.

Ramona ridică un umăr și un colț al gurii, într-un nonșalant gest de amuzament exasperat.

– Pentru că acesta este numele meu. Sau mai bine-zis, numele pe care îl folosesc atunci când nu fac pe savanta de la *Oxford*. Ea se uită în ochii lui neîncredători și oftă. Hai să-ți spun ceva în legătură cu *Oxfordul*, *Damon*, zise ea calmă, luîndu-l de braț. Inițial simți împotrivirea lui, dar, mai apoi, când începură să se plimbe printre palmieri, capul lui se înclină ca să nu piardă nici unul din cuvintele pe care ea le rostea. Este un loc minunat în multe privințe, dar epuizant, în altele, mărturisii Ramona. Iar mîncătoria care există este de necrezut. Ea își ridică privirea spre el ca să se convingă că era ascultată. Era și, dincolo de expresia ucigătoare a ochilor lui, observă interesul stîrnit. *Oxfordul* nu este o universitate oarecare, este cea mai bună din lume, iar când mă aflu acolo, sînt doamna doctor King, membra Academiei Britanice, doctor în filosofie și tot restul. Sînt autoarea unor lucrări importante. Am conferențiat la *Radcliffe* și *Harvard*. Am ținut prelegeri la studenți din China, puternic implicați în politică, la prințese din Arabia, la persoane venerabile aparținînd celor mai renumite case britanice. Mereu ca doamna doctor King... Ea se întrerupse, fără să-și dea seama de dezgustul din glas.

Damon se pomeni, împotriva voinței, crezînd că ea era sinceră în tot ce spunea.

– Continuă, zise el scurt, neștiind sigur dacă avea să-i placă ce avea să audă pînă la sfîrșit. Lansase discuția cu scopul de-a se depărta de ea, nu de-a o înțelege mai bine. Și totuși el dorea să afle. Simțea nevoia să afle.

Ramona nu avu încotro și trebui să-și continue

povestea. El o silea să se confrunte cu niște lucruri pe care nu voise să le cunoască. Ce avea acest bărbat de reușea să-i deschidă cele mai adânci și mai întunecate secrete ale sufletului?

– La *Oxford* trebuie să fiu tot timpul doctorul R.M. King, zise ea simplu. Nu-mi pot da masca jos. Cea mai mică ezitare academică și cuțitul străpunge. Există mereu cercetători care vor să capete normă didactică. Există mereu licențiați care încearcă să-mi combată teoriile din cărțile pe care le-am scris. Există mereu cineva care vrea să te doboare.

Ea se opri o clipă, fără să conștientizeze că ochii i se măriseră uluiți, fără să conștientizeze neliniștea din expresia lor.

Se uită la Damon și i se părură plin de viață, vibrant, dezirabil. Voia să-l atingă. Ba nu, voia mai mult decât atât. Voia să-i sfîșie cămașa de pe el și să-și afunde unghiile în spatele lui. Voia să-i vadă buzele deschizându-se și să-l audă gemînd de dorința pe care voia să o sădească în el. Dar, cel mai mult, voia să-l facă să plătească pentru că îi strînea asemenea porniri. Tremurînd, ea inspiră adînc și-și alungă absurdele gânduri. Trebuia să se concentreze pur și simplu la a-și cîștiga din nou încrederea. Era vital pentru ea.

– Așa că, vezi, ori de cîte ori pot să evadéz din acel mediu, devin Ramona Murray, explică ea, minciuna alunecîndu-i de pe limbă ca un acid mîeros. Pentru eventualitatea că la bordul *Alexandriei* s-ar afla vreun fost student sau că în Barbados ar locui acum un academician de la *Oxford*, dornic de discuții profesionale. Rămîi surprins dacă afli cîți licențiați de la *Oxford* există răspîndiți pe glob. Ultimul lucru pe care îl doresc este să-mi petrec vacanța discutînd despre *Oxford*! Poți să

Înțelege acest lucru?

Damon își plecă privirea spre ea, năpădit de gânduri. Voia să o creadă. Voia atât de mult s-o creadă încît îl cuprindea groaza.

– Totul este foarte plauzibil, zise el, silindu-se să fie sarcastic. Dar de ce nu mi-ai spus despre acțiuni?

Ramona se cutremură sub al doilea asalt. Așadar, știa și despre asta? Ea simțea deja oboseala luptei. Încercarea de a-l înfrînge era de-a dreptul epuizantă. Era foarte ager. Și al naibii de... sexy.

– Te referi la acțiunile *Alexandria*? întrebă ea, întorcîndu-și gândurile la ceea ce era important. Nu știu cît de bine pot să explic acest lucru. Nu știu de ce Keith a cumpărat atîtea, dar, în definitiv, el era agent de bursă. Bănuiesc că s-a gândit că face o investiție bună, zise ea, de astă dată fiind rîndul ei să-l fixeze cu privirea.

Dar în ochii lui nu văzu nici un sentiment de vină, ci doar o inconfundabilă expresie de gelozie. Plăcerea răutăcioasă provocată de acea etalare a sentimentelor lui fu rapid urmată de un fior de șoc. Nu trebuia să se simtă deloc mulțumită. Keith, bietul de el, murise, iar Damon trebuie să plătească, îi strigă o voce lăuntrică disperată. Trebuie...

– N-am aflat că a cumpărat atît de multe acțiuni... decît la citirea testamentului, continuă ea.

Alene, ei se îndreptară spre ieșirea din parc. Ramona se simțea și arăta teribil de vlăguită. Ținînd-o de mîină, Damon ar fi vrut s-o aline și s-o scuture în același timp. Ar fi vrut să se despartă de ea. Ar fi vrut să ridice un zid între ei care să-l ferească de ea și de sentimentele lui, pentru totdeauna, însă nu reuși decît să se simtă și mai mult atras de ea.

Luară primul autobuz și stătură o vreme tăcuți,

amîndoi avînd nevoie de un respiro. La un moment dat, în timp ce privea la peisajul pe lîngă care treceau, Ramona rosti încet:

– Keith s-a sinucis. Și încă nu înțeleg de ce.

Dar înțelesese. Acum înțelesese. Fusese împins să recurgă la acel act. Și nu trebuia să uite acest lucru. Niciodată. Ea se întoarse și se uită la Damon, fără să-și dea seama că ochii îi înotau în lacrimi.

– Mi-am luat concediu și am hotărît să fac o croazieră cu *Alexandria*. Nu știu, zise ea oftînd, întorcîndu-și din nou capul spre fereastră. Am crezut că voi înțelege de ce a procedat astfel.

Ramona simți cum mîna îi fu ridicată din poală și cum un deget lung și puternic îi răsuci bărbia.

– Chiar nu știi despre ce este vorba? o întrebă el cu blîndețe, fixînd-o cu o privire înfrîntă.

Ea scutură din cap.

– Nu. De-asta ți-am pus atît de multe întrebări despre tot.

Damon oftă neputincios.

– Povestește-mi despre tatăl tău, Ramona, zise el calm, sfredelindu-i adîncurile ochilor și simțindu-și inima împovărată cînd observă licărul de sinceră nedumerire din privirea ei albastră.

– Despre tatăl meu? Joe King?

– Mai ai și altul? o întrebă el tachinînd-o. Cu toate acestea, Damon așteptă din nou încordat ca un arc. De ceea ce avea să spună ea acum depindea întreaga situație... întreaga lui viață.

Ramona scutură din cap și aflată, fără doar și poate, în impas, se încruntă.

– Nu am prea multe de spus. A părăsit-o pe mama cînd eu abia mă născusem. Dar de ce atîta interes

pentru el? Brusc, ea își aminti că tatăl lui, Michael, îl înfrînșese în afaceri pe tatăl ei cu mulți ani în urmă. Dar ce legătură aveau aceste lucruri? Încruntarea ei nedumerită era neprefăcută, iar Damon se pomeni din nou dîndu-i crezare Ramonei.

El oftă ușurat din adîncul inimii și se lăsă în spătarul scaunului, epuizat. Amîndoi se arătară surprinși cînd autobuzul se goli.

– Am ajuns, zise ea automat.

Locul în care poposiră se dovedi a fi Pădurea de Flori de pe autostrada 2. Coborîră din autobuz, îi urmară pe turiști în spațiul celor opt acri de tufișuri înflorite și înmiresmate, iar cînd mîna lui se strecură din nou într-a ei, Ramona respiră ușurată.

Instantaneu, ziua deveni perfectă. Arbuștii cu miresme puternice erau superbi, formînd o imagine cu totul nouă pentru ea. Damon i-i arătă pe cei pe care îi recunoscuse, ghimbarul și canna. Imaginea vîrfului Hillaby era extraordinară. Într-un desîș pustiu, Damon o trase lent și tandru în brațele lui. El șovăi, așteptîndu-se ca în orice clipă să se simtă inundat de un val de precauție și suspiciune, dar nici o astfel de senzație nu puse stăpînire pe el. Reacția lui era plăcută, naturală și sinceră. Ochii ei albaștri se măriră uluiți și plini de speranță, iar cînd el își înclină capul observă cum buzele ei se întredeschiseseră primitoare. Apoi începu să o sărute, iar gîndurile despre acțiuni, scheme și *Alexandria* se șterseră. Se abătuseră de la cărare pentru a vedea mai clar muntele, iar acum ea își dădea seama că tufișurile din jurul lor formau un pavilion natural pentru îndrăgostiți. Ramona simți mîna lui lunecîndu-i pe brațele dezgolite și coborîndu-i apoi pe șolduri și gambe.

Ea murmură de plăcere sub buzele lui și-și simți

picioarele depărtându-se singure în timp ce o vibrantă pornire îi pulsa în sînge. Trupul ei se aprindea în locurile pe care el le atîngea, iar în vene simțea scăpărînd minunate și necunoscute scînteii. Damon simți sub degete tremurul delicat al pielii ei catifelate și-și strecură mîna spre interiorul coapselor ei. Își desprinsе buzele de pe gura ei și-și îngropă capul în gîtul ei, tachineînd-o cu dezmierdări. Pe deasupra rochiei de mătase el îi sărută sînii, făcîndu-i sfîrcurile să se împingă obraznic în țesătură, iar pe ea să geamă de dorință. Mătasea devenită umedă și rece de la salivă i se lipi de piele, iar jocul erotic al limbii lui îi amplifică senzațiile de plăcere. Dar trupul ei nu era singurul care răspundea la dezmierdările lui. Ramona se simți ca o floare în zori care își deschidea petalele necunoscutelor, dar minunatelor raze ale soarelui dogorîtor. Voia să plîngă și în același timp să țîpe de bucurie.

– Damon, rosti ea, cu o voce răgușită. Cînd mîna lui înaintă tiptil și îi atînse intimitatea feminină, ea își arcui spatele și-și strînse ochii, închizînd imaginea cerului și-a înfloreșcențelor roz și purpurii. Instantaneu lumea ei se reduse la buzele lui de pe pieptul ei și la mîna care îi dezmierea centrul pasiunii vibratoare. El era un expert, iar ea o novice, dar acest lucru părea să nu conteze. Se potriveau unul cu celălalt ca două jumătăți ale aceleiași monede. Damon, zise ea din nou, neștiind sigur ce voia să întrebe. Gura lui o atîngea pasional și, în timp ce degetele începură să se miște repede și ferm, ea își simți trupul răspunzînd în ritmul dezmierdării lui. O senzație chinuitoare îi frămînta în pîntec, în timp ce picioarele loveau neputincioase iarba.

El își înălță capul.

– Deschide ochii, rosti el cu un glas poruncitor care

o făcu să se supună orbește.

Damon continuă să o dezmierde fixînd-o cu privirea și observă în ochii ei cum electricele scînteii albastrii căpătară nuanțe argintii cînd ea începu să se zvîrcolească. O expresie de uluire, dacă nu chiar de teamă, întunecă privirea ei atunci cînd simți neașteptata explozie, iar buzele ei se depărtară surprinse. Ramona îl fixa, fermecată de maxilarul lui încordat, de pasiunea clocotitoare din ochii lui și dori dintr-o dată să-l simtă înăuntrul ei, purtînd-o departe, departe...

– Damon, strigă ea pentru ultimă dată, de parcă ar fi blestemat și ar fi implorat în același timp, și lăsîndu-și neputincioasă capul pe spate se oferi darului pe care el o forțase să-l accepte, darului pe care lacomă și dornică îl primi. Gîtul ei se arcui într-o grațioasă abandonare, iar ochii i se închiseră vlăguți sub copleșirea primului orgasm.

Damon nu se mișcă. Ochii lui țintuiau chipul ei, iar buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet tandru cînd ea se cutremură și se prăbuși sfîrșită pe iarbă. Fața ei era îmbujorată și picături mici de transpirație i se adunaseră pe frunte. Era frumoasă și încîntătoare, ca o tigroaică, dar în același timp părea cumplit de vulnerabilă. Vreme îndelungată stătură lungiți împreună în tufișurile înmiresmate, Ramona cu pleoapele strînse din nou puternic, încercînd să nu se gîndească la ceea ce tocmai i se întîmplase, iar Damon privindu-i chipul de pe care îmbujorarea pasiunii pierdea treptat. Într-un final ea deschise încet ochii.

– Nu știu ce să spun, zise ea sinceră. Nimeni nu m-a făcut să mă simt pînă acum așa.

– Nici măcar Keith? se auzi el întrebînd, încordîndu-se în așteptarea răspunsului ei.

Ramona clătină din cap, iar ochii îi devin teribili de triști.

– Nu, zise ea și înghiți cu greutate. Nici măcar Keith.

Damon își mută privirea. Era bucuros. Nu putea să se abțină.

– Ești o femeie ciudată, Ramona, zise el în sfârșit.

Ea își întoarse ușor capul, conștientă de freamătul satisfăcut din pîntecul ei. Încercă să-l ignore. Încercă să ignore și ceea ce tocmai făcuse sau, mai degrabă, ceea ce îi îngăduise lui să-i facă.

– Ce vrei să spui? întrebă ea sincer nedumerită.

Damon îi dădu tandru la o parte o șuviță de pe fruntea transpirată.

– Doctore King, ești o pungașă, zise el zîmbind delicat. Pun pariu că sub rochia asta ternă și sub ridicola pălărie porți lenjerie roșie.

– Acum vorbești ca un misogin, i-o reteză ea, negustînd aluzia deocheată. Nu sînt o tîrfuliță care se dă la bărbați ca să-și satisfacă poftele. Ea îl împinse, intenționînd să se ridice și să plece, însă el nu se clinti. Mîinile lui o prinseră și-o traseră înapoi. El se aplecă deasupra ei și o privi cu blîndețe.

– Liniștește-te, rosti el cu glas ferm. Nu asta am vrut să spun. Tu ești o femeie, Ramona, zise el încet, glasul devenindu-i tot mai profund. Cred că tocmai ți-am dovedit acest lucru. Ești făcută din sentimente, cum de altfel ești și din intelect. Ai o inimă, cum de altfel ai și ambiție. Ai nevoi emoționale, fizice, naturale, la fel ca noi toți. Ești o femeie. Recunoaște.

Ramona își întoarse capul în partea opusă cînd pe obraz începu să i se rostogolească o lacrimă solitară.

– O, nu, Ramona, nu plînge, murmură Damon, strîngînd-o la piept. Nu plînge, iubita mea. E-n ordine. Totul

o să fie în ordine. Timp îndelungat el o ținu în brațe, mângâindu-i părul și simțindu-se inundat de un val protector. Ramona era un contrast. Frumoasă, dar timidă. Inteligentă în anumite probleme, dar naivă în altele. Neprihănită și totuși senzuală. Și, destul de simplu, el dorea să facă dragoste cu ea și să fie iubit de ea.

Pentru prima dată în viața lui, Damon își dădu seama că era îndrăgostit și i se părea minunat.

Cu ochii șterși acum de lacrimi, Ramona privea în gol peste umărul lui. Pentru prima dată își dădea seama că era îndrăgostită.

Și era îngrozită.

Capitolul 11

Jeff Doyle aruncă o privire peste umăr și văzu că scara care ducea de pe punte spre cabine era pustie. Îi trebuia doar două minute ca să ajungă din cabina lui în biroul căpitanului, dar trebuia să se grăbească deoarece din clipă în clipă era posibil să-și facă apariția vreun steward. Scoțînd un dispozitiv care semăna cu telecomanda unui televizor, el deschise în cîteva secunde încuietoarea electronică și tiptil se strecură înăuntru.

Percheziția lui fu rapidă, meticuloasă, dar inutilă. Acest gen de operațiuni avea, în general, puține șanse de reușită. Lui Jeff îi plăceau destul de mult situațiile riscante și de cele mai multe ori le încheia cu succes. Mama lui îi spusese că o țigancă, o țigancă adevărată, îi făcuse farmece cînd era mic care îi purtasera noroc de atunci și pînă acum. Dar nu și de astă dată. Dacă se petrecea ceva între Ramona King și Damon Alexander, căpitanul habar nu avea.

El se întoarse în cabina lui și se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi. Alese un whisky scoțian rafinat și, după ce își turnă o dușcă zdravănă, se uită la ceasul de la mînă. Șeful era acum în drum spre St. Lucia. El ridică

receptorul și în câteva minute avu legătura cu avionul care zbura deasupra Atlanticului.

– Doyle?

– Da. Nimic.

Joe King mormăi. Și el știa că fusese o operațiune fără prea mari șanse de izbândă, dar nu merita să lase vreo posibilitate necontrolată, mai ales când avea de-a face cu Damon Alexander.

Verity își petrecuse patru ore pregătindu-se pentru cină, probînd fiecare rochie de seară și încercînd sute de cofuri. Epuizase toate combinațiile de bijuterii pe care le avea, inclusiv fixarea unui colier pe frunte. Și totul numai din cauză că în acea seară era rîndul ei să cineze la masa căpitanului din restaurantul *Tahitian Gold*.

Într-un final, se hotărî la o rochie lungă, vaporosă, *Maurice Français*, pe nuanțe de verde, auriu și alb. Decolteul adînc și pătrat îi puneă perfect în evidență superbul colier de smaralde pe care mama ei insistase să i-l cumpere de Crăciun de la *Asprey*, iar mătasea naturală indiană i se mula pe corp sau îi flutura în jur, ori de cîte ori făcea vreo mișcare. În seara aceasta își asortase o pereche de pantofi aurii cu toc și o geantă elegantă. Părul pieptănat spre spate îi lăsa fruntea liberă și era fixat după urechi cu două agrafe din aur cu diamante, care îi străluceau ca stelele în părul închis la culoare. Se machie discret, fardul auriu de pleoape dînd ochilor ei negri o alură exotică.

Voia să fie frumoasă pentru Greg.

Dar era oare drept? Ea nu se înșelase în privința neliniștii pe care ochii lui o trădaseră atunci cînd el o văzuse ieșind din cabinetul doctorului. În adîncul sufle-

tului, știa că el era atras de ea, destul de serios, așa cum de secole femeile știuseră întotdeauna de care bărbați era posibil să se îndrăgostească și de care nu. Acum, când își studia cu teamă reflexia din oglindă, Verity se întreba dacă proceda corect. Însă nava făcuse aproape trei sferturi din drum, iar ei nu-i mai rămăsese prea mult timp. Dacă Greg s-ar fi lăsat convins să aibă o aventură, iar dacă ea i-ar fi dat de înțeles că aceasta nu avea să dureze decât pe timpul croazierei, poate că el s-ar fi simțit destul de în siguranță ca s-o ia în brațe și s-o primească în viața lui. Doar pentru a vreme. Iar apoi, la următoarea croazieră, s-o uite și să-și continue viața cu o altă femeie. Gîndul o făcu să tresară și în același timp îi diminuea senzația de vinovăție. Atîta vreme cît Greg nu avea să sufere după toată aventura lor, ce alt rău ar fi putut să-i pricinuiască? Verity își întîlni privirea în oglindă și scutură din cap.

– O cauți cu lumînarea, doctore Fox, zise ea încet.

Dar, sincer, ce importanță avea? Pînă la iarnă nu va mai conta. Absolut deloc.

Inspirînd adînc, Verity se îndreptă spre restaurant.

În cartierul Belgravia, din Londra, lady Winnifred Fox suferea de obișnuita ei insomnie. Acum, la aproape trei dimineața, stătea în fotoliul preferat, în fața focului care trosnea în cămin, cu o ceașcă de ciocolată fierbinte alături. În acea seară fusese melancolică și deschisese albumele de familie.

Zimbi în fața fotografiilor din copilărie ale lui Verity și oftă cu nostalgie cînd îl revăzu pe soțul ei în tinerețe, mîndru și chipeș în uniformă de ofițer din Regimentul de Cavalerie al Gărzii Regale. Încă o dată gîndurile ei se întoarseră la acele zile superbe de vară petrecute pe

proprietatea lui Joceline de la Cotswolds. Îi reveni în minte Verity, călare pe poneiul lui Damon... cum îl chema oare? Avea un nume amuzant... Și-apoi, Verity în ultima lor vizită. Încet, Winnie lăsă albumul să-i cadă din poală. Acea ultimă vizită. Când Michael, bietul Michael, fusese ucis. Ce mult trecuse de atunci...

După cum își amintea ea nu fusese acolo în acea noapte. Ajunsese cu Verity într-o vineri; dar ceva o solicitase urgent la Londra a doua zi dimineată. Verity voise să rămână, iar pe Joceline n-o deranjase acest lucru. Dar în acea sîmbătă noaptea, se produsese o spargere, iar spărgătorul îl ucisese pe Michael. Cît de cumplit fusese totul! Michael nu împlinise patruzeci de ani, iar Damon era doar un băiețandru. Cum de suportase Joceline totul, Winnie nu-și dădea seama. Să te trezești cu soțul ucis de un infractor venit să-ți prade căminul... Winnie scutură din cap, iar privirea ei alunecă din nou pe chipul surîzător al fiicei ei cu ochi negri. Fusese atît de dificilă la acea vîrstă, iar moartea lui Michael o afectase enorm. Deși Joceline o asigurase că Verity dormea dusă cînd se întîmplase toată povestea, probabil că pocnetele armei o înspăimîntaseră mai mult decît își dăduseră ei seama, căci Verity refuzase categoric să mai meargă acolo.

Winnie oftă. Cine putea să-și imagineze ce fel de demoni zămislise mintea unui copil de șase ani? Poate auzise că Joceline trăsese cu pistolul în hoțul fugar, iar acest fapt o făcuse să-și vadă nașa într-o cu totul altă lumină? Poate că era de vină neașteptata pierdere a „iubitului unchi Michael“.

Winnie oftă și puse albumul deoparte. Indiferent de ce-ar fi fost, acum era de domeniul trecutului. Dar nu se știa, poate că Joceline și Verity, aflate acum, în aceeași

barcă, aveau să reușească să uite trecutul.

Winnie spera din tot sufletul. Îi ducea mult dorul vechii ei prietene.

Greg se detașa în mulțime nu numai prin înălțimea lui sau prin albul uniformei apretate care contrasta cu marea de fracuri negre și costume de gală. Era cea cu totul aparte. O aură imposibil de definit îi dădea un aer important. Verity remarcă acest lucru de cum intră în somptuos decorata sală de mese. Picioarele îi erau șovăielnice, iar inima începu să-i bată puternic când se apropie de masa centrală.

Greg își ridică privirea. Se crezuse pregătit pentru apariția ei, căci îi văzuse numele pe lista cu invitați ce-i fusese înmînată în acea după-amiază de secretarul lui. Dar nu era nici pe departe pregătit, așa cum crezuse. Ea arăta uluitor. În timp ce mergea, mătasea rochiei sclipea în jurul ei și i se modela pe pieptul ferm. Un sliț lung, pînă la mijlocul coapsei, acum îi dezvelea, acum îi ascundea picioarele lungi, iar zîmbetul ei, deși timid și nesigur, depășea în strălucire diamantele din păr. Greg și ceilalți patru bărbați așezați la masă se ridicară în picioare când Verity veni lîngă ei.

– Domnișoară doctor Fox, zise Greg, făcînd-o să clipească surprinsă. Faceți, vă rog cunoștință, cu... El i-i prezentă pe ceilalți invitați cu dezinvoltură și farmec. Aceștia erau obișnuitul grup, un senator din Kansas și soția lui foarte ambițioasă, un celebru tenor italian și încîntătoarea lui soție, o pereche, soț și soție, mari specialiști în astrofizică, cîștigători ai premiului *Nobel* și un multimilionar de duzină cu cea de-a patra lui soție, căreia nu-i dădeai mai mult de șaisprezece ani.

Verity fu dezamăgită cînd constată că fusese pla-

sată între tenorul italian și senator, vizavi de Greg. Dintr-o dată, sfeșnicele și elegantul bol de cristal din centru cu florile de nuferi destinate să înfrumusețeze deveniră o barieră între ei.

Verity simți o puternică manifestare de anti-climax, când Greg, jucându-și rolul de gazdă perfectă, îi acordă aceeași atenție ca și celorlalți. Tenorul italian le povesti o interesantă întâmplare când în timp ce cânta *Carmen* în fața uneia din numeroasele *pricipessas* italiene, fu cîț pe ce să cadă în spațiul rezervat orchestrei, multimilionarul se lăuda cu enorma lovitură de șase milioane de dolari pe care o dăduse cu mîncarea pentru cîini, iar savanții se lansară într-o discuție searbădă; dar interesantă despre diferențele între quasarii albi și albaștri.

Cînd crevetele aromat cu cocos și fileul marinat cu alge proaspete i se puseră în față, ea își ridică ochii și observă că toată lumea o privea curioasă.

– Tocmai le spuneam invitaților cîț de plăcut este să știi că mai există un medic în plus la bord, interveni Greg, venindu-i în ajutor cînd își dădu seama că ea nu fusese deloc atentă.

– Bănuiesc că o groază de oameni vin să vă consulte în probleme de varice și cîte și mai cîte, rosti soția tenorului privind-o înțelegător în timp ce încerca să o ajute să iasă din situația jenantă.

Verity își drese glasul.

– Nu chiar. Eu sînt chirurg.

– Serios? Ce specialitate aveți? întrebă senatorul.

Verity zîmbi.

– Am lucrat... lucrez la *John Radcliffe*, din Oxford. Fac de toate, transplanturi de inimă, intervenții delicate... dar sînt convinsă că acesta nu este un subiect de discutat la masă, zise ea rîzînd, simțindu-se puțin stîngace.

– Am fost și eu o dată dus la *John Radcliffe* pentru o operație de apendicită, spuse Greg meditativ.

– Cine știe, poate că v-a operat chiar domnișoara Fox, interveni o voce lipsită de tact care aparținea copilăroasei consoarte a milionarului. Toată lumea rîse de complezență, dar Verity, îmbujorată, își mută repede privirea în altă parte, pierzînd astfel expresia uluită din ochii lui Greg. Sărimdu-i încă o dată în ajutor, Maria Fermintino începu să povestească o întâmplare despre delectarea unui cardinal senil, iar Verity se simți ușurată că nu mai era centrul atenției. Îi venea să se plesnească pentru că fusese atît de proastă. La ce se așteptase ea, la o masă în doi, doar pentru ea și Greg? Și pe Greg îl văzuse dîndu-se peste cap ca să fie sedus?

Cînd cina se sfîrși, cîștigătorii premiului *Nobel* și italienii se retraseră ca să vizioneze Cursa de șoareci, ce urma să fie prezentată la zece și jumătate pe scena teatrului de pe navă. Verity se scuză politicos și se îndreptă spre cabina ei, cu umerii ușor aduși într-o involuntară etalare a înfrîngerii. Zece minute mai tîrziu, Greg se scuză, murmurînd vag ceva despre covertă și traseele de navigație. Bineînțeles, nu se duse pe covertă. Blestemîndu-se tot drumul pentru prostia lui, el se îndreptă spre cabina ei.

Verity apucase să se descalțe și să-și scoată agrafele din păr. Surprinsă de ciocănitul din ușă, ea deschise și, cînd îl văzu pe Greg în prag, inima i se opri o clipă, dar apoi începu să-i bată nebunește. Înghiți o dată, cu un gest convulsiv și-și ridică mîna pe gît.

– Domnișoară Fox, zise Greg încordat. Pot să intru?

El arăta atît de stîmjenit, că Verity fu cît pe ce să zîmbească.

– Desigur. Poftește, pînă nu te zărește un steward și

nu te reclamă la comandament.

Greg clipi uluit și apoi surse. Cu toate acestea, el intră repede în încăpere.

– Este chiar atât de evident? Întrebă el, cu ochii ridicându-i-se atrăgător la colțuri. Parcă ar fi fost prieteni de-o viață, și totuși trăiau momente de plăcere și nerăbdare ca atunci când întâlneai pe cineva nou. Satisfacția atracției reciproce. Era o combinație periculoasă pentru un holtei care se aproia de patruzeci de ani.

– Întotdeauna am crezut că pe navele lor căpitani sînt stăpîinii, zise Verity tachinîndu-l. Ceva în genul căpitanului Bligh.¹

Greg rîse.

– Mă tem că nu este așa. Există regulamente și reguli chiar și pentru mine. Una dintre ele fiind, zise el încet, foarte stricta regulă a nepromovării relațiilor cu pasagerile de la bord. Excepție făcînd, desigur, obligațiile de serviciu.

Verity își simți zîmbetul pierdut.

– Înțeleg, zise ea calmă. Greg își asumase un mare risc venind în camera ei. Este ceva... în neregulă, domnule căpitan?

Greg ridică neputincios din umeri.

– Voiam să te întreb ceva. Ceva ce m-a frămîntat toată noaptea.

Ochii ei se măriră uluiți, iar trupul îi fu cuprins de o fierbințeală care îi îngreuna respirația. Era atât de frumoasă și de contradictorie, așa cum se afla acolo, în picioarele goale, cu frumosul colier la gît și ochii mari,

1. William Bligh (1754-1817), ofițer în marina britanică, conducătorul revoltei de pe corabia Bounty, 1789.

vulnerabili.

– Despre spital, zise Greg și apoi oftă. Oh, fir-ar să fie, Verity, tu m-ai operat de apendicită? răbufni el în sfârșit.

– O, asta era! Da, adevărul este că te-am operat, recunosc eu.

Greg o fixă năucit cu privirea.

– Serios?

El se văzu atunci întins pe masa de operație și pe această femeie aplecată deasupra lui luându-i viața în mâini. Gîndul era amețitor. Îl lovise cu o asemenea forță sexuală că mâinile începură practic să-i tremure. Brusc camera începu să trosnească de electricitate. La rîndul ei, Verity își reaminti momentul în care îi văzuse chipul pentru prima dată. Ochii îi alunecară pe abdomenul lui, pe locul unde ar fi trebuit să fie cicatricea, iar Greg simți un freamăt lăuntric.

– Verity, zise el, cu un glas gros, apropiindu-se de ea. Verity se aruncă în brațele lui și-și dădu ușor capul pe spate, cerînd tacit să fie sărutată. Iar el, ca un sclav, se supuse orbește și dornic. Gurile lor se atinseră, arderea îi aprinse cu un patos care instantaneu cerea mai mult carburant. Ea îi cuprinse fața în mâini, speriată că el s-ar putea depărta. Dar nu avea de ce să se teamă. Sărutul lui puternic depărtă buzele ei, îngăduind limbii lui să pătrundă în dulcea ei gură. Ea scăpă un murmur prelung de plăcere. Își simți inima bătînd puternic, iar degetele îi rătăciră pe obrajii lui, urcară apoi pe frunte și se strecurară în părul lui des și rece. Scalpul lui se simțea fierbinte la pipăit. Greg gemu și o trase mai aproape. Verity se simțea atît de mică în îmbrățișarea lui și, deși mâinile ei lunecau pe umerii și pe spatele lui, degetele i se afundau în mușchi, făcîndu-i picioarele să i

se înmoaie. El se împiedică și împreună se prăbușiră pe pat. Verity îl ținea încă strâns la piept, în timp ce gurile lor erau încătușate într-un sărut aproape feroce în lăcomia lui.

Senzația pe care trupul lui aflat deasupra ei i-o provoca i se părea splendidă, iar Verity își încolăci picioarele în jurul gambelor lui. Când Greg deschise ochii, expresia lor era uluită, iar dorința din ei o făcu pe ea să-și înăbușe cu greu strigătul triumfului feminin. Cu o mână ea îl prinse de ceafă și-i ghidă buzele spre sîni, iar cu cealaltă își trase decolteul rochiei mai jos, expunînd un sfîrc cireșiu. Greg își pierdu răsuflarea în fața imaginii, conștientizînd forța cu care îl trăgea mîna ei. Murmurînd de plăcere el își încătușă buzele pe sîinii ei și o simți pe ea încordîndu-se. Savoarea ei era minunată, iar trupul lui mare se cutremura în timp ce ea îl trăgea tot mai aproape. Strigătul înăbușit care scăpă pe buzele ei îi stîrni.

Nebunește, el trase de decolteul rochiei ca să-i poată săruta și celălalt sîn, dar o ușoară și dureroasă zgîrietură în mînă îi distrase atenția. Era colierul, etalat ca o flacără verde pe pielea ei. Imaginea strălucirilor de sute de mii de lire îl aduse la realitate. Închise ochii pentru cîteva clipe și scutură din cap.

– Ce naiba fac? Își auzi el glasul disperat și supărat, întrerupînd intensă liniște.

Pleoapele lui se deschiseră brusc, la fel ca ale lui Verity. Ea își simți ardoarea scurgîndu-i-se din trup cînd el se ridică și se așeză pe marginea patului. Cămașa lui albă era pe jumătate descheiată, iar în mintea ei se păstrau neclar clipele în care, cu mîini agitate, ea îi desfăcuse nasturii. Greg arăta năucit, iar cînd instictiv ea își trase rochia ca să-și acopere goliciunea, văzu

cum realitatea se întoarse în privirea lui.

– Îmi pare rău, zise el. Pur și simplu nu pot... Ceva din ochii ei îi înăbușiră cuvintele. Ceva înțelegător și trist. Teribil de trist. El scutură din cap. Încet, fără să-și dezlipească ochii de la ea, el se retrase cu spatele spre ușă, se întoarse apoi, și plecă.

Verity rămase mult timp cu privirea pironită la tavan, lacrimile inundându-i ochii și rostogolindu-i-se pe obraji.

Foarte departe, într-o mică anexă a laboratorului de cercetare din spitalul *John Radcliffe*, doctorul Gordon Dryer studia, nevenindu-i să creadă, meticuloasele însemnări ale unui medic din Venezuela, specialist în SIDA. Dar nu adnotările despre acea boală îl interesau pe el, ci complicatul dar potențialul domeniu al cercetării lui, care ar fi putut să schimbe tratamentul unei varietăți a cancerului de sînge. Testele făcute în Venezuela puteau fi realizate cu succes și la ei.

Dar avea să fie mult prea târziu pentru Verity, conchise Gordon pierzîndu-și entuziasmul *Dacă* stătea și aștepta. Dar era oare obligat? Acolo, la *John Radcliffe*, avea acces la medicamentul care era singurul de acest gen în lume. Fără probleme s-ar fi putut numi responsabil cu supravegherea testelor preliminare. Nimeni n-ar fi putut să știe ce cantitate folosise dacă falsifica registrele medicale. Gordon începu să transpire. Dacă ar fi fost prins... dacă medicamentul ar fi avut efecte secundare fatale asupra ființelor umane...

Dar... Verity. Dacă o putea salva pe Verity...

Capitolul 12

St. Lucia

În timp ce stătea atent și precaut pe covertă, Greg nu putea să-și stăpânească fiorul de plăcere pe care i-l provoca vederea insulei. Vîrfurile gemene Petit și Gros din Munții Pitons se înălțau semețe spre cerul senin și însorit.

– Fii atent la iahturile care vin dinspre Golful Marigot, zise el încet către Jim. Și comunică-i căpitanului de pilotină că-l așteptăm. El controlă apoi sala motoarelor ca să se asigure că mașinăriile lui Jock McMannon funcționau fără probleme. Totul era perfect. Într-o oră pasagerii aveau să coboare la micul dejun, iar el, ca de obicei, dorea să acosteze la docuri pînă atunci. Strecurarea unei nave mari într-un port relativ mic putea să fie într-atît de enervantă, încît să-i facă pe mulți pasageri să se lipsească de ouăle și slăninuța lor.

În cabina ei, Verity Fox răsfoia o broșură, încercînd să se bine dispună pentru explorările pe care avea să le facă, însă expresia ochilor lui Greg din seara trecută îi tot revenea în minte.

Tocmai încercuise pe hartă cascada și băile mine-

rale din Soufriere și stătea cu creionul asupra complexului turistic din zona vulcanului și-a izvoarelor sulfuroase, când telefonul sună. Surprinsă, ridică receptorul, inima sperînd să fie Greg, mintea spunîndu-i că, mai degrabă, era mama ei, dornică de puțină cleveteală. Nu fu nici unul dintre ei.

– Verity? Cum merg treburile pe-acolo?

– Gordon? Glasul, din ceea ce părea acum trecutul și viața ei foarte îndepărtată, o trezi la realitate.

– Da, eu sînt. Se așternu o pauză lungă și apoi Gordon continuă calm: Trebuie să te văd, Verity. Este ceva important. Foarte important. Unde faceți următoarea escală?

– Îhî... în Martinica. Gordon, doar n-o să iei avionul pînă aici pentru o nimica toată. Ce s-a întîmplat?

Gordon tuși.

– Zău, nu pot să-ți spun la telefon. Va trebui să ai încredere în mine. Unde ne putem întîlni în Martinica?

Verity nu avea habar. Nu mai vizitase niciodată țara.

– Va trebui să vii pe navă. Am să-ți fac rost de un permis. Toată lumea are cîte o mătușă care vrea să viziteze palatul plutitor, așa că nu vei fi singurul.

Gordon respiră ușurat.

– Asta-i bine. La ce oră acostați?

Rapid ea trecu în revistă programul și-i dădu toate detaliile. Un fior rece o străbătu prin tot corpul, făcîndu-i picioarele să tremure.

– Gordon... s-a întîmplat ceva, nu-i așa? întrebă ea precaută, neștiind sigur dacă dorea să afle.

– Da. Ceva total neașteptat, recunosc eu.

– Rău sau bine? reuși ea să întrebe, inspirînd adînc.

– Cred că bine, aprecie Gordon. Este greu de spus. Ascultă, trebuie să plec. Am o mie de lucruri de pus la punct. Îmi pare foarte rău că nu pot să-ți spun mai mult, Verity. Știu că astfel te voi lăsa atârând de un fir, dar trebuie să fiu foarte precaut.

Verity încuviință din cap.

– Faci un lucru... în afara eticii, nu-i așa? zise ea încet, în sfârșit.

– Hai să zicem că nu cadrează cu jurământul lui Hipocrat, răspunse el ferm și închise. Verity rămase timp îndelungat privind în gol la receptorul pe care mîna îi era încă încheștată. Ce Dumnezeu se întîmpla?

Anse Chastanet era o plajă cu nisip cenușiu la nord de Soufriere care dispunea de cele mai atrăgătoare recife pentru acvanauți. Pavilioanele din lemn și hotelul *Anse Chastanet* ascuns între arbori erau o priveliște pitorească pentru turiștii de pe plajă. Dar, în acea dimineață, unul dintre clienții hotelului, fără să arunce măcar o privire peisajului din jur, se așeză pe bancheta din spate a unui luxos *Jaguar* negru.

• – La Castries, domnule? întrebă șoferul.

Joe King încuviință din cap și zîmbi.

– Trebuie să mă întîlnesc cu o navă.

Ramona și Damon nu observară *Jaguar*-ul negru care îi urmărea, mereu la două-trei mașini în spate, în timp ce se îndreptau spre centrul orașului. Urcînd pe Muntele Bunei Speranțe, Ramonei i se tăie răsufarea cînd văzu crinii, zămoșițele și leandrii care însoțeau drumul. Se aflau în țara bananelor, iar ea aproape că se întristă cînd Damon răsuci volanul spre Golful Marigot și

opri motorul.

– Cunosc pe cineva aici care are un iaht. Dacă vrei îl putem închiria și naviga pînă la Anse-la-Raye.

– Ar fi minunat, consimți Ramona, dar, de cum coborî din mașină și-l însoți în micuțul port, simți un freamăt în pîntec. Deloc surprinzător, deoarece Damon era un navigator expert, vechiul lui prieten fu de acord să nu-i însoțească la bord ca să-i ferească de recife. Peste o jumătate de oră erau în largul mării. Singuri.

De pe faleză, Joe King își îndreptă binoclul spre iaht, fixîndu-și lentilele pe femeia blondă de pe punte. Era frumoasă. Mult mai frumoasă decît se așteptase, deși văzuse toate fotografiile mult uitatei lui fiice, pe care detectivul lui particular le dezgropase.

În timp ce o privea, Ramona își scoase degajată rochia galbenă de plajă, etalîndu-și trupul zvelt, înalt, frumos format, acoperit de un simplu costum alb de baie. Era într-un contrast uluitor cu întunecatele trăsături ale lui Alexander. Perechea de pe ambarcațiune se potrivea atît de bine, că el își simți unghiile înfigîndu-i-se adînc în palme. Trebuia să vadă mai mult, doar ca să fie sigur, înainte de a face prima mișcare.

Era plăcut să navighezi cu pînzele umflate de vînt și soarele în față, dar cu toate acestea Damon ancoră în primul golfuleț pustiu care îi ieși în cale și se îndreptă nerăbdător spre locul în care îl aștepta Ramona. Cîteva momente nu făcu altceva decît să o privească. Ea stătea întinsă pe un prosop bleumarin care îi scotea în evidență pielea albă, iar părul ei lung și argintiu îi flutura în bătaia brizei. În timp ce iahtul se legăna ușor ea se trezi, de parcă ar fi simțit privirea lui. Deschise brusc

ochii, făcându-l pe Damon să-și piardă respirația.

– N-am să mă obișnuiesc niciodată cu ochii tăi, zise el încet. Au culoarea fulgerului pe timp de vară.

Ramona înghiți, simțindu-și gâtul foarte uscat.

– Ar fi bine să întind prelată pînă nu te arzi. El întinse rapid o prelată mare, roșie, care să-i ascundă de privirile indiscrete ale turiștilor din elicoptere sau de pe alte ambarcațiuni.

Pierzînd căldura soarelui, Ramona tremură puțin, iar cînd Damon îngenunche lîngă ea și-și trase peste cap cămașa fără să se deranjeze să-și descheie nasturii, inima ei începu să bată puternic. Ochii lui erau întunecați, iar ea simți un iureș de dorință frămîntîndu-i-se în pîntec. Buzele ei se întredeschiseră, iar respirația îi deveni greoaie. Știuse tot timpul că aici avea să ajungă. Își dăduse seama de cînd el închiriasse vasul doar pentru ei. Intuise din prima seară în care îl văzuse și dansaseră împreună. Avea senzația că știa acest lucru de-o viață. Încet el se aplecă deasupra ei, urmărindu-i chipul cu privirea, în timp ce mîna îi rătăcea ușor pe abdomenul ei, îndepărtînd materialul subțire și strecurîndu-se ca să-i cuprindă sînul.

Ea scăpă un murmur și-și arcui spatele de parcă ar fi fost o pisică ce era mîngîiată. Atingerea lui era atît de erotică și de senzuală că ea cu greu se abținu să nu strige de plăcere. Damon simți sub palmă mugurele sînului ei trezit la viață și-și pierdu din nou răsufierea cînd ochii ei părură să arunce scînteii argintii.

Murmurînd înăbușit el se aplecă să o sărute, mintea lui rememorînd moliciunea buzelor ei, simțurile lui fiind imediat atras de suavitatea limbii ei și de mireasma părului ei. Îi plăcea senzația pe care palmele lui o sim-

Ńeau în timp ce rătăceau pe brațele ei goale, tr g nd-o mai aproape pe măsură ce- i aprofunda sărutul. La un moment dat el   i înălță capul,  i contur  cu un deget bărbia, apoi g tul, cobor nd p n  la breteaua costumului de baie. Fără să rostească vreun cuv nt, ei   i  mpletir  privirile. Damon  i dădu la o parte breteaua, expun nd vederii d mbul catifelat care părea, dacă era cu putință, mai alb dec t tot restul corpului ce începuse să se bronzeze. El strînse puternic din maxilare, potolindu- i dorința care îl st rnea  i ascult ndu-i murmur le de plăcere pe care le elibera la fiecare atingere a lui,   i lunecă degetele peste sternul ei până ce  i îndepărtă  i cealaltă bretea.  ntins  pe puntea încălzită, cu brațele  inute prizoniere pe lângă corp de bretelele costumului de baie, Ramona fu străbătută de un fior c nd buzele lui sorb r  nasurele de piele dornică  i pulsatoare. Un geamăt prelung, animalic răsună în liniștea golfulu ului pustiu  i-i trebuiră c teva clipe ca să- i dea seama că venea din propria ei ființă. Apoi limba lui   i începu jocul erotic, făcînd-o pe Ramona să tresară spasmodic  i să- i desfacă picioarele.  nfl c rat  ea prinse pantalonul lui scurt de banda elastică  i ajutată de el i-l îndepărtă. El nu mai purta nimic pe dedesubt, faptul devenind evident c nd ea  i simți bărbăția încordată  i viguroasă lipindu-i-se de coapse. Str fundurile ei se încordară de parcă ar fi anticipat invazia lui  i, eliberată de orice urmă de inhibi ie,  n bu it  în valul de profundă pasiune, eliberă un murmur puternic.

– Damon,  opti Ramona. Oh, Damon!

Niciodată nu bănuise că trupul ei ar putea sim i asemenea senza ii. Nu se așteptase niciodată să sim   at t de complet dorința care  i inundase întreaga ființă,

Iar alături de aceasta, o profundă și tandră dragoste care o purta dincolo de actul fizic. Damon se trase în spate făcînd-o să-și deschidă ochii și să clipească dezamăgită. Numaidecît, însă, mîinile lui puternice și experimentate începură să-i tragă costumul de baie în jos, dezgolindu-i pîntecul și apoi triunghiul blond-auriu dintre coapse. La vederea imaginii, el șovăi o clipă, pentru ca apoi nerăbdător să tragă costumul printre picioare și să-l arunce neglijent în spatele lui, pe punte. Acesta ateriză pe coșul cu merinde și arăta de parcă ar fi fost un steag alb de capitulare expus sub puternicul soare al amiezei. Susținîndu-i privirea, Damon îi ridică una din tălpi și i-o sărută. Ramona tresări, fulgerată de o dorință care i se propagă în sus pe picior pînă în adîncurile intime care îi vibrau stîrnite de pasiunea sexuală. Simțea parcă un lichid fierbinte topindu-se în străfundurile ei, îngreunîndu-i și precipitîndu-i respirația. Întregul trup începu să-i tremure sub atingerea lui, ca un instrument bine acordat care răspundea la simpla mînuire a maestrului.

Damon simți cum pielea ei caldă de pe gambă tresări cînd el îi ridică piciorul mai sus, iar reacția ei îl făcu să trăiască simultan senzația lăuntrică a triumfului sălbatic și a bucuriei umile. Nerăbdător, el își continuă drumul coborîndu-și sărutările pe dosul genunchiului ei. Mușchii ei tresăriră instantaneu, iar piciorul liber zvicni spasmodic pe podea. Ea îl privea, fermecată, cum își croia drum spre coapsa ei, cucerindu-i cu sărutări fiecare milimetru al pielii. Nimic nu mai conta în afară de senzațiile provocate de buzele lui. Nimic nu mai conta decît acest bărbat și amorul lui palpitant, încîntător, primejdios. Ar fi murit, dacă s-ar fi oprit...

El își continuă jocul erotic înaintînd spre intimitatea ei, făcînd-o să se zvîrcolească de plăcere, să bată neputîncioasă din călcîi, să se simtă pentru a doua oară în viață învăluită de orgasm, să se rupă de rațiune și să se lase pradă senzațiilor și minunatului extaz.

Trebură să treacă multe clipe pînă ce plăcerile amestecate se stinseră. Dar nici nu se sfîrșiră bine acestea că ea simți buzele lui pe pîntec, iar senzațiile începură să o învăluie din nou. Încet-încet buzele lui ajunseră pe sînii ei, apoi pe gît și în final pe gură, înflăcărînd-o iarăși. O parte din ea îl implora tacit să se oprească, dar cealaltă, mai lacomă și mai puternică, îl impora să continue... fără să se gîndească la consecințe. Ea simți cum genunchiul lui îi sili picioarele să se despartă și scăpă un icnet cînd bărbăția lui îi atinse coapsa interioară. Trupul lui robust nu o deranja, iar atunci cînd el se mișcă pentru a o săruta din nou, sînii ei se încordară tachinați de firele de păr de pe pieptul lui.

Ea conștientiză goliciunea feminității ei expuse și-și simții ochii mărindu-se uluiți, știind că nu mai era decît o chestiune de momente pînă ce el avea să i-o pretindă.

– Damon, rosti ea, vrînd să-l avertizeze și să-i explice, dar cînd el își înălță capul și o privi, își dădu seama că nu mai era nevoie să-i spună nimic.

– E-n regulă, zise el cu blîndețe, prinzîndu-i mîna și strecurîndu-i-o între trupurile lor. Ea își încheștă degetele pe bărbăția lui, minunîndu-se de vigoarea acesteia și de învelișul ei fierbinte și catifelat. Era altfel de cum se așteptase, iar ochii i se măriră și mai mult.

– Știi, începu ea, pierzîndu-și răsufierea, iar adîncurile i se încordară brusc, cerînd prezența lui acolo.

– N-ai de ce să te temi, Ramona, zise el încet, cu un

glas îngroșat de ardoarea pasiunii stăpînite. Este un instrument de plăcere, spuse Damon cutremurîndu-se sub atingerea degetelor ei. Ochii lui se întunecară, buzele i se deschiseră neputincioase, iar dovada aceasta de putere feminină asupra lui o făcu pe ea să se simtă străbătută de fiorul triumfului primordial. Ramona însă își dădu seama că tot ceea ce atinsese și-și imaginase mereu avea să se afunde în adîncurile ei, lovind-o, umplînd-o și amețind-o de plăcere. Gîndul o învăluia de dorință, făcîndu-i fiecare părticică din trup, inimă și minte să se trezească la viață. Siguranța ei pierise. Anii de autoprotecție se năruiseră. Nu exista decît Damon Alexander, trupul lui, dragostea lui și propria ei dorință.

– Fă dragoste cu mine, Damon, zise ea, șocată și emoționată de răgușeala glasului ei. Vreau să mă faci să țip. Damon își pierdu răsufarea, fiindu-i din ce în ce mai greu să-și stăpînească pornirile. Fără să spună vreun cuvînt, el o prinse de mîini și i le ridică deasupra capului. Picioarele ei se încleștară pe coapsele lui, tremurînd delicat cînd ea își ridică ușor șoldurile. În acel moment simți bărbăția lui făcîndu-și loc spre intimitatea ei și gemînd începu să tremure emoționată. El o pătrunse atunci adînc, întîmpinat de musculatura ei ca un invadator îndrăgit.

Nimic din viață nu o pregătise pentru senzațiile care îi copleșiseră ființa. După prima străpungere dureroasă urmă încîntarea. Ea își simți șoldurile începînd să se miște în ritmul pasiunii lui, fiecare pătrundere a lui mărindu-i plăcerea, umplîndu-i întreaga ființă, amenințîndu-i trupul să explodeze de extaz. Fără să-și dea seama, ea își înfipse degetele în umerii lui, lăsîndu-i urme adînci, durerea pricinuită de micile răni stîrnindu- l pe Damon.

Ea se încleștase puternic în jurul lui, făcându-l să mîrîie, ca un animal prins în capcană care nu voia să mai iasă de-acolo. El simți că descătușarea îi era pe-aproape și strîngînd din dinți încercă să și-o stăpînească. Coapsele i se încordară puternic, iar cînd pătrunderea i se acceleră, picioarele ei începură să se zvîrcolească pe podea, degetele să i se înfigă ca niște gheare în umerii lui și cutremurată pentru ultima oară, ea își strigă plăcerea în aer. Era un lucru păgîn. Minunat. Primejdios.

Era aievea.

Capitolul 13

Îmbrăcat într-o ținută sport, Jeff Doyle luă liftul spre puntea terenurilor de joc și începu să se plimbe nepăsător pe platforma cu vedere spre sălile de squash¹ care acum erau goale. Încet el se îndreptă spre vestiarele bărbaților, privind atent la tot ce exista în jur. Alesese bine momentul. Locul era pustiu. Grăbind pasul, se îndreptă spre dulapurile cele mai îndepărtate și se uită la cheia pe care o achiziționase. Pe' spatele acesteia erau patru cifre, reprezentînd cifrul încuietorii de la dulap. Jeff deschise ușa și privi înăuntru. În partea superioară a acestuia se afla o bară de care erau atîrnate patru umerase, iar pe una din laterale se aflau două rafturi care adăposteau o trusă completă pentru bărbierit cu aparat de ras electric și tradițional, o micuță colecție de parfumuri franțuzești pentru bărbați, trei prosoape mari și pufoase, două seturi de săpunuri scumpe, șampon și deodorant.

Zîmbetul lui Jess se lărgi cînd văzu cutia de pe

1. Joc cu rachete și mingi ușoare asemănătoare celor de tenis care se desfășoară într-o sală închisă

podeaua dulapului. Aceasta era goală și era făcută din metal, evident un recipient de colectare a echipamentelor transpirate.

Jeff rîse ușor. Exact ce-i prescrisese doctorul. Rapid, el își desfăcu geanta și scoase dinăuntru racheta de squash și un proscop. Dedesubt era o cutie neagră, metalică, fără alte ornamente, de vreo cincizeci pe treizeci de centimetri, care nu prezenta nici o deschizătoare vizibilă. Atent, Jeff o puse în cutia de pantofi din dulap, respirînd ușurat cînd aceasta intră perfect. O scoase apoi atent și o puse la loc în geantă.

Plecă, alegînd o cale ocolită spre puntea deschisă. Era convins că nimeni nu-l văzuse, căci supraviețuise atîta vreme tocmai pentru faptul că era foarte vigilent. Abia cînd fu foarte sigur pe sine și pe cei din jur, își ridică privirea spre coverță, măsurîndu-i mental dimensiunile. Plimbîndu-se încet de-a lungul balustradei, el începu să-și numere pașii. Cînd termină, numără din nou pînă în dreptul intrării spre puntea terenurilor de joc și apoi își continuă numărătoarea pînă ajunsese iarăși la vestiare.

Locul era tot pustiu, dar Jeff așteptă o clipă, ascultînd cu urechile ciulite. Convins că nu era nimeni înăuntru, își ridică privirea spre tavan și începu să numere din nou. Cînd fu sigur că se afla exact sub coverță, scoase din buzunar un carnețel și se uită la grosolana schiță a covertei pe care Joe King i-o dăduse la St. Lucia. Spera să fie precisă. Mișcîndu-se înainte și înapoi ca un rac, cu un ochi la plan și cu altul la pași, Jeff alese dulapul de care era sigur că se afla sub aparatura importantă de pe coverță și-i notă numărul. Zîmbi. Era 13, tradiționalul număr cu ghinion, faptul dîndu-i o și mai mare încredere în sine. Studiul numerelor

magice era un lucru important.

Jucă o partidă de squash, pentru eventualitatea c-ar fi fost văzut de vreun instructor care ulterior ar fi putut să-și aducă aminte de un pasager îmbrăcat în echipament de squash, ce practic nu jucase. În meseria lui Jeff, niciodată nu puteai spune că ești prea atent.

Tocmai ieșea din sala de joc când o văzu pe Ramona îndreptându-se spre el. Lumina strălucitoare a soarelui făcuse ca părul ei să capete o culoare argintie, care pur și simplu îi tăie răsufarea. Nu o mai văzuse niciodată atît de aproape. Ea îi aruncă fugitiv o privire dezinteresată, iar el își dădu seama că nu mai văzuse niciodată ochi atît de albaștri. Erau ochi supranaturali. Jeff se cutremură cînd degete de gheață îi înțeleștară stomacul. În unele mitologii, o femeie cu ochi incredibil de albaștri putea reprezenta orice de la vrăjitoare la trimisa lui Nemesis, zeița răzbunării. Brusc, el fu cuprins de teamă. Nu putea să fie coincidență faptul că femeia cu ochi de culoarea electricității era iubita dușmanului său. Trebuia să fie o avertizare. Jeff încercă să scape de senzația de neliniște și se îndreptă înapoi spre cabina lui. Pînă ajunsese să-și toarne o băutură într-un pahar aproape că reușise să uite incidentul. Aproape.

Greg intră în trezorerie, iar tînărul steward care voia să iasă fu cît pe ce să se ciocnească de el. Îmbujorat și jenat, tînărul salută. Amuzat, Greg îi răspunse înclinînd din cap și se dădu un pas în lături făcîndu-i loc să treacă. De la biroul lui, trezorerul zîmbi.

– Nu mai dansa cu domnul căpitan, Jimmy, și du-i permisul de vizitare domnișoarei doctor Fox. Aproape că am uitat de asta, mormăi el, punînd niște hîrtii într-un dosar și împingînd nervos sertarul. Cînd își ridică ochii

și văzu expresia ciudată de pe chipul căpitanului rosti: Aici totul este în regulă, domnule căpitan. Așteptați cu nerăbdare cocktail-ul căpitanului de diseară?

Greg reuși să afișeze un zîmbet, dar acesta părea încordat și stîngaci.

– Niciodată nu aștept cu nerăbdare cocktail-urile căpitanului, zise el sec și trecu direct la subiect.

Greg încercă să raționeze. Verity era complet îndreptățită să-și aducă prietenul la bord. Nu era treaba lui. Rapid, el se uită peste jurnalul de bord al trezoreriei și ceru explicații pentru cele mai neînsemnate chestiuni. De cum ieși din birou, trezorerierul puse mîna pe telefon și dădu alarma. Căpitanul era pe picior de război. În sala motoarelor, Jock făcu un ultim control iubitelor lui mașinării. Cînd căpitanul ajunse acolo, Jock deja îl certase pe unul din oamenii lui că nu purta uniforma albă. Albul era întotdeauna, absolut întotdeauna, culoarea din sala motoarelor. Dar Jock nu trebuia să-și facă probleme. Motivul încruntării de pe chipul căpitanului nu avea nimic de-a face cu *Alexandria*, cu comanda ei sau cu echipajul acesteia.

Joceline Alexander stătea agitată în apartamentul ei. Damon o invitasese să ia prînzul în cabina lui ca să-i prezinte pe cineva deosebit, iar ea nu putea să-și stăpînească emoția. Prin „cineva” el sigur se referise la o femeie. Și, cu toate că ea știa că Damon avusese numeroase legături înainte, mai știa că nici una nu fusese „deosebită”. Aceasta, după cum spunea o vorbă veche, era prima femeie pe care el „o aducea acasă la mama”, iar ea nu știa sigur cum avea să facă față situației. Dacă nu ar fi avut atît de multe probleme pe cap! Ar trebui oare să-i spună fiului ei despre tatăl lui? Cînd se îmbar-

case pe această navă, așa hotărâse. Joe King se apucase de vechile lui șmecherii, iar Damon avea nevoie de toată muniția disponibilă. Dar, acum, când el își găsise femeia visurilor, avea ea oare dreptul să-i strice fericirea? Probabil, că nu. Cel puțin, nu încă. În definitiv, noaptea aceea era destul de departe...

Era vară și ferestrele-uși fuseseră lăsate deschise pentru a permite pătrunderea brizei răcoroase. La etaj, micuța Verity Fox stătea culcată în pat. Joceline, îmbrăcată într-o pijama de șifon și un halat asortat, se pregătea și ea de culcare. Era aproape de miezul nopții și Michael nu sosise încă acasă. În sfârșit, ea auzi zgomotul unei mașini și văzu cum farurile luminară tufele de rododendron din fața casei. Răsufind ușurată, ea se ridică și ducându-se la fereastra deschisă se uită la aleea dinspre garaje unde *Rolls Royce*-ul se oprise cu două roți pe gazon și cu două pe asfalt.

Joceline se încruntă. Michael conducea de obicei foarte atent. Brusc, el deschise portiera, se dădu jos și începu să se depărteze de mașină, fără să-i închidă portiera. Era beat! O clipă Joceline stătu pur și simplu uitându-se fix la soțul care se îndrepta împleticindu-se spre ea. Era atât de neobișnuit ca el să se afle într-o astfel de stare, că ea nici măcar nu se supără. Se dădu în schimb în lături ca să-i facă loc lui Michael să intre în camera luminată și-și pierdu răsuflarea când văzu chipul lui.

Era atât de furios, că ea cu greu îl recunoscuse.

– Michael? zise Joceline încet, făcând încă un pas în spate. Pe chipul soțului ei apărură un rînjat batjocoritor. Starea lui era atât de opusă firii lui obișnuite, că Joceline se simți străbătută de un fior de teamă. Michael, ești

beat, zise ea, încercînd să-i dea glasului puțină fermitate.

– Beat! urlă Michael, trezind fetița de la etaj. Rapid, aceasta se dezveli și se îndreptă spre ușa camerei. O voia pe mătușa Joceline. O voia pe mami.

La parter, Joceline sări în spate ca mușcată de șarpe.

– Nu ridică tonul, Michael, pentru Dumnezeu, rosti ea printre dinți, bucuroasă că Damon era plecat într-o excursie de două săptămîni cu școala. Damon își idolatriza tatăl. Dacă l-ar fi văzut astfel... n-ar fi fost bine pentru un băiat de doisprezece ani.

– Să nu ridic tonul? o îngîină Michael, clătîindu-se și lovindu-se de masă. O vază scumpă *Lillique* se răsturnă și căzu, făcîndu-se țandări de podea cu un zgomot puternic.

Aflată în camera ei de sus, Verity deschise ușa, curioasă. Cînd ea spărgea cîte ceva, mama ei de obicei se supăra, cu toate că atunci cînd spărsese „hidosul lucru pe care mătușa Mabel ni l-a dat cadou de nuntă”, îi cumpărase o înghețată. Acum, Verity se furișă pe palier. Dacă cineva era la necaz, ar fi putut să dea o mînă de ajutor.

– Michael, ce te-a apucat?

Aceasta era vocea mătușii Joceline. Era unchiul Michael acasă? Verity ajunsese pînă în capătul scărilor și apoi se opri. Ușa de la salon era deschisă și-l putea vedea pe unchiul Mike legănîndu-se lîngă masă. Arăta... nostim. Încet, Verity se așeză pe prima treaptă și începu să privească printre zăbrelele balustradei. Ceva îi spunea să nu se ducă jos. Nu acum cînd fața unchiului Mike era atît de furioasă și de schimonosită.

Joceline stătea cu spatele lipit de birou, neștiind ce

să facă. Soțul ei avea o privire atît de sălbatică și de nestăpînită.

– Michael, ce s-a întîmplat? întrebă ea, simțindu-și gîtul cumplit de uscat. Încercă să înghită, dar nu reuși.

– Ce s-a întîmplat, scumpo? scrîșni el, răsfrîngîndu-și buzele și arătîndu-și colții ca un dulău foarte rău. Un dulău gata de atac. Inima ei începu să bată puternic, provocîndu-i o senzație groaznică. O transpirație de gheață îi învălui întreg corpul. Țe-ar fi putut să se întîmple? rosti el batjocoritor. Nevastă-mea se culcă cu bărbatul care încearcă să-mi fure compania. Atîta tot, strigă el, sprijinindu-se cu spatele și fiind cît pe ce să cadă.

Joceline icni și păli.

– O, Dumnezeule...

Michael rîse.

– El n-are nimic de-a face cu toată povestea, draga mea, zise el coborîndu-și glasul. Brusc, din nestăpînit și roșu la față, el deveni liniștit și palid. Joceline simți o atingere rece și mortală și începu să tremure.

– Michael, eu...

– De cînd durează? o întrerupse el, fixînd-o cu privrea și clipind de parcă ar fi vrut să-și clarifice imaginea ei. Vreau să știu *de cînd durează?*

Pentru o persoană beată, el rostise cuvintele atît de clar, că Joceline tresări.

– Lasă-mă să-ți explic...

Michael Alexander rîse. Sunetul o făcu pe Verity, care se afla încă pe scări, să înceapă să plîngă. Degetele care țineau strîns zăbrelele balustradei se albiseră la noduri, iar delicatul ei trup începu să tremure. Rîsul obsedant al lui Michael o afectă și pe Joceline care își privea îngrozită soțul.

– Michael, te rog, eu...

Joceline încremeni locului cînd îl văzu pe Michael ridicînd un ciob mare din vaza spartă. Era lung, iar vîrfurile foarte ascuțite îl tăie în palmă. El însă părea să nu observe mica dîră de sînge care i se prelingea pe mîină pătîndu-i manșeta. Joceline privea uluită la ciob.

Michael se uita cînd la ea, cînd la sticlă, clipind încet, înfricoșător ca o bufniță.

– O să te omor, zise el încet. Știu că sînt beat, căci altfel nici n-aș fi fost în stare, explică el. Așa că am să profit de starea mea de ebrietate. Nu așa face și el? Profită de situație? întrebă Michael, sprînceana ridicată și zîmbetul strîmb și rece schimonosindu-i chipul. Încet, el începu să se miște în jurul mesei. Joceline nu făcea decît să-și fixeze soțul. Întregul corp îi înghețase. Michael se depărtase de masă și înainta nesigur cu o expresie pe chip ce nu putea fi ignorată. O să te omor, Joceline, zise el din nou, gîndul fiindu-i foarte clar în mintea altfel amețită. El răsuci ciobul în mîină pînă îl poziționă la nouăzeci de grade, unghiul perfect ca s-o străpungă.

Joceline își dădu seama în acel moment că nu o mai despărțeau decît cîteva clipe de moarte. Instinctul de supraviețuire o învăluia brusc paralizîndu-i frica și prelînd controlul. Mintea ei, care cu numai o secundă în urmă fusese încețoșată de șoc, deveni ageră și hotărîtă. Soțul ei intenționa să o ucidă, iar ea trebuia să-l oprească. Avea nevoie de o armă. Michael ținea un *Luger*¹, în biroul din spatele ei, o amintire din război. Nici măcar

1. Marca unui pistol de fabricație germană, cu calibru de 9 milimetri

nu era înregistrat. Își aminti că el îi spusese nu demult că îl ținea încărcat, de când prietenii și vecinii lor cei mai apropiați fuseseră jefuiți anul trecut. Ea întinse mîna la spate și pe dibuite căută sertarul, fără să-și dezlipească ochii de la soțul ei. Michael continua să se apropie, cu brațul ridicat, gata să lovească. Lumina din tavan licărea în ciobul scump făcîndu-l să strălucească diabolic. Joceline aproape că-l simțea sfîșiindu-i pielea, ciopîrîndu-i organele.

Sertarul din spatele ei se deschise, iar degetele ei începură să pipăie înnebunate. Nimic! Deschise următorul sertar și deodată simți ceva rece și lunecos în palmă.

În acel moment Michael, cu ochii măriți și gura deschisă, se năpusti asupra ei. El țipă, eliberînd un sunet pe care ea nu-l mai auzise niciodată și nu avea să-l mai audă vreodată, sunet care răsuna în toată casa.

Depărtarea lui de masă îl scoase din cîmpul vizual al fetei care stătea înghețată pe scări, cu mîinile peste urechi, încercînd să se ascundă de cumplitul urlet al unchiului Mike. Nu-și dădu seama că-și ținea respirația decît atunci cînd o eliberă tremurat speriată de pocnetul care se auzise din salon. Împleticindu-se, Verity se tirî pînă pe palier. Cu toate acestea, ea apucă să-l vadă din nou pe unchiul Mike care reveni clătînîndu-se în cîmpul ei vizual. Se ținea cu mîinile de abdomen, iar cămașa îi era toată roșie.

Michael se prăbuși pe canapea și rămase cu privirea ațintită la Joceline care, șocată, înainta spre el, cu picioarele încordate și arma ținută nepăsător pe lîngă corp. O clipă, două, el o privi fix, ochii deveniți în fine limpezi căpătînd treptat o expresie îngrozită. Joceline scăpă pistolul și-și duse mîna la gură.

– Joceline, zise el simplu, după care capul îi căzu într-o parte, ochii i se închiseră, iar pieptul i se liniști.

Verity se ridică stîngace în picioare și se întoarse în pat. Se ghemui în așternut și se înveli pînă peste cap. Stătu așa pînă a doua zi dimineată cînd mama ei veni s-o ia acasă.

În salon, Joceline continua să fixeze corpul soțului ei. Se simțea năucită. Apoi, de parcă ar fi avut catalige de cauciuc în loc de picioare, se duse la telefon. Trebuia să sune la poliție. Dar glasul care îi răspunse nu fu cel al sergentului de serviciu de la secția din Stowe-on-the-Wold. Era glasul iubitului ei. Joe King. Subconștientul ei fusese cel care formase numărul. Încet, de parcă ar fi vorbit printr-un tampon de vată, ea îi spuse ce se întîplase.

Joceline deschise ochii și se uită la ea așa cum arăta după douăzeci de ani. Toată dragostea și pasiunea care îi aparținuseră odinioară și care o atrăseseră într-o aventură și în urmările acesteia dispăruseră. Misiuite de vinovăția ei. Numai faptul că știa clar că Michael ar fi ucis-o o ținuse în toate mințile atîta amar de vreme. Dar chiar și așa, uneori în toiul nopții se pomenea întrebîndu-se dacă n-ar fi meritat să moară. Ar fi trebuit să-l lase pe Michael s-o ucidă. Numai că atunci Damon și-ar fi pierdut mama, tatăl lui ar fi ajuns la pușcărie, iar viața copilului ei ar fi fost distrusă de scandalul provocat.

Tremurînd, Joceline ieși din cabină ca să nu întîrzie la întîlnirea cu fiul ei. Din acea noapte, ea nu reușise să-l mai privească fără să nu se cufunde într-un val de vinovăție și durere. Știa că l-o considera rece și ne-

lubitoare, dar n-avusese putere să-i explice. Păstrase secretul ani la rând, dar acum Joe King revenise încă o dată în viețile lor, încercînd iarăși să pună mîna pe *Linia Maritimă Alexander*.

Nu reușise să-l înfrîngă pe Michael, iar acum voia să-l doboare pe fiul lui. Acesta era motivul pentru care ea făcuse acest voiaj. Se hotărîse să-i spună adevărul. După acea întîmplare Joe King era un complice. Ar fi putut să ajungă la închisoare. Ca și ea, de altfel. Doar ca Damon să fie în siguranță. Și-ar fi dat viața și-ar fi ucis pentru fiul ei. Așa că atunci cînd ciocăni la ușa lui Damon era pregătită să-i ureze bun-venit în familie viitoareii soții a fiului ei, să ia cu ea secretul în mormînt, să primească orice pedeapsă fără să crîcnească.

Damon deschise ușa și zîmbi. Era înalt, chipeș și semăna atît de mult cu tatăl lui, că Joceline trebui să tragă adînc aer în piept.

– Poftește, mamă. Damon îi făcu semn să intre. Joceline se întoarse ca s-o privească pe femeia care se ridicase ușor în picioare. Nu mai văzuse o persoană atît de încîntătoare. Era îmbrăcată cu o rochie simplă, albă, care îi ajungea pînă la jumătatea gambei, iar unicul lănișor de aur de la gît etala rafinament. Părul îi era prins la spate într-o foarte elegantă și la modă coadă și avea cea mai deschisă nuanță de blond pe care o văzuse vreodată.

Fata înaintă, zîmbind ușor emoționată, ceea ce o făcu pe Joceline să o placă instantaneu. Cînd veni și mai aproape, ea îi remarcă albastrul ochilor și zîmbi cînd îl observă pe Damon cuprinzînd-o pe fată pe după talie. Fu suficient să-i arunce fiului o privire ca să-și dea seama că era îndrăgostit pînă peste cap.

Damon se uită la mama lui și surîse. O clipă avu senzația că anii de distanță și rezervă nu existaseră niciodată. Acesta era fiul, prezentîndu-i-o mamei pe femeia pe care o iubea. Joceline își stăpînea cu greu lacrimile. După atîta vreme, se întîmpla, în fine, un lucru bun.

Atunci Damon făcu prezentările.

– Mamă, vreau să ți-o prezint pe Ramona King. Ramona, mama mea, Joceline.

Deodată, fără vreun avertisment, lumea lui Joceline deveni din nou iad.

Capitolul 14

Martinica

Gordon Dryer ateriză pe aeroportul *Lamentin International* exact când *Alexandria* era programată să acosteze. În valiza lui, ascunse într-un tub cu bomboane erau pastilele pe care le preparase după formula doctorului Annazwala. De vamă trecu fără probleme și curînd se urcă într-un taxi și se îndreaptă spre Fort-de-France, capitala insulei.

Numele de Martinica însemna Insula Florilor, iar Gordon înțelese imediat de ce. Insula, cu sălbaticile și exoticele orhidee care își disputau supremația cu chendirul, anthuriumul, florile flamingo și sutele de varietăți de zămoșițe, era probabil cea mai frumoasă și mai luxuriantă din toată zona Caraibelor. În depărtare se înălțau munții cu păduri tropicale.

Ajuns în oraș, își plăti voiosul șofer și, privind în jur, remarcă peste tot influența franceză. Nimic surprinzător, de vreme ce insula aparținea Franței.

Rapid, el despături o hartă a capitalei Fort-de-France. Orașul cu clădirile vărute în nuanțe pastelate și ornate cu balcoane din fier forjat, îi amintea de cartierul franțuzesc din New Orleans. Numai că Fort-de-France era construit pe coline. Hotărît, el își ridică unicul bagaj

pe umeri și porni să hoinărească prin parcul situat peste strada La Savane. Acolo admiră statuia împărătesei Josephine, care privea spre golf.

La docuri, lumea de prin piețe se adunase aclamînd. Priveliștea merita toate uralele. Imensa, magnifica și superba navă *Alexandria* ancorase, iar Gordon regretă că nu fusese în port ca s-o vadă acostînd. Ar fi fost o imagine minunată.

El își spusese numele ofițerului de la capătul pasarelei care verifică mai întîi dacă se afla pe lista vizitatorilor și apoi îi dădu un ecuson alb. Îi controlă superficial conținutul rucsacului și nu găsi nimic suspect în tubul cu dulciuri. Un minut mai tîrziu, Gordon străbătut de fiori urcă pe punte.

– Gordon. Glasul era cald și familiar. El se răsuci și o văzu pe Verity Fox. Arăta mai plină de viață ca oricînd. Îmbrăcată cu o pereche de pantaloni transparenți, verzi, și cu un asortat costum de baie din două piese, de culoarea verdelui marin, ea arăta ca o manechină coborîită din paginile revistei *Vogue*. Briza mării îi flutura părul negru scurt, iar ochii închiși la culoare îi zîmbeau.

De pe puntea de deasupra, incapabil să se stăpînească, Greg Harding nu-l scăpa din ochi pe Gordon. Acesta era un tip tînr, plăcut la înfățișare. Greg oftă. Oficial era ziua lui liberă, motiv pentru care nici nu purta uniformă. Dar acest lucru nu mai conta. Ziua dintr-o dată deveni searbădă. Abătut, el se îndreptă spre covertă.

Verity îl conduse pe Gordon în cabina ei, prezentîndu-i toate sălile pe lîngă care trecură. De cum ajunseră în cabină, ea îi pregăti un pahar mare cu suc rece și proaspăt de ananas și se așeză atentă pe pat. Gordon trase masa între ei și întinse pe suprafața acesteia

însemnările lui și ale doctorului Annazwala.

– Cred că ar trebui să citești mai întâi asta, zise Gordon. În timp ce ea se apucă să parcurgă materialul, Gordon luă o farfurioară și începu să zdrobească pastilele cu presse-papiers-ul. Deoarece doza urmau s-o stabilească împreună, avea să-i fie mai ușor lui Verity s-o folosească sub formă de pulbere.

Cînd termină, constată că Verity îl privea. Fața ei era încordată și palidă, dar ochii îi licăreau. Fără să spună un cuvînt, Gordon îi întinse rezultatele obținute pînă atunci pe cobai și maimuțe, după care îi prezentă calculele și teoria lui. Într-un final, vlăguită fizic și emoțional, Verity se întinse pe pat și începu să privească fix în tavan. Gordon se uită la ea și inspiră adînc.

– Verity, va trebui să te gîndești mult și bine la chestiunea aceasta. Există posibilitatea unor efecte secundare...

Verity încuviință din cap.

– Știu, zise ea apăsător. Dar o să mor, Gordon. În locul meu cine n-ar risca să încerce un medicament experimental?

– Deci ai de gînd să-l iei? zise Gordon.

Verity se ridică ușor și-l privi drept în ochi.

– Da. Cred că da.

Gordon aprobă din cap și eliberă un oftat prelung și tremurat. Zarurile fuseseră aruncate.

– Atunci ar trebui să aranjăm pentru niște analize corespunzătoare. Putem avea încredere în medicul de pe vas?

Verity consimți precaută.

– O să-mi facă analizele, dar nu-l putem spune nimic despre medicament.

Gordon înclină aprobator din cap.

– De acord. Dar va deveni suspicios. Mai ales dacă medicamentul își va face efectul.

Verity rîse.

– Suspicios? Va fi uluit. Dintr-o dată ea simți că nu-și mai putea potoli rîsul. Avea o nouă șansă. Fără prea mulți sorți de izbîndă, era totuși o nouă șansă. O șansă a vieții acolo unde nu existase decît certitudinea morții. Oh, Gordon, zise ea, cu un glas plin de speranță.

Prima persoană pe care Verity o zări cînd intră împreună cu Gordon în barul de pe puntea Fazanului, fu Greg Harding. Majoritatea pasagerilor părăsiseră deja nava, iar localul era pustiu. Cînd Greg își ridică ochii și-i văzu, iar ea îi întoarse neputincioasă privirea, se așternu o liniște stînjenitoare. Verity inspiră atunci profund, neavînd nici un rost să-și contrazică soarta și înaintă însoțită de Gordon, direct spre masa lui.

– Bună ziua, domnule căpitan.

Greg se ridică.

– Domnișoară Fox.

– Dacă vă deranjăm, vă rog...

– Absolut deloc. Vă rog, luați loc! Este ziua mea liberă și mă simt sfîrșit. Cît de politicos suna totul, se gîndi Greg, răsfrîngîndu-și buzele într-un surîs.

– Mulțumesc. El este doctorul Dryer, un coleg de-al meu. Gordon, domnul căpitan Harding.

Gordon strîns mîna lui Greg și luă loc. În onoarea faptului că se aflau în Martinica, bucătarul se întrecuse pe sine cu un meniu franțuzesc care îl ului pe Gordon. Verity comandă *Ecrevisses*, un rac împlătoșat de apă dulce, în timp ce Gordon alegea un *boudin*, un cîrnat în sînge. Greg, după cum observă ea, fusese foarte curajos și comandase un *oursin*, care, după toate cunoș-

înțele ei de limba franceză, însemna arici de mare.

– Sînteți în Martinica de mult, domnule doctor Dryer? Întrebă Greg, încercînd să nu-l fixeze prea mult pe vizitatorul lui Verity. Cu toate acestea, Gordon își ridică privirea și observă cum acei ochi îl sfredeau ca niște sonde fiind cît pe ce să-l facă să se înece cu savurosul *Beaujolais* franțuzesc.

– Îhî, nu. De fapt... fac un tur al Caraibelor, minți el. Și, deoarece s-a întîmplat să fiu în același timp cu Verity în același loc, m-am gîndit să trec să-i las niște însemnări. Gordon nu voia să se abată prea mult de la adevăr, mai ales că avea senzația că bunul și foarte chipeșul căpitan și Verity se fulgerau unul pe celălalt cu priviri scînteietoare.

Greg simți cum încordarea începu să-l părăsească.

– Atunci este o vizită de afaceri?

Gordon înțelese aluzia și continuă jocul.

– O, da. Prietena mea stă întinsă lîngă piscină, fără îndoială sătulă de mine. Știți cum sîntem noi, doctorii... Oh, dar bine că mi-am amintit. Nu trebuie să mai stau la desert. O să mă ucidă. În timp ce Greg zîmbi, Verity îi aruncă prietenului ei o privire lungă cu coada ochiului, pe care însă acesta, deja ridicat în picioare, o rată. Prietenă pe naiba! La revedere, domnule căpitan. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Trebuie să fiți foarte mîndru de nava dumneavoastră.

Greg surîse, întrebîndu-se ce-ar fi avut de spus Damon Alexander despre această apreciere.

– Da, îmi place să mă gîndesc la ea ca la a mea, și da, sînt mîndru de ea, recunosc Greg.

Gordon se întoarse spre Verity.

– De vreme ce voi face turul complet al Țsulelor,

poate ne mai întâlnim... în Insulele Virgine, de pildă? Ei se înțelesesă din privire, iar Verity încuviință din cap. Era nevoie de amândoi ca să analizeze datele, iar el urma să-i facă un examen amănunțit.

– Da. Desigur, îi promise ea. Verity urma să ia zece doze de medicament, iar dacă aveau să existe ceva probleme pînă atunci aveau să se manifeste.

Greg strînse din ochi recunoscînd comunicarea tacită dintre ei. Se încordă, ca un cîine care adulmecă primejdia. Apoi Gordon își luă rămas bun, iar Greg respiră ușurat. Dar de ce își făcea probleme din cauza lui Dryer? Verity era tînă, frumoasă, liberă, și-ar fi putut să aibă orice bărbat ar fi dorit. Atîta vreme cît era el.

Greg inspiră adînc și-și dădu seama cît de repede și de profund se îndrăgostise. În acel moment Verity se întoarse la locul ei și îl privi. Instantaneu recunoscuseră expresia zbuciumată a ochilor lui și inima începu să-i bată puternic.

– Asta este, zise ea. Ar trebui să plec și eu ca să mai apuc să văd ceva din insulă. Ea făcu o pauză. Ai spus că astăzi este ziua ta liberă?

Greg nu-și dezlipise ochii de la ea. Inima îi bătea nebunește în piept.

– Da. Este.

Ochii ei licăreau ca niște stеле.

– Mi recomanzi ceva anume? Glasul ei tot mai stins și mai profund, devenise o șoaptă răgușită.

Greg înghiți cu greutate.

– Se spune că satele de pescari sînt pitorești. Case-Pilote și Bellafontaine. Cu casele pastelate de pe coline și bărcile viu colorate. El vorbea sacadat, de parcă n-ar fi fost în stare să construiască o frază ca lumea.

– Sună minunat. Mergem? adăugă ea încet.

Greg încuviință din cap. Rapid, ei părăsiră nava pe care el era căpitan, iar ea pasageră. Ajunși pe insulă deveniră egali și liberi. Amândoi știau care ar fi fost consecințele. Reputația nici unui căpitan n-ar fi supraviețuit unei aventuri cu o pasageră. *Alexandria* era însă culmea carierei lui. Renunțarea la ea și... Dar, pe de altă parte, Verity începuse să însemne pentru el viața însăși. Dintr-o dată, cu Verity, alături de carieră i se oferea o altă viață. O soție, copii. Dragoste.

Dragoste. Aceasta era cea care înfrîngea tot, se gândi Greg. Precauție. Planuri. Ambiție.

Rapid, el închirie o mașină și se îndreptă spre inima insulei, departe de renumitele plaje, unde ar fi putut fi zăriți cu ușurință de ochiul vulturesc al pasagerilor. În St. Pierre, unde, în 1902, Mount Pelée erupsese, acoperind cu lavă întregul oraș și pe locuitorii acestuia, ei găsiră un mic hotel, situat vizavi de Muzeul Vulcanologic.

Verity crezuse că, rezervînd o cameră la un hotel pentru o după-amiază, cu un bărbat, avea să se simtă jenată, vinovată sau pur și simplu ridicolă, dar nu simți nimic din toate acestea. În timp ce aștepta în originalul și foarte franțuzescul hol, ca Greg să semneze în registru, ea începu să dezmierde cu privirea spatele lui lat. Zîmbi, întrebîndu-se dacă se înregistraseră ca tradiționali „domnul și doamna Smith” și, cînd el se întoarse cu fața, rîse delicat. Cînd Greg se urcă în lift lîngă ea, odată cu relaxarea de pe chip și surîsul care îi arcui tandru buzele, dispăru orice urmă din căpitanul de la *Alexandria*. El deschise ușa camerei lor și se dădu în lături ca s-o lase pe Verity să intre prima. Ea privi în jur

cu ochii femeii îndrăgostite, pe punctul de-a deveni iubita bărbatului pe care îl adora. Camera era mică, dar frumoasă, și avea un pat imens care domina una din laturi. Se apropie de ferestre și trase drăguțele draperii înflorate.

Greg închise ușa în urma lui și se rezemă tăcut de ea. Verity, care se schimbase pentru prînz, își trase simpla rochie galbenă peste cap. Nu purta sutien, ci doar o pereche de bikini care să-i ascundă misteriosul triunghi dintre coapse. Își aruncă sandalele simple, în timp ce Greg trase profund aer în piept.

Era frumoasă. Ochii ei erau atît de plini de dragoste că pentru o clipă el nu putu să-și ia privirea de la ei.

Greg înaintă apoi pe covorul uzat cu model oriental și, căzînd în genunchi, își încătușă buzele pe sînii ei și-și răsfirea degetele pe trupul ei dezgolit. Verity își dădu capul pe spate, își arcui gîtul și închise ochii. Deasupra ei, un ventilator demodat învîrtea înmiresmatul aer caraibian, transformîndu-l într-un curent răcoros.

Ignorînd patul, Verity îl împinse pe Greg în spate, pînă îl întinse pe covor, iar mîinile ei începură să-i descheară nerăbdătoare cămașa.

Pieptul lui era lat și puternic, presărat cu fire de păr blond. Cînd ea se aplecă și începu să-l dezmiere cu buzele, el murmură de plăcere, tresări și-și simți bărbăția încordîndu-se. Cu mișcări pripite și stîngace, dar totuși grațioase și elegante prin simpla frenezie a pasiunii lor, el o ajută să-i îndepărteze pantalonii. Verity își dădu jos bikinii și se opri încremenită cînd degetele lui puternice și tandre în același timp îi cuprinseseră rotunjimile spatelui. Ochii ei se măriră uluiți cînd el o ghidă spre bărbăția lui stîrnită și, dornică de sacrificiu, se dă-

rui fără remuşcare. Amîndoi îşi pierdură răsuflarea şi gemură cînd se contopiră, iar Greg simţi cum genunchii ei îi cuprinseseră şoldurile, imobilizîndu-l într-o încheştare puternică şi erotică.

Mîinile lui se fixară pe talia ei cînd Verity începu să se ridice şi să coboare, iar respiraţia îi deveni precipitată. Fascinat şi supus, el observă cum obrajii ei se îmbujorară şi cum buzele i se depărtară eliberînd şoapte de plăcere. Cînd îl privi, ochii ei deveniseră mai negri decît noaptea, iar trupul lui se cutremură sub puterea ardorii lor.

– Verity, şopti el şi dintr-o dată amîndoi începură să murmure extaziaţi în timp ce lumea din jurul lor se depărta tot mai mult, iar ei călătoreau prin înalături purtaţi de valurile pasiunii. După descătuşare, cei doi rămaseră întinşi pe covor, încălziţi de o rază de soare care se strecurase vicleană printr-o crăpătură a draperiei. Verity stătea lîngă el, cu obrazul lipit de pieptul lui, în timp ce degetele lui rătăceau alene pe spatele ei.

– Verity, zise el şovăielnic.

– Hmm? mormăi ea în pieptul lui, dezmiardîndu-i-l cu un deget. Se simţea împlinită şi satisfăcută. N-ar mai fi vrut să plece de acolo.

– Noi... Nu este doar părerea mea, nu-i aşa? întregă Greg, privind în tavan. Vreau să spun... că avem ceva în comun, nu-i aşa?

Ea zîmbi, impresionată de nesiguranţa lui.

– Da. Avem.

– Este serios.

Ea zîmbi din nou.

– Da, îl asigură Verity. Este serios.

Ea îl simţi inspirînd adînc, capul ei ridicîndu-se şi

coborîndu-se odată cu pieptul lui.

– Căsătorie, copii și tot viitorul împreună. Atît de serios, da? Greg percepu întîrzierea de secunde și se simți străbătut de un fior rece. Verity? zise el, auzindu-și teama în glas.

Verity se încordă.

– Da, răspunse ea. Căsătorie, copii... și viitor.

Greg se relaxă. Mîna lui se încătușă pe talia ei.

– Foarte bine. Va trebui să așteptăm sfîrșitul croazierei ca să ne căsătorim, dar...

Ea ascultă într-o tăcere deprimantă planurile lui fericite și atît de emoționante pentru viitor.

Dar ce altceva ar fi putut să spună? Că nici măcar nu era sigură dacă avea să existe vreun viitor?

Capitolul 15

Verity adora orele matinale. Făcu repede un duș, se schimbă în costum de baie și, ieșind din cabină, o apucă încrezătoare pe culoar. După cum se așteptase nu era nimeni în jur. Era minunat s-o aibă pe *Alexandria* doar pentru ea. Dacă închidea ochii, și-o putea imagina ca pe o navă-fantomă, avîndu-i la bord doar pe ea și pe Greg. Încă zîmbea amuzată de fanteziile ei cînd păși pe punte și se apropie de balustradă. După ce privi cîteva clipe zorii se îndreptă spre piscină și-și lăsă prosopul pe punte.

Executînd o perfectă săritură, ea se cufundă în apă. Mișcarea îi atrase atenția lui Jim Goldsmith, care se apropie de fereastra covertei. El înjură încet printre dinți. Greg își ridică privirea și-și controlă ceasul. Mai erau două ore pînă la cartul de dimineată. El se apropie de secundul lui și întrebă:

– Ceva probleme?

– Un pasager în piscină.

– La ce oră începe programul salvamarilor? întrebă

Greg încruntîndu-se.

– Abia peste o oră.

Greg oftă.

– Ar fi bine să mă duc să-i explic despre factorul de risc.

– Treaba căpitanului nu se termină niciodată, zise Jim zîmbind.

Greg se încruntă înțelegător și părăsi coverta. Abia cînd ajunsese la jumătatea scării el recunoscuse silueta zveltă, cu păr negru, și inima îi tresări.

Străbătu puntea încet, conștient că era probabil supravegheat de pe coverta. Cu toate acestea, surîsul care se arcui pe buzele ei la vederea lui îi tăie respirația.

– Bună, zise el încet și se lăsă pe vine pe marginea piscinei cu spatele la coverta.

– Bună. N-am știut că ești treaz și la datorie, spuse ea. Știa că trebuiau să fie foarte atenți.

Greg zîmbi, iubind-o și mai mult pentru înțelegerea ei.

– Știu. Secundul meu te-a zărit. Nu ai voie să înoți cînd nu este nici un salvamar de serviciu.

Verity se îmbujoră.

– Iartă-mă. Nu m-am gîndit. Mai ales că... Ea fusese cît pe ce să spună că trebuia să fie foarte atentă acum, că lua un medicament nou, dar se opri la timp și adăugă în schimb: Nu sînt cine știe ce înotătoare. Numai că îmi place să am tot locul pentru mine. Cu tandrețea și curajul de care numai noii îndrăgostiți erau capabili, ea îi povesti despre visul ei din acea dimineață. Greg zîmbi.

– Ești o romantică, domnișoară doctor Fox. Cine ar fi bănuît?

– Tu poate, zise ea. Cînd vom ajunge în Antigua.

Zîmbetul de pe chipul lui Greg pieri.

– Sînt de serviciu în acea zi.

Verity inspiră adînc și ridică din umeri.

– Atunci în Insulele Virgine, zise ea și chicoti apoi.
Cît de impropriu sună!

Greg rîse printre dinți și întinzîndu-i mîna o ajută să
iasă din piscină.

– Ești ușoară ca o pană. Ar trebui să mai pui ceva
pe tine.

Verity rîse.

– Nu ești deloc romantic, domnule căpitan Harding.
Ea clipi rapid de cîteva ori, iar el se pomeni din nou
rîzînd. Brusc hohotul lui pieri, cînd își dădu seama că
stătea în văzul întregului echipaj de pe covertă.

Verity observă expresia de pe chipul lui Greg și ră-
sucindu-se se aplecă să-și ia prosopul.

– Ar fi bine să mă duc să mă schimb, zise ea, spe-
rînd ca glasul să nu-i trădeze dezamăgirea pe care o
simțea.

Greg o citi ca pe o carte. Neținînd cont de ochii care
îi urmăreau, el o atinse pe umăr într-un gest care im-
plora înțelegere.

Ea întoarse spre el niște ochi atît de vulnerabili, că,
pentru prima dată în viață, Greg dori să-și blesteme
nava pe care se afla și meseria pe care o avea.

– Nu va fi mereu așa, zise el cu blîndețe, strîngînd
puternic din maxilare. De cum vom ajunge în Miami, ne
căsătorim. Nava aceasta are apartamente pentru ofițerii
căsătoriți. Sîntem în anii 1990. El zîmbi delicat amin-
tindu-și de părerea pe care o avusese despre ofițerii
căsătoriți la începutul acestei călătorii. Cît de sigur pe
sine fusese. Cît de puține știuse. Tandru, el își strecură
mîna sub bărbia ei.

Verity încuviință din cap și se răsuci rapid ca el să
nu-i citească vinovăția pe chip. Ar fi trebuit să-i spună în
Martinica despre leucemie. Ar fi trebuit să-i explice totul

atunci și acolo. Ea luă un prosop și începu să-și șteargă părul.

– Oh, Greg, îmi pare rău, zise ea, sperînd ca printre cutele materialului și briza mării el să n-o fi auzit. Cînd își scoase capul din prosop, el dispăruse. Ea aruncă o privire îndurerată spre geamul impenetrabil al covertei și plecă ducîndu-se în cabina ei.

Odată ajunsă acolo își amestecă medicamentul sub formă de pulbere într-un pahar cu apă și-l bău pe nerăsuflăte. Dacă acesta avea să-i țină globulele albe și roșii într-o armonie care să-i permită să ducă o viață normală, atunci acea viață și-o va dedica lui Greg. Ar fi avut copii și ar fi petrecut. Crăciunuri împreună ca o familie adevărată. Dar dacă medicamentul nu avea să-și facă efectul... Atunci Greg nu ar fi avut de aranjat decît o înmormîntare. În frumoasa și călduroasa cabină, de pe imensa și superba navă care plutea pe minunata și încîntătoarea Mare a Caraibelor, Verity Fox se cutremură.

Două punți mai sus, într-unul din principalele apartamente de pe *Alexandria*, Joceline Alexander stătea și privea fix în tavan. Nu închisese un ochi. Cum ar fi putut cînd fiul ei era îndrăgostit de Ramona King? Ea oftă și se întoarse neliniștită. Trebuia să facă neapărat ceva, evident. Dar ce? Dar ieri îi fusese clar că nimic din ce ar fi spus nu l-ar fi făcut pe Damon să se răzgîndească în privința Ramonei. Imediat el începuse să i-o laude. Era cadru didactic la *Oxford*, neîndoielnic. Și, deși el nu spusese nimic, era evident că în sinea lui credea că această Ramona King nu mai iubise nici un bărbat pînă la el. De parcă acest lucru ar fi fost de crezut. O femeie atît de frumoasă. Și, totuși, reușise să-l facă pe Damon,

altfel foarte înțelept, s-o creadă.

Cum putea ea să lupte cu o astfel de femeie? Oftînd, Joceline își îndepărtă pledul, intră în baie și dădu drumul la apa caldă. Își proteja ea oare propriile temeri, propria ei trădare de Ramona King? Era oare total nedreaptă văzînd păcatele tatălui ca pe cele ale fiicei?

Îmbrăcîndu-se în prima toaletă care îi căzu în mînă, ea se duse să se întâlnească la micul dejun cu fiul și prietena acestuia. Ramona, văzînd-o pe mai vîrstnica femeie apropiindu-se, simți o strîngere în stomac. Nu știa sigur de ce, și nici nu-i menționase nimic lui Damon, dar avea senzația că mama lui nu o plăcea. Cînd cele două femei își întâlneau privirile, ea observă că reținerea din ochii lui Joceline Alexander era încă prezentă. Ramona se uită repede spre Damon, dar el nu păru să vadă ceva în neregulă. Oftînd, ea luă meniul și comandă niște briose. După cîteva cești de ceai și-o conversație de complezență, Joceline se scuză și plecă. Întristată, Ramona rămase cu ochii în pămînt.

– N-o lăsa pe mama să te preocupe, zise Damon încet, făcînd-o să-și ridice privirea spre el. Îmbrăcat într-un tricou simplu, crem, și o pereche de pantaloni largi, el arăta atît de chipeș, că Ramonei nu-i venea să-și ia ochii de la el. Instantaneu se declanșă vechea luptă. Dragoste contra ură. Nevoie contra încredere. Dorință contra rațiune. Avea să se sfîrșească vreodată? se gîndi ea. Dacă ar putea fi măcar sigură. Sigură de vinovăția lui Damon. Sigură de sentimentele ei proprii. Sigură de motivațiile ei...

Nedîndu-și seama de starea ei confuză, el își trecu supărat mîna prin păr și oftă.

– M-am obișnuit atît de mult cu felul ei de-a fi, că uneori uit ce părere își fac oamenii ceilalți despre ea.

Ramona se bucură că el adusese subiectul în discuție. Îi dădea motiv să-și concentreze gândurile la altceva.

– Nu cred că mă place, zise ea direct, așteptînd ca el să pareze cu obișnuitele-i scuze. Dar nu se întîmplă astfel. Damon zîmbi cu tristețe și rosti:

– Cred că nici pe mine nu mă place.

– Damon! exclamă Ramona, sincer șocată.

– Nu te arăta atît de contrariată, zise el cu blîndețe.

Eu și mama ... oftă el. Este greu de explicat.

Însă el își dădu toată silința. În timp ce în jurul lor restaurantul începu să se golească, Damon îi povesti despre copilăria lui tristă. Ramona se înduioșă cînd el îi povesti despre moartea tatălui său și despre mînia și ura pe care i le purta celui spărgător necunoscut și se întristă cînd el îi destăinuî cu uluire reacția pe care mama lui o avusese de-a lungul timpului.

– Pur și simplu pare să se depărteze tot mai mult de mine, sfîrși el trist, dar deloc autocompătimitor.

Fără să rostească vreun cuvînt, ea întinse brațul peste masă și-i cuprinse mîna în palmă. El se uită la ea cu dragoste în ochi și pentru prima dată Ramona simți un pumn lovind-o drept în inima ei vinovată. Uneori îl ura pentru că o făcea să-și asume asemenea riscuri, dar în clipa următoare dorea din tot sufletul să-i exemplifice tot ce-o învățase, să-i arate...

După minunata și neașteptat de pasională și împlinită dragoste pe care o făcuseră, ea se lăsase în voia valurilor asemeni *Alexandriei*. Uneori era sigură că îl iubea la fel de mult pe cît părea el s-o iubească, dar în clipa următoare devenea suspicioasă cu fiecare mișcare a lui. Acum el își descărcase sufletul, iar ei îi părea pe de-o parte rău pentru el, iar pe de alta se simțea atît de vinovată.

– Nimic din ceea ce-am făcut n-a adus-o înapoi, oftă Damon, scuturînd din cap. Ba chiar m-am gîndit că poate mă învinuiește pe mine de ceea ce i s-a întîmplat tatel. În cele din urmă, am încetat să mai fac vreo încercare.

Ramona clătină tristă din cap. Ce făcea viața din oameni...

– Durerea îi afectează pe oameni în mod diferit, zise ea cu blîndețe. Poate că ea s-a retras mult în sine și te-a împlins pe tine atît de departe, că atunci cînd rănile i s-au mai vindecat, n-a știut cum să te mai aducă înapoi.

Damon se uită la ea, dar glasul îi era sugrumat de emoție. Știa că Ramonei îi putea destăinui fiecare secret din inimă, fără să se teamă. Ea înțelegea lucrurile ca nimeni altcineva. Privind în ochii ei buni și neliniștiți, el se simți invadat de un val de fericire.

– Te iubesc, zise Damon încet.

Ramona inspiră adînc.

– Și eu te iubesc, recunosc eu, dorindu-și din tot sufletul să n-o fi făcut.

Dintr-o dată Damon își dădu seama că rămăseseră singuri în restaurant. Afișînd un zîmbet crispat, el se ridică de la masă.

– Să mergem. N-o să stăm aici toată ziua ca să discutăm despre copilăria mea nefericită trezindu-ne amîndoi cu nasurile în șervețele.

Ramona zîmbi, ușurată că părăsea acele ape periculoase și se lăsă condusă spre cabina lui. De cum ajunseră acolo, el închise ușa și începu s-o privească, clipele lungindu-se la infinit în timp ce trupul ei se aprindea acolo unde ochii lui o atingeau.

Într-o tăcere apăsătoare ea îi întoarse privirea, iar inima începu să-i bată puternic cînd el își trase tricoul

peste cap, răvășindu-și părul și încordându-și mușchii bronzaji. Gîtul ei deveni uscat cînd foarte încet el începu să se apropie în picioarele goale, ținîndu-i ochii cu privirea. Cînd o ridică, trupul ei începu să vibreze plin de speranțe, iar cînd începu să o ducă spre pat o fierbințeală chinuitoare îi puse stăpînire pe părțile cele mai intime. Rămase nemișcată privindu-l cum se coboară asupra ei, ochii lui întunecîndu-se în timp ce mîinile îi cuprindeau posesiv sîinii. Ramona scăpă un suspin și apoi închise ochii cînd buzele lui îi acapărară gura, iar mîinile lui începură să îndepărteze nerăbdătoare hainele lor îngrăditoare. Senzația pielii lui lipită de a ei era deosebit de plăcută și părea un lucru natural asemeni respirației. Ea începu să rătăcească alene cu mîinile pe spatele lui, plăcîndu-i să-i simtă pielea caldă de deasupra mușchilor care tresăreau sub atingerea ei. Urmă cu degetele linia coloanei lui și scăpă un suspin cînd genunchiul lui îi depărtă picioarele, într-un gest tandru, dar care în același timp nu accepta refuzul. Simți puterea coapselor lui, iar pîntecul începu să-i freamete năvalnic învăluit de o bruscă și intensă dorință.

Amîndoi murmurară puternic cînd trupurile lor se contopiră, iar unghiile ei se înfipseră adînc în umerii lui, cînd el pătrunse în intimitatea ei. Conduse parcă de propriul instinct, picioarele ei se încolăciră în jurul lui, ținîndu-l prizonier în adîncurile ei și în cîteva clipe nerăbdătoare și lipsită de orice rațiune, ea începu să se miște în ritmul impus de el. Minutele treceau amplificîndu-i plăcerea, în timp ce suspinele înăbușite și trupurile lor zvîrcolite își executau dansul după propria muzică. Cînd ea strigă, întreaga ființă i se pierdu pentru scurtă vreme în extaz, rupîndu-se de lumea înconjurătoare. Treptat, însă, reveni la realitate și deveni conștientă de

solidul trup de deasupra ei, de capul culcat pe umărul ei, de buzele lipite de sînul ei, de respirația sacadată care îi trimitea fiori de plăcere.

Timp îndelungat ea stătu nemișcată, mîngîind capul lui Damon, simțind fierbințeala pielii lui și răcoarea firilor de păr. Într-un final el se ridică din pat. O privi o clipă și apoi, fără să rostească vreun cuvînt, se duse la blou și trase un sertar. Nedumerită, ea se ridică în cot și-l urmări cu privirea. Cînd se întoarse el avea în mînă o cutiuță care purta emblema magazinului de bijuterii de pe navă, o sucursală a celei mai renumite rețele de magazine de bijuterii din lume.

Inima ei se opri o clipă și apoi începu să bată nebunește. Înainte ca el să vorbească, înainte chiar de a deschide capacul, ea intuia ce era.

– Cînd am văzut această bijuterie am știu c-a fost creată special pentru tine, Ramona, zise el tandru, îngenunchind pe pat și lăsîndu-se cu șezutul pe călcîie. Umerii și pieptul lui erau ușor transpirate, iar obrajii îi erau îmbujorați de pasiune. Părea să nu se jeneze deloc de goliciunea lui, iar ea își simți trupul tremurînd sub amintirea pasiunii. Fără să-și dezlipească ochii de la chipul ei, el deschise capacul.

– Vrei să te căsătorești cu mine, Ramona?

Damon crezuse că atunci cînd avea să formuleze această cerere, avea să se simtă străbătut de-un fior de teamă sau poate de emoție. Dar nu simți nimic. Nicio dată nu avusese o siguranță atît de mare.

Incapabilă să înfrunte privirea lui, ea își plecă ochii pe cutiuța din mîna lui și-și pierdu răsuflarea. Inelul de logodnă era foarte diferit de cele tradiționale cu diamant rotund. Montura lui era ovală și, deși era bătut cu diamante, acestea nu formau decît o bordură strălucitoare

în jurul unei pietre mari și luminoase de culoare albastră.

– Este safir de Ceylon, zise el. L-am luat pentru că... El scoase inelul din catifeaua albă și-l ridică în dreptul obrazului ei. Da, într-adevăr, rosti el, afișînd un zîmbet delicat. Are exact culoarea ochilor tăi.

Văzînd că ea continua să tacă, șovăielnic, Damon îi luă mîna stîngă și i-o ținu o clipă într-a lui. Momentul păru o veșnicie. Ramona nu mai fusese obligată pînă atunci să se bazeze pe instinct, dar în acele clipe era tot ce avea. Privi la mîinile lor împreunate și observă cum degetele ei se desprinseră, eliberînd ca prin vrajă al treilea deget de la mîna stîngă. Pe sub gene, ea văzu zîmbetul și licărul lui din ochi și-și simți inima tresărînd. Brusc însă aceasta se domoli căci nu putea să bată cu toată bucuria pe care o simțea. Pur și simplu ea nu putea să îngăduie așa ceva. Cum să-l lase ea să-i pună inelul pe deget? Dar el tocmai acest lucru îl făcea, iar ea nu opuse nici un fel de împotrivire. Privind inelul de la mînă, avu senzația unui lucru rece, greu și străin, însă nu avea puterea necesară să și-l scoată.

Ramona își ridică privirea, deschise gura să spună ceva, dar buzele lui i-o acoperiră cu un sărut, pasiunea se aprinse din nou, iar ea nu putu să facă nimic, să spună nimic, decît să suspine și să murmure de plăcere în timp ce făcea dragoste cu el.

Joceline străbătu coridorul simțînd o senzație de amorțeală în tot corpul. Nici Ramona King, nici fiul ei nu-i pomeniseră la cină nimic despre inel, dar ea îl remarcase imediat la mîna Ramonei. Părea să scilpească și să capete lumină la fiecare mișcare a fetei. Frumoasa piatră albastră păruse să-i rîdă lui Joceline. Dacă se

logodiseră, de ce Damon nu-i spusese nimic?

Lui Joceline nu-i plăcea situația. Totul se petrecea prea repede. Nu putea să fie pură coincidență faptul că fiica lui Joe King se afla la bord, punându-și ghearele pe fiul ei. Iar dacă Ramona avea să zdrobească inima fiului ei... Mîinile lui Joceline se strînseseră în pumni. Dacă avea să-i rănească fiul... ea avea să o omoare.

Cînd Verity intră în cabinetul medical John își ridică privirea și se sculă de pe scaun zîmbind.

– Verity! Cum te mai simți astăzi? Întrebă el, chipul lui blînd întunecîndu-se îngrijorat. Vreo recidivă?

Verity scutură repede din cap.

– Nu, nu, nimic de acest gen. Am venit deoarece o să mă întîlnesc cu un prieten în Insulele Virgine. Un specialist hematolog. Vrea să-mi ia niște sînge și să-mi facă unele analize. Poate să facă acest lucru aici?

– Sigur, nici o problemă, zise John. Am un laborator destul de bine pus la punct.

Verity zîmbi oarecum crispat și se întrebă dacă la vederea rezultatelor el avea să fie tot atît de degajat. Medicamentul pe care îl lua o asigura că urmările erau importante și se produceau rapid. Fie ele bune sau rele...

Jeff formă numărul de telefon al șefului său, încrun-tîndu-și sprîncenele. Cînd Joe King îi răspunse, el rosti simplu:

– S-a logodit.

Aflat într-unul din cele mai luxoase hoteluri din Antigua, Joe King se întinse încordat în fotoliu.

– Ramona?

– Mă aflu în restaurant. Avea un inel pe mîna

stîngă și se purtau amîndoi de parcă...

– Vorbești de Damon Alexander?

– Da. Am crezut c-o să încercați s-o abordați în Martinica, zise Jeff plictisit.

– N-am avut ocazia, se răsti Joe, năpădit de gînduri. Jeff zîmbi. Bătrînul era încurcat.

– Ce vreți să fac în legătură cu această logodnă?

– Nu-ți face probleme cu treaba asta. O să mă ocup eu de-aici de ea. Brusc, Jeff nu mai auzi decît tonul de ocupat și puse receptorul în furcă. Scutură din cap. Nu-i plăcea situația. Nu-i plăcea deloc.

În Antigua, Joe King trînti telefonul și imediat formă un număr. De astă dată sună la Londra.

– la legătura cu firma lui Treadstone. Spune-i șefului de-acolo că nu va exista nici o repercusiune asupra companiei lui. N-o să deschidem proces pentru recuperarea banilor. Poate s-o informeze pe Ramona King de acest lucru. Poftim? Nu este treaba ta. Fă exact ce ți-am spus.

Supărat, Joe King închise. Trebui să treacă mult timp pînă își recăpătă stăpînirea de sine. Într-un final reuși chiar să zîmbească. Lucrurile intrau pe făgașul cel bun, iar mîine, cînd, în final, avea să-și întîlnească ne-supusa fiică, situația va fi cu totul alta.

Zilele de glorie ale lui Damon Alexander erau numărate.

Capitolul 16

Antigua

– Din trei sute șaizeci și cinci de plaje, cred că vom găsi una pe placul nostru, zise Damon, privind la burdușitul sac de plajă al Ramonei, în timp ce se îndreptau alene spre un taxi. Simțindu-se prinsă de mână, Ramona privi în jos la sclipitorul safir de Ceylon și apoi își ridică ochii spre el. Taxiul în care se urcară demară imediat pe partea stîngă a străzii, purtîndu-i prin St. John's, capitala care adăpostea aproape jumătate din populația Insulei.

– Nu mă plictisesc niciodată de aceste insule, zise Ramona încet, privind la peisajul pe lîngă care treceau. Sînt toate atît de diferite. Fiecare pare să aibă ceva deosebit.

Damon zîmbi.

– Știu la ce te referi.

– Încotro, oameni buni? Întrebă tărăgănat șoferul de taxi.

– Spre cea mai frumoasă plajă pe care o aveți, zise Damon.

– Vreți o plajă cu panoramă? Golful Carlisle are un cap cu vedere spre Atlantic.

Damon zîmbi.

– Noi ne gîndeam la ceva mai...

Ochii șoferului sclipiră.

– Ah, desigur. Tinerii așa ca dumneavoastră... Vreți ceva sportiv, nu? Îi negăji el pe îndrăgostiți. Golful Moon se întinde pe vreun kilometru lungime și este perfect pentru scufundări și surf.

Ramona, mult prea preocupată de gîndurile ei, ignoră discuția celor doi bărbați. Era bucuroasă că Damon fusese de acord să nu facă publică logodna lor pe durata croazierei. El voise să dea o petrecere la care să invite pe toată lumea de pe vas, însă pe ea ideea o cutremurase pur și simplu. Ar fi făcut ca totul să pară atît de... definitiv. De *stabilit*.

– Foarte nostim, mormăi Damon. Asta se presupune că este insula plajelor. Poți să te gîndești la una care este frumoasă, liniștită și izolată?

Chipul negricios al șoferului deveni serios.

– Sigur. Sînt o mulțime de astfel de plaje în Antigua. Johnson's Point, de pildă, pe coasta de sud-vest. De obicei este pustie.

– Perfect.

– Sau Golful Lignumvitae, chiar la sud de Golful Jolly, pe malul celălalt al mlaștinii sărate. Nu se duce prea multă lume acolo.

– Cred că renunțăm la mlaștină, rosti Damon zîmbind. Era atît de binedispus că nu-l deranja nici un fel de tachineare.

Privind în oglinda retrovizoare, șoferul se încruntă. Mașina mare de lux se ținea încă după ei. Își aminti că o văzuse urmărindu-i la ieșirea din oraș. Șoferul ridică din umeri. Existau atît de multe mașini de lux în Antigua în ultima vreme. Atît de mulți turiști bogați.

Ramona nu participă în nici un fel la jocul tachinant. Abia cînd taxiul opri la umbra unui pîlc de palmieri, își dădu seama că fusese condusă spre o plajă liniștită, puțin populată, în mijlocul necunoscutului. Fugitiv își aminti că trecuseră pe lîngă o veche plantație părăsită de trestie de zahăr. Cînd coborî din mașină, primul lucru care o izbi fu valul de căldură și strigătul pescărușilor. Damon îl plăti pe șofer și-l rugă să se întoarcă la amiază. Văzînd bacșiușul, acesta consimți binevoitor. Cînd mașina dispăru, Damon întinse mîna, iar ea nu avu încotro și trebui să i-o prindă. El o trase apoi aproape și aplecîndu-se o sărută atît de pasional, că o făcu să se bucure că nu mai era nimeni în jur.

La numai o jumătate de kilometru distanță, pe drumul pustiu, taxiul trecu pe lîngă limuzina neagră, parcată într-un loc special amenajat pe marginea plajei. Șoferul avu impresia că zărise un binoclu la fereastra din spate a mașinii de lux. Se încruntă și se întrebă dacă nu cumva frumoasă doamnă blondă era căsătorită. Iar dacă așa stăteau lucrurile, știa ea că soțul ei era pe urmele lor? Șoferul de taxi zîmbi trist. Asta era viața.

Verity Fox se afla pe șantierul naval *Nelson*. Conform ghidului turistic pe care îl cumpărase, Horatio Nelson își stabilise acolo cartierul general pentru incursiunile din Caraibe ca să se înfrunte cu legendarul inamic, Franța. Portul englezesc, aflat la sud de Falmouth, era unul din cele mai mari atracții ale insulei, de curînd reșterat, iar vechile forturi și baza navală din secolul al optsprezecelea erau evident o istorie în paradis.

Și-ar fi dorit ca Greg să împărtășească toată atmosfera cu ea. Lucrurile se îmbunătățeau sută la sută cînd

te aflai în compania omului iubit. Tocmai se hotărîse să se îndrepte spre un minunat restaurant-hotel *Cooper and Lumber Store* ca să bea un suc rece și să se relaxeze o jumătate de oră la umbra reconfortantă, cînd se simți inundată de un val de fierbințeală. Încremeni locului, surprinsă. În timp ce lumea se scurgea ca un rîu în jur, ea înghiți cu greutate, simțind cum gîtul îi devenise dintr-o dată foarte uscat. Instinctiv, își dădu seama că bufeul ei nu avea nimic de-a face cu căldura de afară. Brusc temperatura întregului corp i se ridicase ca mercurul într-un termometru.

Privi în jur, zări o bancă și încet se îndreptă spre ea. Întreg corpul îi era încordat și fierbinte de parcă ar fi suferit de indigestie. Ajunse la bancă și se așeză cu grijă. Căldura îi ardea obrajii, mîinile, brațele și picioarele. Nu simțea însă nici o durere. Oxigen. Știa că era imperativ să-și regleze respirația. Încet, cu mare grijă, ea își depărtă picioarele și-și lăsă capul în jos aproape de poală. Începu să facă exerciții respiratorii, de parcă ar fi fost o femeie în travaliu. Treptat inima începu să-și recapete ritmul normal, iar după cîteva clipe bufeul începu să-și piardă din intensitate. Se ridică cu grijă, se uită la ceas și-și însemnă timpul în minute. Ținea un complet și amănunțit jurnal al programului înregistrat, al intervalelor de timp la care lua medicamentul și al dozelor respective. Pînă acum nu însemnase nici un efect secundar.

Își spuse că era inutil să se îngrijoreze, că, practic, orice medicament puternic avea efecte secundare, și că puseul de căldură nu era chiar atît de rău. Dar cînd se ridică și descoperi că se simțea aproape normal, nu se mai îndreptă spre obiectivul turistic cel mai atrăgător, ci opri un taxi și se întoarse pe navă. Era posibil să nu mai

poată fi în stare să-l vadă sau să stea de vorbă cu bărbatul pe care îl iubea, dar acum dorea să fie în preajma lui.

Mașina neagră îi urmări tot drumul la întoarcerea de pe plajă. Francis, șoferul de taxi, nu fusese deloc surprins cînd, venind să-i ia, trecuse din nou pe lîngă limuzina neagră și se întrebă dacă ar fi trebuit să-și avertizeze pasagerii. Oftă. Nu, nu era treaba lui cine îi urmărea pe tinerii îndrăgostiți. Avea să șofeze pur și simplu, să încaseze bacșișul și să se ducă acasă la nevastă. Era mai bine să nu se amestece.

Nu se întoarseră la St. John's, ci merseră la Falmouth, trecură pe lîngă Monk's Hill și Fortul George și pe lîngă ceea ce fusese baza vechii flote.

Falmouth-ul, după cum observă Ramona imediat, era situat într-un golf încîntător, înconjurat de foste plantații de trestie și fabrici de zahăr. Cînd pasagerii lui coborîră, Francis observă că limuzina neagră oprise la mică distanță în spatele lor, în fața unei cafenele în aer liber. Francis oftă, luă banii cu un oarecare sentiment de vinovăție și plecă.

Damon și Ramona porniră alene pe trotuar admirînd peisajul și aerul colonial al micului oraș.

– Sînt hămesit, zise Damon. Și-s pofticios și la mîncare, adăugă el rîzînd cînd ea se înroși și-l înghionti în joacă. Zărind cafeneaua cu mese și scaune dezordonat așezate, ea se așeză sub o umbrelă.

Din mașină, tatăl ei o urmări, ochii lui admirativi și mîndri măsurînd-o din cap pînă în picioare. Era foarte frumoasă. Era fata lui. Era inteligentă. Poate puțin cam periculoasă, dar era fata lui.

Orbi la tot ce exista în jurul lor, Damon comandă

fructe de mare autohtone cu șofran, în timp ce Ramona alese un suflor de scoici cu sos de busuioac.

Aflat în mașină, Joe King înclină din cap, zîmbi și puse mîna pe telefon.

Ajunsă la bordul *Alexandriei*, Verity Fox intră în cabina ei și se trînti recunoscătoare pe pat. Acum, că se odihnea, se simțea, paradoxal, mai obosită decît înainte. Picioarele îi erau nesigure, stomacul ușor tulburat. Nimic care s-o facă să se nelineștească. Nimic ieșit din comun.

Își luă jurnalul și scrisé în el manifestările, își luă pulsul și temperatura, și le notă și pe acestea.

Stătu apoi liniștită în pat, cu ochii la tavan, așteptînd să se simtă mai bine.

– Este pe-aici vreun domn Alexander? întrebă dinăuntru patronul cafenelei. D

amon își ridică surprins privirea din paharul de rom cu ananas.

– Cum dracu'...? zise el și dînd din umeri ca răspuns la sprîncenele întrebătoare ale Ramonei se duse înăuntru.

Bărbatul de pe bancheta din spate a mașinii așteptă.

Damon ridică receptorul.

– Da?

Aflat la bordul *Alexandriei*, Jeff Doyle puse rapid o batistă peste microfon.

– Domnul Damon Alexander?

– Da. Cine sînteți? De unde ați știut că sînt aici?

– Mă scuzați că vă deranjez, domnule Alexander, dar se pare că este o problemă cu nava. Domnul că-

platan Harding m-a rugat să vă găsesc și vă solicit cît mai repede la bord.

Ramona privi în treacăt spre teighea și-l văzu pe Damon stînd cu spatele la fereastră și vorbind la telefon. Se încruntă, dar întreruperea era binevenită. Era foarte ușor să te afunzi în seducătoarea vrajă a lui Damon. Telefonul o salvase probabil să nu alunece către un alt ispititor, dar periculos abis care era dragostea fără încredere. Problema era că nu-și putea impune să-i pese. Călătoria în adîncurile dragostei era atît de minunată că nu dorea să i se împotrivească. Mama ei avusese dreptate în legătură cu tot. Viața trecuse pe lîngă ea, iar acum o acaparase din plin.

Dar cu Keith cum rămînea? Unde era locul lui în această nouă viață a ei? Era mort... Dintr-o dată, sub căldura razelor dogoritoare caraibiene, ei i se făcu frig. Murise oare Keith ca ea să trăiască? Era oare această nouă, minunată și curajoasă lume a ei clădită pe temelia mormîntului său? Ea nu mai căuta să-l răzbune. Distrasă, amețită și dezorientată, ea îl dezamăgea.

Auzi portiera mașinii parcată lîngă bordură deschizîndu-se și închizîndu-se, dar nu-și dădu seama că nu mai era singură decît cînd o umbră se lăsă peste masă. Își înălță capul, ducîndu-și mîna streășină la ochi și constată că în fața ei se afla o siluetă masivă și robustă. Bărbatul înaintă și se așeză pe scaunul eliberat de Damon Alexander.

Ramona dădu să deschidă gura ca să-i spună că locul era ocupat, dar brusc se răzgîndi cînd îl recunoscu pe bărbat din fotografiile din ziare. Era Joe King. Tatăl ei. Sub presiunea șocului, totul i se șterse din minte. În copilărie simțise teribil lipsa lui, dar mama ei îi explicase, cît mai delicat cu putință, că tatăl ei nu avea

să facă parte din viețile lor. Crescuse învățînd să accepte acest lucru. Dar acum... Ramona se cutremură. El era un bărbat cu o înfățișare primejdioasă, care avea o invizibilă aură de putere. Avea în jur de șaizeci de ani, părul îi era grizonat și bogat, iar ochii căprui.

– Bună, Ramona, zise simplu Joe King.

– Bună, tată, răspunse ea la fel de simplu.

Joe King privi cu nepăsare peste umăr în cafenea și respiră ușurat văzînd că Damon Alexander era cu spațele la geam încă.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zise tatăl ei. Sînt multe de explicat. Poți să scapi o vreme de prietenul tău și să ne întîlnim undeva?

În ciuda situației suprarrealiste, Ramona se simțea destul de calmă.

– Poți să-mi dai un singur motiv pentru care aș face acest lucru?

Joe King zîmbi trist.

– Nu.

Ramona clipi, puțin surprinsă de simplitatea răspunsului.

– Dar sînt tatăl tău, adăugă cu blîndețe Joe King.

– Cam tîrziu ți-ai adus aminte acest lucru, nu crezi? Întrebă Ramona, fără pic de emoție în glas. Adevărul era că nu simțea nimic. Bărbatul era un străin pentru ea.

– Poate că este, spuse Joe King calm, neluîndu-și ochii de la ea. Poate că nu este. Poate că am ajuns la timp.

Privirea Ramonei deveni tăioasă.

– Ce vrei să spui cu asta?

Joe King știa că nu avea mult timp la dispoziție. Doyle nu putea să-l rețină la infinit pe Damon la telefon. Rapid el își scoase cartea de vizită din buzunar și notă

un număr de telefon pe spatele acesteia.

– Acesta este locul în care voi sta în Insulele Virgine.

Bună- mă la zece. Este important, Ramona.

Fără prea mare tragere de inimă, Ramona luă cartea de vizită.

– De ce acum? întrebă ea suspicioasă. De ce după atîta ani?

Tatăl ei clătină din cap.

– Este o poveste lungă. Și este o poveste pe care trebuie s-o ascuți, Ramona. Pentru binele tău. Ochii lui păreau să-i sfredelească pe-ai ei și, tresărind, Ramona se pomeni înfruntîndu-i. Clipind, ea își mută privirea.

– Știu și eu? murmură ea, în timp ce Joe King se ridică, dîndu-și seama că timpul îi expirase.

– Sună-mă. Și, Ramona... adăugă el, uitîndu-se încă o dată peste umăr și întorcîndu-și apoi privirea spre ea. Nu te încrede în Alexander. Rapid, el ridică mîna, văzînd că ea vru să se lanseze într-o avalanșă de întrebări. Am să-ți explic tot cînd o să suni. Dar... nu te încrede în el.

Satisfăcut că sădise sămînța neîncrederii suficient cît s-o împiedice să discute cu Alexander despre el, Joe se urcă repede în mașină și închise portiera, exact cînd Damon ieși din cafenea cu o expresie încruntată pe chip.

– Sînt probleme la navă. El se uită la ea și, văzîndu-i paloarea și ochii uluiți, interpretează greșit starea ei de șoc. Iartă-mă, n-am vrut să am o asemenea ieșire. Sînt convins că nu este ceva serios. Dar ar fi bine să mă duc acolo.

Ramona se răsuci brusc cînd mașina neagră se depărta silențios de bordură. Se ridică nesigură în picioare și-și luă sacul.

– Merg și eu cu tine.

Se îndreptară cu taxiul spre port și în timp ce Damon o apucă grăbit spre covertă, Ramona se întoarse tăcută și abătută în cabina ei, unde se prăbuși pe o canapea, amețită de gânduri.

Tatăl ei, după atîția ani. O prevenea împotriva lui Damon. Îi cerea să-i telefoneze, de parcă ea ar fi fost datoare să-l asculte. Ce însemnau toate acestea?

Puse mîna pe telefon, formă numărul de acasă din Oxford și așteptă nerăbdătoare, ca mama ei să ridice receptorul.

– Alo?

– Mamă?

– Ramona. Ai habar cît este ceasul?

Ramona se înroși.

– Iartă-mă. Nu mi-am dat seama.

Barbara King rîse.

– Nu-ți face probleme, dragă, zise ea, ridicîndu-se în șezut și căscînd. Cum merg treburile?

– Foarte bine. M-am... întîlnit cu Damon Alexander. Și poate, se gîndi ea cu amărăciune, ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas acasă și-ar fi încercat să uite totul. Dar atunci, rosti o voce lăuntrică poznașă, n-ar mai fi fost dragoste pe iaht, într-un golfuleț pustiu. Nici inel de logodnă...

– Cum arată?

Întrebarea mamei sale o aduse înapoi la realitate. Cum arată Damon?

– Dacă ai ști... zise ea încet mai mult pentru sine. Oh, mamă, totul este atît de complicat. Hai să uităm de el deocamdată. Te-am sunat pentru cu totul și cu totul altceva. Deși s-ar putea să aibă pînă la urmă legătură cu el. Ramona se întrerupse o clipă și apoi pufni într-un

hohot de râs. Vorbesc fără nici o noimă, nu-i așa?

Zimbind, Barbara King răspunse:

– Așa este. Să înțeleg că acest Damon te-a afectat într-un fel?

Ramona își mușcă buza și oftă. Uneori mama ei părea să aibă un ciudat simț al percepției.

– S-ar putea spune și așa, recunosc eu ea, schimbînd în pripă subiectul. Am sunat în legătură cu... tata, zise ea.

La capătul celălalt se așternură cîteva momente de tăcere grăitoare, după care Barbara rosti precaută:

– Ce-i cu el?

– M-am întîlnit cu el astăzi. De fapt, chiar acum oțeva minute. De asta am sunat. Mamă? Te simți bine?

Barbara se ridică mai bine în pat și încercă să-și păstreze cumpătul.

– Da, mă simt bine. Sînt puțin... surprinsă, atîta tot. Ești sigură că era el?

– Categorie. În plus, s-a și prezentat.

– Ce-a vrut? întrebă Barbara repede, mult mai tăios decît intenționase.

Ramona își simți mîna încleștîndu-se pe receptor, sesizînd teama din glasul mamei.

– Nu știu sigur. Mi-a spus să nu am încredere în Damon și să-l sun. Mi-a spus că este important să vorbim. Cred că este vorba despre *Alexandria*, dar nu sînt sigură. De fapt, cred că o să devin obsedată de această navă blestemată, recunosc eu ea înversunată.

Barbara rămase tăcută alte cîteva minute și apoi rosti încet:

– Ce altceva ți-a mai spus?

Ramona simți încordarea din glasul ei și regretă că o

deranjase cu povestea aceasta.

– Nimic. N-am stat prea mult de vorbă. Mamă, nu mi-ai vorbit niciodată prea mult despre el. Care este concepția lui? Știi ceva despre vrajba cu Michael Alexander și dacă asta are vreo legătură cu faptul că m-a avertizat împotriva lui Damon?

Barbara King oftă profund.

– Știu doar că-i disprețuiește pe cei din neamul Alexander. Dar de ce... Ar putea fi din orice cauză. Ramona, fii atentă cu tatăl tău. Joe a fost... mereu a fost un om care a făcut cum a vrut el. A avut mereu un stil de a impune totul.

– Știu la ce te referi, zise Ramona supărată. Barbara oftă. Ce voia Joe de la fata lui după atîția ani? Să fi dorit oare o împăcare? Iar dacă asta era situația, avea ea dreptul să încerce să împiedice acest lucru?

– După un timp, noi ne-am distanțat, începu Barbara precaută. Cred că avea o altă femeie. Dar nu-i spuse cu cine bănuise ea că avusese soțul ei o aventură. Nu avusese nici o dovadă și era posibil să aibă legătură cu *Alexandria* și cu ceea ce se întîmpla acum. Dar după douăzeci de ani? Să fii atentă, Ramona, atîta îți cer. Tatăl tău este o persoană complexă. Îi place să cîștige. Este dur și... cînd era tînră putea să fie foarte crud.

Ramona își umezi buzele devenite brusc uscate.

– Înțeleg.

Într-adevăr, înțelesese. Tatăl ei era un om obișnuit să obțină ceea ce voia. Trebuia să fie precaută.

– În regulă. O să fiu atentă, promit. Să nu-ți faci griji, mamă, o să te sun cînd o să aflu mai multe.

Barbara răsufală ușurată.

– Știu că așa o să faci. Acestea erau clipele în care

ea își binecuvînta fiica pentru inteligența ei. Nevrînd să mai stăruie asupra lui Joe King, dar știind că avea să aștepte trează toată noaptea și să se gîndească la el, ea schimbă repede subiectul. Oh, dar să nu uît. Am primit un telefon mai devreme, de la fostul șef al lui Keith. S-a întîmplat ceva ciudat.

Cu aceste cuvinte de rău augur, Joe King trecu rapid pe locul doi în mintea Ramonei.

– Oh? zise ea tăios. Ce-a vrut?

Glasul Barbarei își pierduse din mînie, dar era mai alert.

– Este foarte ciudat. Este vorba despre clientul de la care Keith a împrumutat banii.

Ignorînd iscusința cu care mama ei își alesese cuvintele, Ramona fu străbătută de un fior. Inima începu să-l bată nebunește. Simți un gol imens în stomac și-și amuzea dureros de uscatele buze. Ceva cumplit era pe cale să se întîmple. Știa.

– Ce-i cu el? O să mă dea în judecată pentru bani?

– Nu, draga mea, dimpotrivă, zise Barbara bucurată, dar evident încă nedumerită. S-a retras de la firma lui Keith, dar a dat clar să se înțeleagă că este mai mult decît mulțumit de serviciile care i s-au prestat.

Ramonei i se tăie respirația. Era mult prea uluită ca să poată pricepe întreaga situație.

– Dar nu are logică. Keith a folosit probabil milioane din banii lui, murmură ea.

– Știu. Asta nu pot nici eu să înțeleg. Nu are deloc sens să renunți așa dintr-o dată la toate acțiunile, nu? accentuă Barbara, cu un ton perplex. Însă, în străfundurile minții ei, își puneă tot felul de întrebări. Joe King. Era o simplă coincidență faptul că el apăruse în viețile

lor tocmai în acest moment?

– Nu, rosti Ramona automat, cu glas stins. Nu are nici un sens. Dar avea. Era perfect logic. Ea înțelegea dintr-o dată totul, iar adevărul era atât de dureros, că aproape o zdrobea.

Misteriosul client nu deschidea proces pentru recuperarea banilor dați lui Keith pentru achiziționarea acțiunilor, deoarece el știa foarte bine că acele acțiuni erau la urma urmelor ale lui. Erău, de fapt, în perfectă siguranță.

Se căsătorea cu ele.

După tot ce se întâmplase, vinovatul era, *trebuia* să fie Damon.

Capitolul 17

Jeff Doyle controlă cu fiola cu lichid alb-albăstrui, cu aspect inofensiv să aibă dopul bine fixat și apoi o puse în buzunarul de la haină. Când Joe King i-o dăduse cu o dimineată în urmă el întrebasese ce era, dar singurul răspuns primit fusese o privire urâtă. Evident, era mai bine să nu știe, lucru care pe Jeff nu-l deranja. El deschise ușa de la cabină și se strecură pe furiș pe scară. Era trei și jumătate dimineața.

Trebui să consulte un plan înainte de-a găsi intrarea în bucătărie, zona navei în care de obicei era interzis accesul pasagerilor. Odată ajuns înăuntru, Jeff se opri. Nu îndrăzni să aprindă nici o lumină, dar lanterna lui, aruncându-și raza strălucitoare, descoperise ceea ce păreau să fie acri de rafturi, cuptoare și ustensile pentru gătit. Aproape de ora patru el găsi camera frigorifică cu vinuri și pâși înăuntru. Era deosebită de toate pivnițele pe care le văzuse. Fiecare sticlă atârna într-un suport stil hamac. Îi trebuiră câteva clipe pînă își dădu seama că acesta erau lăzi cu vin controlate giroscopic. Dacă nava se înclina, „hamacul” păstra orizontalitatea sticlelor, astfel încît prețioasele și spumoasele băuturi să nu fie afectate.

Își privi ceasul. Instrucțiunile lui Joe King fuseseră foarte clare. Trebuia să găsească lada de șampanie ce avea să fie folosită în ultima noapte a corazierei. Atunci urma să aibă loc un bal mascat pentru sărbătorirea finalului voiajului, cu toalete fanteziste puse la dispoziție de magazinul de pe navă.

Jeff înțelesese imediat intenția șefului său. Lichidul cu aspect inofensiv din fiola care se afla acum în mîna lui urma să-i facă pe toți să se simtă rău peste noapte. Cînd *Alexandria* avea să intre maiestuoasă în Florida, așteptată de zeci de-reporteri și fotografi, marea bombă nu avea să fie finalul de succes al unui triumfător voiaj, ci imaginea târgilor cu pasageri gemînd, alergînd grăbite spre spital. Odată nava căzută în dizgrație, Damon Alexander avea să fie dat afară de consiliul de administrație, iar *Linia Maritimă Alexander* urma să fie gata de preluat. De *Joe King Industries*, desigur. Jeff zîmbi și scoase dintr-o casetă o seringă lungă și ascuțită. Trecu apoi cu lanterna peste etichetele unei lăzi care se afla puțin izolată de celelalte. Foarte drăguț din partea lor, cugetă el, să le eticheteze pe toate cu „Balul mascat“.

Jeff numără cu atenție sticlele, ridicîndu-și sprîncelele în fața vinurilor superioare, vinuri atît de scumpe că numai superbogații și le puteau permite. Grijuliu, el gradă fiecare sticlă pe seringă. De cum termină calculele, Jeff înțepă dopul primei sticle. Fixîndu-și ochii pe discretele semne, el începu să apese pistonul seringii. Foarte ușor. O minusculă cantitate intră în șampanie. Una era gata. Mai rămăseseră două sute nouăsprezece...

În cabina ei, Joceline Alexander puse încet receptorul în furcă. Discutase cu un foarte de încredere bărbat

cu care fiul ei o pusese în legătură cu câțiva ani în urmă când voise să facă o foarte discretă investigație.

În ultima vreme, ea îl însărcinase cu supravegherea lui Joe King. Iar ceea ce-i spusese el nu fusese deloc îmbucurător. Absolut deloc. Joe King se afla în Caraibe. Ba mai rău chiar, el și fiica lui se întâlniseră timp de câteva minute, chiar sub nasul lui Alexander. Ce tupeu avea acest om! Ca să nu mai spună de această... Ramona.

Joceline se simțea neputincioasă. Își șterse furioasă lacrimile fierbinți și disperate care îi alunecau pe obraji. Sperase din tot sufletul să fie altfel... Însă Ramona King era la fel de mizerabilă ca tatăl ei. Puneau împreună ceva la cale. De asta nu avea nici o îndoială. Știa deja că Joe King făcea mașinații ca să intre în *Linia Maritimă Alexander*. Detectivul ei avea câțiva oameni de legătură în lumea afacerilor și știa că acel Keith Treadstone, fusese în pat, într-un fel de-a spune, cu fostul ei amant. Nu era nici o coincidență, desigur, că el fusese logodnicul Ramonei.

Dacă Joe King achiziționase pe tăcute acțiuni, folosindu-se de Keith Treadstone, sub numele căror alți acționari se mai ascundea el de fapt? Preluarea era oare iminentă?

Acum, mai mult ca oricând, era imperativ ca ea să-i dea lui Damon muniția necesară ca să-l distrugă pe Joe King, o dată pentru totdeauna. Chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să se distrugă și pe ea...

Jeff urmări cum ultima picătură din lichidul alb-albastrui dispăru într-o sticlă de *Mouton Rothschild* și oftă. Terminase și se încadraseră perfect în timp. Se duse repede la ușa cramei și o deschise. Bucătăria era tot

pustie. Străbătu încăperea întunecată, deschise ușa de afară și privi prin crăpătură de-a lungul culoarului. Tre-sări și închise repede ușa când auzi un mic zgomot.

Greg, aflat de puntea de deasupra, se opri brusc din mers. Privi în jur, dar nu văzu nimic suspect. Toate ușile erau închise, dar făcu un pas în spate, sigur că sunetul venise de la bucătărie. Își privi ceasul și văzu că era cinci și jumătate. Era foarte devreme. Dar poate că bucătarul șef se apucase deja de treburi.

Ridică din umeri și se încruntă. El o revăzu pe Verity ieșind din cabinetul doctorului, revăzu aparatul de tensiune și eprubetele de sînge care rămăseseră în urma ei. Nu știa de ce, dar scena îi tot revenea în minte, deranjîndu-i gîndurile, nedîndu-i.

Ridicînd din nou din umeri își văzu de drum.

Jeff, așteptă cu urechea lipită de ușă și apoi se strecură afară. Fusese cît pe ce. Dar nu era ceva cu care nu s-ar fi descurcat. O navă putea să fie un loc periculos, iar dacă vreun accident nefericit i se întîmpla căpitanului... exista întotdeauna un secund care să preia comanda.

Ploua. Pentru prima dată de la începutul călătoriei ploaia curgea din cer torențial. Dar acest lucru nici pe departe nu-i întristă pe pasageri, ci dimpotrivă, îi încîntă. Aversa tropicală nu semăna cu ploaia rece și pătrunzătoare de acasă, din Anglia. Aceasta era un șuvoi cald, iar toți marinarii păreau să-i reasigure că în curînd se va opri. Furtunile tropicale erau umede, dar scurte și toată lumea știa că sezonul uraganelor era departe. În timp ce Ramona și Damon ședeau la o masă din dreptul ferestrei, privind la potopul de afară, ea zîmbi văzînd atmosfera aproape festivă de la bord.

– Toată lumea a început dintr-o dată să iubească ploaia, murmură ea hotărîtă să-și păstreze surîsul pe chip.

Ea refuzase să petreacă noaptea cu el, motivînd un ușor rău de mare. Insistența lui ar fi făcut-o să se simtă odinioară vinovată, dar nu și de astă dată. Toată noaptea și-o petrecuse făcînd planuri, iar de dimineață se agitase, gîndindu-se dacă ar fi putut să-l privească în ochi fără să-și trădeze mînia și hotărîrea.

Dar fusese mai ușor decît își închipuise să reacționeze la sărutările lui, să surîdă ochilor lui, să rostească cuvinte de dragoste.

El zîmbi, privind-o drept în ochi.

– Mmmm, consimți el. Dacă aș ști că aș putea găsi un loc în care să ne fie garantată intimitatea, aș vrea să fac dragoste cu tine în ploaie, zise el, în ochii lui arzînd o flacără mocnită. Toată această apă caldă, aerul liber, briza mării și noi...

Auzind cuvintele lui, ea își simți inima tresărind și întinzînd brațul îi acoperi drăgăstos mîna cu palma. Cînd își ridică privirea, ea ar fi vrut ca în același timp să-l ucidă și să facă dragoste cu el. Bine că măcar pe dinafară era perfect stăpînă pe sine și-și putea juca rolul de cățeluș prost. Fără îndoială că el considera că o avea sub control. Care era oare planul lui? Să se căsătorească întîi cu ea și apoi să-i ceară să-i încredințeze lui toate problemele financiare ale căsniciei lor? Da, fără îndoială ceva în genul acesta. Asta ai căpătat cînd ai ales să „trăiești” în loc de siguranță, șopti, oarecum triumfătoare vocea lăuntrică din străfundul minții ei.

– Am putea să mergem oricînd în camera mea să facem un duș, zise el rîzînd cînd ea îi aruncă o privire expresivă.

„Da, se gîndi Ramona. Rîzi, dragule. Rîzi cît mai poți. Căci în curînd am să-ți șterg pînă și cel mai mic zîmbet de pe față.” Dulcea cruzime a gîndului fu brusc întreruptă cînd căpitanul își făcu apariția la masa lor.

Damon se încruntă ușor. Nu-i plăcea să fie deranjat cînd era cu Ramona. Voia ca atenția să nu-i fie distrasă de altceva ca să se poată bucura de orice clipă.

– Da, Greg? zise el, pe un ton nervos care nu scăpă nici unuia din ei.

– Trebuie să vă vorbesc, domnule Alexander, zise Greg puțin încordat. El, ca toți ceilalți, era la curent cu „idila călătoriei”, după cum era numită aventura dintre chipeșul amator celibatar și foarte frumoasa și misterioasa pasageră ce se părea că-i furase inima. Pe o navă, chiar atît de mare ca *Alexandria*, secretele erau imposibil de păstrat. Iar inelul pe care Ramona King începuse să-l poarte dintr-o dată nu fusese un lucru de luat în seamă. Deși nu erau reporteri la bord, oamenilor foarte bogați neplăcîndu-le să ia un ziar și să-și vadă chipurile îmbătate la rubricile mondene, presa prinsese oarecum de veste, iar ziarele londoneze care se găseau în toate porturile lor de escală începuseră să speculeze deja că burlacul anului se părea că fusese, în fine, prins.

Ultimul lucru pe care Greg îl dorea era să întrerupă tete-à-tete-ul șefului său. Damon se încruntă.

– Este vorba despre ziua de ieri?

Cînd Damon apăruse grăbit pe covertă întrebîndu-l pe Greg ce voia, Greg nu reușise decît să-l privească șocat. Cînd Damon îi spusese despre telefon, Greg negă că ar fi formulat o asemenea pretenție și imediat deveni clar că cineva făcuse o glumă proastă. Faptul îi îngrijora pe amîndoi. Damon ajunsese la concluzia că

nimeni n-ar fi putut să-l găsească, decît numai dacă ar fi fost urmărit, iar Greg se întreba dacă rău intenționată glumă avea să atragă viitoare pericole pentru navă.

Greg încuviință din cap. De cînd aflate nu-și găsea liniștea.

Damon observă gravitatea de pe chipul căpitanului și știa cît de calm era Greg cînd îl preocupa vreo problemă. Indiferent ce era, trebuia să fie o mare problemă. El privi spre Ramona, însă ea îi zîmbi drăgăstos.

– Nu este nevoie să te scuzi. Du-te.

În timp ce-l urmărea pe cei doi bărbați depărtîndu-se, surîsul ei pieri. Dacă eventual ceea ce discutau era vreo chestiune legată de navă, atunci în curînd aveau s-o discute cu ea.

Căci, indiferent care ar fi fost lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă, pînă la urmă avea să-i ia lui Damon această navă blestemată. Era singurul lucru pe care îl putea face, pentru că era singurul lucru la care el părea să țină. Dacă fusese dispus să împingă un om la sinucidere și să ia în căsătorie o persoană pe care n-o iubea doar ca să se asigure că nava rămînea în posesia lui, atunci asta era singura cale de atac.

„În plus, se auzi stînsa voce de undeva din adîncul sufletului ei. Nu asta ți-ai dorit întotdeauna? Să-l ataci? Să fii în siguranță. Să te retragi în sigura ta carapace... „Supărată, alungă gîndul. Ea nu mai conta. Ce dorea ea nu era important. Keith era cel care murise, cel care nu putea să-și facă singur dreptate și în locul căruia trebuia să acționeze ea. Așa că avea să-l atace pe Damon Alexander. Exact cum o atacase și el pe ea, cum o făcuse să se îndrăgostească de el. Oh, da. Avea să-i o ia pe *Alexandria*.

Chiar dacă gîndul durerii lui o chinuia.

Mental și fizic ea își îndreptă umerii. A doua zi, în Insulele Virgine, era sigură că tatăl ei avea s-o contacteze din nou. Intenționat nu-l sunase, așa cum îi ceruse. Ce voia ea să-i ceară nu se putea discuta la telefon. Trebuia spus în față.

În treacăt își aminti că mama ei o avertizase să fie precaută în privința lui Joe King. Și precaută avea să și fie, chiar dacă Damon era adevăratul șarpe din grădină...

Greg îl conduse pe Damon într-un colț liniștit și aruncă o privire în jur.

– Am urmărit telefonul care l-ați primit la restaurant.

Damon clipi nedumerit.

– Urmărit? Cum? Doar dacă...

Greg încuviință, pe chipul lui așternându-se o expresie cumplită.

– A fost dat de-aici. Chiar de pe *Alexandria*. Din una din cabinele cazinoului, ca să fiu mai precis. Am interogată personalul, dar nimeni n-a remarcat ca vreo persoană să fi avut vreun comportament dubios.

Damon îl fixă cu o privire gravă. Nici unul din ei nu vorbi timp de câteva minute.

– Nu are nici o logică, zise Damon într-un final.

Greg oftă.

– Știu. Dar trebuie să privim faptele așa cum sînt. Cineva de la bord ne-a pus gînd rău.

Capitolul 18

Insulele Virgine SUA

Amestecul de familiar și de exotic îi făcu pe pasagerii americani să se simtă ca acasă. Pe mulți dintre ei Ramona îi auzise numind aceste insule „Paradisul american”. *Alexandria* era ancorată departe în largul mării, între insulele St. John și St. Thomas, la nord de St. Croix, cea mai mare dintre insule. Șalupele așteptau gata să transporte pasagerii pe insulele alese.

Rezemată de balustradă, Ramona privea plecarea primelor șalupe. Lângă ea stătea noul ei logodnic, de a cărui prezență era foarte conștientă. Știa că dacă Damon n-ar fi fost pe-aproape nu s-ar fi simțit o ființă întreagă.

– Întîrzie, făcu el remarca, rezemîndu-se cu brațele bronzate de balustradă în timp ce părul îi era răvășit de briza mării.

Ramona zîmbi.

– Nouă femeilor ne place să nu ne zorim.

Damon mormăi:

– Ție nu-ți place. N-am cunoscut o femeie care să aibă o evoluție atît de rapidă ca tine. Ramona știa că el se referea la rapiditatea cu care ea făcuse dușul și se

îmbrăcase în acea dimineață, înainte ca el să se trezească. Acum, ea îi zîmbea provocator.

– Sînt deosebită.

Damon surîse, privind-o tandru.

– Poți să mai spui o dată lucrul acesta. Sigur nu te superi că merg cu mama în St. Croix? Mi-a spus că vrea să discutăm. Între patru ochi.

Ramonei aproape că-i veni să rîdă. Să se supere? Era în al nouălea cer. Se gîndise în fel și chip ce motiv să inventeze ca să fie singură în acea zi pentru ca să-l întâlnească pe tatăl ei, dar, la micul dejun, Damon îi rezolvase problema.

El se întoarse brusc, acum, cînd Joceline apăru pe punte într-o toaletă din dantelă de culoarea piersicii.

– Mi se rupe inima că trebuie să te las singură! zise Damon posesiv, făcînd-o pe Ramona să se simtă străbătută de un fior.

– O zi o să fiu în stare să supraviețuiesc, răspunse ea rîzînd, întorcînd spre el acei ochi albaștri, provocatori. Buzele lui Damon se răsfîrîseră fioros. Nu fusese exact ceea ce ar fi vrut el să audă, iar ea știa foarte bine acest lucru.

– Dar numai o zi, mormăi el. Diseară, cinăm în cabina mea. O să-i spun bucătarului să pregătească o masă specială. Doar pentru noi doi. El se apropie și devorînd-o din privire îi atinse ușor obrazul cu dosul degetelor.

Ramona se uită în ochii lui cenușii și-și simți pîntecul încordîndu-se. Știa ce avea să urmeze, desigur, după cină. Dar oare avea să poată merge pînă la capăt, acum cînd știa sigur că el era dușmanul. Noaptea trecută îl refuzase, dar el tot insistase să doarmă cu ea în pat, iar de dimineață se retrăsese rapid înainte ca el să se

trezească. Nu putea însă să evite la infinit dragostea lor.

Dacă discuția cu tatăl ei avea să se apropie de ceea ce spera ea, urma să fie esențial ca el să fie luat prin surprindere, iar mintea să-i fie ocupată în altă parte. În patul ei, de pildă, rosti o nestăpînită voce lăuntrică, șocînd-o pe moment pînă și pe ea. Ideea de-a juca pe femeia fatală, i se părea atît de absurdă și în același timp atît de palpitantă că nu știa dacă să rîdă sau să plîngă. Încet, simțindu-se exact ca novicea care era, ea închise o secundă pleoapele și făcu un pas în față, satisfăcută că ochii lui se întunecaseră și că el inspiră precipitat.

– Abia aștept, zise ea cu blîndețe.

Joceline ajunse în dreptul lor, ca de obicei, ochii ei evitînd-o pe Ramona și fixînd un punct situat undeva deasupra umărului ei drept.

– Bună dimineața.

– Ești gata? întrebă Damon oftînd, încercînd să-și recapete ritmul normal al respirației.

Joceline înclină aprobator din cap, iar Ramona rămase lîngă balustradă, făcîndu-le veselă din mîină în timp ce ei se îmbarcară pe șalupa care mergea spre St. Croix. Ea urma să se îndrepte spre St. Thomas. Se uită la ceas, sigură că principala destinație turistică era locul în care urma să-l găsească pe tatăl ei. Sau, mai exact, locul în care el urma să o găsească pe ea.

Ramona își simți stomacul fremătînd. Acum că practic sosise timpul să întindă capcana, se simțea ridicol de vinovată. Dar nu avea de ce, de vreme ce Damon nu o iubea cu adevărat, își reaminti ea repede.

Pe puntea de deasupra, Verity Fox ieși din cabină și se uită la ceas. Avea destul timp ca să prindă a doua șalupă spre St. John. Acolo aranjase să-l întâlnească pe

Greg care urma să vină cu ultima șalupă, pentru a nu fi văzuți împreună.

Încă nu se gândise ce scuză să invoce pentru a reveni pe navă la începutul după-amiezei. Știa că Greg dorea să petreacă toată ziua împreună, departe de *Alexandria*, însă ea deja stabilise să-l întâlnească pe Gordon în Cruz Bay. Urmau să aibă nevoie de echipamentele medicale de pe navă. Oftînd, ea se îndreptă spre șalupe și făcu efort să-și alunge din minte gândurile neplăcute. Barca plutea pe valuri spre micuța insulă, soarele strălucea și curînd avea să fie împreună cu iubitul ei. Era cu mult mai mult decît sperase. Trebuia să i se pară destul.

La un moment dat, în timp ce Damon și Joceline se plimbau prin portul St. Christiansted, el își privi curios mama.

– Așadar. Care-i problema? Întrebă el încet, deoarece ea nu încercase să-i dea nici o explicație.

Joceline se uită în treacăt la el și-și schimbă privirea în altă parte. De unde să înceapă?

– Hai, să căutăm un loc liniștit și plăcut. Acolo, lângă copacii aceia, zise ea. Cu pași lenți străbătură aleia unui parc îndreptîndu-se spre un pîlc de arbori kapok și se așezară la umbră pe o bancă.

– Damon, începu Joceline hotărîtă, după care oftă. L-am urmărit pe Joe King, reluă ea destul de direct.

Damon tresări surprins.

– L-ai urmărit? De ce?

Joceline se uită în fugă la el și apoi își schimbă repede din nou privirea.

– L-am... l-am cunoscut destul de bine pe Joe King. Cînd tu erai foarte mic. Forțîndu-se să-și păstreze glasul

term, tonul i se încordă. Ea își fixă privirea drept în față, nedorind să vadă durerea din ochii lui.

Damon se întoarse uluit spre ea.

– N-am... n-am știut niciodată acest lucru, zise el într-un final. Cît... de bine l-ai cunoscut?

Joceline inspiră adânc.

– Foarte bine. L-a... urît pe tatăl tău pentru că n-am vrut să-l părăsesc. Pentru un om ca Joe King... a fost o lovitură cumplită adusă orgoliului său.

Damon scutură din cap, nevenindu-i să creadă ceea ce auzea. Simțea cum mînia tatălui său îi cuprindea treptat întreaga ființă.

– Tata a știut? Întrebă el cu răceală.

Joceline își dădu seama că acum era momentul să-i spună. Ea își plecă ochii la mîinile tremurînde, își forță mintea să se întoarcă la acea noapte cumplită de atunci, însă nu reuși să articuleze cuvintele.

– Înî... nu, n-a știut, minți ea, răsuflarea revărsîndu-i-se zgomotos. Damon, eu îl cunosc foarte bine pe Joe King, zise ea întinzîndu-se și cuprinzînd mîinile lui. Știu cum funcționează mintea lui. Întotdeauna a vrut ceea ce avea Michael. Pe mine, *Linia Maritimă Alexander*... Iar acum a început să acționeze. Am vrut să te previn. Joe a cumpărat acțiuni prin intermediari. Unul din ei se numea Keith Treadstone. El... Joceline trase adînc aer în piept. A fost logodit cu...

– Ramona, zise Damon fără ocolișuri. Da, știu. Încet, incapabil să se stăpînească, el se desprinsese din strînsura mamei.

Ea tresări, dîndu-și seama că-l îndepărtase pentru totdeauna, dar era prea uluită de răspunsul lui ca să reacționeze în vreun fel.

– Atunci, de ce... cu Ramona... șopti ea, nereușind

să sfîrșească întrebarea.

Damon zîmbi fioros.

– O iubesc, spuse el simplu.

St. John era foarte american, conchise Verity, cînd văzu în Cruz Bay, capitala țării, un *McDonalds* ușă în ușă cu un *Pizza Hut*. Și totuși alături de televiziunea prin cablu și dolarii americani, existau coline verzi aprinse de portocaliul tufelor exotice, de roșul florilor de hibiscus și de ciclamenul inflorescențelor de bouganvillaea. Răspîndite pe toată întinderea, erau piețele albastrii ale ruinelor fabricilor de zahăr, în timp ce orașul era format din vile în stil european, văruiți în culori pastelate, ornamentate cu elegante balcoane din fier forjat și din străzi înguste care urcau dispre port.

Consultîndu-și harta, ea cumpăni asupra posibilităților. Plaja Hawksnet era îngustă și mărginită de arbori coccoloba, iar gîndul de-a face dragoste la umbra lor era ispittor. Își ridică privirea cînd cunoscuta șalupă dinspre *Alexandria* debarcă ultimii pasageri pe chei și inima îi tresări cînd zări prin mulțime silueta înaltă a lui Greg. Discret, așteptînd pînă ce toți pasagerii se depărtară, ea se apropie de el, neluînd în seamă nesiguranța picioarelor, un alt efect secundar al medicamentului.

Greg o văzu venind și începu s-o cuprindă cu privirea, nepierzînd nici un amănunt. Ea purta o rochie ușoară, înflorată și nu avea sutien. Picioarele îi erau bronzate, iar sandalele decupate la vîrf. Briza mării îi răvășise părul, încîlcindu-i-l în creștet.

– Ești frumoasă, fuseră primele lui cuvinte. Verity rîse.

– Și eu voiam să spun același lucru despre tine. În pantalonii albi și cămașa neagră deschisă la guler, el

arăta într-adevăr ca modelul ideal pentru un nud grecosc.

Greg aruncă o privire hărții pe care ea o strîngea și ochii i se întunecară.

– Ai hotărît unde mergem? întrebă el, cu un glas răgușit.

– Am putea merge la cumpărături, zise ea, strîmbîndu-și buzele.

Greg rîse.

– Chinuitoare mai ești! Din clipa în care te-am văzut, mi-am dat seama c-o să-mi dai de furcă, bombăni el.

– Nu-i corect, strigă ea. Am găsit deja un loc perfect, unde sînt o puzderie de arbori coccoloba. O plajă pustie. Ai adus un pled? adăugă ea cu glas răgușit.

El arată cu capul spre sac.

– Și șampanie rece.

Verity îl luă de mînă, alungîndu-și din minte întâlnirea de după-amiază cu Gordon.

– Atunci ce mai așteptăm? întrebă ea.

St. Thomas, avînd doar douăzeci de kilometri lungime, era o insulă aglomerată, un paradis al cumpărătorilor, plină de discoteci și localuri elegante, era o insulă supercomercializată. Ramona ignoră tentațiile de la Coki Beach, aflat lîngă Coral World, zăbovi la Charlotte Amalie și hoinări alene prin orașul colinar, cu nume olandeze de străzi și alei pietruite. Acordă puțină atenție castelului Blackbeard și urcă nouăzeci și nouă de trepte după Kongen's Gade fără să simtă. Pe la unsprezece începuse să credă că interpretase greșit chestiunea legată de tatăl ei. Cu siguranță că pînă acum el ar fi contactat-o. Întoarsă pe Dronnigenns Cade, artera principală, opri un taxi și rugă să fie dusă la un restaurant

recomandat. *Fiddle Leaf*, înțesat de artă vibrantă și situat într-un pavilion acoperit, cu vedere spre oraș, era locul ideal. În multe privințe.

Ramona își zări tatăl din clipa în care intră în local. Nu era atât de naivă încît să creadă că întâlnirea era întîmplătoare. O stare de greață i se instalează în adîncul stomacului, dar cînd el se ridică și-i făcu semn cu mîna, ea se îndreptă spre el, fără să ezite.

Verity Fox își pierdu răsuflarea cînd el îi trase rochia peste cap și se aplecă să-i dezmiereze cu buzele unul din sîni. Se aflau la umbra răcoroasă a arborilor coccoloba, în timp ce numai la cîțiva metri depărtare lumea se scâldea și se cufunda în mare. Ea suspină cînd el o întinse ușor pe pled și închise ochii cînd mîna lui caldă îi atinse gamba și începu să urce chinuitor spre coapse. Ridicîndu-și capul ca să-l sărute, ea îl trase aproape cu mîini nestăpînite, în timp ce cu mișcări repezi își îndepărtă bikini, iar el pantalonii. Ea gemu din nou, eliberînd un sunet înăbușit și înfocat cînd genunchiul lui îi despărți picioarele și amîndoi murmură de plăcere cînd se contopiră, zgomotul valurilor și-al vîntului prin copaci păstrîndu-le intimitatea și ascunzîndu-i în lumea care era numai a lor. Mîinile lui Greg se afundară adînc în nisip în timp ce o pătrundea lent și gemu încet, dar extrem de satisfăcut cînd picioarele ei lungi și zvelte se încolăciră în jurul lui. Maxilarele i se încordară în timp ce transpirația i se prelingea pe spate, iar plăcerea devenise aproape dureroasă. Simți mîinile ei prinzîndu-l puternic de umeri, simți buzele ei dezmiereîndu-i lobul urechii și întreg trupul începu să-i tremure în prag de extaz. Ridicîndu-și privirea la bolta de frunze de deasupra ei, Verity eliberă un sunet puternic și se arcui

spre robustul lui trup, simțindu-se în acel moment mai plină de viață ca oricând.

Întreaga ei ființă, sunetul șuierat al respirației triumfătoare, intensă ardoare lăuntrică, copleșitoarea dragoste care îi inunda inima păreau să se cristalizeze în acea clipă de pasiune. Dintr-o dată își dădu seama că și dacă ar fi murit în acea secundă, nu exista om în toată istoria care să fi trăit mai mult ca ea. Ultimele săptămîni cu Greg dăduseră sens vieții ei. Nedîndu-și seama de lacrimile leneșe, recunoscătoare și oarecum triste care i se rostogoleau pe față, ea se lăsă ușor pe spate zîmbind chipului de deasupra ei. Fără să rostească vreun cuvînt, ea îi mîngîie părul transpirat, dîndu-i-l peste cap. Greg oftă și ușor se răsuci pe-o parte, nedorind să o zdrobească. Auzind în depărtare strigătele vesele ale celor aflați pe plajă, el zîmbi. Renunțarea la precauție era o experiență nouă pentru el și îi plăcea. Devenise atît de dedicat carierei lui, atît de legat de navă, că uitase cum era cînd uneori trăiai primejdios.

– Sînt mort de foame, zise el prozaic, rîzînd cînd ea gemu necăjindu-l. Greg se ridică și trase sacul de plajă mai aproape. Pui, doamnă?

– Eu am crezut c-am pus destul, zise Verity zîmbind.

– Ha, ha, ha, foarte nostim. Poftim, ia un copan, zise el aplecîndu-se în față și înfigîndu-i în gură piciorul de pul. Verity mestecă pofticioasă, ridicîndu-se într-un cot și privind printre copaci la plajă.

– Mi-aș dori să pot sta așa la infinit, zise ea încet, în timp ce Greg aruncă o privire furișă trupului el dezgolit. Pielea ei încă strălucitoare, părul răvășit, mîna cu care ținea copanul din care luase o mușcătură îi umplură întreaga ființă de dragoste. Nu mai simțise sentimentul niciodată atît de clar. Era atît de sigur că îi crea o

senzație de umilință.

– Și eu mi-aș dori să poți, rosti el supărat și aplecându-se o sărută pe gît. În acel moment, Verity văzu ceasul de la mîna lui și avu senzația că un nor negru acoperise soarele.

– Dar nu pot, zise ea și inspiră adînc. Gordon mă așteaptă în St. Cruz.

Încet, Greg își înăță capul.

– Gordon?

Verity se uită la copanul de pui, tot apetitul dispărîndu-i.

– Hmmm. Ți-l amintești? Hematologul.

Ochii lui Greg se strînseseră.

– Mi-l amintesc. Cel cu notițele.

Verity ciuguli o bucățică de pui.

– Hmmm. Numai că de astă dată eu am niște notițe pentru el. Le-am lăsat pe navă. Îmi pare rău, sîrși ea încercînd să afișeze o reușită grimasă de nepăsare.

Greg își trase tăcut pantalonii, iar Verity îl urmări, mușcîndu-și buza.

– Știu ce se spune despre toată munca ce a făcut din Jack un băiat plictisitor, dar... Ea ridică din umeri.

Greg înclină din cap, chipul lui rămînînd imobil.

– Am face bine s-o apucăm spre-orăș. Prima șalupă spre navă pleacă la două.

Verity își trase rochia peste cap și se ridică în picioare. Se clătină, simțindu-se puțin amețită. Întinse mîna bucurîndu-se că el i-o prinse și se ținu strîns de Greg, tot drumul pînă în St. Cruz, sperînd ca el să nu observe cît de mult avea nevoie de sprijinul lui fizic.

Joe King aruncă niște dosare peste masa eliberată acum de supa de cereale și friptura de miel pe care le

comandase Ramona și de medalionul de sabie cu soté de gogonele și asparagus pe care îl comandase el. Ochii care se uitau la fiica lui străluceau de satisfacție. Deși discutaseră doar generalități în timpul mesei, Ramona fu cea care aduse în discuție subiectul *Alexandria*.

Evident, el se prefăcu foarte surprins și destul de îngrijorat când ea îi destăinuie despre acțiunile pe care le poseda. Fusesse deschiderea perfectă, care îi permise lui să-i spună că și el deținea în jur de patru procente din *Alexandria*. Lui nu-i trecu neobservată dezamăgirea care se așternuse pe chipul ei când el îi menționează procentul de acțiuni și fu sigur că interpretează corect motivul. Din clipa în care Jeff Doyle îi spusese despre „Idila secolului de la bordul navei”, după cum o numise una din revistele de scandal, el bănuise că frumoasa și deșteaptă lui fiică urmărea ceva. Acum, era sigur că nu se înșelase.

– Ce este asta? întrebă Ramona, deschizînd primul dosar. Era o scurtă prezentare a lui Gareth Desmond, acționarul majoritar și primul pe lista ei. Dosarele cuprindeau date referitoare la mai mulți indivizi, procentele de acțiuni variînd de la unul la altul. Dar toți, conform investigațiilor tatălui ei, erau dispuși să vîndă.

Chipul Ramonei era de nepătruns.

– Foarte interesant, zise ea grijulie, închizînd ultimul dosar și dîndu-i-l înapoi. Ochii pe care îi întoarse spre el orau ca niște oglinzi. Nu vedea nimic în ei decît propria lui reflexie. Imediat, Joe își dădu seama că trebuia să fie foarte atent. Era abilă în depistarea minciunilor.

Joe se lăsă în spătarul scaunului. Jocul începuse.

– Vreau nava *Alexandria*, rosti el simplu, privind-o pe Ramona pe sub sprîncene. Pe chipul ei nu tresări nici

un nerv, iar Joe se simți învăluit de-un iureș de mîndrie. Era bucătică ruptă din el. Observă în ochii ei o privire arzătoare care avea ascuțitele spițe radiale ale urii și obsesiei, două sentimente pe care el le cunoștea foarte bine. De la început bănuise că ea urmărea să răzbune moartea lui Keith Treadstone și că dintr-un motiv anume îl învinuia pe Damon Alexander. Acum, era sigur de acest lucru. Ironia soartei era atît de minunată că îl făcea să dorească să rîdă în hohote. Dacă ea ar fi știut...

– Cu vreo douăzeci de ani în urmă, eu și Michael Alexander ne-am înfruntat pentru aceeași companie, începu el. Pentru...

– Știu, zise Ramona, văzînd cum ochii lui o priviră tăioși. Apoi un zîmbet firav, dar sincer admirativ arcui buzele lui subțiri, de om rău.

– Ți-ai făcut bine tema, rosti el tărăgănat.

Ramona consimți din cap.

– Să înțeleg că încă mai urmărești să pui mîna pe *Liniă Maritimă Alexander*?

Joe King zîmbi.

– Bineînțeles.

Ramona înclină din cap.

– Și eu o vreau, recunosc eu cu răceală. Dar cu toate acțiunile noastre cumulate, tot nu este suficient.

Joe zîmbi și întinzîndu-se bătu ușor peste dosare.

– Dacă reușim să-i atragem pe aceștia într-un cartel, la cîrma căruia să fiu eu, vom avea.

– Cu mine la cîrmă, vrei să spui, îl corectă Ramona pe un ton delicat, dar hotărît. Eu voi fi acționarul majoritar.

Joe King rîse. Nu reuși să se abțină. Avea tupeu domnișoara!

– În regulă, consimți el. Cu tine la cîrma cartelului, vom avea suficiente procente ca să prelum compania.

– Dacă îi vom convinge să vîndă, îl corectă ea.

Joe zîmbi.

– O, îi vom face noi să vîndă.

O clipă, Ramona se scutură ca și cum ceva rece și urît o atinsese. Își privi tăioasă tatăl, strîngînd suspicioasă din ochi.

Joe înjură încet printre dinți. Atenție!

– Nu-i interesează decît banii, ceea ce eu am din belșug, zise el ridicînd din umeri.

Ramona începu încet să se relaxeze. Sigur, că asta voise el să spună. Așa că de ce se simțise atît de... tulburată? În timp ce Ramona îl privea cum zîmbea și încerca din răspuțeri să-și mascheze fiorul care o străbătea, Joe King rîse. Încă o dată lucrurile mergeau așa cum voia el.

În cabina ei, Verity Fox își scoase rochia, iar Gordon se apropie și începu să o consulte, examinîndu-i pielea. La tipul ei de leucemie trebuiau să fie atenți la cancerul de piele.

– Hmmm, spatele îți este curat, zise Gordon respirînd ușurat. Întoarce-te.

Verity se supuse, fără să se simtă jenată. Anii de practică medicală îi șterseseră orice urmă de inhibare cînd era vorba de corpuri dezbrăcate, fie că era al ei, fie al altor persoane și nu simți nici cea mai mică stînjeneală cînd Gordon îi studie alunița de pe sînul stîng.

În acel moment însă ușa se deschise și Verity tresări speriată. Gordon, surprins, de întrerupere, reacționează la fel.

Verity rămase cu gura căscată cînd îl văzu în prag pe Greg care o privea la fel de uluit. Gura lui se deschisese ca să rostească ceva, dar brusc se închisese, iar ochii i se măriră surprinși. Dintr-o dată chipul lui Gordon își pierdu orice urmă de culoare.

Atunci Verity își dădu seama ce văzuse Greg. Sau ce-și închipuisese că văzuse. Fața lui Gordon aproape de sînul ei dezgolit. Mîinile lui pe umerii ei...

– Greg... strigă ea.

– Scuzați-mă, o întrerupse el cu un glas de gheață. N-am avut intenția să vă întrerup... munca. Neputînd să mai rostească vreun alt cuvînt, el se retrase repede cu spatele și trînti ușa în urma lui.

Înăuntru, atît Gordon cît și Verity tresăriră. Gordon înțeluse totul într-o fracțiune de secundă.

– Du-te după el, Verity, o îndemînă el. Repede! Ea într-adevăr făcu un pas spre ușă, dar brusc se opri și scuturînd din cap rosti:

– Nu.

– Dar crede că...

– Știu ce crede, zise ea cu glas încordat. Dar dacă o să mă duc după el va trebui să-i explic ce se petrece de fapt. Și nu pot să fac asta. Cel puțin nu pînă n-o să știu exact ce se va întîmpla. Verity privi spre eprubetele cu sînge pe care Gordon tocmai i-l luase. Am face bine să ducem probele la analiză. John ne așteaptă. O să-ți placă de el.

– Dar, Verity, rosti Gordon neputincios, privind-o îngrijorat cum se îmbrăca, firea lui sensibilă înțelegînd cu ușurință expresia îndurerată de pe chipul ei. Dacă între voi doi este ceva serios nu crezi că el are dreptul să știe?

Verity se întinse după pantofi.

– Știu ce fac, Gordon, zise ea apăsât, străduindu-se din răputeri să-și înăbușe lacrimile care păreau să nu mai poată fi stăvilite. Dacă analizele acestea, spuse ea arătînd spre eprubete, nu vor indica vreo ameliorare, atunci voi părăsi această navă la Miami și n-am să-l mai văd niciodată. Așa va fi mai bine pentru el.

Ea își șterse o lacrimă de pe obraz și se încălță hotărîtă.

– Eventual va veni să mă vadă, deși între noi n-a fost decît o idilă trecătoare. Eu sînt doar o persoană care a făcut o ieșire ca să se distreze pe-o navă, după care mă voi întoarce acasă la viața obișnuită. Așa mă va uita mult mai ușor. Iar dacă... dacă se va întîmpla acest lucru, atunci va fi foarte bine căci nu vreau să sufere mai mult decît trebuie, zise ea cu un glas tremurat.

Gordon încuviință și-și schimbă privirea. Ce putea să spună? Amîndoi știau că ea avea dreptate.

Capitolul 19

Clubul *Charleston* amplasat direct pe puntea Alcionului, îi aminti Ramonei de cluburile de elită din Londra, unde accesul femeilor era interzis. Localul era dotat cu scaune cu spătare înalte și brațe încrustate, un covor autentic oriental acoperea aproape toată podeaua, iar pereții erau decorați cu picturi reprezentând scene de vânătoare. Ramona se îndreptă degajată spre bar și comandă un pahar cu vin alb. Cu naturalețe, ea se răsuci ușor și cuprinse dintr-o privire încăperea. Un zîmbet precaut de recunoaștere i se așternu pe chip și, întocmai cum își închipuise, bancherul new-york-ez pe care îl văzuse întrînd cu numai cîteva minute mai de vreme sări în picioare. Într-o clipă acesta veni lîngă ea, ochii lui, după cum era și de așteptat, lunecîndu-i direct pe picioarele ei.

– Bună, zise Dwight J. Markham zîmbindu-i fermecător. Te rog lasă-mă să ți-l duc eu.

Ramona urmări cum bancherul îi luă paharul și arătă încrezător din cap spre masa lui. Două scaune înalte cu spătare tapițate erau așezate în jurul unei mese solide din lemn de nuc. Ea înclină grațios din cap și-l urmă

supusă.

– Nu pot să-ți spun ce supărat am fost că nu te-am mai văzut, zise Dwight Markham, zîmbind fermecător.

Ramona își stăpîni iritarea și-și dori să fi simțit aceeași indiferență pentru Damon Alexander ca și pentru bărbatul din fața ei.

– Uită, zise ea surîzînd compătimitor. Acum sînt aici.

Dwight afișă un zîmbet larg.

– Așa este, rosti el tărăgănat, Ramona văzînd în ochii lui un licăr de dorință. Faptul nu o surprinse, dar o făcu să se simtă pîngărită. Gîndul că ar fi atins-o cu acele mîini deosebit de îngrijite, îi provoca greață.

„Pentru că știi ce înseamnă să fii iubită de Damon“, șopti o voce stinsă din adîncul sufletului ei. Rapid, Ramona inspiră profund și se concentrează aproape cu o hotărîre maniacă la misiunea pe care o avea. Brusc, se rezemă de spătarul scaunului și rosti:

– Vreau să te întreb ceva, Dwight. Ceva la care sînt convinsă că te pricepi foarte bine.

Privirea lui Dwight deveni tăioasă. Faptul că-l prinsese în mreje era de netăgăduit.

– Îți amintești că mi-ai spus despre cele trei procente pe care le deții din această superbă navă?

Dwight clipi. Nu-și amintea să-i fi spus așa ceva. Discreția era un lucru la care ținea foarte mult.

– Nu, nu pot să spun că-mi amintesc.

Ramona rîse.

– Cred că te preocupau mai mult picioarele mele, zise ea încet, încrucișîndu-și-le elegant. Degajată, ea începu să-și legene unul din picioare, iar lui i se tăie respirația. Aceeași reacție o avu și bărbatul de la masa vecină, care era ascuns de spătarul înalt al scaunului.

Lăsându-se pe spate, el deveni atent. Mi-ai mai spus și cât ai plătit pe ele, continuă Ramona foarte încet. Nu dorea să audă cineva ce avea să-i spună mai departe. Dacă ar fi știut cine ședea în apropiere, ea nici măcar nu l-ar mai fi abordat pe Dwight J. Markham III.

Dwight o fixă cu privirea, gura atîrnîndu-i deschisă.

– Da?

– Da. Dar nu te îngrijora. Nici prin minte nu mi-a trecut să mai spun la cineva. Noi acționarii trebuie să fim uniți.

Dwight zîmbi, însă încetase să se mai uite la picioarele ei. Căpătînd întreaga lui atenție, Ramona zîmbi. Bine. În fine, discuta cu bancherul, nu cu bărbatul.

– Ai fi dispus să-ți vinzi acțiunile pentru douăzeci de procente mai mult decît ai dat pe ele? îl întrebă ea calmă.

Dwight înghiți. Discutau despre sume mari de bani.

– Mai degrabă, aș fi dispus să le vînd pentru patruzeci de procente.

Ramona rîse.

– Cred și eu. Dar nu este un preț realist. Ce-ai zice de douăzeci și două?

– Treizeci, spuse Dwight.

Ramona își schimbă poziția picioarelor, însă el nu se lăsă impresionat. Ea cumpăni atunci o clipă. Tatăl ei îi spusese că putea să meargă pînă la douăzeci și cinci, nu mai mult, ba chiar o lăsase să înțeleagă că bancherul avea să accepte această sumă. În fond cine era ea să contrazică discernămîntul în afaceri al lui Joe King? Ridică din umeri.

– Douăzeci și cinci și asta-i ultima mea ofertă.

Dwight își dădu seama că într-adevăr era ultima

ofertă. Iar prețul era destul de bun.

– S-a făcut.

– În regulă. Ramona își deschise sacul de plajă și scoase dinăuntru un document cu aspect legal la prima vedere. Încă o dată gura lui Dwight se căscă uluită. El îi luă actul din mână și-l parcurse rapid. Era deja bătut la mașină și completat, cifra înscrisă fiind cele douăzeci și cinci de procente la care se înțeleseseră. Dwight se uită spre ea, strângându-și ochii.

– Ai un stilou? Întrebă el cu un glas sec.

Ramona afișă un zîmbet, primul ei zîmbet sincer de la întâlnirea lor și îi întinse un pix. Dwight semnă și i-l dădu înapoi. Tocmai făcuse un alt milion. El luă paharul cu tequila, iar Ramona pe cel cu vin și solemn toastară unul pentru celălalt. Apoi, Ramona se ridică, cu trofeul strîns în mână și se depărtă. Dacă s- ar fi întors și s-ar fi uitat în spate l-ar fi văzut pe Ralph Ornsgood, urmărind-o cu privirea, trăsăturile lui nordice fiind marcate de furie și groază. Ea însă nu se uită în spate, făcînd astfel o greșeală care avea s-o regrete amarnic.

Heathrow-ul, în februarie, nu era un loc ispititor, iar Gordon fu bucuros să-l lase în urmă și să prindă trenul spre Oxford. Se simțea obosit după lunga călătorie cu avionul, dar în același timp era frămîntat de gînduri. Testele preliminare pe care le făcuseră la bordul *Alexandriei* fuseseră foarte, foarte promițătoare.

Întocmai cum prevăzuse Verity, Gordon îl simpatiză pe John Gardner din clipa în care îl întâlni. Toți trei lucrară în deplină armonie în laborator, împărțindu-și sarcinile și folosind echipamentul sofisticat cu o ușurință ce indica marea lor specializare.

Proba lui John fusese cea care produse primele rezultate, iar Verity și Gordon nu trebuiră decît să se uite la chipul lui uluit ca să-și dea seama că erau bune. Mai bune decît sperase Verity, în visurile ei cele mai năstrușnice. Numărul globulelor albe scăzuse cu cinci procente.

John se uitase la ea și apoi la Gordon. „Nu pricep”, zisese el, dar nici Verity, nici Gordon nu putură să facă nimic ca să-l ajute să înțeleagă. Evident, la început el se supăraseră, ceruse să știe, subliniind că o asemenea realizare medicală merita o cercetare adecvată pe plan internațional. Numai aluzia la necazul în care ar fi intrat Gordon, îl făcu pe John să nu mai insiste.

Dar mai era drum lung, recunosc Gordon în sinea lui cînd coborî la gara Oxford. Opri un taxi și se îndreptă spre suburbia Headington, mai exact spre clădirea mare și albă care se înălța pe culmea dealului. Mai întîi trebuiau să determine cauza exactă a schimbării. Ce dozaj producea ce efect și ce elemente provocau bufeurile de căldură pe care Verity i le descrisese. Trebuiau să facă mai multe analize, ceea ce însemna să zboare din nou în Caraibe, probabil cînd *Alexandria* avea să acosteze în Dominica sau în Jamaica.

După ce îi plăti șoferului, Gordon o apucă, tîrindu-și picioarele, spre micuța lui locuință din vecinătatea spitalului. Uneori faptul că stătea atît de aproape de spital era o adevărată pacoste, dar astăzi el chiar se bucură că-și putea lăsa bagajele și că se putea duce direct la laborator cu restul probelor de sînge.

Era aproape șapte seara. Cu puțin noroc, era posibil ca doctorul Annazwala să fi plecat.

Cînd ajunse la laborator, o lumină palidă ardea doar

În spate, acolo unde erau ținute animalele. Curios, știind că trebuia să fie foarte atent, Gordon își ascunse bine probele de sînge și intră în încăpere.

Tresări cînd auzi un zornăit puternic urmat de o înjurătură. Se apropie tiptil de cuștile cobailor și zîmbi cînd îl văzu pe Philip Kinght ridicînd o tavă mare metalică de pe podea.

– Bună, Phil. Văd că te distrezi.

Phil, un infirmier care ajuta pe durata vizitei doctorului Annazwala, se răsuci.

– Oh, bună seara, domnule doctor Dryer.

– Domnul doctor Annazwala a terminat pe ziua de azi? Întrebă Gordon cu nonșalanță.

– Sigur.

Gordon înclină aprobator din cap, dar brusc înlemni. În fața lui se afla o cușcă goală. O cușcă în care pînă nu demult fusese un foarte mare și foarte sănătos iepure.

– Unde este Hercules? Întrebă Gordon, sperînd ca glasul să nu-i trădeze încordarea pe care o simțea.

Phil își ridică privirea și oftă.

– Mă tem că pe Hercules l-am pierdut. Ieri. Domnul doctor Annazwala îi va face mîine autopsia.

Gordon își simți răsuflarea blocîndu-se în plămîni și se chinui s-o elibereze. Înghețase.

– Dom... Începu el și apoi își drese glasul. Domnul doctor Annazwala a spus ce anume crede că i-a provocat moartea?

– Nu. Nu chiar. El era iepurele pe care se testa medicamentul anti SIDA, nu-i așa?

Gordon înclină aprobator din cap, privind în gol.

– Da. El era.

Împleticindu-se prin laborator, Gordon reuși să ajun-

gă la măsura lui. Phil plecă, luându-și un vesel rămas bun. Timp îndelungat, Gordon stătu uitându-se în gol la pereți. Într-un final, se trezi, impunându-și să se adune. „Gîndește-te! Sînt nenumărate motive pentru care un iepure ar fi putut să moară. Nu este neapărat nevoie ca medicamentul să-l fi omorît.” Gordon oftă. Însemnările doctorului Annazwala referitoare la Hercules erau necesare. Se țineau fișe detaliate pentru animalele de laborator, iar lui Gordon nu-i trebui mult ca să găsească dosarul lui Hercules. Primele săptămîni, nimic deosebit. Dar, în urmă cu cinci zile... Gordon încetă să-și mai plimbe degetul pe foaie și rămase cu privirea fixă la date.

O bruscă, dar temporară creștere a temperaturii. Un puseu de căldură.

Gordon închise ochii.

– O, Dumnezeule, Verity, șopti el. Ce am făcut?

Damon ieși din lift și o apucă agale pe culoar. Avea senzația că picioarele nu mai erau ale lui. Îi ignoră pe cei pe lîngă care trecu și afișă un zîmbet abia schițat spre cei care îl salutară. Ochii îi erau întunecați, iar maxilarele puternic încleștate. Se simțea... teribil de ciudat. Cînd îl văzuse pe Ralph apărînd în sala de gimnastică, recunoscuse imediat semnele tulburării lui. Degetele agitate. Privirea neliniștită. Incapacitatea de-a aborda problema. Ridicînd greutăți, el îi zîmbise și așteptîndu-se să-i prezinte vreo problemă minoră, încercase să-l liniștească. Nu fusese pregătit pentru ceea ce-i spusese Ralph.

Dacă ar fi auzit acel lucru de la altcineva și nu de la Ralph, nici nu l-ar fi crezut. Astfel, după ce ascultase cu

asprime raportul lui Ralph privitor la tranzacția dintre Ramona și Dwight Markham, Damon înțelese că și cele mai urâte coșmaruri erau pe punctul de-a se adevăra. El se ridicase încet și așezînd haltera pe suport simțise o gheară de gheață în stomac. Ralph devenise tot mai trist. Știa că adusese celui mai vechi și mai drag prieten veștile cele mai proaste și se simțea cumplit de nefericit. Schimonosit, Damon îl bătuse prietenește pe umăr și-i șoptise că totul avea să fie în regulă, însă toate acestea nu-i fuseseră de nici un ajutor.

Damon părăsise sala de gimnastică și acum se îndrepta spre cabina lui. Făcu un duș, închizînd robinetul apei calde, dar nu avu nici un efect. Își turnă un scotch simplu care îi căzu în stomac ca o promisiune amară.

Înversunat, ieși din cameră, iar cînd se opri la ușa ei senzația indiferenței era încă prezentă. Se simțea pus-tiit, deși își dădea seama că era o prostie, ca un bărbat în toată firea să reacționeze astfel la trădarea unei femei. Îndîrjit, ridică mîna și ciocăni. Nu știa încă sigur ce avea să-i spună.

Înăuntru, Ramona tresări. Se uita la actul din mînă, ochii fixînd semnătura lui Dwight. Ea și tatăl ei mai că-pătaseră trei procente. Era un început. Îndesă repede documentul în coșul de plajă, iar pe acesta îl împinse sub masă. Se uită în jur, nu observă nimic în dezordine și deschise ușa.

Damon o văzu. Blondul-alb al părului ei, albastrul pătrunzător al ochilor, puterea copleșitoare a prezenței sale nu-l mai impresionară și pentru prima dată simți primejdia care se ascunsese pînă atunci. Ceva dină-untrul lui se încordă, asemeni părului ce se zbîrlește pe pisică sau mîrîitului de lup. Era o senzație animalică, un

instinct pur și simplu. În același timp însă simți vulnerabilitatea iubirii unei persoane ce urmărea să-l distrugă. Dar, cel mai mult, se simțea calm, deoarece acum știa că ea nu avea să reușească. El putea să lupte, avea s-o facă și avea s-o răpună.

Gîndul îl îndureră.

Ramona îl fixa cu privirea, fiecare celulă din trupul ei vibrînd de viață. Întreaga ei ființă schimbase viteza, de parcă pînă atunci mersese la pas, iar acum o luase la goană. Îl iubea. Îl ura. El o scosese din sigura și confortabila ei carapace și o făcuse să simtă. Dar în același timp îi pușese pe umeri o grea povară, una pe care nu voia și nu putea să o ignore. Trebuia să-l învețe că nu era mai presus justiției. Că oameni ca Keith Treadstone, oamenii mărunți, oamenii slabi, contau. Faptul că era singura în măsură să înfăptuiască acest lucru o făcea să-și dorească să plîngă și să strige.

Gîndul o îndureră.

O clipă, Ramona avu senzația că nu putea să meargă pînă la capăt. O clipă, vru să renunțe pur și simplu, să scîncească înfrîntă și să se cufunde în dragostea lui, chiar dacă era falsă, dar brusc, zîmbetul i se așternu pe chip în timp ce spatele și judecata i se încordară. Mîntea ei inteligentă și calculată intrase din nou în acțiune. Numai că acum era însoțită de o pasiune necunoscută ei, dar deosebit de bine-venită, pasiunea dragostei și a urii.

– Bună. Poftește înăuntru. Zise păianjenul către muscă.

Damon trecu pragul și întorcîndu-se o văzu închizînd ușa. Mîntea îi era perfect clară. Ea alesese jocul. Acum era timpul ca ea să învețe că el știa să-l joace.

– Îmi pare rău pentru noaptea trecută, zise el tandru. Ramona se răsuci, pe chip așternându-i-se o expresie nedumerită.

– Poftim?

– Pentru că nu mi-am ținut promisiunea cu cina, explică el, urmărindu-i reacțiile ca un șoim.

Ramona înclină aprobator din cap.

– Oh! Nu contează. Fusesse bucuroasă de întrerupere. Evident, ziua petrecută cu Joceline fusesse foarte importantă. În treacăt, ea se întrebă ce anume avusese să-i spună mama lui. Ce face Joceline? Întrebă ea, ca să fie politicoasă, fixându-l cu privirea în timp ce el părea să se încordeze ca un cățeluș tras de lesă. Ochii lui se strînseră.

– Bine. De ce întrebi? Vocea lui era dură ca un diamant.

Ramona clipi.

– Așa... Întrebam și eu, zise ea nesigură. I se părea el sau era astăzi iritat? Fără doar și poate, ea ar fi trebuit să fie cea nervoasă. Îi cunoștea pe acest om pe toate fețele. Îi cunoștea pasiunea și surprinzătoarea delicatețe. Îi cunoștea umorul și întunecimea pe care putea să o ascundă. Îi cunoștea de asemenea cruzimea. Dacă ar descoperi vreodată ceea ce făcea ea... Ramona se cutremură. Fără îndoială că el și-ar fi flexat puternicii mușchi financiari și-ar fi strivit-o. Exact ca pe Keith. Numai că ea nu era Keith. Ea nu avea să fie zdrobită. Chiar dacă își dorea cu ardoare ca el s-o cuprindă în brațe și... Nu!

Ramona se răsuci rusc.

– Vrei să bei ceva?

Damon o văzu îndreptându-se spre bar și se relaxă.

Întrebarea ei despre Joceline îl luase prin surprindere. Știa însă că nu putea să fie cîtuși de puțin interesată de mama lui. Joceline nu avea nici banii nici puterea după care tînjea ea. El era posesorul lor.

Dar cel mai trist în toată poveste aceasta, se gîndi Damon, ironic chiar, era faptul că ea ar fi putut avea oricum totul. De îndată ce s-ar fi căsătorit, el i-ar fi oferit cu plăcere toate bogățiile și, evident, statutul pe care și-l dorea atît de mult. Ce bărbat bogat n-ar fi vrut să-i dăruiască femeii iubite tot ce-și dorea? Diamante și rubine. Vapoare. Putere. Bogăție. Gîndurile lui pieriră brusc cînd ea se întoarse spre el, ridicînd curioasă o sprînceană și zăbovind cu mîna asupra tăvii cu băuturi. El reuși să se adune repede.

- Mulțumesc. O să beau un rom.
- Cu suc de ananas?
- Nu, simplu.

O urmări cum umplu paharele, cum se răsuci și cum se îndreptă spre el cu paharul în mînă. Era atît de frumoasă, atît de fatală. Ca o panteră sau ca o zeiță grecească, oferindu-i iubitului sacrificat ambrozia înainte de a-l ucide. Privirea lui se întunecă, iar inima Ramonei tresări cînd o emoție păgînă păru brusc să aprindă atmosfera. Ochii lor se întîlniră, ai ei electrici, ai lui metal topit. Un instinct primar o apucă parcă de gît și o scutură puternic pînă buzele i se deschiseră, scăpînd un suspin.

Damon murmură înăbușit. Nu exista un alt cuvînt pentru sunetul sălbatic care se sufoca în adîncul lui. Întinzînd mîinile, el împinse băutura, răsturnînd pe covorul gros și alb romul caraibian plăcut înmiresmat și-o trase la piept pe Ramona, ridicînd-o practic de pe po-

dea. Ea îl privi uluită o clipă, dar nu protestă. Întreaga ei înălțime era învăluită de aceeași sălbăticie, iar când buzele lui se năpustiră asupra ei, apăsînd puternic, ea se pomeni deschizînd larg gura și acceptînd jocul îndrăzneț al limbii lui înflăcărate.

Damon gemu și o trase mai aproape, cuprinzîndu-i rotunjimile spatelui, lipind-o strîns de trupul lui, dorind să o absoarbă, să o facă veșnic prizoniera lui. Fusta ei scurtă se ridică, iar ea simți o căldură vulcanică inundîndu-i intimitatea și făcînd-o să elibereze suspine neputincioase. Mîinile ei se ridicară pe fața lui, iar degetele i se afundară în tîmplele lui, în timp ce încerca să se îndepărteze, împingîndu-i capul. Ochii lui licăriră, iar el percepu degetele ei transformate în gheare. Chipul ei trăda amenințare și dorință, iar el își simți sîngele clo-cotind în fața acelei pasiuni feroce. Damon aproape că gemu cînd senzualitatea ardorii lor îl izbi ca o lovitură fizică. Rapid, mîinile lui se ridicară pe talia ei, iar degetele i se afundară în carne, făcînd-o să tresară. Ea își întări încheștarea asupra vulnerabilelor lui tîmple în timp ce unghiile îi zgîriară pielea, făcînd-o să sîngereze. Ochii lui căpătară nuanța plumbului topit. Ramona aproape că gemu de durere cînd el o trase și mai aproape, de parcă ar fi vrut s-o zdrobească, s-o pedepsească și s-o lubească în același timp. Sînii ei, striviți de pieptul lui, se încordară sub presiunea ardorii chinuitoare și-a plăcerii, sfîcurile lor împungînd pieptul lui ca niște războinici în-verșunați.

Damon le simți atacul și inspiră precipiat. Cu un gest brusc, el îi îndepărtă mîinile și ridicînd-o în brațe o duse în pat și o lăsă jos cu duritate. Pînă să apuce ea să se clozmeticească el se coborî deasupra ei. Dîra fină de

sînge continua să i se prelingă din tîmplă. Ea ştia că la rîndul ei avea să rămînă cu vînatăi pe şolduri, dar nu-i păsa. Dragostea şi ura erau acum imposibil de distins, iar ea nu ştia dacă aveau să se mai poată separa vreodată. Înflăcărată, se repezi spre el, îşi strecură mîna pe sub cămaşa lui şi i-o deschise, rupîndu-i nasturii care se rostogoliră de pe pat pe covor.

Neluîndu-şi privirea de la ea, el îi sfîşie bluza pînă jos dintr-o singură mişcare, şocantul sunet al materialului rupt făcînd-o să-şi mărească ochii uluită. Coborîndu-şi privirea, ea observă că fişiiile de mătase continuau să-i acopere deranjant sîinii şi cu un suspin supărat şi le dădu la o parte, expunîndu-şi sfîrcurile încordate. Instantaneu mîna ei se furişă spre ceafa lui şi-l trase aproape, ochii ei fulgerînd electricitate, primitiva ei putere feminină cerîndu-i să o satisfacă. Ea murmură şi apoi gemu tare cînd el îi muşcă sfîrcul, destul de tare ca să-i provoace durere. Suspinînd, ea îi dirijă capul şi spre sînul celălalt, în timp ce întregul corp i se convulsionase învăluit de o dorinţă desfrînată. Damon simţi cum îşi pierde stăpînirea de sine. Deodată se pomeniră smulgîndu-şi restul de haine şi atunci pielea dezgolită atinse pielea dezgolită, mistuindu-i, chinuindu-i cu o şi mai pasionantă sălbăticie. El conştientiză că pielea ei catifelată îi atinge fiecare atom al fiinţei lui.

Ea rătăci cu mîinile prin părul lui de pe piept, plăcîndu-i să simtă sub palme încordarea muşchilor, şi le coborî pe talia lui, după care îi cuprinse rotunjimile spatelui aşa cum el i le cuprinsese mai devreme. Numai că de astă dată ea îşi înfipse unghiile în carnea lui, intenţionat ca să rănească, şi rîse triumfătoare cînd el gemu.

Atunci el o ridică, îi depărtă genunchii delicați cu picioarele lui puternice și fu rîndul ei să geamă. Coapsele ei se încheștară în jurul lui și brusc el își coborî privirea spre ea. Timp de o clipă încremeniră ca două stane de piatră, uitîndu-se unul în ochii celuilalt, trupurile lor încordate șovăind ca niște șerpi gata să se repeadă unul la celălalt, pentru ca apoi el s-o pătrundă puternic și rapid, nepăsîndu-i dacă o făcea să sufere. Ea țipă extaziată, întregul trup încătușîndu-i-se în jurul lui, picioarele în jurul picioarelor lui, brațele în jurul umerilor lui, mușchii feminității ei încheștîndu-i bărbăția de parcă întreaga ei ființă ar fi încercat să-l absoarbă, să-l tîrască în țipete și zvîrcoliri extaziate în ardoarea care avea să-l topească și să-l ferece veșnic în celulele ei. Damon nu-și îngădui să-și dezlipească privirea de la sclipirea ochilor ei albaștri, în timp ce trupul lui urma ritmul alert impus, transpirația ei se scurgea pe spinare, iar degetele picioarelor ei se afluau adînc în saltea. Ramona îi tot zgîrie spatele pînă ce sudoarea și sîngele se uniră, iar liniștitul extaz atinse culmi tot mai înalte.

Ea suspină, murmură, gemu și țipă, răsucindu-și capul dintr-o parte în alta, orbită de perdeaua părului ei lung și blond, în timp ce el se contopea cu ea. La un moment dat Damon îi îndepărtă șuvițele de pe față și cu o mîină dură îi ridică brusc capul pînă ce nasurile lor aproape că se atinseră. În timp ce lumea din jur începu să se piardă, iar ea avu senzația că trupul ei se distrugea plătînd plăcerii, Ramona văzu cum ochii lui se concentrară aspri.

– Vreau să te văd, rosti el răsufîind din greu, în timp ce bărbăția amenința să se descătușeze. Vreau să-ți văd ochii cînd îți pierzi controlul, spuse el răgușit.

Vreau să te văd... dezintegrându-te! Cu acest ultim cuvânt rostit sălbatic, Ramona țipă, întregul ei trup chinuit arcuindu-se de plăcere atât de puternic încît nu-și închipui că avea să mai deschidă vreodată pleoapele. Damon observă cum ochii i se întunecară din cauza pupilelor dilatate și scăpă un sunet puternic cînd întregul lui trup erupse, inundînd-o.

Ei rămaseră contopiți în timp ce plăcerea îi tortura în valuri.

Erau amanți.

Erau dușmani.

Iar unul din ei trebuia, inevitabil, înfrînt.

Capitolul 20

Puerto Rico

Era adevărat ce se spunea, cugetă Ramona privind în jur. Nu exista oraș în Caraibe mai spaniol în tradiție și stil, ca vechiul San Juan. Afișe pentru festivaluri care sărbătoreau pînă și pe cei mai obscuri dintre sfinți pavozau străzile. Partea veche a orașului contrasta puternic cu noile și elegantele zone Condalo și Isla Verda, dar ea era bucuroasă, și nicidecum surprinsă că Damon o condusesse spre locurile istorice. Gustul lui era impecabil, după cum la fel îi era și jocul. Nici măcar cu un zîmbet crispat sau cu un cuvînt încordat rostit, el nu trăda faptul că știa exact ce urmărea ea. Dar curînd ea avea să-l facă să se trădeze. Curînd, el avea să fie obligat să facă mișcări greșite în acel joc mortal de șah pe care ea îl începuse.

În timp ce troleibuzul în care se urcaseră înainta alert pe străzi, ea observă că autobuzele circulau pe benzi separate și pe sens opus traficului! În treacăt ea își aminti de cealaltă cursă înspăimîntătoare și rîse.

– Ce este? o întrebă el, devenind curios de brusca ei veselie.

Ramona zîmbi.

– Mă gîndeam și eu. Ultima dată cînd am călătorit cu autobuzul aproape că am murit, dar dacă ar mai fi mers și contrar traficului... Ramona ridică din umeri, iar el rîse de ea și îi atinse ușor palma, amuzîndu-se de capacitatea ei de a face haz de propria persoană. Nu multe din femeile pe care le cînușcuse erau capabile de așa ceva. Acesta era unul din lucrurile care îi plăceau la ea. Unul din cuiele de la sicriul lui...

De pe bancheta din spate a limuzinei albastre închiriate, Joe King aștepta nerăbdător ca ei să coboare și să înceapă să lase urme. Trebuia să-i separe, măcar pentru cîteva minute și era atît de preocupat de gîndul de a nu pierde ocazia că nu observă modestul *Fiat* închiriat care îl urmărea pas cu pas.

Oarbă la frămîntările tatălui ei, Ramona se lăsă în spătarul scaunului și admiră autentică arhitectură hispanică din secolele al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea care era probabil cea mai frumoasă din Lumea Nouă. Împotriva voinței sale, o pace sufletească și o bucurie păreau să-i fi inundat întreaga ființă. Cînd ajunseră în extremitatea nord-vestică a vechiului oraș, pe promontoriul stîncos din San Felipe del Moro, o fortăreață construită de spanioli în 1540, ea îl surprinse pe Damon fixînd-o cu privirea. Dintr-o dată, ca printr-un miracol, în acel loc medieval, cu labirinturi de închisori subterane, parapeti, turnuri și foișoare, ea reuși să-și accepte firea pasională. Oamenii se iubiseră și se urîseră de secole. De ce ar fi fost ea altfel? La un moment dat cînd el o strînse la piept, cînd simți puterea brațelor lui și-și simți inima tresărind, Ramona acceptă ideea dragostei. Acum știa că nu s-ar mai putea întoarce la Oxford și la stilul ei de viață sigur, dar plictisitor. Damon,

lăsînd la o parte toate cîte le făcuse, o eliberase.

Gura lui o acoperi încet și delicat pe a ei, nemai-păstrînd nimic din pasiunea sălbatică a zilei precedente. De astă dată era ceva aproape... trist... în felul în care buzele lui le despărțiră pe-ale ei, ceva aproape înflăcărat în felul în care limba lui îi contură dinții și apoi i se strecură adînc în gură, făcînd-o să se cutremure.

Ea se trase ușor în spate, afișînd spre el un zîmbet nesincer. Dintr-o dată el vru să-i șteargă acea falsitate de pe chip cu un sărut care s-o facă să se topească! Vru să țipe la ea pentru că îi arăta o mască și nu un lucru real. Timp de o clipă, aproape că o urî. Inspirînd de cîteva ori lent și profund, el reuși să-și țină sub control mînia.

În limuzină, nodurile degetelor lui Joe King se albi-seră de forța cu care strîngeau binoclul. Îi dispăcea să-l vadă pe Damon Alexander sărutîndu-i fiica. Deși jubila cînd se gîndea ce durere avea să simtă rivalul lui cînd avea să descopere că fusese păcălit, îi dispăcea să vadă mîinile lui pe ea. Alexander-ii nu aveau să mai învingă de astă dată. Și nici măcar Joceline Alexander nu avea să-i mai poată zădărnici planurile.

La vreo sută de metri depărtare, parcat și ascuns bine în umbră, un mic și modest *Fiat* gri rămase neobservat, fapt pentru care ocupanții locurilor lui erau foarte recunoscători. Deși lucrau în deplină colaborare cu autoritățile portoricane, ei își dădeau destul de bine seama că se aflau la mare distanță de casă.

Damon se opuse să viziteze Palatul Minesal, La Casa de los Contrafuertes de pe Calle Sebastian și Casa Butress, iar Ramona zîmbi crispat, începînd să se simtă disperată. Dacă n ar fi știut cum stăteau de fapt

lucrurile, ar fi crezut că el o ținea intenționat prizoniera lui. Trebuia să ajungă într-un loc mai aglomerat ca să aibă motiv „să se piardă” de el. Trebuia să-l întâlnească pe tatăl ei ca să-i dea documentele Markham.

– Ignori toată această atmosferă portorică, filistină, îi zise ea necăjindu-l

– Cu mare ușurință, consimți Damon.

– Atunci ce vrei să facem?

– Vreau să beau ceva rece. Mă deshidratezi.

Ramona se aprinse toată când în minte îi apărură imaginea lor contopiți, zvîrcolindu-se în pat într-o descătușare sălbatică, în timp ce trupurile transpirate li se răsuceau extaziate.

– Oh!

Hotărît, Damon o trase rîzînd pe Calle Beneficincia spre Casa Blanca și de acolo spre prima cafenea. Ramona comandă un suc de papaya, ignorînd ulciorul cu sangria mexicană care părea tot mai ispititoare cu fiecare privire aruncată de ochii lui scînteietori.

Parcînd vizavi de cafenea, Joe King îi urmări, urînd fiecare clipă. Arătau atît de bine împreună. Nu era de mirare că Alexander nu putea să-și țină mîinile departe de ea și-o atinsese toată dimineața de parcă ar fi fost dreptul lui, că o ținuse de mîină, că îi dezmiardase brațul. Se plimbase cu ea ținînd-o pe după talie, iar acum se aplecase peste masă și lua o mușcătură din cubul de gheață pe care ea i-l întinsese. Ceva din intimitatea scenei, din felul în care ea zîmbea ochilor lui, îi făcu să lovească puternic portiera mașinii.

În *Fiat*, bărbatul din spatele volanului își ridică o sprînceană cînd colegul lui, oarecum poznaș, făcu o însemnare în cărnețel. În timp ce scria, el mormăi printre

dinți:

– Subiectul a lovit portiera mașinii, 11.45 a.m. El era un bărbat înalt, uscățiv, cu ochi verzi meditativi. De cât timp încearcă poliția londoneză să-l găsească pe Joe asta al nostru cu ceva? Întrebă aproape retoric inspectorul Les Fortnum.

Sergentul Frank Gless ridică din umeri.

– Dinainte de-a intra eu în serviciu, recunosc eu el fără menajamente.

Les Fortnum înclină aprobator din cap. Pe la sfârșitul anilor '60 cînd Joe King intrase în vizorul poliției, el însuși nu era decît un simplu ofițer. Atunci existase un informator din interior. Fapt nedovedit însă. Dar pe măsură ce Joe King începuse să se înavuțească pe aceeași măsură se înmulțiseră și faptele grave. Fraudă. Nedovedită. Șantaj. Nedovedit. Complicitate la inducerea în eroare a inspectorilor fiscali. Nedovedită. Finanțări secrete și instigare. Nedovedite. Grave leziuni corporale. Nedovedite. Se părea că reușea să scape de orice acuzație. Dar...

– Am senzația că de astă dată Joe va face o greșeală, zise Les mai mult pentru sine.

– Da? Cum așa?

– Păi în primul rînd chestiunea are caracter personal. El își răsuci inteligenta privire verde spre cuplul din cafenea, care se ridicase în picioare. Capul sus, îl avertiză el încet pe sergent, făcîndu-l pe acesta să-și îndrepte umerii și să pornească motorul.

Așa cum era de așteptat, Joe îi urmări pe tinerii care se urcaseră într-un taxi. Ca într-un joc de-a șoarecele și pisica cele două mașini se luară după taxiul care traversă noul San Juan, îndreptîndu-se spre Puerta De

Tierra, o construcție din marmură albă flancată de Grand Rotunda cu mozaicuri și fresce.

– Rămîi mai în spate, zise Les, puțin cam aspru, cînd lăsară orașul în urmă și se pomeniră circulînd în cîmp deschis. Nu-și permiteau să pună în pericol operațiunea. Amîndoi știau cît de importantă era această călătorie. Dacă l-ar fi putut înhăța pe Joe King pentru crimă...

În scurt timp taxiul opri lîngă plaja Luquillo. Ramona era bucuroasă că ieșise din spațiul înghesuit al taxiului și privi în jur la ceea ce părea să fi fost odinioară o înfloritoare plantație de cocos. În micuța cabană de pe plajă în care se schimbaseră erau afișe ce făceau reclamă ispitelor din apropiata pădure tropicală El Yunque, situată în lanțul muntos Luquillo. Dar cînd ieși din cabană, habar nu avea cîți oameni o urmăreau. Purta un nou slip pe care și-l cumpărase de la magazinul de pe navă. Acesta era albastru, contrastînd puternic cu părul și pielea ei bronzată și fiind într-o perfectă armonie cu nuanța ochilor ei. Era plăcut să simți atît de mult căldura soarelui pe piele. Ea se ridică pe vîrfuri și se întinse, briza jucăușă a mării prinzîndu-i lungul păr despletit și fluturîndu-i-l ca pe o cascadă argintiu-aurie.

Damon simți cum i se tăie respirația și se apropie cu pași repezi de ea. Indiferent ce avea să se întîmple, era hotărît să nu se despartă de ea. Începuse să creadă, înspăimîntîndu-se, că nu putea să mai trăiască fără ea. De îndată ce întreaga încurcătură cu aceste acțiuni avea să se lămurească, de îndată ce avea să înțeleagă că nu putea să cîștige luptîndu-se cu el, Damon avea să facă tot ce-i stătea în putință ca ea să vrea să capituleze. O parte din el tresărea la gîndul acestei obsesii,

dar alta, mai puternică; jubila. Niciodată nu mai fusese atât de prins în mreje. Niciodată nu se simțise atât de fericit. Îi era sortit să se lase pradă pornirilor și femeii visurilor lui. În loc să se sperie de senzațiile lui, el le acceptă cu ardoare.

– Ramona, zise el încet, plecîndu-se și sărutînd-o, scînteia dorinței aprinzîndu-se între ei în clipa în care se atinseră. Ea își simți genunchii cedînd și se agăță de el, pierdută în senzația dorinței cofnune, eliberată de orice gînd prin forța pasiunii lor. Cu o imensă voință, el își ridică încet capul și o privi, urmărind cum expresia ochilor ei trecu de la dorință amețitoare, la confuzie și înapoi la obișnuita precauție. Oh, Ramona, zise el din nou, aproape gemînd. Nu trebuie să iei, iubito, zise el, strecurîndu-și mîna pe ceafa ei și dezmiardîndu-i bărbia cu degetul mare. Nu trebuie decît să ceri.

Ramona se simți inundată de un val rece. El bănuia într-adevăr ceva!

– Am... am să încerc să țin minte, zise ea cu un glas ce spera să fie vesel și ușor ironic. Delicat, dar hotărît ea se trase din îmbrățișarea lui. Damon îi dădu drumul, însă ochii lui erau întunecați, iar chipul ciudat de zguduit.

În limuzina lui, Joe King scrîșnea din dinți. În *Fiat*-ul încins, Les deschise un geam, sperînd să facă puțin curent și o privi meditativ pe Ramona King. Dacă ar ști măcar ce fel de joc făcea ea...

Politia londoneză avea un dosar gros pe tema ultimei aventuri a lui Joe King, iar planurile lui de preluare a *Alexandriei* urmau tiparele lui obișnuite. Și totuși Les scutură din cap.

– Nu știu. Această ultimă tărășenie a lui Joe pare să

fie deosebită de celelalte.

Frank o urmări admirativ pe Ramona pînă ce ea și prietenul ei dispăruă în mare.

– Oh? Cum așa?

Les se întoarse cu fața spre el, ochii lui verzi devenind gravi.

– Pur și simplu, instinct. L-am umărit pe King de atîtea ori că nici eu nu mai știu numărul. Îl cunosc bine pe ticălos, iar acum mîi se pare mai încordat ca nicio dată. După cum am mai spus, de astă dată este ceva personal. Cea de-acolo este fiica lui.

Frank oftă.

– Da. Păcat că este amestecată.

Les îl privi curios.

– Nu sînt convins că este. Nu a existat nici o legătură între fiică și tată din momentul în care King a părăsit-o pe cînd ea nu avea decît cîteva luni. Din toate urmările pe care le-am întreprins asupra lui de-a lungul timpului, am fi știut dacă ar fi făcut vreo mișcare în direcția familiei. Dar acum a apărut dintr-o dată... Dar de ce să-i fi lăsat Treadstone acțiunile Ramonei, dacă ea era mîină în mîină cu tatăl ei? Nu are logică. Mă întreb ce-ar face ea dacă i-am spune că tatăl ei i-a ucis logodnicul pentru că aflase că Treadstone era pe punctul de a-l turna la poliție.

Frank oftă.

– Mi-aș da un deget ca să aflu ce-a descoperit Treadstone de s-a speriat atît de tare. Frank se încruntă. Dar dacă fata nu este în cîrdășie cu tatăl, atunci de ce încearcă să-l înfrîngă pe Damon Alexander?

Les înclină din cap.

– Asta, zise el încet, este o întrebare foarte bună.

Pe plajă, Damon se întoarse pe-o parte și fără să-și ia ochii de la frumosul spate al Ramonei, își puse în palme emulsie contra arsurilor.

– Te-ai încins?

– Hmmm. Foarte tare, murmură ea, ținându-și respirația când mâinile lui reci acoperite cu cremă începură să lunece pe pielea ei, masându-i spatele și făcându-i sînii să se încordeze pe pled. Rămasă cu ochii închiși, ea continuă: Ce bine este. Aș putea să stau aici toată după-amiază.

– Păi n-o să stăm? Întrebă el cu nonșalanță, în timp ce ochii o priveau tăioși printre gene.

– Cît aș vrea, rosti ea impunându-și să pară tristă și se ridică. Trebuie neapărat să fac niște cumpărături. I-am promis mamei că-i aduc ceva frumos.

– San Juan nu este port liber.

– Oh?

– Așa că parfumurile și tot restul nu merită să fie cumpărate de aici, ci din Jamaica, să zicem.

– Oh! Fără prea mare tragere de inimă, ea se întinse din nou și deschise ochii. De ce se împotriva el atît de mult? Deși n-ar fi vrut, ea se cutremură. Damon era un om periculos. De fiecare dată el aproape o convinsese că o iubea sincer, chiar dacă ea știa că el nu făcea decît să mintă, fiecare sărut al lui neurmărind decît să-l asigure că prețioasele lui acțiuni rămîneau intacte și sub controlul lui. Dar dacă Dwight Markham avea să scape și să spună că îi vînduse ei acțiunile, ce avea să facă Damon atunci? Neliniștită, Ramona privi spre mare. Călătoria se apropia de sfîrșit. Putea să mai reziste o săptămînă. Trebuia. Capitulara era de neimaginat. El avea să se asigure de acest lucru, dar era de ne-

imaginat. Oh, Doamne! Cum te iubesc. Ticălosule!

În mașină, dinții strînși ai lui Joe King începuseră să-l doară. Niciodată nu urise pe cineva atât de mult cum îl ura pe Damon. Necioplitul de Alexander luă din nou emulsia de plajă și începu să ungă picioarele Ramonei, degetele lui lungi modelându-se senzual pe gambele ei.

– Ia-ți mâinile de pe ea, nenorocitul, mormăi el. Am să te omor. Și pînă să sfîrșească ultimul cuvînt, Joe King se și rezemă de spătarul banchetei zîmbind, supărarea dispărîndu-i brusc.

De ce nu? Da. Exact așa avea să facă. Urma să-i dea lui Doyle niște otravă și avea să-i ordone s-o pună în paharul lui Damon în noaptea balului mascat. Avea să-l ucidă pe ticălos.

Era evident că Ramona nu avea cum să scape de Alexander în această scurtă escală. Nervos, el bătu în geamul care îl despărțea de șofer.

– Du-mă la Pier Three, unde este acostată nava de croazieră. Acolo exista o persoană cu care voia să stea de vorbă.

– King o ia din loc, zise Frank. Rămînem cu fata?

Les era tentat. Instinctul îi spunea că Ramona avea motivele ei pentru care se afla cu Damon Alexander. Deși știa că urmărea ceva, el era tot mai convins că ea le putea deveni un aliat valoros. Dar nu putea să riște întreaga operațiune bazîndu-se pe o presimțire. Fără prea mult entuziasm, el clătină din cap.

– Rămînem cu Joe. Vreau să văd ce pune la cale.

În timp ce mașinile dispăreau, Damon înșurubă capul la sticluța cu emulsie de plajă și se întinse la soare. Lîngă el, șa se foia neliniștită.

– S-a întâmplat ceva Ramona? întrebă el cu blîndețe, mascîndu-și zîmbetul. Fără îndoială că ea ar fi vrut să expedieze acele documente Markham către un loc mai sigur. Se simțea foarte vulnerabilă fiind obligată să le păstreze la bordul navei. Biata de ea!

Ramona își înfrînă un oftat de supărare.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic.

Damon zîmbi, se întoarse, o sărută pe umăr și apoi se întinse la plajă.

– Foarte bine, zise el, oftînd mulțumit. Nu mi-ar plăcea să știu că nu te distrezi.

Capitolul 21

Ramona se simțea ușor ridicolă îmbrăcată în eleganta toaletă de ocazie la două și jumătate după-amiaza, însă cazinoul era un loc foarte strălucitor la orice oră din zi. Cu o rochie scurtă din satin de culoarea rubinului și cu o pereche de pantofi asortați cusuți cu paiete, ea credea că arăta deosebită. Dwight Markham o informase că banca lui primise banii pe acțiuni, așa că Gareth Desmond putea să se asigure de buna ei credință.

Îndreptându-și umerii pe care corsajul rochiei îi lăsa dezgoliți, ea se răsuci pe tocurile pantofilor eleganți și se îndreptă spre ușă.

Cazinoul îi apărură ca un fel de revelație. Era mai spațios decât își imaginase și pur și simplu captivant. Mocheta roșie atrăgea atenția și te ademenea înăuntru de cum treceai pragul. Pereții erau îmbrăcați în catifea aurie și albastră, iar scaunele erau somptuos tapitate în nuanțe asortate de roșu și albastru. Crupieri îmbrăcați în fracuri albe ofereau cu dezinvoltură jetoane valorînd mii de lire.

Agale, Ramona făcu un tur al sălii. La ruletă, fu fas-

cinată de expresiile concentrate de pe chipurile oamenilor.

Un bărbat îmbrăcat într-un șifonat costum de seară mizase mai mult de o sută de mii de lire pe numărul paisprezece roșu. Ea clătină din cap când se anunță numărul douăzeci și doi roșu, iar banii bărbatului reveniră crupierului, respectiv lui Damon Alexander.

Hotărînd că douăzeci și unu era jocul pentru ea, Ramona schimbă în jetoane modesta sumă de două sute de lire și se așează pe unul din locurile libere. Începu să joace precaut, din când în când uitîndu-se în jur. Gareth Desmond nu se vedea pe nicăieri. Oftă și miză mai departe. La un moment dat, simți pe cineva alături și întorcîndu-și privirea zîmbi femeii, care asemeni ei era îmbrăcată într-o rochie de ocazie. Aceasta avea părul negru, scurt și lucios, ochi mari, căprui-închis și arăta obosită.

– Bună.

Verity Fox îi întoarse zîmbetul.

– Bună.

Verity știa desigur cine era blondă; cine de pe navă nu știa? Circula zvonul că Damon îi dăduse inelul pe care ea îl purta acum pe deget și că nunta era iminentă. Toată lumea vorbea despre această femeie care reușise să-l cucerească pe prietenul din copilărie al lui Verity, iar ea înțelegea foarte bine de ce. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Se așteptase ca ea să-i întoarcă rece spatelul, așa cum numai blondele irezistibile erau capabile, însă nu procedă astfel, ci dimpotrivă privi lamentabil la grămăjoara de jetoane împuținate și ridică un umăr.

– Nu sînt Omar Sharif, zise ea cu un glas sec. Verity se pomeni pufnind în rîs. Instantaneu ea simți că nu

exista pic de aroganță în acea femeie. Anii de experiență medicală o înzestraseră cu capacitatea de a citi caracterul și o simpatiză imediat pe misterioasa Ramona King.

– Nici eu nu mă pot lăuda că sînt, recunosc Verity, crispîndu- se. De fapt, acum pun prima dată piciorul în acest loc.

– Serios? Și eu. Dar să nu mai spui la nimeni, zise Ramona. Căci din cîte am auzit, eu trebuie să fiu varianta blondă a lui Mata Hari.

Verity izbucni în rîs. Așadar știa ce bîrfeau ceilalți pasageri despre ea.

– Secretul tău este în siguranță cu mine, o asigură Verity, după care șovăi asupra cărților, ceru una, primi un nouă de pică și miză.

– Văd că ești mai bună ca mine la acest joc, zise Ramona cînd bancherul întoarse două cărți cu figuri, tăind șaptesprezecele ei și cei doi de optsprezece. Eu cînd pierd, pierd trei deodată.

Verity zîmbi și apoi gemu cînd jetoanele îi fură luate.

– De ce îmi fac așa ceva? zise ea rîzînd, dar brusc surîsul îi pieri, căci știa foarte bine de ce își făcea acest lucru. Ca să încerce să uite expresia pe care Greg o avusese pe chip cînd îl văzuse ultima dată.

– Eu sînt Ramona King.

Verity strînse mîna lungă și albă, care o scosese din gîndurile triste.

– Știu. Verity Fox. Medic. Dacă zvonurile sînt adevărate, atunci noi două sîntem vecine. Eu lucrez... am lucrat... la John Radcliffe.

Ramona se scutură din cap.

– Serios? Ce mică-i lumea. Ea se uită din nou în jur, dar fără prea mari speranțe. Prada ei nu se vedea încă

pe nicăieri. Cred că-mi trebuie ceva de băut, zise ea sec, făcînd-o pe Verity să se ridice repede de pe taburet.

– Și mie.

– Aici sau îți ajunge?

Verity se uită la micuța ei grămăjoară de jetoane și rîse.

– Cred c-ar fi bine să încercăm în altă parte. Nu-mi mai permit multă vreme acest local.

Ramona clipi ușor surprinsă. Presupusese că ea era singura persoană de la bordul acestui palat plutitor, care nu era milionară. Cele două femei găsiră un bar puțin aglomerat pe puntea cea mai de sus, ce reproducea prin decoruri atmosfera unei cafenele arăbești, cu paravane din stuf, cu ventilatoare mari, cu pereți zugrăviți în culori pastelate și cu nenumărate plante.

– *Casablanca*, zise Verity citindu-i gîndurile în timp ce amîndouă comandară un suc de chitră cu șerbet.

– Ce film grozav a fost, nu? zise Ramona, întinzîndu-se în scaun și scoțîndu-și cu un suspin pantofii. Verity zîmbi și făcu întocmai. Un suflet înrudit, în fine.

– A fost un film fantastic, adevări Verity bucuroasă. Făcusem pasiune pentru Humphrey Bogart.

Ramona surîse.

– Iar eu pentru Burt Lancaster.

Într-o perfectă armonie, cele două femei își zîmbeau una alteia, fără să-și dea seama de fiorii pe care îi pricinuiseră uneia din pasagerile întinse la plajă afară. Joceline Alexander stătea la soare de ore întregi. Acum, cînd se ridicase ca să soarbă din băutură, privirea îi căzu pe cele două femei care stăteau dincolo de fereastra cafenelei, imaginea lor oprindu-i practic inima în loc. Înghiți cu mare greutate. Ce căutau cele două

„Împreună? După ce discutasese cu Damon în Insulele Virgine, ea își pusese detectivul s-o investigheze pe iubita fiului ei. Evident, fusese încântată să afle că Joe King nu luase niciodată legătura cu Ramona de când o părăsise pe Barbara. Însă acum groaza îi revenise.

Încet, cu mare grijă, ea se ridică în picioare. Trebuia să afle despre ce discutau. Pînă ce ea reuși să se apropie de ușa barului și să se ascundă după o imensă ferigă luxuriantă, cele două femei se împrieteniseră deja.

– După cum vezi, nu este nimic interesant în privința mea, spunea Verity după ce-și termină scurta prezentare a vieții, din care exclusese leucemia.

Ramona scutură din cap.

– Știi și eu? Meseria de chirurg trebuie să fie foarte satisfăcătoare.

– Același lucru l-aș spune și eu despre tine. Nu multor oameni le este dat să ajungă cercetători la *Oxford*.

Ramona ridică din umeri și comandă pentru amîndouă încă o porție de șerbet.

– Multă vreme am crezut că este tot ce-mi doresc.

Verity își îndreptă spatele, sesizînd brusca tristețe și deziluzie, din glasul ei.

– Oh? Și s-a dovedit că nu este?

Ramona oftă, eliberînd în același timp un hohot ironic.

– Nu. Acum cred că mi-am făcut din *Oxford* mai degrabă, o temniță decît o carieră. A trebuit să moară logodnicul meu ca să înțeleg acest lucru.

Joceline Alexander, aflată în prag, arăta la fel de șocată ca Verity.

Verity făcu o grimasă compătimitoare.

– Îmi pare rău. N-am vrut să mă bag în sufletul tău.

Ramona scutură din cap.

– N-ai făcut-o. Ca să-ți spun adevărul, este plăcut să ai pe cineva cu care să poți vorbi. Și într-adevăr așa era.

– Știu ce vrei să spui. Este bine, ca din cînd în cînd să le dai drumul înăuntrul tău oamenilor, zise Verity, dorindu-și să-i poată întoarce complimentul, mărturisindu-i toate necazurile. Așadar, această călătorie este una de eliberare, nu-i așa? întrebă ea înveselind atmosfera.

Ramona rîse.

– A fost, dar am început să am senzația că din tigiaie am sărit direct în foc.

Verity se încruntă o clipă nedumerită și apoi își dădu seama că vorbea despre Damon.

– Ah, da. Dar ce foc?

Ramona rîse, nereușind să se stăpînească.

– Da, cred că ai dreptate. Ești singură în această croazieră sau... ești căsătorită? zise ea aruncînd pe furis o privire la inelarul lui Verity.

Verity scutură din cap.

– Nu. Sînt liberă ca pasărea cerului. Mama ar fi putut să mă însoțească, dar societatea londoneză s-ar fi prăbușit fără ea.

Ramona zîmbi.

– Chiar așa? Mama mea nu merge prea mult la Londra, dar nu pot să spun că pierde ceva.

– Presupun că tatăl tău este bucuros să o păstreze numai pentru el, zise Verity surîzînd.

Zîmbetul Ramonei pieri.

– Aș. Ne-a părăsit cînd eu eram foarte mică.

– Oh, îmi pare rău. Dar îl vezi din cînd în cînd?

Ramona clătină din cap.

– Pînă acum cinci zile n-am dat niciodată ochii cu el.

Verity clipi uluită.

– Îmi pare rău, zise ea într-un sfârșit.

Ramona își ridică privirea, încruntarea dispărându-i.

– Să nu-ți pară. Nu i-am simțit niciodată lipsa în copilărie, iar acum... Ei bine, acum amîndoi sîntem maturi. Am descoperit că avem interese comune... Ea ridică din umeri, evident nedorind să discute mai departe. Verity înțelese aluzia.

– Ai văzut filmul care rulează la cinema?

Ramona negă din cap.

– Cred că nu este *Casablanca*?

Verity rîse.

– Mă tem că nu. Dar nici de apariția extraordinară a lui Burt Lancaster nu dispune. Se pare că este o comedie bună. Vrei să mergi?

Ramona înclină aprobator din cap. I-ar fi prins bine puțin umor.

Cele două tinere plecară, fără ca vreuna din ele s-o observe pe femeia care le urmărea, al cărei chip era pămîntiu și ai cărei ochi erau măriți de groază. Ce fel de interese comune avea Ramona King cu tatăl ei? Trebuia să stea de vorbă cu Ramona între patru ochi ca s-o avertizeze în privința tatălui ei. Trebuia să o convingă într-un fel că el era otravă. Joe King aducea iadul și distrugerea oriunde apărea. Deja ei îi luase tot ce avusesese...

Greg se plimba pe punte împreună cu Jock, într-una din puținele lui ieșiri din sala motoarelor cînd cinematograful își deschise porțile. Ochiul lui Jock se măriră uluiți la vederea celor două femei care ieșeau din sală. O recunoscu desigur imediat pe blonda în roșu. Zvonul că patronul se aprinsese după o blondă care le întrecea

pe toate blondele, ajunsese pînă și în sala motoarelor. La început Jock crezu că Greg era impresionat de prietena șefului, dar imediat își dădu seama că nu blonda era cea pe care o fixa, ci femeia de lîngă el. Cu părul ei negru lucios și ochii mari, căprui-închis ea era o imagine care ar fi încălzit inima oricărui bărbat. În timp ce mintea lui era frământată de fel de fel de gînduri, bruneta aruncă o privire în direcția lor, iar cînd îi văzu pe chipul ei se așternu o durere de gheață. Rapid ea își întoarse capul și momentul trecu. Greg își văzu mai departe de drum, iar Jock ținînd pasul cu el se încruntă trist. Fusesse dat să se întîmple, desigur. Greg era plăcut la înfățișare și avea vîrsta perfectă. Dar, fir-ar să fie cu o pasageră! Nu știa cît era de periculos? Jock oftă. Sigur că știa. Bău o bere cu prietenul lui căpitanul în barul echipajului și-și ținu strîns gura.

Greg aproape că nu-și dădu seama că Jock se retrăsese cîteva minute mai tîrziu și timp îndelungat stătu și privi trist la berea din față. Cînd intrase peste ea și iubitul ei, doctorul, se simțise mai întîi șocat, iar mai apoi furios. Ulterior, își zisese că era norocos, avusese o cale de scăpare. Dar acum o zărise din nou. Se uitase în acei ochi mari căprui și-și văzuse oglindită în ei toată durerea, toate speranțele pierdute, toată dragostea neputincioasă...

Oftînd, Greg își trecu mîna prin păr. Înjurînd printre dinți el împinse berea la o parte și ieși din club. Se simțea cumplit de expus cînd se opri în fața ușii ei și ciocăni.

Zguduită de întîlnirea cu Greg, Verity se despărțise imediat după film de Ramona, stabilind să se vadă a două zi.

Acum, exasperată la auzul bății, străbătu încăperea

în picioarele goale și deschise larg ușa. Când îl văzu pe Greg în prag supăratul „Da?” pe care fusese cît pe ce să-l rostească îi pieri de pe buze la fel de rapid precum i se scursese culoarea din obraji. O clipă nici unul din ei nu spuse nimic, pentru ca apoi Greg să rostească încordat:

– Pot să intru?

– Sigur, zise ea, la fel de încordată și se dădu în lături. Imediat, avu senzația retrăirii clipei. Nu mai făcuseră acest lucru o dată? Brusc se simți învăluită de-un fior de dorință și oftă profund. Of, ce încurcată este toată povestea asta, zise ea simplu.

Disperarea cuvintelor ei îi înduioșă inima lui Greg.

– Da, consimți el înversunat. Cred că este. Am vrut doar să-mi cer iertare, zise el grav.

Verity îl fixa cu privirea.

– Să-ți ceri iertare? zise ea uluită. Pentru ce?

Greg oftă.

– Am vrut... m-am așteptat... la prea mult. N-am nici un drept să-ți pretind să-mi fii credincioasă...

– O, Greg, suspină Verity, ai înțeles totul greșit. Eu te iubesc, zise ea simplu.

Capul lui Greg se răsuci brusc.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit, zise ea încet, devenind dintr-o dată foarte calmă. Te iubesc. Și într-adevăr totul era foarte simplu.

Greg eliberă prelung și întretăiat aerul din plămîni.

– Dacă ai ști cît de mult mi-am dorit să te aud spunînd acest lucru, zise el, glasul tremurîndu-i emoționat de speranță. Fără să rostească vreun cuvînt el își deschise brațele, iar ea intră în cercul lor, lăsînd lacrimile să-i curgă pe obraji. Verity simți încheștarea brațelor lui,

puterea lor fiind atît de bine-venită că o făcea să-și dea seama cît de mult avea nevoie de ele. Într-o clipă de revelație, ea își dădu seama că sacrificiul ei era doar o autoînfrîngere, ba mai rău, o jignire a lui. Avea nevoie de el, la fel de mult precum îl iubea. Iar dragostea, la rîndul ei, era formată din numeroase alte lucruri. Încredere, nevoie, prietenie, înțelegere... Gordon avusese dreptate. Ar fi trebuit să-i spună. Avea dreptul să afle. Tăcerea ei nu făcuse lucrul pe care ea sperase să-l evite? Nu-l rănise? Ea se trase ușor în spate și-și ridică privirea spre el. Deschise gura ca să-i spună despre boala ei, însă telefonul sună.

O clipă ei înghețară, pentru ca apoi buzele lui Verity să se răsfrîngă într-un zîmbet trist.

– Nu-mi vine să cred, zise ea exasperată, auzindu-l pe Greg chicotind răgușit.

– Ai face bine să răspunzi... Ce vreau să-ți spun doresc să fie fără întreruperi. El își plecă privirea spre ea, ochii lui de ambră licărind intens. Ar fi primit recunoscător orice parte din ea pe care i-ar fi dăruit-o. Nu putea să ceară mai mult.

Verity încuviință din cap, inima fiindu-i atît de fericită că nici nu putea să mai vorbească. Fără prea mare entuziasm, ea se trase din brațele lui, se așeză pe pat și ridică receptorul.

– Da?

– Alo. Verity? Vocea era foarte cunoscută.

Ea închise ochii. „Oh, Gordon. Nu acum!”

– Bună, zise ea precaută și privi peste umăr la Greg. Arăta atît de atrăgător că abia aștepta să-i rupă hainele de pe el și apoi să-i explice totul...

– Verity. Îhî... Gordon ședea prăbușit fără vlagă în biroul lui din Oxford. Parcursese toate documentațiile

posibile și așteptase în agonie rapoartele autopsiei înainte ca s-o contacteze. Dar acum nu mai avea motiv să întârzie. Verity, zise el din nou, ceva din vocea lui făcînd-o să inspire aspru. Își simți inima sărindu-i din piept și aterizînd undeva departe, foarte departe.

– Spune-mi odată, zise ea categorică. Greg făcu cîțiva pași spre ea și se opri. Era destul de aproape ca să recunoască glasul de la capătul celălalt, dar nu destul de aproape ca să distingă cuvintele.

– Verity am vești proaste. Foarte proaste, începu Gordon în mare pripă. Unul din animalele de laborator a murit. Pe el se testa... știi tu ce.

– Și autopsia? șopti Verity pălînd toată și bucurîndu-se că nu stătea cu fața spre Greg care era nedumerit de conversația lor profesională.

Gordon oftă.

– Este în legătură, Verity. Nu-i nici o îndoială.

Verity se simțea ca un sloi de gheață.

– Înțeleg.

– Verity, poate fi controlabil. Nu știm exact motivul... Gordon ridicase tonul încercînd să o convingă, însă Greg făcuse un pas în spate, devenind dintr-o dată cumplit de gelos. Voia să-i smulgă receptorul din mînă și s-o implore să-și trimită interlocutorul la naiba. Voia să urle la Dryer că Verity îi aparținea lui acum și că el nu avea nici un drept s-o sune și să aștepte atenție din partea ei. Verity va trebui să nu mai iei medicamentul, măcar... o vreme.

Verity nu spuse nimic. Amîndoi știau că ea nu mai avea vreme. Era sfîrșitul. Totul se terminase.

– Înțeleg, zise ea, cu un glas pustiit. La revedere, Gordon, adăugă... mecanic și închise, gesturile fiindu-i încordate, ca de robot. Timp de cîteva minute privi în

gol la telefon, după care simțind mișcare în jur se răsuci brusc. Greg, zise ea. Uitase de el.

În acel moment, el înțeleșese reacția ei. Un singur telefon de la el și...

– Este inutil, spuse Greg. Nu se putea măsura cu Gordon Dryer, asta era evident acum.

– Da, iubitul meu. Mă tem că este, suspină Verity cu glas stins.

Greg înclină din cap înțelegător.

– Îmi pare rău, zise el încordat. N... N-am să te mai deranjez. El se răsuci și se îndreptă spre ușă. Avea senzația că inima îi fusese smulsă din piept și că acum pleca lăsînd-o în urmă. Își dădea seama cînd era înfrînt. Dacă l-ar fi dorit mai mult decît pe Dryer, atunci s-ar fi luptat pentru ea pînă la ultima picătură de sînge. Însă ea se înșelase cînd îi spusese că-l iubește.

Oricine era supus greșelii.

– Îmi pare rău, șopti el încă o dată și închise ușa, foarte încet în urma lui.

Capitolul 22

Republica Dominicană

Lui Frank Gless îi plăcea destul de mult regiunea. Poate pentru că Republica Dominicană ocupa două treimi din insula Haiti și astfel senzația de claustrofobie i se manifesta mai puțin decât pe celelalte insule pe care le vizitase urmărindu-l pe Joe King. Poate pentru că el era un pasionat de istorie, iar în Santo Domingo, capitala țării, descoperise un oraș care fusese în permanență locuit, începînd din secolul al șaisprezecelea și arăta neschimbat. Mulți dintre băștinași vorbeau o engleză rudimentară, fapt care le ușura enorm munca. Cei doi polițiști se aflau acum într-un atelier situat pe o micuță stradă pietruită, care se forma din Calle Emiliano Tejera. Cum descoperise Les Fortnum acel atelier sau de unde aflase de patronul bătrîn cu zîmbet pe buze, nu știa și nici nu dorea să știe.

Patronul arăta de vreo optzeci de ani, iar ochii lui aveau o expresie atotcunoscătoare care îl făcea pe Frank să se simtă stîngenit. Brusc își aminti că Haiti, acel focar de vrăjitorii, era dincolo de graniță și se cutremură.

Urmărindu-și superiorul tocmindu-se cu bătrînelul mă-

runțul într-o engleză stricată, se întreba dacă nu existau cumva haitieni care emigraseră spre est. Într-un final, bătrînul se învoi la preț și le dădu un mic pachet. Abia după ce Les îi oferî o grămadă de monede ale realmului, peso-ul dominican, Frank se simți în stare să-și întrebe superiorul ce punea la cale.

Les nu-i răspunse decît cînd se urcară în mașină și începură să se îndrepte spre docuri unde o statuie, puțin mai mică decît Colosul din Rodos, privea spre mare. Aceasta îl reprezenta de fapt pe Montesina, preotul spaniol care venise în secolul al șaisprezecelea în Republica Dominicană pentru drepturile indienilor băștinași. Frank nu putea decît să-i admire optimismul. Acum cînd se retrăseseră la umbra binefăcătoare a unui copac înflorit, așteptînd sosirea *Alexandriei*, Les deschise cu atenție micuțul pachet și-i răsturnă conținutul în palmă.

Frank privi uluit obiectul și apoi fluieră. Îl recunoscuse imediat, desigur. Era un microfon.

– Avem autorizație pentru așa ceva? întrebă Frank.

– Nu.

– Avem aprobare de la Londra?

– Nu.

– Sîntem acoperiți în vreun fel?

– Nu.

Frank mormăi, zîmbind.

– Cum o să ne apropiem noi de Joe suficient de mult, ca să i-l strecurăm?

– N-o s-o facem. Noi o să ne apropiem suficient de mult de fiica lui.

Frank clipi nedumerit.

– De ce?

– Pentru că o să-i spunem de ce anume îl bănuim.

pe tatăl ei.

Les se gîndise mult la această variantă în timp ce călătoriseră dinspre Puerto Rico. Nimic nu avea să se întîmple dacă nu-și asumau un risc. Joe King era mult prea viclean.

Frank se foi agitat în scaunul rigid din spatele volanului.

– Crezi că este înțelept, Les?

Les ridică din umeri.

– Nu cred că ea este amestecată, zise el simplu. Dar chiar dacă este, ce avem de pierdut? Dacă o să dea fuga la tăticuțu' cu această gînganie – el mîngîie afectuos microfonul în timp ce Frank gemu auzind jocul lui feroce de cuvinte – și o să-i spună, „Tăticule, copoii sînt pe urmele noastre“, atunci vom ști sigur.

– Dar așa ceva nu se admite în instanță, îi reaminti Frank.

– Nu, dar ajută la îndeplinirea scopului propus, zise scurt Les. Puțini erau oamenii care puteau să asculte înregistrările propriilor delikte fără să se dea de gol. Dacă Ramona era părtașă la schemele criminale ale lui Joe King, atunci obiectul din mîna lor avea să le furnizeze tăișul de care aveau nevoie. Iar dacă nu era, atunci Joe King pierdea un aliat și căpăta un dușman. Și într-un caz și-n celălalt, poliția avea de cîștigat.

Ramona ședea pe punte admirînd imaginea orașului și imensa statuie, în timp ce *Alexandria* era ancorată la docuri. Știa că acolo mai exista și o altă statuie renumită, a lui Columb, aproape de Piața Independenței pe Calle el Conde în Parque Colon. Ar fi trebuit să aștepte cu nerăbdare să exploreze orașul, de la Altar de la Patria, la vechea primărie, dar pur și simplu nu putea

să-și adune entuziasmul necesar. Acțiunile Markham îi făcuseră o gaură în încăpătorul coș de plajă. Dacă Damon avea să le descopere...

Superba navă sună sirena, iar pasagerii aliniați pe punți salutau cu gesturi din mână pe cei care se îngrămădeau pe docuri ca să-i întâmpine. Peste tot unde merseseră, *Alexandria* fusese primită ca o regină. Strălucirea călătorilor pe mare nu pierise odată cu epoca aburului. Dimpotrivă era prezentă și foarte atrăgătoare. Ramona privi peste umăr, așteptându-se ca Damon să apară ca un strigoi. Absența lui o făcea să se simtă neliniștită. Unde era? Ce pune la cale? Era oare în curioasa lui stare de veghe? Dacă ar fi știut unde se afla el și ce făcea, ea s-ar fi alarmat mai mult ca niciodată, căci Damon, în acel moment, discuta cu Gareth Desmond, prieten de mulți ani, care îl asculta uluit.

– În regulă, așa o să fac. Ești sigur c-o să mă contacteze? Întrebă Gareth, intrigat de dilema prietenului său.

Damon înclină aprobator din cap.

– Oh, da. O să te contacteze, zise el supărat. Cu toate acțiunile pe care le deții ești ținta cea mai probabilă. Ține-mă la curent, în regulă?

Gareth încuviință și-l bătu ușor pe umăr.

– Vreau o invitație la nuntă, băiete, zise el jovial. Asta este o partidă făcută în rai sau într-un loc mult mai încins... El rîse din inimă.

De pe corvetă, Greg și ofițerii lui priveau atent la pilotina portului și verificau în permanență sonariul, deși înaintarea decurgea fără probleme. Bine măcar, se gândi Greg trist, că un lucru mergea ca lumea.

Aflată pe punte, Ramonei nu-i venea să creadă că era atât de norocoasă. Damon încă nu se arătase. Dacă

avea să debarce printre primii pasageri, întreaga zi avea să fie la dispoziția ei.

Dintr-unul din saloanele interioare Damon o urmărea atent. Curînd el avea să se înfrunte cu Joe King. „Și atunci, Ramona King, să te ferești, își zise el sălbatic. Pentru că o să pun mîna pe tine...” Și nu avea să-i mai dea drumul niciodată.

Ramona tresări cînd un steward o atinse ușor pe umăr.

– Domnișoară King. Am un mesaj pentru dumneavoastră, de la doamna Alexander. Ramona îi mulțumi și citi în grabă biletul destul de concis.

Ramona, trebuie să te întîlnesc singură. Vino la catedrala Santa Maria la Menor Primida de America la unsprezece și jumătate.

Este important. Joceline.

Ceva era în neregulă, se gîndi Ramona. Dar încă nu știa cît de în neregulă era situația.

– Uită-te la mulțimea asta, mormăi Frank în timp ce împreună cu colegul lui își croia drum prin aglomerația de pe chei.

– Este într-adevăr superb, zise Les, pe figura lui inteligentă așternîndu-se o expresie de uluire cînd privi admirativ la frumoasa navă albă.

– Ai văzut-o? întrebă Frank, înălțîndu-și capul și încruntîndu-se. Pasarela nici măcar nu se coborîse.

– Vorbeam de navă, mormăi Les, întorcîndu-și gîndurile la misiunea pe care o aveau. După cum subliniasă și Frank, mulțimea le îngreuna situația. Soarele devenea tot mai arzător pe măsură ce urca încet pe cer. Într-un târziu, de pe *Alexandria* începură să debarce primii pasageri. Tu stai lîngă șirul de taxiuri, pentru cazul

că-mi scapă mie, zise Les. Nici urmă de Joe, nu?

Frank zîmbi.

- Nu. Telefonul nostru la sediul firmei lui de la Londra l-a păcălit.

Les spera din tot sufletul. Ei dăduseră un telefon anonim la unul din nenumărații vulturi legali ai lui King, făcînd aluzie la un informator care exista într-una din filialele lui de la Londra. King, pe cît de mult și-ar fi dorit să întîmpine nava, n-ar fi putut să ignore o asemenea situație. În clipa de față, el era probabil în camera lui de hotel, năpusit asupra calculatorului, faxului și telefonului, iar pentru cei doi polițiști ar fi fost o mare bucurie dacă l-ar fi făcut măcar să transpire. Dar dacă King delegase pe altcineva să se ocupe de problemă și el era acum prin preajmă văzîndu-i cum încercau să-i intercepteze fata, atunci lucrurile puteau să ia o întorsătură urîță. Foarte urîță. Les privi în jur, dar nu văzu nici o limuzină. King n-ar fi închiriat niciodată ceva mai jos de-un *Mercedes*.

La un moment dat îl văzu pe Frank stînd în dreptul șirului de taxiuri și făcîndu-i semne disperate. Urmărind arătătorul lui, Les o zări pe Ramona. N-ar fi trebuit să se îngrijoreze c-ar fi pierdut-o. Era ușor de remarcat. Părul ei lung, blond-argintiu o reliefa ca un semnal luminos. Îl simți pe Frank apropiindu-se în urma lui, în timp ce pasagerii treceau repede pe lîngă ei, nerăbdători să exploreze insula. Cînd prin dreptul lor trecu un grup extrem de gălăgios, care discuta despre Laguna Gri-Gri, un ținut mlăștinos ce semăna cu Louisiana Bayou, el se simți o clipă învăluit de invidie și milă. Era invidios pe oamenii bogați, fără griji, aflați în drum spre Jarabacoa, cunoscuți și ca Alpii Dominicani și îi era milă de fata care nu știa ce urma să i se întîmple.

Ramona nu-i observă decît atunci cînd unul din ei îi apăru în faţă.

– Domnişoara King?

Ramona clipi uluită şi apoi zîmbi. Erau probabil trimişi de tatăl ei.

– Da.

– Vreţi să ne urmaţi o clipă?

Zîmbetul ei pieri. Comportamentul acestor oameni era mult prea oficial. Instantaneu ea intră în panică şi făcu un pas în spate. Se uită în jur şi-şi recăpătă oarecum încrederea cînd văzu peisajul aglomerat.

– Nu trebuie să vă speriaţi, domnişoară King, zise Les Fortnum, recunoscînd imediat teama ei. Îi dis plăcea să vadă femeii speriate de bărbaţi. Meseria lui era să asigure femeilor frumoase circulaţia în siguranţă pe stradă. Rapid, el îşi scoase legitimaţia şi i-o prezentă. Frank, aflat lîngă el, îi urmă exemplul. N-o să vă obligăm să vă urcaţi într-o maşină şi nici să ne retragem într-un loc ferit de mulţime, adăugă Les. Ce-aţi spune de o cafea?

Ramona le studie atentă legitimaţiile şi începu să se relaxeze.

– Bine. Ea privi în jur, dar Frank care cercetase terenul înainte îi conduse spre Colonia Zona, la o cafea cu vedere spre mare.

Les avu grijă să nu rămînă pe terasă, ci să intre înăuntrul cafenelei ca să evite o eventuală întîlnire cu Joe King şi să caute un colţ mai retras.

– Sper că nu vă deranjează dacă noi comandăm micul dejun? zise Les mai mult ca s-o relaxeze decît ca să-şi astîmpere foamea. Eu şi domnul sergent n-am mîncat încă.

Lumînat la faţă, Frank luă bogatul meniu şi după ce

parcursese încruntat lista, se stabili la o *torilla de jamon*, o condimentată omletă cu șuncă. Ramona comandă un suc de lămâie și chitră. Politicos, Les îi luă voluminosul coș de plajă și-l puse pe scaunul de lângă el. Foarte atent, Frank își mută privirea când Les scoase microfonul din buzunar. Ramona se uită spre Les a cărui mână stîngă îngheță și apoi spre Frank.

– Ei bine, domnule inspector Fortnum, domnule sergent Gless, despre ce este vorba?

Pipăind geanta, Les simți niște hîrtii și obișnuitele accesorii; emusie de plajă, ochelari de soare, un port-fard. Mai constată că sacul din rafie era căptușit cu mătase și că sus, chiar în dreptul mînerelor, căptușeala se descususe puțin. Foarte atent, el strecură dispozitivul plat de formă ovală între împletitură și mătase și încet își retrase mîna. El zîmbi.

– Domnișoară King, mă tem...

Chelnerița sosi cu omleta lui Frank și cu *galletas*-ul comandat de el și atunci se întrerupse. Ramona luă sucul adus și sorbi puțin, surprinsă să constate că buzele, gura și gîtul îi erau teribil de uscate. Inima de asemenea îi bătea cu greutate, iar mîna îi tremura ușor. Instinctul îi striga un singur cuvînt. „Necaz”.

Les așteptă pînă ce chelnerița se întoarse la teighea, privi la Frank care luase un dumaticat mare din omletă și oftă.

– Nu este ușor, domnișoară King. Mă tem că am vești proaste.

Damon. Gîndul i se fixă în minte și un sentiment de teamă îi învălui trupul. Dacă lui avea să i se întîmple ceva, ea pur și simplu avea să moară... Gîndurile ei intrate în panică urlau disperate când brusc deveni conștientă de un lucru. Îl iubea. Îl iubea sincer. Mai mult

decît orice pe lume. Mai mult decît dorința de a-i face dreptate lui Keith. Mai mult decît nevoia ei de siguranță. Mai mult decît propriile ei dorințe. Mai mult decît orice. Și totuși, acum era pe cale să-l trădeze. În coșul de plajă avea acțiuni, iar în inimă planuri prin care să-i răpească singurul lucru la care el ținea și pe care îl iubise toată viața.

– Domnișoară King?

Ea clipi, dîndu-și seama brusc că polițistul mai vîrstnic o privea straniu. Ea reuși să afișeze un zîmbet.

– Iertați-mă. Nu vă ascultam.

– Nu-i nimic. Dar mă tem că este foarte important. Trebuie să ascultați și să înțelegeți ce am să vă spun.

Inima ei tresări.

– Este teafăr, nu-i așa?

Les clipi nedumerit.

– Tatăl dumneavoastră?

De astă dată fu rîndul Ramonei să privească nedumerită.

– Nu. Damon. Noi ur... ea se întrerupse și hotărîită își adună toate forțele. Cred că dintr-o confuzie acționăm unul împotriva celuilalt, domnule inspector. Ce-ar fi să-mi povestiți despre ce este vorba?

Pe Les, brusca hotărîre din glasul ei și licărul clar de inteligență din ochi, aproape că-l făcură să zîmbească. Cu numai o clipă în urmă ea fusese cît pe ce să se prăbușească psihic.

Ramona își înfrînsese un fior de neliniște și-l privi fix pe Les Fortnum. Acesta avea o față blîndă, observă ea absentă. O față cu trăsături puternice. Urma să fie ceva rău, se gîndi ea. Indiferent ce avea să fie, urma să fie rău.

– După cum am spus, domnișoară King, am vești

neîmbucurătoare. Privitoare la logodnicul dumneavoastră.

Instantaneu ea păli.

– La Damon?

– Nu, domnișoară King. Nu la domnul Alexander. La domnul Treadstone.

– La Keith?

– Da. Les inspiră adînc și se lăasă în spătarul scaunului. Fără să-și dea seama, Ramona procedă la fel. În momentul cînd a survenit moartea domnului Treadstone, anumite probe nu au fost date publicității, începu Les. A fost un lucru neobișnuit, desigur, dar, devreme ce moartea domnului Treadstone făcea parte dintr-o investigație în curs a poliției londoneze, anumite fapte au fost intenționat nedifuzate, pentru bunul mers al justiției.

Ramona continua să-l privească.

– Asta semăna a jargon de poliție pentru a ține lumea în întuneric, zise ea cu glas rece. Așadar spuneți-mi. Ce anume ne-ați ascuns. Sau mai precis mi-ați ascuns? Glasul ei deveni și mai rece. În acea clipă ea nu era dispusă să se împace cu nimeni. Ce s-a întîmplat cu Keith și nu mi-ați spus? întrebă ea.

Les avu bunul-simț să nu-și schimbe privirea și să nu bodogănească. Ochii lui verzi înfruntară, în schimb, privirea ei fără să clipească.

– A fost omorît, domnișoară King. Nu s-a sinucis.

Ramona nu-și dădea seama că-și ținuse respirația decît atunci cînd aceasta îi răbufni din plămîni. În treacăt, ea își aminti de propriile îndoieli despre sinucidere, îndoieli împărtășite și de mama ei.

– Am știut eu, zise ea încet, neobservînd schimbul tăios de priviri dintre polițiști. Am știut că el nu s-ar fi sinucis. Dar de unde știți?

Les ridică din umeri.

– Nu s-au găsit arsuri pe mîinile lui. Toate armele eliberează o cantitate mică de cordit și de praf de pușcă atunci cînd sînt acționate. Cantitățile sînt microscopice, dar există. Medicul nostru legist n-a găsit astfel de reziduuri pe nici una din mîinile domnului Treadstone. Prin urmare, nu el a apăsător pe trăgaci. Alticineva a făcut-o.

Ramona îl privea fix, simțind în adîncul sufletului ghearele unei răceli întunecate.

– A fost... omorît?

– Da.

Ramona își umezi buzele, pe care le simțea ca niște brazde uscate.

– Pentru acțiunile lui la *Alexandria*? Întrebă ea, nedorind să audă răspunsul, pe care deja îl știa.

– Credem că da, zise Les, mulțumit că paloarea ei îl convinsese că avusese dreptate și că în toată afacerea ea nu era decît un martor inofensiv. N-ai avut idee de lucrurile acestea, nu-i așa? Întrebă el compătimitor.

Ramona scutură din cap, dar aproape că nu-l auzise. În urechi îi răsuna un țuit ascuțit, iar degetele i se prinseră puternic de scaun. „Ține-ți firea, îi strigă o voce lăuntrică. Ține-ți firea.”

– Nu, știam că era obsedat de navă, dar... n-am bănuitor niciodată că ar merge atît de departe... se auzi ea dintr-o dată spunînd. „Oh, Damon! continuă în gînd. Damon ce ai făcut?”

Frank aproape că scăpă ceașca de cafea din mînă și-l fulgeră pe Les, care era la fel de uluit, cu o privire cercetătoare. Les se replie rapid și profitînd de starea ei de șoc insistă cu întrebările.

– Dar, pe atunci, nu-l întîlniserăți, domnișoară King, nu-i așa, zise el pe un ton nedumerit.

Ramona negă scuturînd din cap.

– Nu. Asta s-a întîmplat mai tîrziu. Cînd m-am îmbarcat.

Les clipi uluit.

– A fost și el pe navă? Joe King fusese la bordul *Alexandriei*? Dacă echipajelor de filaj le scăpase acest lucru, atunci aveau să cadă multe capete. Gîndurile lui răzbunătoare încremeniră cînd observă că Ramona îl privea uluită.

– Sigur că da, zise ea. De ce să nu fie?

– Dar... domnișoară King, nu este cu puțință. Îl urmărim de cînd a părăsit Anglia și niciodată n-a pus piciorul pe puntea navei. Într-adevăr, Joe King venise pînă la docurile din Puerto Rico, iar ei observaseră că unul din pasageri se urcase în mașina lui. Din păcate geamurile fumurii ale limuzinei nu le permisese să vadă înăuntru. Aveau însă o fotografie a individului, iar de la Londra le fusese furnizat numele lui. Jeff Doyle. Dar Joe King nu se apropiase mai mult de atît de navă.

Ramona scutură din cap, avînd senzația că intrase într-o lume de coșmaruri.

– Vă înșelați amarnic. Chiar și acum el se află pe navă.

Frank deschise gura ca să nege, dar mîna ridicată de Les îl reduse la tăcere. Cîteva clipe Les o privi meditativ, după care înclină din cap.

– Despre cine credeți dumneavoastră că vorbim noi, domnișoară King? zise el cu blîndețe.

Ramona clipi nedumerită. Cuvintele aproape că nu voiau să-i iasă pe gură. În ființa ei totul dorea să-l protejeze, însă își dădea seama că acest lucru nu era posibil.

– Despre Damon Alexander, desigur, zise ea într-un tîrziu. Despre cine altcineva?

Frank rămase cu gura căscată.

– Alexander? Dar noi nu vorbeam de domnul Alexander, domnișoară King.

Ramona își întoarse privirea tăioasă spre el.

– Poftim? Cuvîntul fusese rostit cu forța unui glonț și, pînă să apuce ea să sfîrșească, Les începu să încline din cap. Da. Acum, totul era logic.

– Ați crezut că Alexander era într-un fel răspunzător?

Ramona întoarse capul spre bărbatul mai în vîrstă.

– Și... nu este? șopti ea cu glas stins, tremurînd din fiecare fibră a corpului.

Les scutură din cap.

– Nu, domnișoară King. Nu este. N-are nimic de-a face cu domnul Treadstone. Credeți-mă pe cuvînt.

Ramona se prăbuși în spătarul scaunului, toată puterea pîrînd s-o părăsească.

– Slavă Cerului!

Bine măcar că una din enigme fusese rezolvată. Acum știau de ce era ea cu Damon Alexander. Dintr-un motiv anume îl crezuse răspunzător de moartea lui Treadstone. Les observă cum liniștea de pe chipul ei începu să dispară cînd intui ce însemna acest lucru. În acea clipă ochii ei albaștri se ațintiră din nou asupra lui și evidenta întrebare fu pusă.

– Atunci despre cine este vorba? întrebă ea cu un glas tremurat de emoție, pentru că dintr-o dată știu. Les observă licărul de neliniște din ochii ei și înclină aprobator din cap.

– Da, despre tatăl dumneavoastră, domnișoară King, consimți el. Despre tatăl dumneavoastră discutăm.

Joceline își privi ceasul. Era aproape unsprezece și un sfert. În fine. Se spălase și se îmbrăcase cu un

sacou alb din olandă și cu o pereche de pantaloni asortați.

Își luă poșeta și se îndreptă spre ușa cabinei. Ajunsă pe chei urcă într-un taxi și-i dădu șoferului adresa de întâlnire.

Rezemîndu-se de spătarul banchetei din spate, inspiră adînc. Dacă Ramona King se ducea direct la poliție după ce ea avea să-i spună adevărul despre moartea lui Michael și complicitatea lui Joe King la acoperirea crimei, putea să-și înceapă numărătoarea orelor de libertate.

Ramona părăsi cafeneaua învăluită de o senzație de tulburare. Cei doi polițiști îi povestiseră o mulțime de lucruri despre tatăl ei, îi înșiraseră lista de delikte pe care le comisese și de care scăpase neacuzat, îi povestiseră despre faptul că Keith fusese mîină în mîină cu el. Singurul lucru pe care nu-l știau era legat de neînțelegerea ce apăruse între ei. Ce aflase Keith, că Joe King, considerase necesar să-l ucidă?

Acum, în timp ce se plimba absentă pe chei, se simțea ruptă în două. Pe de o parte, era liniștită. Damon era nevinovat. Ea interpretase totul greșit. Ce luase ea drept teatru erau sentimente reale. El o iubea cu adevărat și dorea sincer să se însoare cu ea, nu doar pentru acțiunile ei. Se lăsase orbită de propria furie. Dorise ca el să fie vinovat, dar în tot acest răstimp el se îndrăgostise de ea. Era... minunat.

Pe de altă parte, tatăl ei îi apăruse în viață, aruncînd o umbră întunecată asupra ei. Deși cei doi polițiști nu-i spusese nimic, știa că ei sperau ca ea să-i sprijine să pună mîna pe tatăl ei. Ramona însă nu le zisese că astăzi trebuia să-l întâlnească. Acum nici nu mai era

sigură că avea să încerce să-l contacteze pe Joe King. Avea nevoie de timp de gândire. Totul era atât de încurcat. Deși nu acceptase nimic, știa că îi era datorare lui Keith ca să-i ajute. În plus tatăl ei merita tot ce i se rezerva. Dar avea nevoie de puțin timp ca să-și lămuirească totul în minte. Joe King era un om foarte periculos. Consecințele puteau fi cumplite.

În timp ce mergea năucită pe chei, se întrebă ce avea să-i spună lui Damon. Îi era datorare cu adevărul, chiar dacă ar fi riscat să-l piardă. Fuseseră atât de multe minciuni, atât de multe planuri, că ar fi trebuit s-o ia de la început. Dar oare poliția ar fi vrut ca el să fie pus la curent cu toată povestea? În definitiv, nava pe care tatăl ei intenționa să pună mîna, era a lui, iar Damon mai avusese de-a face cu tatăl ei înainte. Sau cel puțin, Michael Alexander avusese. Scutură din cap și-și continuă drumul sub soarele dogoritor. Erau prea multe lucruri de luat în calcul.

Însă nu avea să-i fie dat prea mult ca să-și revină. Un taxi opri brusc în fața ei, făcînd-o să se tragă un pas în spate la gîndul că înăuntru ar fi putut să fie tatăl ei. Criminalul și extrem de periculosul ei tată. Poate că o văzuse stînd de vorbă cu polițistii.

Dar capul care ieși din mașină nu fu al lui Joe King. Joceline o privea de la fereastră strîngînd din ochi ca să se ferească de razele soarelui. Inima Ramonei tresări. Uitase de Joceline.

– Joceline, iartă-mă, dar am uitat complet de catedrală.

Joceline deschise portiera și se mută pe locul celălalt. Ramona se aplecă, dar nu intenționează să intre în mașină.

– Joceline, o putem lăsa pe altă dată? Am niște

treburi de făcut.

Joceline zîmbi, afişînd un surîs neliniştit şi dintr-o dată Ramona îşi dădu seama că această extraordinară zi nu se sfîrşise încă.

– Mă tem că trebuie să insist, Ramona, zise Joceline, arătîndu-i cu capul spre locul liber. Nu suportă amîinare.

Ramona se urcă oftînd şi ascultă cum Joceline schimbă direcţia solicitînd să fie duse în Parque Independencia. De cum ajunseră acolo, se îndreptară foarte încet spre prima bancă. În mijlocul zilei, Joceline arăta cumplit. Delicat, Ramona îi luă braţul şi-o ajută să se așeze, lăsîndu-şi coşul de plajă la picioare.

Frank şi Les, aflaţi în maşina lor parcată la numai cincizeci de metri depărtare îşi puseră căştile în urechi pentru o verificare de rutină a dispozitivului. Trebuiau să se asigure că acesta funcţiona corect.

Joceline se lăsă pe spătarul de lemn încălzit de soare şi oftă ușor. Sunetul fu perceput puternic şi clar de cei doi poliţişti şi fu înregistrat de caseta pusă în mişcare.

– Joceline, te simţi bine? întrebă Ramona preocupată.

Joceline zîmbi.

– Nu. Nu chiar. Am să-ţi spun ceva neplăcut. Nu-mi va fi ușor.

Ramona ştia că Joceline nu o plăcea şi pînă în urmă cu cinci minute Joceline ar fi avut tot dreptul să nu se încreadă în ea. Dar acum totul se schimbase. Ea îl iubea pe Damon din tot sufletul şi avea să facă totul pentru fericirea lui.

– Joceline, nu trebuie să te îngrijorezi...

– Dar mă îngrijorez, o întrerupse Joceline, cu un

glas tăios. Mă îngrijorez enorm din pricina ta și-a fiului meu. Dar, în special, mă îngrijorează Joe King.

În mașină, cei doi polițiști devin atenți.

– Asta este Joceline Alexander, nu-i așa? șopti Frank, iar Les încuviință din cap.

Ramona o fixă nedumerită cu privirea. Nici pe departe nu se așteptase ca Joceline să abordeze un asemenea subiect.

– Nu cred...

Joceline ridică mîna.

– Te rog, Ramona, lasă-mă să termin. Nu știu ce intenții ai, dar trebuie să te previn, zise ea în pripă. Dacă tatăl tău este implicat în vreun fel, atunci draga mea, tu și Damon, sînteți în mare primejdie. Crede-mă pe cuvînt. Joe King este periculos. Este... diabolic.

În mașină, Les urmărea cum banda se rotea continuu.

– Ai prins asta?

Frank încuviință captivat.

– Nu mi-a scăpat un cuvînt.

Ramona nu știa ce să spună. Joceline încuviință din cap, mulțumită că-i captase întreaga atenție și continuă îndurerată:

– În ciuda tuturor celor întîmplate, cred că îl iubești pe fiul meu...

– Sigur că îl iubesc, zise Ramona înflăcărată, apucînd mîna lui Joceline și strîngînd-o. Îl iubesc sincer. Mai mult decît îmi dau seama.

Joceline se uită în ochii ei deosebiți și zîmbi. Instinctiv o crezu și instantaneu avu senzația că i se ridică o piatră de pe inimă.

– Mă bucur să aud asta, murmură ea. Pentru că el va avea nevoie de tine. Acolo unde apare Joe King,

urmează moartea și distrugerea. Damon va avea nevoie de o femeie bună care să-i stea alături. Așa cum a avut nevoie și Michael. Eu însă nu m-am ridicat la nivelul așteptărilor.

Ramona se cutremură. Tristețea din glasul lui Joceline era atât de puternică încît străpungea pînă în adîncul sufletului.

– Sînt convinsă că nu este adevărat.

– Dar eu sînt sigură că este, o contrazise Joceline supărată. Vezi tu, cu aproape douăzeci și opt de ani în urmă eu și Joe King am fost... amanți.

Ramona își pierdu răsuflarea.

– Dar pe atunci era încă însurat cu mama.

Joceline încuyiîntă din cap.

– Știu. Îmi pare rău. Și eu aveam o căsnicie fericită sau cel puțin așa credeam. Dar l-am cunoscut pe Joe și... s-a întîmplat pur și simplu. Joceline ridică din umeri nefericită, știind cît de inadecvat suna totul, dar fiind incapabilă de altă prezentare. Pînă să apuc să mă dezmeticesc, începusem să mă întîlnesc în secret cu el. M-am trezit astfel în mijlocul unei aventuri. Nici pînă astăzi n-am reușit să-mi dau seama cum s-a întîmplat. Joe nu m-a iubit niciodată, înțelegi, spuse ea tristă. Nu dorea decît *Linia Maritimă Alexander*, iar eu ca o proastă, l-am ajutat furnizîndu-i frînturi de informații despre afacerile lui Michael, despre contractele lui, despre afacerile asociaților... Ea se întrerupse o clipă, glasul stîngîndu-i-se, pentru ca apoi să continue în pripă. Michael a aflat. Într-o noapte a trebuit să opun rezistență unui ciob ascuțit și l-am împușcat.

Cei doi polițiști din mașină se uitară uluiți unul la celălalt.

Ramona rămase cu gura căscată.

– L-ai împușcat pe Michael? Dar Damon mi-a spus c-a fost un spărgător...

Joceline încuviință din cap.

– Știu. Michael intenționa să mă omoare, de asta sînt sigură. L-am împușcat în legitimă apărare, am vrut să sîm la poliție, să explic, dar cînd colo l-am sunat pe Joe.

– Și el te-a împiedicat?

Joceline consimți înclinînd din cap.

– Da. Știa că o anchetă ar fi dus la descoperirea unor fraude și șantaje pe care el le folosise în încercarea de preluare a *Liniei Maritime Alexander*, așa că a venit la noi acasă, a înscenat o spargere și m-a învățat ce să spun. A spart un geam și a luat arma. M-a amenințat... Joceline tăcu.

Ramona îi cuprinse mîna rece și tremurîndă.

– E-n regulă, Joceline. Îmi închipui cum te-a amenințat.

– De-asta m-am înstrăinat de Damon atîția ani, înțelegi, zise ea. Ca să nu fie pîngărit de mine. Și de aceea, tu ești cea care poți să-l protejezi de tatăl tău. Trebuie să faci asta. Eu am obosit...

Ramona înclină aprobator din cap și-i strînse mîna lui Joceline.

– Nu te îngrijora, zise ea hotărît. O să am eu grijă de tatăl meu...

Capitolul 23

Verity Fox ezită o clipă în fața sertarului biroului ei, după care îl trase ușor. Cu grijă, ea scoase unul din pliculețele dinăuntru și-l puse pe masă. Timp îndelungat stătu și-l privi fix, după care, cu gesturi mecanice, umplu jumătate de pahar cu apă și se uită la ceas. Era opt și jumătate. Luase medicamentul cu o zi în urmă, la zece ore după ce primise telefonul de la Gordon, iar următoarea doză era programată acum. Nu știa de ce mai continua tratamentul. Aproape absentă, ea privi cum răsturnă în apă praful fără să piardă un fir. Cu un bețișor de cocktail îl amestecă pînă se dizolvă și apoi fără vlagă luă paharul în mînă.

Ultima urmă de șoc dispăruse cu o zi în urmă, în Republica Dominicană. Soarele strălucitor, veselia, străzile aglomerate, plajele liniștite, oceanul în eternă mișcare o aduseseră înapoi în mîcuța ei lume de autocompătimiri și privațiuni.

În timp ce răsucea absentă paharul în mînă, se întreba dacă nu cumva ea refuza, într-un colțișor încă-pățînat al minții, să accepte înfrîngerea. Oare chiar mai credea că acest medicament o putea salva, indiferent

de ceea ce spusese Gordon? Sau era exact opusul? Avea ea oare vreo dorință de moarte? Dorea ca medicamentul s-o ucidă mai repede decît ar fi făcut-o boala?

Verity oftă și ridică paharul la buze. Bău lichidul ușor acrișor din cîteva înghițituri. Indiferent de motiv, ea nu putea rezista impulsului de a lua medicamentul la fel cum nu putea să înceteze să-l iubească pe Greg. Cu o mină fermă, puse paharul bufnind pe masă și apoi se ridică și-și luă poșeta. Urma să se ducă la micul dejun, iar apoi s-o întâlnească pe noua ei prietenă, Ramona King. După aceea...

Verity ridică din umeri. După aceea...

În anexa laboratorului de cercetări de la spitalul *John Radcliffe* din Oxford, Gordon Dryer se uita la imprimanta calculatorului cu un familiar sentiment de speranță, presimțire și teamă. Curînd aveau să fie transmise analizele finale ale lui Hercules.

După convorbirea cu Verity el fusese cuprins de o puternică senzație de minie. Auzise înfrîngerea din glasul ei și ceva dinăuntrul lui se revoltase în fața nedreptății. Drept urmare, reluase lucrul, mai asiduu, hotărît să nu întrerupă lupta. Știa că Hercules murise din cauza medicamentului, dar acum el avea să afle exact cauza. Poate exista vreo cale în care medicamentul putea fi dozat sau modificat ca să prevină moartea. Era singura șansă pe care Verity o avea. Dar, încet-încet, după lungile ore apăsătoare din care abia dacă dormise patru la fiecare douăzeci și după testele inutile, entuziasmul lui pieri, iar disperarea i se strecură în suflet. Acum, cînd imprimanta prinsese viață cu ultimele rezultate, el simți

din nou un gol în stomac.

Tresărind la durerea din spatele încordat, Gordon rupse hîrtille din imprimantă și se duse cu ele la birou. Rapid, ochiul lui experimentat parcurse lista de cifre și corelații, inima strîngîndu-i-se tot mai mult. Era așa cum se temuse. Medicamentul odată cu reducerea globulelor albe distrugea și multe globule roșii. O formă de anemie cronică era ceea ce îl răpusese pe Hercules. Sperase ca această manifestare să poată fi tratată prin transfuzii, dar testele efectuate îi dovediră contrariul. Medicamentul nu era... Dintr-o dată gîndurile lui sumbre încremeniră. Parcurgînd rîndurile rapid ca să-și formeze o imagine de ansamblu, el abia acum citi, aproape automat, procesele separate care duseseră la obținerea rezultatului final. Pe la mijlocul paginii găsi ceva foarte curios și interesant în același timp. Repede, luă o linie și sublinie informația relevantă, mintea lui ageră făcînd imediat conexiunile. Poate. Poate...

Verity se uită la ceas și se încrunță. Era deja zece și douăzeci. Ramona întîrzia. Conveniseră să se întîlnească în sala de bowling la ora zece, ca să se facă împreună de rîs căci pînă atunci nici una din ele nu mai practicasese acel joc. Verity se plimba de colo-colo pe culoarul trei. Îl rezervase cînd venise, deși nu prea avusese motiv căci sala era pustie. Ridicînd o bilă și constatînd că era surprinzător de grea, Verity se uită în jur și răsufală ușurată observînd că supraveghetorul nu o urmărea, ci era ocupat cu aranjarea unor bile în capătul îndepărtat al sălii. Precaută, făcu cîțiva pași nesiguri și dădu drumul bilei. Aceasta se rostogoli ușor cîțiva metri de-a lungul culoarului ceruit, după care începu să tre-

pideze și devie pe șanțul lateral prin care se răsuci încet pînă la capăt. Grămada de popice începu să rîdă de ea, dar Verity reuși să zîmbească și să le scoată limba.

– Se simt insultate.

Surprinsă, Verity fu cît pe ce să scape un icnet, însă se stăpîni și simțindu-și inima bătîndu-i puternic se răsuci.

Reuși să înghită dar cu mare efort.

– Bună, Greg. N-am știut că ești un fan al bowling-ului.

Greg zîmbi. „Fii degajat și vesel“, se avertiză el.

– Nici eu n-am știut că ești o jucătoare atît de bună. „Tu ești căpitanul acestei nave, își zise el cu hotărîre. Se presupune că te pricepi să întreții o atmosferă plăcută.“ Numai că aceste vorbe încurajatoare nu țineau seama că el dorea s-o trîntească pe acea femeie pe podeaua deosebit de lusturită, să-i smulgă hainele de pe ea și s-o implore să-i întoarcă dragostea. El inspiră adînc. Am un mesaj pentru tine, de la Ramona King. Am înțeles că trebuia să te întâlnești cu ea aici.

Verity se simți de parcă el tocmai ar fi izbit-o. Poziția oficială din glasul lui era ca un acid pe pielea ei. Ea se răsuci și se întinse după o altă bilă.

– E-n regulă, zise ea încordată. Dar nu m-aș fi gîndit o clipă că-l va folosi pe căpitan pe post de mesager.

Greg trase cu asprime aer în piept.

– Tu...

Verity își întoarse capul. În fine. Sentimente nestăpînite. Bine ar fi fost dacă n-ar fi trebuit să fie minie.

– Eu ce, Greg? Întrebă ea sarcastică, întrebîndu-se cu disperare de ce făcea așa ceva. Dar, în adîncul suflăturii ei, știa de ce. Nu suporta să fie atît de aproape

de el și să nu-l atingă. Uniforma albă curată și apretată era o adevărată provocare pentru ea. Voia să i-o smulgă de pe el. Ochii lui reci o făceau să-și dorească să-i topească, iar glasul lui rece cerea parcă să fie preschimbat în acele suspine înăbușite pe care el le scotea ori de câte ori mâinile ei îl dezmiardau. Motivul oficial pentru care el se afla acolo, o făcea pe Verity să dorească să țipe de enervare.

De aceea era atât de nesuferită.

Cu un efort, Greg își adună toate forțele.

– De obicei nu transmit mesaje de la un pasager la altul. El își auzi glasul șuierat printre dinții încleștați și își impuse să se relaxeze. Când începu să vorbească din nou, vocea îi era mai domoală. Dar s-a întâmplat să mă ciocnesc de ea. Mi-a spus să-ți transmit că are ceva important de făcut și că să amânați întâlnirea pentru altă dată. „Iar eu, adăugă Greg în sinea lui, ca un prost, am acceptat doar ca să te văd din nou.“

Verity oftă.

– Sigur. Iartă-mă, Greg, zise ea. Am...

– Las-o baltă, spuse Greg tăios. Acum se simțea într-adevăr ca un prost. De parcă această femeie care se învîrtea printre oameni ca Alexander, ar fi vrut să se căsătorească vreodată cu un fiu de poștaş.

Verity se întinse după o altă bilă și se opri. O amorțeală a degetelor o avertiză de ceea ce urma să i se întâmple. Dintr-o dată simți puseul de fierbințeală începînd să i se formeze undeva la baza cefei. Oh, nu! Nu acum! Ea își îndreptă repede spatele și afișă un zîmbet șters în direcția lui.

– Mulțumesc, domnule căpitan, că m-ați anunțat. Spunînd acestea, ea se răsuci și-o apucă iute spre ușă.

Se simțea aprinsă la față și-și dădea seama că se făcuse probabil roșie ca para focului.

– Domnișoară dōctor?

Verity se opri, dar nu se întoarse.

– Da?

Grég rămase cu privirea ațintită la spatele ei, încruntându-se surprins și bănuitor. Ea se purta foarte ciudat.

– Te... simți bine? întrebă el mirându-se de ce dintr-o dată i se făcuse frig. Cumplit de frig.

Verity zîmbi crispat.

– Da, mă simt bine, minți ea și făcu cîțiva pași. Apoi se opri, adăugă cu blîndețe un „mulțumesc” și dispăru.

Greg fixă cu privirea locul în care stătuse ea, simțindu-se supărat și oarecum înșelat. Nu putea să spună de ce, dar era sigur că se întîmpla ceva, că nu era vorba doar despre o poveste de dragoste nefericită.

Ramona se afla în cabină, îndreptîndu-se spre ușă, cînd telefonul sună. Îi spusese lui Damon că avea să fie gata într-o clipă. Blestemînd nervoasă, ea ridică receptorul și răstindu-se rosti:

– Da?

– Domnișoară King?

Ramona aproape că mormăi cu glas tare:

– Ce este, domnule inspector Fortnum? Spuneți repede căci sînt așteptată de Damon.

– Așa am să fac. Voiam să vă întreb dacă ați luat legătura cu tatăl dumneavoastră.

– Nu. N-am luat.

– Înțeleg. Dacă veți lua, ne sunați și pe noi? El îi dădu numărul de telefon de la pensiunea din Jamaica,

iar ea îl notă pe o bucătică de hîrtie.

– Da. Sigur. O să vă sun.

– Domnișoară King! Vocea fu insistentă, căci simțise că ea se pregătea să închidă.

– Da, răspunse ea tăios, uitîndu-se la ceas. Se întor-
sesse în cabină doar ca să-și ia geanta.

– Cum... Glasul, de obicei sigur și blînd, șovăi, ațer-
tînd-o. Cum decurg lucrurile la bord? Ceva probleme?

Ochii Ramonei se strînseră.

– Ce vreți să spuneți?

Lui Les Fortnum îi veni să se pocnească. Fir-ar să
fie, era inteligentă. El își informaseră superiorii de la
Londra despre ultima descoperire privitoare la Joe King
și li se spusese că dacă puteau dovedi pe baza infor-
mațiilor complicitatea lui la crimă, atunci aceasta avea
să constituie principalul cap de acuzare.

Odată Joe King ajuns în custodia poliției, nu se știa
cîți viermi aveau să iasă la suprafață. Totul însă depin-
dea de mărturia lui Joceline Alexander. Les nu putea
să-i spună acest lucru Ramonei, mai ales cînd lucrurile
erau atît de încurcate. El se gîndi atunci rapid.

– Credem că tatăl dumneavoastră are un om la
bord, zise el știind că trebuia să-i devieze bănuielele.
Numele lui este Jeff Doyle. V-a abordat cumva, din în-
tîmplare?

Frank care se afla lîngă el, își ridică o sprînceană,
însă Les îl ignoră. Făcea bine că o punea în gardă, însă
nu avea de gînd să-i spună despre microfon. În nici un
caz cînd era atît de prost dispusă.

– Nu, zise Ramona încruntîndu-se. Jeff Doyle. O să-l
caute, să vadă dacă îl putea găsi. Acum trebuie să plec.

– În cazul acesta nu vă mai rețin. Vă mai rog încă o

dată, dacă vă întâlniți cu tatăl dumneavoastră în Jamaîca să ne sunați imediat.

– Da. Am să vă sun, zise Ramona dispusă să-i promită orice pe moment. La revedere.

Les închise, pe chipul lui așternîndu-se o expresie meditativă.

– Sper că n-o să încerce ceva de una singură, cum-păni el cu glas tare. De asta se temea cel mai mult.

– Nu i-ai spus să-și ia coșul de plajă, îi reaminti Frank.

Les ridică din umeri.

– N-am avut timp. În plus, are nevoie de o geantă mare ca să ascundă documentele Markham. Există posibilitatea ca să folosească sacul de plajă.

Frank mormăi.

– Nu este nevoie să-ți mai subliniez, nu-i așa, că pînă acum norocul nu ne-a prea surîs.

Les bufni într-un hohot aspru de rîs. Nu. Nu era nevoie ca el să sublinieze acest lucru. Devenise deja evident. Joe King se părea că avea noroc cu carul.

Damon, aflat în apartamentul lui de lux, ședea pe balcon și privea gînditor la mare. O auzi pe Ramona apropiindu-se și se întoarse. Simpla ei prezență îi lumina ziua. Întinse mîna și Ramona i-o prinse, ochii ei strălucind înecați în lacrimi.

– Oh, Damon, zise ea încet, lăsîndu-și capul pe pieptul lui.

– Hei, ce înseamnă asta? spuse el ușor amuzat, strîngînd-o în brațe și ștergîndu-i lacrimile de pe obraji. Este prima dată cînd te văd plîngînd. S-a întîmplat ceva?

Ramona rîse.

– Nu, nu. Dimpotrivă. Ea își ridică privirea spre el, pentru prima dată simțindu-se liberă să-l iubească fără inhibare și teamă. Te iubesc. Indiferent de cîte ori s-a spus acest lucru de-a lungul secolelor, de către femei și bărbați... eu nu l-am mai spus pînă acum. Nimănui. Și înseamnă enorm. Două cuvinte care înseamnă diferența între o viață ce merită trăită și simpla existență. Încet, ea se întinse și-i atinse fața. Damon, te iubesc. Ridicîndu-se pe vîrfuri și sprijinindu-se de el, ea îl sărută, minunîndu-se de senzualitatea buzelor lui.

Damon își simți inima tresărind. El o cuprinse de umeri și o ținu ușor departe, dorind să sondeze adîncurile ochilor ei. Era oare acesta un nou rol? Dacă era așa, atunci el avea să moară.

Ramona însă îi întoarse privirea, dragostea emanîndu-i din ochi, din pori, din întreaga ființă. El inspiră adînc și tremurat. Fără să rostească vreun cuvînt, Ramona își lipi obrazul de umărul lui și-l sărută prin materialul cămășii.

– Da, zise ea de parcă el i-ar fi pus o întrebare cu un singur răspuns posibil.

Damon simți legătura invizibilă care se strîngea în jurul lor și o acceptă recunoscător. Era încă o manifestare a dragostei pe care acum începea s-o învețe și pe care spera că avea s-o învețe toată viața.

Ramona îl luă de mîină și-l conduse spre pat. Tandru el îi îndepărtă șuvițele de păr de pe față și privind în ochii ei simți din nou o pace sufletească.

– Mulțumesc.

Ramona îl împinse ușor pe saltea, simțindu-se pentru prima dată liberă să-l iubească dezinteresat. Încet,

neluîndu-și ochii de la el, ea îi deschise nasturii de la cămașă și începu să-i dezmierde cu degetele pielea catifelată și caldă. Simți mușchii lui încordîndu-se sub palmele ei și văzu cum ochii lui se întunecă precum niște nori negri. Buzele lui se întredeschiseră ușor, iar respirația eliberată printre ele îndepărtă o șuviță rebelă căzută pe obrazul ei.

Încet, ea se aplecă în față, fixîndu-și genunchii de o parte și de alta a șoldurilor lui și începu să-i sărute abdomenul. Cu dezmierdări lente și înfometate ea urcă pe trupul lui, făcîndu-l să geamă de plăcere. Trupul lui era al ei și numai al ei. Inima lui era a ei și avea să i-o păstreze în siguranță. Dragostea lui era a ei și nu avea să-i dea drumul niciodată.

El închise ochii cînd buzele ei începură să-i dezmierde gîtul și mai apoi cînd se încătușară lacome cu gura lui.

Mîinile lui Damon se coborîră pe talia ei, trăgînd-o aproape. Ramona avea senzația că îi săruta sufletul, că îi absorbea esența ființei lui și-o întemnița înăuntrul ei. El dorea ca dragostea lor să dureze la nesfîrșit. Niciodată pînă acum nu mai fusese astfel. Prima dată fusese o revelație, iar apoi, fusese pasională, foarte sălbatică și cutremurătoare.

Acum era cu totul deosebită. Aceasta era o dragoste necondiționată, pătrunzătoare, minunată, și abia acum înțelegea de ce francezii numeau consumarea ei o mică moarte. Damon deschise ochii și uitîndu-se la Ramona, îi dădu la o parte părul care căzuse pe umerii lui. Privirea lui pătrunse adînc în ochii ei.

– Ramona? îi rosti el numele ca pe-o întrebare. Trebula să fie sigur. Și din nou, ea îi răspunse.

- Da, zise ea, încet. Da! Ea își scoase hainele cu mișcări înflăcărâte și apoi atinse cureaua pantalonilor lui. În câteva clipe, el se afla dezbrăcat lângă ea, cu mâinile pe talia ei. Încet, o răsuci pe spate și cu genunchiul îi depărtă coapsele.

Ochii ei se măriră când el o pătrunse, iar trupul i se arcui primitor. Picioarele ei se încolăciră brusc în jurul lui, încătușându-l. Maxilarele lui Damon se încleștară puternic, părul îi căzu pe frunte, iar pupilele mărite oglindeau ochii ei ce căpătaseră nuanța ceușie a norilor de nea.

Rapid, gura lui se contopi cu a ei întocmai precum trupurile lor. Forța bărbăției lui o făcu pe Ramona să scape un țipăt. Unghiile ei zgîriau neputincioase spatelul lui, în timp ce el o conducea spre culmile extazului. Ea îl strînse puternic în brațe, sînii ei încordați împungîndu-l obraznic în piept, părul răsfirîndu-i-se ca un nor auriu pe pernă.

Cînd lumea lor explodă în valuri de plăcere el și ea scăpă un strigăt cutremurător. Ramona îl simți prăbușindu-se deasupra ei, în timp ce se desfăta în respirația lui aspră și întretăiată și în spasmele finale ale trupului său transpirat.

O vreme ea stătu sub greutatea lui, ținîndu-i capul la piept și mîngîindu-i absentă părul ud. Acum știa de ce femeile de-a lungul secolelor ucisese și muriseră pentru iubii lor. De ce trădarea iubitei fusese motiv de război, de ce ca să cîștige grațiile unei femei bărbății se duelaseră.

Ea ar fi murit bucuroasă sau ar fi ucis pentru bărbatul care stătea acum în brațele ei. Se simțea curajoasă, încrezătoare și cumplit de hotărîtă.

Și, o avertiză vocea lăuntrică, urma să aibă nevoie de fiecare picătură din curajul nou regăsit, deoarece acum trebuia să-l salveze pe Damon din mâinile tatălui ei, iar după aceea trebuia să facă față unei întregi vieți alături de el. Aveau să existe femei acaparatoare de înfruntat. Lupi de ținut la distanță. Precum și multe săgeți dușmănoase.

Dar, acum, se simțea pregătită pentru ele.

Capitolul 24

Jamaica

Verity Fox privea la cascada din Ocho Rios impresionată de apa cristalină și rece de munte care se prăvălea peste stînci abrupte, de la o înălțime de douăzeci de metri în marea caldă a Caraibilor. Plimbîndu-se alene pe plajă, ea văzu lume în costume de baie îndreptîndu-se spre cascadă și într-un moment de nechibzuință, căută cabinele, își scoase costumul de baie din coșul de plajă și se schimbă. În cîteva minute găsi un grup de care se atașă și căruia îi fu repartizat un ghid. Acesta, înainte de-a le expune programul, le dădu cîteva informații despre geografia insulei și despre istoria cascadei. Ceea ce urmau să facă era să se urce pe treptele lunecoase, formînd un lanț uman, susținîndu-se de persoana din față și de cea din spate.

După ce se șterse și bău un amestec grozav de lapte de cocos, rom jamaican și suc proaspăt de ananas, ea se schimbă și se îndreptă spre vechiul fort, construit în 1777, înainte ca Jamaica să abandoneze și să se recunoască înfrîntă. Era aproape de prînz și avea deja senzația că se afla pe insulă de trei zile, nu de trei ore. Nu că s-ar fi simțit rău și nici că ar fi fost imună la frumusețea insulei, ci pentru că îl dorea pe Greg. Îl

dorea atât de puternic că nici măcar nu se putea gândi rațional.

Ea se îndreptă spre gară și luă unul din trenurile companiei feroviare jamaicane înapoi spre Montego Bay. Începuse să simtă puseul de fierbințeală și deschise fereastra compartimentului. Se aplecă în față și începu să inspire profund. Ca de obicei bătaile inimii i se accelerară și își luă pulsul. În câteva minute bufeul avea să-i treacă. Însă trenului îi mai trebuiră încă cinci minute pînă ce ajunse în gară, iar fierbințeala nu-și pierduse din intensitate.

Ea coborî speriată din vagon, simțind acut nevoia de aer și se rezemă de o coloană, ascultînd absentă vocile gălăgioase ale grupului de adolescenți care vorbeau în dialect. Dîndu-și seama că atrăgea atenția, Verity o apucă încet spre ieșire. Nu i se mai întîmplase pînă acum așa ceva. Trotuarul părea să i se vâlurească sub tălpi, de parcă pămîntul se cutremura, dar își dădea seama că nu pămîntul era cel care se clătina. Reuși să oprească un taxi și să se urce în el.

Picioarele îi erau nesigure.

– La docuri. La nava *Alexandria*, vă rog. Vocea lip-sită de vlagă îl făcu pe șofer să-și ridice repede ochii în oglinda retrovizoare.

– Vă simțiți bine, doamnă?

– Da. Vă rog... la docuri.

– Cît?

Verity clipi nedumerită.

– Poftim?

– Cît, doamnă?

Verity gemu. Uitase de prelucrarea de pe navă cînd li se spusese că prețul călătoriei cu taxiul se fixa înainte de plecare.

– Zece dolari jamaicani, este bine? Voia să ajungă undeva la răcoare. Undeva aproape de Greg.

Șoferul încuviință din cap, porni motorul, iar Verity aproape că-și pierdu răsuflarea. Deplasarea cu mașina îl provocă o senzație de amețeală atât de puternică încât o văzu nevoită să se prindă cu mâinile de scaunul din față. Repede închise ochii însă nu fu suficient. Își dădea seama că leșina, că nu avea să reziste pînă la navă...

John Gardner își verifica, așa cum făcea în fiecare zi, stocul de medicamente din dotare. Nu făcea acest lucru doar ca să se asigure că nu rămînea fără cele esențiale, ci și pentru că o parte din medicamente erau foarte valoroase, iar căpitanul insistase să se efectueze un inventar zilnic. John era capabil să identifice de la o poștă un toxicoman și în timp ce-și număra flacoanele cu morfină, clătină din cap. Cum de ajungeau oameni, altfel destul de inteligenți ca să facă averi, să se prostească într-atît încît să devină dependenți de droguri?

El tocmai își încheiase meditația cînd cineva bătu puternic în ușă, rapiditatea și forța ciocănitului făcîndu-i inima să tresară. Din doi pași el fu la ușă.

– Da?

În prag era un steward, puțin cam alb la față și cu o privire ușor agitată. Cu o voce calmă, băiatul intră direct în subiect.

– Uneia din pasagerele noastre, domnișoarei doctor Fox, i s-a făcut rău, domnule. În clipa de față este pe chei într-un taxi. Nu știm dacă s-o mișcăm fără...

John îl întrerupse repede.

– Du-mă acolo.

Șoferul de taxi se plimba neputincios de colo-coło și oftă ușurat cînd îl văzu pe doctor sosind. Foarte calm

John se apropie de mașină și aruncînd o privire pe bancheta din spate constată că Verity își pierduse cunoștința. Îi luă pulsul care era alert și se încruntă.

– Ajută-mă să o scot. După aceea du-te și spune-i domnului căpitan că s-ar putea să avem un caz de urgență la bord.

Din toți cei trei kilometri de plajă cu care îi răsfățase soarta, Ramona alege plaja Doctor's Cave din Montego Bay, pe faleză căreia ei se plimbau acum alene, mîna în mîna.

Damon nu-și putea lua ochii de la ea. Nu se mai simțise niciodată atît de relaxat și împăcat cu lumea. Ea purta o rochie neagră, vaporosă, care contrasta puternic cu părul ei argintiu. Vîntul îi prinsese materialul și i-l lipise de corp, scoțîndu-i în evidență generosul bust, îmbrățișîndu-i coapsele și biciuindu-i gambele. Damon se simți inundat de dorință.

Ramona se uită la el, îi surprinse expresia din ochi și-și pierdu răsufliarea.

– Vrei să închiriem o cameră pe undeva? întrebă ea, cu o șoaptă ușor răgușită. Să găsim un han liniștit, departe de toate acestea. Ramona privi la plaja aglomerată, la umbrelele viu colorate, la bufetele expres. Deși nu trecuseră decît cîteva ore de cînd făcuseră dragoste aveau senzația că trecuseră ani.

Damon se aplecă, o îmbrățișă, o răsuci cu fața spre el și începu să rîdă tare. Apoi o strînse atît de puternic că pentru o clipă ea crezu că avea s-o frîngă. Nici unul din ei nu văzu, *Bentley*-ul bleumarin parcat în spatele lor, lîngă un palmier.

Damon oftă fericit.

– Ah, Ramona, rosti el răgușit, aplecîndu-se capul să

o privească din nou. Dacă ai ști cât de mult te iubesc, te-ai speria.

Serioasă, ea se uită în ochii lui.

- Nu, zise ea încet și apăsător. Nu m-aș speria. Cel puțin nu acum. Ea izbucni în râs. Nu putea să se stăpânească. Toată intriga urâtă a ultimelor luni fusese alungată în obscuritate, mistuită de arșița din ochii lui.

- Aș putea să te iubesc dincolo de moarte, o avertiză el, cu un glas teribil de răgușit, îngroșat de dorință.

- Este o promisiune? Întrebă ea optimistă.

Damon zîmbi și aplecându-se îi cuprinse între buze lobul urechii, dezmiertându-i-l și trimițându-i fiori de plăcere prin tot corpul.

- În acest caz să mergem, zise ea și înghiți cu greutate când își ridică alene capul și-i văzu ochii întunecați.

Plecară în mare grabă, fără să observe Bentley-ul bleumarin care îi urmări și nici Fiat-ul roșu din spatele acestuia.

Greg intră în spitalul de pe navă încremeni. Pe pat, cu masca de oxigen pe față, se afla Verity.

Cînd stewardul venise în cabina lui și-i transmisese mesajul doctorului, nu se gîndise o clipă. Venise într-un suflet, reluînd în minte procedurile medicale pentru cazul de urgență atunci cînd nava se afla în port. Știa ce persoane trebuiau contactate, știa toate lucrurile care trebuiau făcute, dar în clipa în care o văzu pe Verity, tot profesionalismul și antrenamentul i se șterseră din minte, lăsînd în locul lor o teamă cumplită. John își ridică privirea și citi rapid și corect expresia de pe chipul lui. Blestemă în sinea lui, știind c-ar fi trebuit să-și amintească bănuielile pe care le avusese în legătură cu Verity Fox și căpitanul. Ar fi trebuit să-i spună stewardului

să-l anunțe despre cine era vorba. Măcar atunci ar fi ajuns aici mai bine pregătit sufletește. El oftă adînc.

– la loc, Greg. Afară, adăugă el ferm, arătînd spre sala de așteptare.

O clipă Greg vru să-l contrazică. Instinctul îl îndemna să se ducă la ea, să o strîngă în brațe, să o scuture, să-i ceară să se trezească și să se facă bine. Doar anii de autodisciplină îl făcură să se întoarcă și să plece închizînd ușa în urma lui. Afară el începu să se plimbe nervos, în timp ce în încăperea alăturată, John înfipsea un ac în mîna ei și așteptă. După părerea lui avea mult de așteptat.

Încet, realitatea începu s-o înconjoare. Verity auzi primele sunete, un zornăit slab care treptat se dovedi a proveni de la John ce fixa suportul de perfuzii. Apoi îi apărură imaginile. Clipi, urmărind și așteptînd răbdătoare ca formele să se hotărască ce voiau să fie. O picătură verde deveni perdeaua din jurul patului. Imaginea rotundă ca o lună deveni fața lui John.

– Bună, zise John cu dezinvoltură.

Vocea părea să răsună de parcă s-ar fi aflat într-o grotă. Verity reuși să zîmbească.

– Bună. Mi-e sete.

John înclină din cap înțelegător, turnă niște apă într-un pahar și i-l ridică la buze. Ea bău încet, cu grijă, deși setea părea să o devoreze. Termină paharul, se uită la John, dar nu îndrăzni să mai ceară altul.

– De cît timp mi-am pierdut cunoștința?

– Nu știm sigur. Un șofer de taxi l-a alertat pe unul din stewarzi. De cel puțin zece minute, după părerea mea.

Verity înclină din cap.

– Înțeleg.

Dar nu înțelegea. Leșinurile nu erau simptome obișnuite la tipul ei de leucemie. Iar dacă ea știa acest lucru, eu asigură că îl cunoștea și John. Verity îl privi agitată cum își scoase ochelarii și cum întoarse spre ea un chip grav.

– Așadar, ai de gând să-mi spui ce se petrece sau trebuie să-l sun pe prietenul acela al tău? Dryer, parcă? O întrebă John hotărât.

Verity înghiți, simțindu-și gura teribil de uscată.

– N-am ce să-ți spun. M-am extenuat, atîta tot. Am urcat de dimineață la cascadă, apoi am vizitat vechiul fort sub arșița soarelui... Probabil că nu este decît o insolajie.

John îi înfruntă privirea, însă ea refuză să și-o schimbe. El înclină ușor din cap, înăbușindu-și un oftat.

– Bine, Verity. Bine. O să te țin aici peste noapte ca să te pot supraveghea.

Verity înclină din cap ușurată.

– În regulă. Mulțumesc, John.

John se ridică, trase perdelele peste hublouri, confundînd camera într-o lumină bleu-verzuie și se îndreptă spre ușă.

– O să mă întorc să te controlez peste o oră. Dacă între timp ai nevoie de ceva, apasă butonul de lângă pat. O soră este mereu de gardă.

Verity încuviință și se uită la ușa care se închise. Liniștea se așternu în încăpere, iar ea își întoarse privirea la tavan.

– Oh, fir-ar să fie, zise ea foarte, foarte încet.

Camera era mică și dominată de un pat cu baldachin, care arăta de parcă ar fi sosit odată cu primii oinci mii de soldați britanici care puseseră piciorul în

Kingston Harbour în 1655. Imensele coloane sculptate din cele patru colțuri și tăblia impresionantă de la capătul patului erau din lemn de cireș. Prin fereastra micuță, larg deschisă, briza înmiresma aerul cu parfumul iasomiilor din jur.

Ei descoperiseră hanul cu totul întâmplător, într-un sătuleț cu vedere spre râul Martha Brae. În afară de bar și micul restaurant, hanul dispunea de trei camere. Când se apropie de fereastră și privi afară la florile albe în formă de stele care i se încolăciră în jurul încheieturilor, Ramona își dădu seama că nu văzuse cameră mai frumoasă.

Se întoarse și privi spre Damon. Îmbrăcat într-un costum sobru, el stătea aproape de ușă, cu mâinile lăsate pe lângă corp. Ochii îi ardeau, dar trupul îi era liniștit. Ea îi simți energia pulsatoare și inima începu să-i bată puternic.

Fără să spună vreun cuvânt, Ramona își despleti coada și folosindu-și degetele drept pieptăn și le trecu prin păr, răsfirîndu-l și dîndu-i obișnuita formă de cascadă revărsată pe umeri. Damon înghiți cu greutate și-și scoase haina și pantofii în același timp. Atmosfera din încăpere vibra de pasiune.

Ea se aplecă și cu delicatețe își desfăcu baretele sandalelor în timp ce el își deznodă cravata gri-albastră. Când mâinile lui ajunseră la manșete, ea scăpă un murmur și străbătînd rapid încăperea îl țintui cu privirea, îi cuprinse încheieturile și începu să-i deschidă butonii de aur cu onix.

Apoi, fără să-și ia ochii de la el, îi descheie cămașa. Își strecură degetele pe pielea lui și începu să i-o dezmiere cu unghiile, făcîndu-l să respire întretăiat de cîteva ori. Mîinile ei urcară apoi chinuitor pe piept,

pentru ca într-un final ea să se aplece și să-l sărute pe gât în timp ce degetele i se încheștară puternic pe gulerul de la cămașă.

Damon eliberă un murmur înăbușit, de plăcere.

Savoarea lui era fierbinte și ușor sărată. Buzele ei începură să atingă locurile pe care nu demult degetele ei le părăsiseră. Ridicându-se pe vîrfuri, ea îi trase cămașa de pe umeri și-și continuă jocul erotic pînă ce-l ajunse începînd să tremure sub atingerea ei. Brusc ea îl răsuci și-l împinse. Luat prin surprindere, Damon se pomoni cu fața și pieptul în tapetul decolorat de pe perete. Buzele ei se năpustiră atunci pe gîtul lui, îi coborîră pe spate dezmierdîndu-l, iar mîinile începură să-i alunece pe gambe, pe glezne, să se întoarcă pe genunchi și să urce chinuitor tot mai sus.

El murmură din nou înăbușit cînd buzele ei se întoarseră pe spatele lui, cînd degetele ei înflăcărâte îi ajunseră pe talie, îi desfăcură cureaua și-i traseră în jos pantalonii, dezgolindu-l și lăsîndu-l vulnerabil. Luîndu-l din nou prin surprindere, mîinile ei puternice îl răsuciră și-l împinseră din nou de astă dată cu spatele în perete. Buzele lui se deschiseră scăpînd un suspin cînd ea se lipi de el, încătușîndu-i gura.

Simțindu-i bărbăția puternică, Ramonei i se înmuieră picioarele. Încet, foarte încet, ea își coborî sărutările pe bărbia lui, apoi pe gît și din ce în ce mai jos pînă ajunse pe abdomen. Genunchii lui tresăriră instantaneu, dar ea îl continuă fără teamă și inhibare dezmierdarea.

Damon nu avu vreme decît să privească surprins la creștetul ei argintiu și apoi gemu puternic copleșit de un val de plăcere. Închise ochii, deschise gura, zgîrie pe roții căuțînd fără succes un punct de sprijin.

– Ramona! strigă el, arcuindu-și gîtul cînd începu să

simtă plăceri pe care nu le mai simțise pînă atunci.

Cîteva clipe el crezu că avea să se topească în extaz, dar cînd ultimele senzații începură să pălească, iar ea își înălță capul întîlnindu-i privirea, el reuși să afișeze un zîmbet strîmb.

– Ești mulțumită de tine, nu-i așa? zise el cu îngăduință, în timp ce ea începu să rîdă.

– Sincer...

– Bine. Pentru că acum este rîndul tău, mormăi el și apucînd-o brusc o duse pe pat. Ținîndu-i mîinile fixate deasupra capului, el se lăsă încet deasupra ei.

– Asta este o promisiune? murmură ea, simțindu-și coapsele depărtîndu-se sub înghionțirea genunchiului ei.

– Nu, spuse el răgușit, desfăcîndu-i fermoarul rochiei. Este o amenințare. Și, adăugă cu blîndețe, încă un mulțumesc.

Greg sări imediat în picioare în clipa în care John își făcu apariția.

– Cum îi este?

John se depărtă cîtiva pași de ușă și rosti:

– Să-ți spun sincer, Greg, nu știu.

– Nu știi? explodă el, eliberînd tensiunea pe care o acumulase în cele cîteva minute de cînd aștepta. Ce fel de răspuns este acesta?

John nu se supără.

– Unul adevărat. Nu știu, pentru că nu cred c-a fost sinceră cu mine. Doctorul îl luă de braț pe Greg și-l conduse afară. Vreau să vii cu mine. S-ar putea să am nevoie de un martor neutru.

Greg îl urmă în cabina lui Verity.

– În regulă, zise Greg apăsător. Spune-mi drept, ce se

Întîmplă?

John oftă.

– Domnișoara Fox are leucemie, Greg, zise el încet, cît mai delicat posibil. Unele cazuri pot fi ținute sub control prin transfuzii și medicamente...

Ochii lui Greg se măriră uluiți.

– Dar nu și a ei?

– Nu. Verity are una incurabilă sau cel puțin așa am crezut eu.

Speranța licări în ochii lui Greg.

– Pentru Dumnezeu, John, are sau n-are? El rosti întrebarea nervos, cu glas răstit și răsucindu-se ușor își trecu mîna prin păr.

– O iubești, nu-i așa? Întrebă John calm.

Fără să se uite la el, Greg încuviință din cap.

– Știu că este împotriva regulamentului... dar la dracu' cu toate astea. Vrei să-mi spui că o să moară? Întrebă el ridicînd din nou tonul.

John inspiră adînc.

– Cînd a venit prima dată la mine și cînd i-am văzut dosarul pe care l-a adus, da, așa am crezut. Și la fel credea și ea. Această croazieră era... El se opri.

Greg încuviință din cap înțelegător. Această croazieră era ultima ei plăcere din viață. Închise ochii o clipă și brusc multe lucruri începură să capete sens.

John oftă.

– Ceea ce îți voi spune este strict confidențial. Acum vreo zece zile, unul din colegii ei a venit la bord.

– Gordon Dryer? Da, știu zise Greg dîndu-și seama dintr-o dată ce însemnase totul. Verity nu era combinată cu el. Cînd îi surprinsese împreună, el o examina.

John încuviință din cap.

– Exact, săptămîna trecută el s-a întors, a exami-

nat-o pe Verity și a luat niște probe de sânge. Globulele ei albe erau în scădere. Mult în scădere. Ceea ce normal este un lucru bun, dar, Greg, cred că Verity ia un medicament experimental. John nu încercă să-și ascundă bănuielile, iar Greg îl privi strângînd din ochi.

– Vrei să spui... ilegal?

John consimți din cap.

– Da. Mă tem că da.

Greg inspiră adînc și tremurat.

– Dar dacă o ajută, dacă o vindecă...

John îl privi grav.

– Nu sînt convins de acest lucru, Greg. Asta-i problema. Nu sînt convins.

Greg se gîndi la Verity.

– Crezi... Fără să sîrșească ideea, el privi în jur. Ea era pretutindeni. În miresmele de pe măsura de toaletă. În peria de păr. În cărți. Oh, Dumnezeu! Era posibil ca ea să moară! Greg scutură din cap. „Nu ceda nervos. Ține-ți firea. Gîndește-te, fir-ar să fie, gîndește-te.” Atunci ar fi bine să-l căutăm, zise el.

John încuviință posomorît.

– De-asta am venit aici, recunosc eu. Nu-i făcea plăcere să umble prin lucrurile ei, cum de altfel nu-i făcea plăcere nici lui Greg. Din fericire, ei nu trebuiau să caute prea mult. John îl găsi în primul sertar în care se uită. Tăcut, Greg îl privi cum despături un pliculeț și împreună se uitară la praful alb pe care îl conținea. Oh, fir-ar să fie, își zise John. Sperase să nu-l găsească. Ce avea să facă acum? Dacă o denunța, Dryer era terminat. Să n-o denunțe și s-o lase să moară?

– Ce crezi că este? zise Greg, fără putere. Un fior de groază începuse să-l străbată. Verity era într-adevăr pe moarte. Era într-adevăr pe moarte...

– Nu știu, zise John, împăturind cu mare atenție praful și punându-l la loc în sertar. El se uită spre Greg și tresări când văzu durerea și groaza de pe chipul lui. Își îndreptă atunci spatele, arborînd o alură oficială și răsuflă ușurat când observă că și Greg procedă la fel.

În clipa următoare, experimentatul doctor de pe navă se uită spre la fel de experimentatul căpitan și oftă.

– Nu știu ce este, domnule căpitan, sau ce efecte are, zise el hotărît dar o să aflu.

Cînd termină de vorbit celor doi bărbați le trecu, în aceeași clipă, același gînd prin minte.

Da. Dar după aceea ce avea să urmeze?

Capitolul 25

Jamaica

– Ai avut o idee extraordinară, zise Ramona oftînd mulțumită, în timp ce împreună cu Damon privea cum *Alexandria* se depărta către apus îndreptîndu-se spre Cuba. Hotărîseră că o mică pauză de navigație era binevenită, dar urmau ca peste două zile să zboare cu avionul în Cuba ca să-și reia călătoria pe mare.

Dimineața următoare o petrecuseră în camera de hotel, trîndăvind și făcînd dragoste. Un mic dejun tîrziu îi refăcu pentru restul zilei. Damon refuză să-i spună unde aveau să meargă, iar acum, cînd opri motorul mașinii și se întoarse cu fața spre ea, ochii îi străluceau. În ultimele zile el uitase de acțiunile Markham, de Joe King, de navă. Acum numai Ramona și clipa contau.

– Ce s-a întîmplat? Întrebă el văzînd că Ramona rămăsese cu privirea pironită pe firmă. Ți-e frică?

– Vedeam noi cine este fricosul, mormăi ea indignată, trăgîndu-și umerii spre spate, coborînd din mașină și țuguindu-și buzele. Împreună intrară în agenția pe a cărei firmă scria *Călătorii cu bărci pneumatice* și repede lămuriră toate condițiile. Rîul Lethe, după cum li se spusese, traversa kilometri de ținuturi sălbatice. Dotați cu veste portocalii de salvare și atașîndu-se unui grup de

adolescenți, ei își ascultară cu atenție ghidul, care le dădu informații asupra manevrelor sigure și asupra traseului. Cu un mic gol în stomac, ei își urmară ghidul a cărui alură inspira încredere. Lângă debarcader, o barcă pneumatică de un galben țipător se legăna liniștită. Cîteva coate înghiontîră cîteva coaste, dar nimeni nu se înghesui să se urce primul.

– Doamnele au prioritate, murmură Damon, cu glas oboorît, făcînd-o pe Ramona să-i arunce o privire tăioasă și să-și arcuiască buzele într-un zîmbet crispat.

– Ce politicoș ești, zise ea, mîeros și urcă în barcă. Mișcarea legănată și faptul că de galoanele de apă nu te despărțea decît un singur strat de cauciuc flexibil, o neliniști pe Ramona la început dar n-o împiedică să-și ocupe locul așa cum fusese instruită. Damon, evident, se urcă ultimul clătîindu-se, iar Ramona îi scoase limba. Nu este prima dată cînd faci asta, zise ea bănuitoare, simțînd aura încrezătoare care plutea în jurul lui. Poate lungile lui picioare bronzate i-o dădeau, sau poate părul negru și ochii întunecați, optimiști. Indiferent ce anume era, el avea alura tacită și puternică a conducătorului haitei de lupi, iar ghidul nu ezită să-l pună în spate, postul cu cea mai mare răspundere pentru un amator.

– Nu este corect! Mă aflu pentru prima dată în așa ceva, zise el, dar își ocupă locul cu o oarecare siguranță. Ghidul, ocupat cu funiile, își luă vîsla și se uită nerăbdător la grup. În grabă toată lumea își apucă vîslele și plecară.

Călătoria fu o experiență de neuitat. În cea mai mare parte, drumul fu liniștit, pînă și cei mai gălăgioși tineri amuțind cînd ghidul începu să le arate plantele specifice, păsările, ba chiar și cîteva mamifere acvatice

rareori văzute și de localnici. Cîteva vârtejuri le ridicară adrenalina, dar Ramona, amatoare de senzații tari, nu-și dădu seama că obrajii i se îmbujorau și că ochii îi căpătau scilpiri electrice ori de cîte ori rîdea. Damon petrecu mai mult timp uitîndu-se la ea decît la încîntătoarea natură din jur.

Alexandria navigă fără probleme. Pe covertă, Greg asculta prognoza meteo de la Havana. Se așteptau vînturi puternice, cu furtuni de gradul opt pe scara Beaufort. Pe Greg nu-l surprindea faptul, citise deja semnele în norii de pe cer.

– Spune-i mecanicului că în seara aceasta este posibil ca stabilizatorul să intre în pîine, îi spuse Greg ofițerului de serviciu la cart, care încuviință din cap și ridică aparatul de radioemisie.

Nimeni nu-și făcea griji. *Alexandria* fusese proiectată să înfrunte cele mai vitrege condiții de vreme, inclusiv furtuni de gradul doisprezece sau uragane. Briza puternică începuse să gonească deja de pe punte tot mai mulți pasageri.

Greg își aruncă din nou privirea pe rada. Două cargoboturi în raza portului, un petrolier la tribord. Nimic cu care extrem de competentul lui echipaj să nu se poată descurca.

– Eric, o să lipsesc vreo jumătate de oră. Dacă este nevoie de mine mă găsești la spital.

După cum era de așteptat, John supraveghea surorile care administrau dramamine pasagerilor cu rău de mare.

– Domnule căpitan, sper, că nu sînteți și dumneavoastră încordat, zise el mai mult ca să-i liniștească pe pasagerii care se uitară curioși la fel.

Greg zîmbi dezinvolt.

– Un bătrîn lup de mare ca mine? Trebuie să văd acele acte, John.

John înțelese imediat.

– Da. Sînt la mine în cabinet. Soră? zise el arătînd spre o femeie foarte plăcută, a cărei manieră asiguroasă liniștea pînă și cele mai acute manifestări. În intimitatea cabinetului doctorului, Greg intră direct în subiect.

– L-ai sunat?

John scutură din cap.

– Am așteptat o oră potrivită. Acum ar trebui să fie la serviciu. Aseară am făcut rost de numărul lui de telefon de la bursa jamaicană. Greg înclină din cap și se așeză răsucindu-și nervos chipiul în mînă, în timp ce doctorul forma numărul.

– Da? răspunse Gordon scurt și tăios. Cu toate acestea, John percepu oboseala lui.

– Gordon? John Gardner la telefon.

Aflat în spitalul *Headington*, Gordon se încordă.

– John? Cu ce-ți pot fi de folos?

– Verity a leșinat ieri. Mă întrebam dacă îmi poți spune de ce?

O clipă Gordon rămase mut, după care rosti:

– Dar... nu se poate. Ultima dată cînd o văzuse nu-i pomenise despre nici o senzație de leșin și devreme ce încetase să mai ia medicamentul nu exista nici un motiv pentru astfel de manifestări.

– Și totuși a leșinat, zise John apăsător. Mai mult, am găsit... niște chestii interesante în niște pliculețe de hîrtie. Știi ceva despre ele?

De astă dată tăcerea fu mai lungă, iar la kilometri depărtare, John auzi un oftat adînc.

– Încă îl mai ia, zise Gordon într-un final, cu glas sec. Oh, fir-ar să fie! Exact când eram pe punctul... Brusc el se opri, dîndu-și seama că vorbea la telefon. Uite ce este, John, am nevoie de puțin timp. Cred că am descoperit motivul pentru puseurile de căldură și leșinuri. Cred că am indentificat cu precizie efectele secundare. Este atît de simplu că mi-au tot scăpat. Abia...

– Gordon, zise John amenințător, ridicîndu-și privirea și observînd că ochii lui Greg Harding îl sfredeleau.

– John, te rog, mai am nevoie de puțin timp, imploră Gordon. Doar douăzeci și patru de ore și voi avea un răspuns. Cred că este bine să nu-i spunem nimic lui Verity pînă nu voi fi sigur.

John oftă. Așadar Dryer scosese fraudulos medicamentul din țară. Verity îl lua. Practic, amîndoi comiseră un delict.

– La naiba, omule, nu-ți dai seama cît de gravă este situația? se răsti el.

Pentru prima dată, după săptămîni la rînd, Gordon zîmbi.

– Oh, îmi dau seama foarte bine, zise el. Dar tu ai juca corect? Mai ales dacă pacientul ar fi cel mai bun prieten din lume și pe deasupra un excelent chirurg?

John se prăbuși în spătarul scaunului, oftînd înfrînt.

– Ai dreptate, iartă-mă. El îl văzu pe Greg ridicînd o sprînceană și scutură din cap. Ce trebuie făcut acum?

Gordon oftă.

– Cred că ea încă se folosește de... chestia aceea. Ia-o din camera ei și încui-o într-un loc sigur. Efectele secundare sînt, evident, mult prea periculoase.

– Dar globulele ei albe au scăzut cu încă patru procente. I-am luat ieri sînge și i-am făcut analiza.

– Este groazv! se bucură Gordon, după care gemu.

Ar fi fost grozav dacă ar fi șters efectele secundare. Acum credea că le eliminase, dar nu era sigur. Se putea înșela. Era atât de simplu încît nu-i venea să creadă.

– Deci, nu consideri c-a făcut bine continuînd tratamentul? În cazul ei, numărul globulelor albe este cel mai important lucru. Povestește-mi mai multe despre pușeurile de căldură pe care le-a avut.

Greg se ridică în picioare și păli. Ea se simțise rău în tot acest răstimp și-i ascunsese acest lucru? Deodată el își aminti toate retragerile ei șovăielnice, comportamentul ciudat, bruștele ei schimbări de atitudine. Crezuse pe-atunci că era plictisită de el și că nu căuta decît o scuză ca să pună capăt aventurii lor. Greg scutură din cap disperat. Cît de mult se putea înșela cineva?

John ascultă atent ce îi relată Gordon despre Hercules și oftă cînd acesta termină.

– Nu-mi place treaba asta. Ce facem? Continuăm sau întrerupem și ne uităm cum globulele ei albe o iau razna?

Gordon oftă. Ce putea să spună?

– Ea trebuie să decidă.

– Ea deja a ales, nu? sublinie John.

Aflat la kilometri distanță, Gordon încuviință abătut.

– Ai dreptate. În definitiv, este viața ei. Lasă chestia ala acolo unde este. Nu cred că avem dreptul să ne mai amestecăm din acest moment. John consimți. Se uită spre Greg și știind că trebuia să-i explice totul se întrebă dacă el avea să privească la fel situația.

Ceva îi făcea să creadă că nu.

După minunata călătorie cu barca pneumatică, Ramona și Damon erau dornici să păstreze tema apei curgătoare. O seară pe magnificul rîu, după cum asi-

gura pliantul turistic, includea o călătorie pe cursul luminat de felinare, o cină jamaicană, un spectacol de dansuri populare și o chermезă cu o formație reggae. Plimbarea nu-i dezamăgi deloc. Vaporul construit din lemn, avea o punte lată, era lent, liniștit și elegant. Ramona se îmbrăcase într-o rochie simplă, dar cochetă, din mătase albă, croită după moda grecească, care îi lăsa un umăr gol și cădea într-un fald pînă la glezne. Păstrînd stilul antic, ea își ridicase părul într-un coc înalt și elegant, la urechi își pusese cei mai simpli cercei din argint cu diamante, iar la gît un simplu lănțisor plat din argint. Damon, îmbrăcat cu un costum negru de seară, arăta ca prototipul frumuseții, forței și eleganței masculine, iar apariția lor pe vapor întorsese multe capete. Acum, în timp ce ședeau la o masă de pe punte și priveau la felinarele pe lîngă care treceau, un chelner le oferì meniul și se retrase repede, simțindu-se ca un intrus în lumea lor de îndrăgostiți. Ea alegea pentru început tradiționala mîncare jamaicană *Coat of Arms*, altfel cunoscută ca mazăre și orez, care era pregătită din boabe roșii de fasole, lapte de cocos, praz și condimente. Damon optă pentru *Pepper-pot*, faimoasa supă insulară, o combinație picantă de carne sărată de porc, carne sărată de vacă, okra și leguma autohtonă, cunoscută sub numele de calloloo, pe care de cum o gustă simți că-i luă gura foc.

Ramona rîse și-i umplu repede un pahar cu apă, amuzîndu-se și mai mult cînd văzu ochii lui deosebit de strălucitori.

– Asta să-ți fie învățătură de minte ca să mai faci pe grozavul, glumi ea.

Seara se scurse ca un vis. Rezemați de balustradă, ei priveau vegetația pe lîngă care treceau, felinarele

reflectate în apă. Era o noapte magică. O noapte, se gândi ea, anume pentru ei. O noapte de îndrăgostiți. O noapte ce nimic n-ar fi putut s-o strice...

Joe King urmărise plecarea navei, cuprins atît de sentimentul furiei cît și de cel al neputinței. Ce anume punea Ramona la cale? De ce nu încercase să se furișeze de lîngă Alexander ca să-i dea acțiunile Markham? În timp ce privea cum vaporul dispărea în lumina feli-narelor, el se simți străbătut de o senzația de neliniște, de parcă totul îi scăpa printre degete. Oftă și-și instrui voferul să se întoarcă la hotel. Acum, totul depindea de Cuba. În timp ce mașina lui se depărta, Joe s-ar fi simțit și mai îngrijorat dacă și-ar fi dat seama cine îl urmărea pe el din obscura cafenea de lîngă debarcader.

– Uite-l că pleacă, zise Frank, sorbind din sticla de bere jamaicană. Les înclină aprobator din cap.

– Ai traseul? Frank îl avea. Vaporul de agrement acostă la un mic club cîțiva kilometri în susul râului, unde așteptau grupul folcloric și cel instrumental. Halde! Les se ridică în picioare aruncînd cîțiva dolari jamaicani pe masă. Este timpul să ne lămurim cu domnișoara King.

– Dar cum rămîne cu Alexander? întrebă Frank în timp ce se urcară în mașină și deschiseră geamurile. Les nu răspunse. Nu știa sigur încă unde și cum putea fi strecurat Damon Alexander.

Verity își luă costumul de baie și se schimbă rapid. Punctile păreau pustii, rafalele puternice de vînt trimițîndu-i pe căutătorii de plăceri în cabine. Își pusese deasupra halatul ei de plajă cel mai gros și ieși afară să înfrunte vremea urîtă. În clipa în care deschise ușa ce

dădea pe puntea Sérenadei, fu izbită de forța rafalelor de vînt, care purtau cu ele frînturi de melodii.

Avînd proaspăt în minte leșinul din ziua precedentă, ea nu se apropie de balustradă, ci se îndreptă spre partea cea mai ferită a punții unde se aflau fixate șez-longurile. Se întinse pe unul din acestea și închise ochii oftînd fericită. Era bine cînd nu te aflai în spital. Brusc, cînd asupra ei se coborî o umbră, ea tresări și ridicîndu-și privirea simți cum inima i se zdrobi la vederea lui.

– N-ar trebui să stai aici, zise Greg cu blîndețe. Este mult prea frig și bate prea tare vîntul.

Verity își impuse să arate fericită și ridică din umeri.

– Îmi place cînd natura este puțin agitată. Mă face să mă simt mai plină de viață.

Greg tresări, dar deoarece el stătea cu spatele la soare, ea nu observă.

– Verity...

Ea își ridică privirea și încruntîndu-se spre razele de soare care îi intrau în ochi, își duse mîna streășină la frunte. Chipul lui aflat în umbră părea întunecat și abătut.

– Ce este, Greg? zise ea încet. Simțind că era îndurerat și știind că ea îi provocase suferința, Verity voia să-l atingă și să-l aline. Oh, Greg, murmură ea. N-am vrut să te rănesc. Poți să mă uiți pur și simplu? Ea îl văzu tresărind, gestul trădîndu-i parcă durerea fizică. Ochii ei se măriră uluiți. Greg?

Greg scutură din cap. Nu putea s-o facă, cel puțin, nu atîta vreme cît ea îl privea cu acei ochi mari, vulnerabili. Acum că avusese timp să cumpănească, își dăduse seama că prin tot ce făcuse, ea nu încercase decît să-l protejeze. Cum ar fi putut să răbufnească, să-i spună că știa totul și s-o urmărească depărtîndu-se de

ei, ca un animal ce se retrăgea în carapacea lui protecloare? Ce drept avea el să-i distrugă această croazieră cînd era posibil să fie...

– Nimic, zise el, mai încordat decît intenționase. Volam să te previn că vînturile se vor înteți. Cred că ar trebui să mergi înăuntru.

Verity își coborî ușor mîna și se ridică.

– În regulă, domnule căpitan.

Greg nu spuse nimic și rămînînd neclintit se uită cum ea se îndepărtă.

Ramona îl urmărea cu privirea pe Damon care își orola drum spre bar. Coborîseră de pe vapor și asis-taseră la spectacolul ce fusese într-adevăr reușit. Acum, înainte de-a merge la chermază, hotărîseră să-și îm-prospăteze forțele. Clubul era aglomerat, plin de fum și antren. Damon se pierdu în mulțimea din jurul tejghelei, iar Ramona zîmbi imaginîndu-și-l înaintînd încruntat și înjurînd în timp ce vărsa romul pe care îl aleseseră amîndoi.

– Domnișoară King? strigă un glas, care păru însă otlns din cauza teribilului zgomot. Ramona se întoarse și se pomeni uitîndu-se în calmii ochi verzi ai polițistului. Instantaneu noaptea își pierdu vraja. Inspectorul Les Fortnum arătă spre ușă. Ea oftă, dar se ridică și-l urmă. Încet, într-un tacit acord, ei ieșiră în grădina clubului și se îndreptară spre o bancă din colțul îndepărtat, aflată sub un arbore mare înflorit, a cărui mireasmă amintea de aroma de ghimbir. Les intră direct în subiect.

– Am venit să vă cer să-mi faceți un serviciu, domnișoară King.

– Cum ar fi? întrebă ea, știind deja despre ce era vorba.

– În coșul dumneavoastră de plajă, pe care l-ați avut în Puerto Rico, se află un dispozitiv de ascultare. Vreau să-l luați în Cuba cu dumneavoastră și să vă întâlniți tatăl, zise Les hotărît, privind drept în față. El își ținu respirația așteptînd să simtă mînia care însă nu-l cuprinsese. Într-un final, se uită la Ramona, crezînd că avea să se trezească pămuit. Ea însă îl privea cu toată răceala de gheață a ochilor ei albaștri.

– Înțeleg, zise ea, pe un ton indiferent. Un lucru foarte inteligent din partea dumneavoastră, domnule inspector Fortnum, dar bănuiesc că deosebit de ilegal. Sper că tot ce a spus doamna Alexander este total inadmisibil ca probă?

Les zîmbi crispat.

– Este. Nu vom urmări... neregularități privitoare la moartea lui Michael Alexander. Avocații acuzării lăsa-seră foarte clar de înțeles că nu aveau nici un caz.

Ramona răsufală ușurată.

– Și ce anume vreți să fac eu? întrebă ea, deși din nou știa.

Les se foi neliniștit pe locul lui.

– Domnișoară King, vreau să vă întâlniți tatăl într-un loc public. Eu și Frank Gless vom fi la numai cîțiva metri distanță. Nu am dovezi, dar instinctul îmi spune că tatăl dumneavoastră pune pe legătura de sînge cu dumneavoastră mai mult preț decît își dă seama. Pe scurt, cred că este vulnerabil în preajma dumneavoastră, domnișoară King.

– Și? întrebă Ramona cu blîndețe. Les oftă. Ea nu-i ușura deloc situația, dar nu putea s-o învinuiască pentru acest lucru. Îi cerea să-i întindă tatălui ei o cursă. Credem că este pe cale de a-l șantaja pe Gareth Desmond ca să-și vîndă acțiunile.

– Cum? întrebă ea curioasă.
 – Fiica dînsului, Felicity, este la colegiu în Oxford, zise Les simplu. Ramona încuviință din cap.

– Oxfordul se confruntă cu grava problemă a drogurilor, zise ea indiferentă, brusc hotărîndu-se. În regulă. Vreți ca eu să-l prind pe tata în cursă și dumneavoastră să-l înregistrați, corect?

– Exact. Dar nu va fi ușor, o avertiză el.

Ea rămase tăcută pentru o clipă.

Les, simțindu-se obligat să fie sincer, zise încet:

– Veți fi citată ca martoră în procesul de crimă. Și vom avea nevoie să ne confirmați cele înregistrate pe bandă.

Ramona păli.

– Înțeleg.

– Sper, domnișoară King. Am o groază de probe neesențiale împotriva tatălui dumneavoastră, dar credem că Doyle va face mărturisiri cînd îl vom aresta, la sfîrșitul voiajului.

În acel moment, prin ușa deschisă se auzi ritmul unei melodi, iar Ramona îl recunoscu instantaneu pe bărbatul din prag, înainte chiar ca acesta s-o strige.

– Ramona!

Les își răsuci brusc capul și sări în picioare.

– De dumneavoastră depinde, domnișoară King, zise el repede. Vrem să vă acuzăm tatăl de uciderea logodnicului dumneavoastră. Dumneavoastră nu vreți? Cu această nedreaptă lovitură verbală, el se întoarse și plecă în pripă.

Din prag, Damon zări silueta care se depărta. Ramona, în rochia ei albă și cu părul argintiu, arăta, în clarul de lună, ca un far luminos. Încet și încruntîndu-se, el se apropie de ea și puse cele două pahare pe mă-

suța rustică din apropiere.

– Cine era? întrebă el, pe un ton ușor poruncitor.

Ramona își ridică privirea și zîmbi.

– Nimeni. Cineva care a încercat să mă agațe. Ești gelos?

Damon zîmbi.

– Absolut deloc.

– Mincinosule, zise ea rîzînd.

El îi întinse băutura și luînd o înghițitură o privi peste marginea paharului, cu ochi întunecați. Percepu neli-niștea ei și se întrebă cine ar fi putut să fie bărbatul. Alt acționar pe care încerca ea să-l abordeze?

Prostește, el își îngăduise să uite adevăratele ei scopuri. Poate că era timpul să și le amintească.

Capitolul 26

Cuba

Damon și Ramona se aflau în avion spre Cuba. Indicatorul care anunța fumatul interzis clipea, ironic, în timp ce plantațiile de tutun cubaneze, întinse pe o fișie de o sută patruzeci și cinci de kilometri, cunoscută sub numele de ținutul *vuelto abajo*, alergau parcă dedesubtul lor. În lanțul muntos Sierra Maestra, Pico Turquino, cel mai înalt vîrf, se vedea clar în lumina tropicelor.

– Sîntem la zece minute de Havana, murmură Damon, făcînd-o pe Ramona să se cutremure teatral.

– Nu ți-a fost teamă să acostezi *Alexandria* în Cuba?

– M-am gîndit să le dau palpității pasagerilor americani.

– Mărinimos mai ești, zise ea zîbind. Ce anume știi tu despre acest loc? Îl provocă Ramona, dorindu-și să n-o fi făcut atunci cînd el începuse să-i țină o lecție amănunțită.

– Dacă vrei să discutăm despre cultură... propuse el. Sau despre carnavalurile care se țin în iulie la Havana și Santiago...

– Nu mă interesează carnavalurile.

– Filistino! Atunci poate vrei să discutăm despre

rezervații? Cuba are șase parcuri naționale...

– Damon?

– Poftim?

– Vrei să-ți iei adio de la viață?

– Păi, n-aș prea vrea.

Ea se aplecă și-i sărută brațul prin mîneca albă a cămășii.

– Atunci închide gura.

– Doctor King! Ce ieșire! Și eu care credeam că vei fi fascinată la gîndul grădinii botanice Soledad și al fluturilor de tot felul! Cuba este plină de așa ceva. Sau probabil că eventual crocodilii sînt punctul tău forte, adăugă el, amuzamentul pîrînd să-l părăsească. Fără să fie văzută, ea se întoarce, căscă gura și se înfipse în joacă în brațul lui. Ochii lui se întunecară, dar ea, cu licăr în privire, strînse ușor din dinți. Damon gemu și se aplecă la urechea ei.

– Cred că în Cuba este ilegal să faci dragoste în locurile publice, zise el. Așa că ar fi bine să încetezi ca să nu ne trezim la zdup.

Dedesubtul lor, munții Sierra de los Organos rămîneau în urmă, în timp ce pilotul viră spre Havana. Pierdură ceva timp pînă trecură de vamă, dar odată ieșiți din aeroport, Damon opri un taxi destul de vechi și de hîrbuit care îi purtă prin tot orașul. Multe clădiri, după cum observă Ramona, erau proptite în bulumaci, dar partea veche care data din 1515 era la fel de frumoasă ca toate locurile istorice pe care le văzuse în acea croazieră.

– Vrei să vizităm orașul? o întrebă Damon ispititor.

– Aș vrea mai întîi să merg pe navă, recunosc eu ea. Ca să mă spăl puțin și să mă schimb.

În port, familiara și strălucitoarea suprastructură albă

a navei domina peisajul. În clipa în care o văzu, Damon se simți mai bine. Pe puntea Colibri ea îl sărută tandru și languros.

– Ne vedem peste o oră?

– O oră? De ce atât de mult?

Ramona zîmbi.

– Trebuie să mă fac frumoasă.

– N-ai nevoie de o oră pentru asta. Nu-ți trebuie decât zece secunde ca să te dezbraci, adăugă el, glasul lui coborîndu-se cîteva octave. Ramona se îmbujoră străbătută de un fulger de dorință și apoi scutură din cap.

– Voi bărbații, zise ea. Nu vă gîndiți decât la un singur lucru... Ea zîmbi și plecă, sperînd că totul părase natural. Dacă Damon afla ce era ea pe cale să facă, cu siguranță c-ar fi încercat să o oprească. Ajunsă în cabină, ea închise ușa în urma ei și se duse direct la măsuța pentru cafea de unde își luă coșul de plajă. Dispozitivul de ascultat era atât de inteligent ascuns că-i trebui ceva timp pînă îl găsi. Stătu apoi cîteva secunde cu privirea pironită la micuțul obiect și zîmbi.

– Domnule inspector Fortnum, sînteți un adevărat copoi, murmură ea și-și privi ceasul. Își dorea să fi avut un număr de telefon al polițiștilor, dar era sigură..., ei bine, destul de sigură, că ei fuseseră la aeroport și că o urmăriseră pînă la navă. Cel puțin așa spera, căci ea nu avea de gînd să mai amîne lucrurile. Trebuia să le pună capăt odată. Făcu un duș și se schimbă în timp record într-o rochie simplă pe nuanțe de verde și crem. După ce-și trecu în grabă peria prin păr, își luă coșul de plajă și se îndreptă spre ușă.

leși din cabină și străbătu cu pași iuți culoarul, urmată la mică distanță de Jeff Doyle. Ramona, prea

preocupată de gânduri, nu-l observă și se îndreaptă spre cea mai apropiată cabină telefonică din holul înșorit. Când ridică receptorul, o rază de soare captată de lăntișorul ei de argint se reflectă orbitor în ochii lui Jeff Doyle. Argint! Gîndul îl pătrunse ca un glonț, cu toate că el ridică mîna ca să-și ferească ochii. Se cutremură, orbit de lumină. De ce nu purta ea aur, fir-ar să fie? Toate femeile de pe palatul acesta plutitor purtau aur. De ce dintre toate femeile, ea trebuia să poarte argint? Și de ce strălucise astfel în ochii lui... Jeff își continuă drumul prin hol, aproape fugind. Abia cînd dădu colțul se opri gîfîind și tremurînd și se rezemă de cloasonul rece. Argint. El ura argintul. O ghicitoare îi spusese odată că argintul, care avea o istorie bogată și însîngerată, ce o depășea cu mult pe cea a aurului, era singurul metal pe care el nu trebuia să-l atingă niciodată. Ea îi spusese, că acesta simboliza propria lui piele. El își trecu o mîna tremurîndă pe deasupra gurii și reuși să rîdă. Era o tîmpenie, iar el se prostise de-a binelea. Cînd se întoarse însă și se depărtă, părul de pe ceafă îi era încă zburlit.

Ramona, total absentă la starea lui Jeff Doyle, sună la cel mai luxos hotel de pe insulă, unde altundeva s-ar fi putut afla tatăl ei?, și inspiră adînc. Nu observă că ușile liftului din capătul culpoarului se deschiseră și nici că Damon își făcu apariția.

El o zări și luminîndu-se instantaneu la față, își coborî, ca de obicei, privirea la draperia argintie a părului ei. Îi plăcea să-l simtă pe încheieturile mîinilor atunci cînd făcea dragoste cu ea. Îi plăcea mireasma lui, îi plăcea să-l vadă răsfirat pe umerii lui, atunci cînd ea se ghemuia cu capul pe pieptul lui. Îi plăcea...

Receptorul de la capătul celălalt al firului fu ridicat și

I se făcu legătura cu camera tatălui ei.

– Alo, tată? rosti ea cuvîntul cu mare efort, fără să observe că Damon încremenise locului.

– Nu erai pe navă cînd a acostat, zise Joe King acuzator. Așadar o așteptase. Foarte bine.

– Nu. Am venit cu Damon cu avionul. Ascultă, tată, trebuie să ne întîlnim.

Damon, se îndreptă spre perete, ascunzîndu-se în spatele unei ferigi imense. Chipul îi era încordat.

– Da, trebuie, consimți Joe. Ia un taxi pînă la Bodeguita del Medio, lîngă catedrală. Și adu și acțiunile cu tine.

Ramona zîmbi tristă.

– Desigur. Puse receptorul în furcă și privi la coșul de plajă. Acțiunile Markham nu fuseseră singurele lucruri pe care le luase cu ea. Din ascunzătoarea lui, Damon o văzu zîmbind și simți cum ceva înăuntrul lui se zdrobi. Ea se depărtă apoi, iar el o urmă instinctiv, atent să păstreze distanța. O urmări cu un alt taxi, blestemînd micul *Volkswagen* hîrbuit care se intercalase între ei. Damon observă cum taxiul Ramonei și, mai apoi, *Volkswagen*-ul opriră în fața unei clădiri și plătindu-și șoferul se trase la umbra unei bolți. O zări pe ea coborînd din mașină și privind în jur.

Ramona îi observă imediat pe Les și pe Frank care se dădeau jos dintr-un mic *Volkswagen* ce arăta de parcă ar fi fost gata să se dezmebreze în orice clipă. Grijulie, ea nu zăbovi cu privirea asupra lor și se îndreptă spre restaurant. Abătută, avu senzația pentru o secundă că văzu figura lui Keith reflectată în geamul mat. „Asta este pentru tine, Keith“, se gîndi ea și intră. O urma ră Les și Frank și apoi Damon.

Joe King se afla deja înăuntru și se ridică în picioare

cînd ea intră. Văzu zîmbetul calm de pe fața ei, strălucirea acaparatoare din ochii ei și-și simți pieptul umflîndu-se de mîndrie. Ea era lacomă de bani și putere și avea să fie plăcerea lui să i le ofere. Nu pe toate deodată, desigur. Trebuia să învețe meseria și să i se supună, dar după aceea...

– Bună, tată.

Joe aproape că radie de fericire la auzul cuvîntului „tată”.

– Ramona. la loc. Am comandat pentru amîndoi mojitos, spre că nu te superi?

– Deloc, zise ea cu răceală și se așează. Trei mese mai încolo, Les și Frank ridicaseră un meniu și ascuseră în el un sensibil casetofon pe care Frank îl urmărea cu nerăbdare, cum înregistra totul, de la foșnetul rochiei Ramonei la ticăitul discret al luxosului ceas de la mîna lui Joe King. Damon se îndreptă spre un colț, foarte aproape de ei, mascat de un foarte mare trunchi de copac uscat, împodobit cu orhidee. De acolo vocile lor se auzeau foarte clar, deoarece era destul de devreme și, ca atare, restaurantul era destul de pustiu.

– Ai acțiunile? întrebă Joe. Ramona i le dădu. Mîna lui Damon se încleștă puternic pe paharul cu bere pe care îl comandase și începu să-i tremure.

Joe King se uită peste ele.

– Excelent...

– În curînd vom avea și acțiunile Desmond? insinuă ea cu răceală, dîndu-și părul spre spate cînd tatăl ei încuviință din cap. Îndrăznesc să spun atunci că domnul Doyle ăsta al tău va intra curînd în acțiune.

Frank se uită speriat spre Les. Acesta clipi nervos. Era o deschidere directă. Prea directă? Ea putea da totul peste cap.

Les își simți nervii încordându-se. Aceasta era singura lor șansă. El își aruncă privirea spre masa lor și-l văzu pe Joe lăsînd ușor acțiunile Markham din mînă și fixîndu-și privirea pe fiica lui. Ramona, care își pregătise strategia în taxi, știa că acum era implicată. Dacă citise greșit caracterul tatălui ei...

– Doyle? repetă Joe, cu un ton indiferent.

Ramona afișă un zîmbet discret.

– Oh, haide tată. Mi-am dat seama că trebuie să ai un om la bord. Chiar ai crezut că n-o să-ți depistez cîrțița?

În colțul lui, Damon se încruntă. Ce naiba se petrecea?

Joe zîmbi ușor.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise el cu blîndețe. Fiica asta a lui era într-adevăr grozavă. El are misiunea lui precisă, consimți el, lărgindu-și zîmbetul. Am un alt om care se ocupă de Desmond. Un al doilea om. Pe acesta nu cred că l-ai depistat?

Ramona, sperînd din tot sufletul ca figura să nu-i trădeze șocul, zîmbi.

– Poate. Poate nu. Dar indiferent cine este, îmi închipui că se folosește de fiica lui Desmond pentru a-și atinge scopul. Nu? rosti ea mîeros.

Joe, dîndu-și seama că sîngele îi năvălise în obraji, puse mîna pe pahar.

– Poftim?

Ramona se lăsa în spătarul scaunului, afișînd un zîmbet crispat.

– Haide, tati. Și eu mi-am făcut tema. Glasul ei deveni mai încordat, căpătînd o tonalitate mai dură. Ramonei i se făcea silă cînd vedea că tatăl ei aproba presupusa ei cruzime.

În colțul lui, Damon inspiră adânc și aspru. Mînia îi cuprinsese întregul trup, și deși fierbea era disperat, căci furia lui era născută din durere. Oh, Ramona! Ramona!

– Afacerile lui Gareth Desmond sînt extrem de cuate, continuă Ramona, dar fiica lui este studentă la *Oxford* și cam dă de furcă. Destul de convenabilă situația, nu?

Damon ar fi vrut să se ducă la masa ei, s-o facă să tacă, să pună capăt sarcasmului ei, cumplitei lăcomii, pizmei debordante. Aceasta nu era femeia pe care el o iubea. Acesta era o scorpie diabolică, pe care nu o recunoștea.

Joe King sorbi prelung din băutura lui.

– Și ce vrei să spui?

Mîna lui Les Fortnum se încleștă în pumn. Nu, Ramona, nu! El trebuia să spună. Dacă ar fi putut să pună mîna pe acest al doilea om al lui King, probabil unul din stewarzii de pe navă, și l-ar fi făcut să vorbească, atunci l-ar fi putut acuza pe Joe King și de șantaj. El aruncă o privire chinută prin sala restaurantului, dar, desigur, nu putea să facă nimic altceva decît să stea și să spere.

Ramona zîmbi.

– Nu vreau să spun nimic, tati.

Joe King rîse.

– Ai dreptate, desigur, scumpa mea. O să ne folosim de fată, care este o drogată. Desmond o să-și vîndă acțiunile dacă vrea să evite scandalul și ca păpușica să nu ajungă în pușcărie.

Ramona răsuci absentă paharul în mînă, în timp ce în colțul sălii Damon păli. Șantaj. Ei puneau la cale să-i șantajeze vechiul prieten. Cu cel mai mare calm posibil. Ochii lui se îndreptară fascinați spre degetele ei lungi și

subțiri care răsuceau cu dezinvoltură paharul. Își aminti acele degete dezmierdându-l... iubindu-l...

– Mai ales, continuă Joe amuzat, când Desmond va vedea fotografiile.

O fracțiune de secundă Ramona încetă să-și mai rotească paharul.

– Ai fotografii? Întrebă ea calmă. Sînt impresionată. Cunosc acele petreceri de la *Oxford*. Numai studenților le este permis accesul. Și chiar și așa, ei trebuie confirmați.

Joe King zîmbi, bucuros că avea ocazia să se laude.

– Eu am oameni peste tot. Fotograful era și furnizorul. De cocaină, cred.

Frank Gless inspiră aspru. Aceste lucruri erau adevărate bombe. Îl puteau acuza de șantaj, procurare de droguri și extorcare. Bine ar fi fost dacă ea acum ar fi putut să aducă vorba de moartea lui Keith Treadstone. În colțul lui, Damon închise ochii îndurerat. Cît de rău putea să mai fie?

Ramona își dădu capul pe spate, sigură că ar fi putut să urle în orice clipă. Niciodată în viața ei nu simțise atîta dezgust față de o altă ființă umană. Își impuse însă să meargă mai departe.

– Așadar, de îndată ce vom avea acțiunile Markham, ale tale și ale lui Keith ne lansăm în procedura de preluare?

Damon își lăsă capul în piept, durerea aproape schilodindu-l. Nu mai avea de ales. Se vedea obligat să sacrifice dragostea lor, fericirea de care cu ușurință s-ar fi putut bucura. Timp de o clipă, el o urî atît de mult pe Ramona că ar fi fost în stare să o ucidă.

Inimă Ramonei începu să bată puternic. Acum inter venea partea cea mai grea.

– Bietul Keith, cumpăni ea cu glas tare, rîzînd apoi delicat. Chiar n-a știut în ce se bagă, nu-i așa?

Joe King rîse.

– Nu. Trebuie să spun că am fost cam surprins că aleseseși o asemenea nonvaloare. Ai fi putut să ai pe oricine altcineva, Ramona.

Damon își înălță capul.

Ramona ridică din umeri.

– Era slab, ceea ce însemna că era maleabil. De asemenea, din punctul tău de vedere, era ideal. Un agent de bursă poate cumpăra și vinde acțiuni fără să trezească nici cele mai mici bănuieli. De-asta l-ai ales tu, nu?

Joe King fu cît pe ce să o aplaude. Avea senzația că-și privea calul favorit cîștigînd la curse.

– Bravol

Ramona zîmbi crispat.

– Dar ți-ai asumat ceva riscuri, tati. Keith ar fi putut să te scoată din afacere în orice moment. De fapt, chiar a cumpărat destul de multe acțiuni pe numele lui.

Joe King pufni într-un zgomotos hohot de rîs.

– Nici vorbă, fetițo. L-am pus să semneze atîtea garanții și contracte că făcuse scurtă la mînă. Ba chiar, l-am pus să facă un testament în favoarea mea, pentru orice eventualitate. M-am gîndit la tot. Acele acțiuni întotdeauna aveau să ajungă la mine. Și a ținut.

– Ei, aproape, rosti ea încet, inima bătîndu-i puternic în piept în timp ce-și juca atutul. Nu te-ai gîndit la loialitatea lui Keith față de mine, nu-i așa? Chiar crezi c-a fost întîmplător faptul că el și-a schimbat testamentul în favoarea mea? Îl provocă ea și rîse delicat. Privind peste buza paharului, ea încercă să-i măsoare reacția la tachinarea ei și simțînd nevoia de alcool, sorbi prelung

din băutură.

Les riscă și aruncă o privire în direcția lor. King se încordase ca o vergea.

– Ce... vrei să spui? Întrebă el, ochii lui mici strângându-se și căpătînd o formă ce-i amintea Ramonei de cei ai unui șobolan.

Ea se cutremură. Era bucuroasă că Les și Frank erau pe-aproape. În trecut se întrebă dacă aceia erau ochii pe care Keith îi văzuse înainte... Nu. Nu trebuia să se gîndească acum la acel lucru. Reuși să afișeze un zîmbet, dar simțea cum acesta i se crispa.

– Haide, tată, gîndește-te, îl sfătui ea. Ce era a lui Keith era și al meu. Chiar crezi că el a ținut secret de mine faptul că achiziționa pe ascuns acțiuni pentru tine? Chiar crezi că n-am știut despre tine de la începutul începutului?

Joe King rămase liniștit și tăcut multă vreme. Dintr-o dată, rasata lui fiică începu să apară tot mai mult ca un superb, dar foarte veninos șarpe. Și totuși, deși, neașteptatele ei dovezi de cruzime îl enervau, în aceeași măsură îl încîntau. Ce echipă aveau să facă! Tată și fiică. De neînfrînt.

În colțul lui, Damon tresări auzind rîsul ei batjocoritor. Făcuse spume la gură ascultînd cum se folosisese de Keith Treadstone. Și, asemeni cum noaptea urma zilei, prin minte începură să i se perinde tot felul de gînduri, pînă ce el, Damon Alexander, se văzu folosit de ea. Nu era decît un alt prost bun de stors. Se cutremură, amintindu-și sălbaticul lor amor. Rîsetele. Dragostea, care părase atît de sinceră. Oh, Doamne...

– Ce nu trebuie să uiți, tăticuțule, este că el îmi spunea mereu totul, minți ea. Chiar credeai că-l ai la mîină?

Joe King zîmbi apreciativ.

– Adevărul este că am crezut, recunosc eu el. Dar tot timpul, de fapt, tu ne-ai controlat pe amîndoi, adăugă el admirativ și-și ridică paharul. Trebuie să mă plec în fața ta, zise el cu un glas în care mînia și invidia se împleteau cu admirația. Noroc.

– Noroc, zise ea.

Damon Alexander se ridică brusc în picioare. Auzise destul și suportase suficient. Urma să se ducă la Gareth, și să-l convingă să depună mărturie la acuzația de șantaj. Avea să-l ruineze pe Joe King. Avea să-l facă să înfunde pușcăria. Gîndul îl obseda, agățîndu-i-se de picioare și îngreunîndu-i-le atît de tare că nu și le mai putea mișca...

– Desigur, cînd l-ai ucis pe Keith, am fost puțin dezorientată, zise Ramona cu dezinvoltură, făcîndu-l pe Damon să se prăbușească în scaun, vlăguit.

Les și Frank erau cu sufletul la gură.

– Poftim? se răsti scurt Joe King, în mintea lui prinzînd viață, alături de instinctul de supraviețuire, o cumplită senzație de furie.

Ramona își forță ochii reci să privească peste masă.

– Oh, haide, tati, Keith nu s-a sinucis. Nu era genul. I-am spus să-și schimbe testamentul în favoarea mea, ca o măsură de precauție. În cazul vreunui accident adevărat. Crima nu mi-a trecut prin minte. Bănuiesc, zise ea cumpănind, că a descoperit ceva ce l-a speriat și a vrut să te confrunte cu adevărul.

Ochii lui Joe se strînseră, din ei nemairămînînd decît două linii. Treadstone, dăduse, de fapt, peste Jeff Doyle și planul de rezervă și nu dorea să aibă de-a face cu o potențială crimă în masă. Prostul! Planul de rezervă nu era decît o ultimă resursă în cazul că lucrurile luau o

Întorsătură cu totul neașteptată. Tot ce ar fi trebuit Treadstone să facă ar fi fost să-și țină gura... Dar nu. El amenințase cu poliția. Joe începu să respire precipitat. Lucrurile îi scăpau din mână. Indiferent că era vorba de fiica lui sau nu, existau anumite chestiuni pe care nu avea de gând să le spună cuiva.

– Haide să revenim la *Alexandria*, nu vrei? Întrebă el pe un ton aspru. De cum va ancora în Florida voi scoate de la dosar planul de preluare.

În acel moment, Ramona, dîndu-și seama că el nu avea să-și recunoască implicarea în uciderea lui Keith, fu cuprinsă de un val de furie. Întîlnind privirea lui Iacomă și vicleană, ea vru să se năpustească peste masă, să-l zvînte în bătaie și să scoată de la el adevărul. Înfruntîndu-și însă pornirea, ea își înghiți furia și-și forță mintea să gîndească din nou. Trebuia să facă acum ceva!

Les își simți umerii îndoindu-se împovărați. Deși avea destule probe ca să-l înfunde pentru mulți ani pe King, nu aveau dovada esențială. Nu aveau crima. Ramona refuză să se recunoască înfrîntă. Mintea ei, pe care toată viața o avusese aliată, îi veni repede în ajutor. În definitiv, existau mai multe căi de a jupui o pisică. Încet ea se lăsă în spătarul scaunului și începu să-și răsucescă paharul.

– Desigur, oricînd poți să-ți prezinți planul, zise ea accentuînd cuvîntul cu un zîmbet rece, dar fără sprijinul acelor adorabile acțiuni pe care Keith mi le-a lăsat mie, n-o să reușești.

Damon se aplecă în fața, proptindu-și coatele pe genunchi și închizînd pleoapele. Avea să se termine vreodată acest coșmar? Era ea atît de Iacomă încît avea să-și înfrunte tatăl care era, evident, un psihopat periculos?

Joe King inspiră șuierînd. Mușchii lui Frank se încordară gata de start. Ea juca foarte dur. Cît curaj avea!

– Și ce vrea să înseme asta? întrebă Joe, glasul pârîndu-i la fel de rece precum cubul de gheață din băutură lui.

Ramona rîse și-și flutură mîna stîngă prin aer.

– Vezi inelul acesta? Damon mi l-a dat.

– Și? mîrîi Joe.

– Și? Tăticuțule, oftă ea exasperată, de ce naiba te-aș ajuta eu pe tine să pui mîna pe companie, cînd tot ce-ar trebui să fac ar fi să mă mărit cu el și toată ar fi a mea? Damon ar face orice, mi-ar da orice i-aș cere.

În colțul lui, Damon se cutremură de parcă ar fi fost atins de o ploaie de gloanțe. Gemu cu glas tare, iar capul îi tresări cînd auzi un scaun hîrșîindu-se puternic pe podea. Îl văzu pe Joe King ridicîndu-se și privind urît la fiica lui, în timp ce pumnii i se încleștau și se descleștau pe lîngă corp. Instantaneu el fu în picioare.

– N-o să te măriți cu Alexander, șuieră el printre dinți, o dîră mică de salivă, scurgîndu-i-se pe bărbie. Ochii îi erau sălbatici. N-o să te măriți.

Ramona se simți cuprinsă de teamă, dar zîmbetul pe care îl afișă în direcția lui fu calm, total opus transpirației pe care o simțea prelingîndu-i-se pe spate. Încăpățînată, ea își stăpîni impulsul de a-și căuta cu privirea protectorii prin restaurant pentru a se asigura de prezența lor.

– De ce, tată? se miorlăi. Cum o să mă oprești?

Joe King afișă un zîmbet larg, etalîndu-și dantura ca un crocodil.

– Nu mă forța, fetițo, o avertiză el încet. Pe noi doi ne așteaptă un viitor măreț, dar trebuie să înțelegi cine este șeful. Nu uita un lucru, eu l-am ucis pe unul din

logodnicii tăi. Pot... și-l voi... ucide și pe al doilea dacă este nevoie.

Ramona răsuflă ușurată, dar cu mare grijă.

– Deci, tu personal ai apăsător pe trăgaci? întrebă el, pierzându-i glasul.

Joe King zîmbi.

– N-a fost greu, spuse el sălbatic. Pur și simplu m-am dus pînă la el, i-am pus pistolul la tîmplă și am tras.

Ramona eliberă cu zgomot aerul din plămîni. Acum că aveau dovada, era timpul să-și apere pielea.

– În cazul acesta... poate că ar trebui să-i fac vînt lui Damon. Nu are nici pe departe stofa ta. Ea nu făcu nici o încercare de a-și ascunde lingușeala. Bărbatul din fața ei era un nebun. Un psihopat.

Joe King rîse.

– Înțeleaptă alegere, fetițo. Acum trebuie să mă duc cu asta la avocatur, zise el fluturînd acțiunile Markhâm. Ne vedem în Florida?

Ramona încuviință din cap. Mai degrabă în iad, tată dragă, se gîndi ea și-l urmări depărtîndu-se. La rîndul lui Damon, îl văzu pe Joe King plecînd și ocolind nesigur trunchiul de copac începu să se îndrepte spre ea. Voia să-i vadă lacrimile din ochi atunci cînd avea să-i spună că el nu era omul de care ea să se folosească și cînd avea să-i întoarcă spatele. Dar cînd ajunse la masa ei, ea făcu un lucru ciudat.

Se răsuci și-și aplecă ușor capul în coșul de plajă.

– Sper că nu v-a scăpat nimic, băieți, pentru că nu cred c-o să mai pot face a doua oară acest lucru.

Damon se răsuci cînd simți prezența a două persoane în spate. Ramona își ridică privirea, așteptîndu-se să-i vadă pe Les și pe Frank, și își pierdu răsuflarea.

– Damon! zise ea plat, culoarea scurgîndu-i-se din obraji.

– Perfect, domnișoară King, zise Les Fortnum, apărînd din spatele lui Damon și ignorîndu-l complet pe acesta. Am înregistrat totul. Iar cu mărturia noastră și-a dumneavoastră, Joe King va sta multă vreme departe. Omul nostru îl va aresta pe acest al doilea complice al tatălui dumneavoastră, astăzi cînd va încerca să-l abordeze pe domnul Desmond. Din partea poliției londoneze, nu pot decît să vă spun că vă sîntem recunoscători pentru cooperare și că vă admirăm pentru curajul dovedit. Les continuă, fiind prea bucuros și ușurat ca să se oprească să-și tragă sufletul. Trebuie să vă fi fost teribil de greu să treceți prin așa ceva, să fiți martora acestor cumplite dezvăluiri despre logodnicul dumneavoastră. El îi cuprinse mîna între palme, însă Ramona aproape că nu-l auzea. Ochii ei erau fixați pe Damon care se răsucise și care o privea înțelegător.

– Ramona, zise el încet, făcîndu-l pe Les Fortnum să-și ridice, în fine, privirea.

– Domnul Alexander? Ați auzit to...? îl întrebă el plin de speranță.

Damon încuviință din cap.

Ramona gemu și păli.

– Înseamnă că ai crezut că...? Vocea ei tremură.

Damon încuviință din cap.

– Oh, Damon! șopti ea, simțindu-și ochii inundați de lacrimi. El ascultase tot timpul. Și suferise...

– Grozav! strigă Frank. Mai avem un martor care va depune mărturie.

Ramona continuă să se uite o vreme tăcută la Damon, după care se aruncă în brațele lui, strîngîndu-l cît de tare putu.

– Totul s-a terminat, zise ea, nevenindu-i parcă să creadă. S-a terminat, în fine, totul. Brațele lui o încercuiră protector și drăgăstos, iar ea simți robustețea și căldura lui.

Damon înclină din cap. Glasul, pe care cu greu și-l regăsi, era puțin mai mult decît o șoaptă.

– Am crezu... Oh, Ramona, am crezut că totul este adevărat. Că tu...El se simți cuprins de-un sentiment de vină. Cum de fusese atît de prost? Cum de o crezuse atît de diabolică? Oh, iubito! Iartă-mă. N-am să mă mai îndoiesc niciodată de tine, îți jur.

Înflăcărată, ea îi opri cuvintele cu un sărut, un sărut care deveni tot mai profund, tot mai pătimaș.

– Nu contează, zise ea. Oh, iubitul meu, nu contează. Te iubesc. Oh, Damon, te iubesc!

El rîse și o strînse la piept.

În fine, se terminase totul.

Numai că, bineînțeles, nu se terminase.

Capitolul 27

Gareth Desmond intră în salonul puțin aglomerat. Ochii lui se fixară mai întâi asupra ei, asupra fetei lui Joe King. Inspiră adânc și zîmbi, strînse mîna lui Damon, iar după o scurtă ezitare strînse și mîna ei albă cu degete lungi și subțiri.

– Mulțumesc c-ai acceptat să stai de vorbă cu noi, Gareth, zise Damon. Știu că ieri a fost o situație neplăcută.

– Fii scurt, Damon, zise Gareth îmbufnat. Ei părăsiseră cu o seară în urmă Cuba și se aflau acum în drum spre Bahamas. Fusesse o zi pe care cu greu avea s-o uite și era bucuros să lase acele locuri în urmă. Începuse cu un necunoscut, un steward care îl acostase și-i atrăsese niște fotografii cumplite ale fiicei lui. După acest șoc urmase ultimatumul. Ori vindea acțiunile *Alexandria* unei companii a lui Joe King, ori se confrunta cu un scandal public. Imediat, o persoană din patea gazdelor, care mai târziu îi prezentă impecabila legitimație de poliție, își făcuse apariția și-l arestase pe șantajist. Orele care urmaseră fuseseră destul de confuze. Târziu de tot șosiră și doi ofițeri superiori de la

poliția londoneză.

Aceștia se arătaseră foarte politicoși, dar nu-i furnizaseră prea multe informații. Încă nu cunoștea mare lucru. Știa doar că printre altele King era acuzat de extorcare și șantaj și că era în interesul lui, al lui Gareth, să coopereze cu poliția. După ce se consultase cu soția, el consimțise să le ofere sprijinul. Fiica lor, conchiseseră ei, avea nevoie de tactici de șoc ca să scape de droguri, iar aceasta era foarte posibil să fie ultima lor șansă.

– Așadar, zise el ferm, despre ce este vorba? Ultima dată mi-ai vorbit despre logodnica ta... Începu el, dar se opri când Damon îi aruncă o privire rapidă și urâtă.

Ramona o surprinse și-și ridică o sprânceană în direcția lui Damon care îi zîmbi.

– Logodnica mea, Gareth, colabora cu poliția. În timp ce stewardul lui King îți pune a ier laul în jurul gîtului, această neînfricată domnișoară, el îi cuprinse mîna între palme, îi sărută degetele și apoi se întoarse spre Desmond, blindată cu microfoane, ședea cu Joe King într-o cafenea, făcîndu-l să mărturisească nu numai intenția de a te șantaja, ci și faptul că l-a ucis pe un anume Keith Treadstone. Damon își coborî privirea spre ea, întrebîndu-se dacă pomenirea aceluia nume îi mai pricinaia Ramonei suferință. Fără să rostească vreun cuvînt, ea îi strînse mîna.

Gareth, a cărui căsnicie fericită dura de treizeci de ani, recunoștea dragostea atunci cînd o vedea și, în ciuda tuturor necazurilor lui, se pomeni zîmbind.

– Ceea ce ai făcut a fost un act de mare curaj, zise el.

Ramona ridică din umeri.

– Tatăl meu este un om periculos. Glasul ei se

stinse. De asta v-am rugat să ne întâlnim. Ne întrebam dacă...

Gareth ridică mîna.

– Nu vă faceți griji. Deja am acceptat să colaborez cu poliția britanică și americană.

Instantaneu cei doi se relaxară.

– Mulțumesc, zise Ramona simplu. Gareth se ridică, bucuros că lămurise lucrurile, dar nedorind să mai rămînă. Următoarele luni or să fie grele pentru el și fiica lui, zise Ramona încet, c-un amestec de regret și mînie în glas, în timp ce-l urmărea pe Desmond depărtîndu-se. Într-un fel îi părea mai bătrîn.

Damon încuviință din cap și apoi zîmbi văzîndu-l pe Ralph Ornsgood apropiindu-se de ei.

– Ralph. Nu ai cunoscut-o pe viitoarea mea soție, nu-i așa? zise el. Ramona, el este mîna mea dreaptă. Ralph Ornsgood.

Ramona surîse. Știa, desigur, totul despre suedez.

Ralph, răsucindu-și degetele mari asemeni unui păianjen care își țese înnebunit pînza, reuși să se oprească pentru a strînge mîna întinsă de ea. Pînă se apuce Ramona să rostească vreun cuvînt, el se lansă într-un torent de scuze pe care le repetase întruna de cînd Damon îl pusese la curent cu evenimentele din Cuba.

– Domnișoară King. Vreau să mă scuz pentru... pentru bănuielele mele în legătură cu dumneavoastră, începu el, împleticindu-se. Trebuie să vă spun că v-am auzit încheind afacerea cu Dwight Markham și l-am informat pe Damon. N-am bănuît o clipă... adică, m-am gîndit... că erați un vînător de zestre de cea mai joasă speță, iar acum mă simt... groaznic, sîrși el brusc și trist.

În timp ce Damon asculta scuzele cu un zîmbet care

amenința să degereze în rîs, Ramona îngheță șocată. Desigur! Ralph crezuse că ea avusese intenția să-și prindă tatăl în capcană. Acest lucru însemna că... Se întoarse repede spre Damon, inima bătîndu-i puternic. Însemna că tot așa crezuse și Damon.

– Vă rog, mă puteți ierta? Întrebă Ralph mîhnit.

– Oh, Ralph, nu te copilări. N-am pentru ce să te iert. Te rog, să nu-ți faci nici o problemă.

Ralph îl observă pe Damon aruncîndu-i Ramonei o privire lungă și senzuală și aproape că se înroși. Damon era foarte îndrăgostit.

– Mulțumesc, domnișoară King. Îhî... eu trebuie să... hîrțiile mele, bolborosi el și se făcu repede nevăzut.

Ramona întoarse spre Damon un chip hotărît.

– Haide să mergem în apartamentul tău. Am să-ți spun ceva important.

Instantaneu, Damon recunoscă tonul ei ferm, însă privirea ei dură și îngrijorată fu cea care îi trimise fiori de teamă. Brusc, el se simți cuprins de groază și se sufocă. Urma să-i spună că totul se terminase, că, de fapt, nu existase niciodată nimic serios. Nu se folosisese ea de legătura lor ca să-l facă pe tatăl ei să recunoască uciderea lui Keith Treadstone? Keith era, de fapt, cel pe care ea continua să-l iubească, cel pentru care își riscase viața, iar acum că Joe King era pe cale de a fi arestat, ea nu mai avea nevoie de el.

– Damon? Te simți bine? Ești foarte palid.

Damon reuși să afișeze un zîmbet șters.

– Mă simt bine. Haide să mergem, să terminăm odată. Se îndreptară în niște spre apartamentul lui și îi trecură pragul, ea continuînd să se întrebe cum să-i explice totul ca Damon s-o poată ierta și el continuînd să se gîndească dacă avea să suporte despărțirea fără

să nu se prăbușească psihic.

– Bei ceva? o întrebă el, iar ea înclină aprobator din cap. O băutură era bine-venită.

Afară, soarele se ridica pe cer. Damon luă o sorbitură din paharul lui și după ce îi oferă și ei unul se prăbuși într-un fotoliu. Își întinse picioarele în față și își așează mâinile pe brațele acestuia. Era pregătit. Arboră o mină inexpressivă și își impuse s-o păstreze, indiferent de ceea ce avea să se întâmple. Inima îi bătea atât de tare că îi făcea rău. Luă o nouă înghițitură din băutură, în timp ce Ramona începu să se plimbe prin încăpere. Ea se uită la băutura din pahar, dar, spre deosebire de el, n-o putu atinge. De unde, să înceapă?

– Ceea ce-ți voi spune este greu de explicat, zise ea, abținându-se să nu pufnească în râs. Parcă ar fi dat o declarație.

Damon înghiți cu greutate.

– Începe... El își dresă glasul răgușit și-o luă de la capăt. Începe cu începutul și nu te opri decât când ai terminat tot. „Dar după aceea să dispari pînă nu mă prăbușesc psihic“, adăugă el în sinea lui și bău paharul pînă la fund.

Ramona încuviință din cap.

– În regulă. Când mă uit în urmă îmi dau seama că... că de fapt nu l-am iubit niciodată pe Keith. Sau, mă rog, nu așa cum ar fi trebuit. El mi-a fost mai mult, ca un frate. Vezi tu, ne cunoșteam de-o veșnicie. Ne simțeam bine împreună. Mama a știut. Ea... oh, fir-ar să fie. Ramona nu putea să-l privească. Dacă ar fi făcut-o ar fi observat pe chipul lui o expresie de totală surprindere. Ea inspiră adînc. Cred că de aceea, atunci cînd el a murit, aparent ucis de propria-i mîină, eu mi-am pierdut atât de mult... controlul. M-am simțit vinovată și dintr-o

dată legătura noastră mi s-a părut fără rost. Apoi am aflat despre acțiunile pe care el le-a cumpărat la compania ta. După ce am discutat cu șeful lui am ajuns la concluzia că probabil tu erai cel care îi abordaseși ca să-ți mărești în mod ilicit stocul de acțiuni.

Damon se aplecă în față cu gura căscată. O bucurie sălbatică îi inundă întreaga ființă. Ea nu avea de gând să-l părăsească.

– Așa, m-am hotărât să fac croaziera. La început, n-am fost sigură că ești tu, zise ea încercând să se apere. Dar ulterior... după ce m-ai cerut în căsătorie, tata s-a retras de la vechea firmă a lui Keith, renunțând la returnarea fondurilor delapidate, și atunci am fost sigură că ești tu. Oh, Damon, înțelegi? Ea se întoarce, în fine, spre el, cu niște ochi mari și rugători. Când am luat acele acțiuni de la Dwight Markham, am vrut într-adevăr să te depozitez de navă. Abia mai târziu, după ce l-am cunoscut pe Les Fortnum care mi-a spus că tatăl meu era în spatele întregii afaceri, am acceptat să-i ajut. Damon! Ce rînjești ca un motan? sfârși ea exasperată.

Damon se ridică în picioare și se apropie încet de ea. Privirea din ochii lui o făcu pe Ramona să se încordeze și să-și simtă străfundurile topindu-se.

– Damon? îl avertiză ea, retrăgându-se clătinînd din cap.

Damon zîmbi.

– Am crezut c-o să mă părăsești.

– Poftim? Eu am crezut că după ce mă vei asculta vei vrea să dispar din viața ta.

– Nici vorbă, mormăi el, ocolind măsuta de cafea și urmărind-o. Ea continua să se retragă, dar buzele i se juguiseră.

– Nu-ți pasă că voiam sîngele tău? șopti ea, cu un

glas înăbușit.

El scutură din cap.

– La naiba, femeie, poți să-l iei dacă-l vrei, mormăi el, strigînd ultimele cuvinte în timp ce se năpusti asupra ei. Ea țipă în joacă și răsucindu-se repede se aruncă pe patul dublu. El o prinse ca într-o pasă de rugby și împreună se hîrjoniră pe pat, într-o împletitură de picioare și rîsete. El o așeză cu fața în sus, îi fixă mîinile deasupra capului și o privi adînc în ochi.

– Te iubesc, zise el încet.

– Și eu te iubesc, consimți ea.

– Atunci haide să sărbătorim.

Sprîncenele ei se arcuiră, iar respirația i se tăie într-un murmur de dorință.

– Bună idee.

El zîmbi și după ce îi țintui încă o clipă privirea seriazuală, se aplecă spre telefon și formă un număr. Ramona se încruntă, sîinii palpitîndu-i frustrați. Voia să simtă atingerea buzelor lui, a mîinilor lui. Trupul lui...

– Damon, strigă ea.

– Alo, bucătăria? Sînt Damon Alexander, pot să vorbesc cu bucătarul șef, te rog? René de la Tour fu repede luat de la presantele treburi din timpul prînzului. Bucătarului șef nu-i plăcea să se întrerupă din preocupările lui, dar cînd patronul navei cerea să-i vorbească, atunci nimic nu mai conta.

– *Oui*. René la telefon, anunță el cu grandoare.

Damon zîmbi auzind tonul porunctor.

– Ah, René. Eu și logodnica mea sărbătorim ceva aparte, zise Damon, ochii lui rîzînd figurii ei încruntate. Privirea ei, însă, trăda amuzamentul ascuns dincolo de masca afișată. Mă întrebam dacă nu ne poți pregăti ceva deosebit. Nu știi ce... să zicem... El se opri cînd

Ramona începu să se zvîrcolească în brațele lui și o liniști imediat ciupînd-o în joacă. Somon în sos de șampanie? Și căpșuni? sugeră Damon.

Rene oftă teatral, dar se simțea teribil de flatat.

– Oui, Monsieur Alexander. Pentru dumneavoastră, René va crea o capodoperă.

– Mulțumesc, zise Damon și închise. Ramona își transformă încruntarea într-un mormăit.

– Asta numești tu sărbătorire? zise ea jîfnosă. Damon își plecă ușor capul, pînă ce buzele lui se apropiară la cîțiva milimetri de ale ei.

– Nu. Nu asta numesc eu sărbătorire, dar după ce vom termina cu ceea ce numesc eu sărbătorire, glasul lui se coborî, amîndoi vom fi hămesii. Spunînd aceasta, el își coborî mîna chinuitor pe sînul ei.

Ea murmură de plăcere și apoi zîmbi.

– Oh, atunci e-n regulă, zise Ramona cu un glas răgușit.

Greg nu ȳai suporta. Nu-i păsa că era ora prînzului și că nava era ȳnă de pasageri care se îndreptau spre masă. Nu-i păsa că-ȳi putea pierde slujba. Toată noaptea stătuse cu ochii ȳn tavan, gîndindu-se. Și aȳa cum toate drumurile duceau la Roma, toate gîndurile lui se îndreptaseră spre Verity. Aflat acum ȳn faȳa uȳii ei, el clocni hotărît. Nu se uită ȳn jur, căci nu-i păsa dacă ȳl vedea cineva. Cînd Verity ȳi deschise, el văzu cum ochii oi se măriră uluiȳi și apucă să zărească valul de dragoste care ȳi inundă, ȳnainte de a-l ascunde sub masca blîndeȳii.

– Domnule căpitan, zise ea cu răceală. N-ar trebui să ȳi prînzul cu pasagerii?

Greg zîmbi.

– După cum vezi, nu-l iau. Pot să intru?

Verity se dădu în lături și-și simți inima accelerându-și ritmul. Când el trecu pragul, ea ar fi vrut să-i atingă spatele lat, pe care și-l imagina cald și catifelat, însă cu mâini tremurînde, închise ușa.

Greg se întoarse și privind-o atent observă, ușoara paloare de sub bronzul sănătos, cearcănele vineții de sub ochi.

– Știi, Verity, rosti el simplu.

Verity își pierdu răsuflarea și avu nevoie de cîteva secunde ca să și-o recapete.

– Știi? Întrebă ea, însă el deja scutura din cap. Își scoase chipiul, îl aruncă pe scaun și apoi se apropie de ea și o luă în brațe.

– Gata cu chestiile astea, zise el cu blîndețe. John Gardner mi-a spus totul.

– Nu avea dreptul...

– Te rog, zise el cu glas ferm.

– Oh, Greg, rosti Verity, izbucnind în lacrimi.

Suspînînd, el o trase mai aproape, mîngîindu-i cu mâini tremurînde talia și umerii.

– Gata, gata. Totul o să fie bine, șopti el, dîndu-se puțin în spate cînd ea își înălță capul ca să-l privească.

Hotărîtă, ea își șterse lacrimile și încercă să facă un pas în spate. El însă nu o lăsă.

– N-o să fie bine, Greg, rosti ea, glasul șovăitor devenindu-i tot mai puternic. Știi. Sînt medic. Nu mi-au mai rămas decît cel mult cîteva luni, zise ea nedeslușit.

– Atunci le vom petrece împreună, zise Greg simplu, ținînd-o cu privirea. De cum vom ancora în Florida, mă voi duce la Damon și-i voi spune că plec.

– Nu, zise Verity tăios. Slujba asta este tot ce vei

avea. După ce eu nu voi mai fi.

El își dădu seama că ea vorbea foarte serios și rapid încuviință din cap, nefiind pregătit să o contrazică, nefiind pregătit să irosească vreo secundă.

– Bine, atunci o să-i cer concediu fără plată. Un an. Nu-mi pasă dacă voi fi retrogradat pe o altă navă. Voi avea tot restul vieții la dispoziție ca să urc din nou scara ierarhică. Verity, am să te rog, însă, zise el cu blîndețe punîndu-și palma pe obrazul ei, să nu încerci să mă oprești. Și să nu încerci să te prefaci. M-am săturat de chestiile astea. Te iubesc, zise el, ușurat, cuvintele părăindu-i mai sigure ca niciodată. Nu mi-am imaginat vreodată c-am să rostesc așa ceva. N-am mai făcut-o pînă acum...

Ea eliberă un mic sunet, înăbușit. Nu dorea să afle despre celelalte femei. Avea senzația că așteptase această clipă de cînd se îmbarcase prima dată pe această navă.

– Și eu te iubesc, Greg, zise ea, dar trebuie să înțelegi... ce... este posibil să se îndeplinească.

Greg înclină aprobator din cap, pricepînd nevoia ei de a fi sinceră.

– În regulă, zise el încet. Tandru, o conduse spre pat și o trase lîngă el. Nu încercă să o atingă, în schimb o întoarse cu fața spre el.

– Povestește-mi, spuse Greg cu blîndețe. Indiferent cît de rău este, eu voi rămîne cu tine. Te iubesc și vreau să ne căsătorim. De cum ajungem în Florida. Pînă ce moartea ne va despărți. Înțelegi, Verity? Întrebă el aspru. Ea încuviință din cap, în timp ce pe obraji i se rostogoleau două lacrimi solitare.

– Da, Greg. Înțeleg. Și... Mulțumesc. Rostise un lucru atît de simplu, dar care însemna atît de mult.

El înclină din cap, știind că acum nu mai aveau nevoie de alte cuvinte și inspirînd adînc, rosti:

– Povestește-mi.

În bucătărie era mare agitație. Primii clienți își aleseseră meniul, iar bucătarii se speteau de zor. În mijlocul tuturor, René tăiasse fileuri dintr-un somon proaspăt și adunase toate ingredientele pentru sosul de șampanie: suc de lămîie proaspăt stors, condimente, făină, ouă, lapte.

– Șampanie, mormăi René, îndreptîndu-se iute spre camera frigorifică. *Non*, mormăi el, privind la stivele de sticle. O ocazie deosebită cerea cea mai bună șampanie. El înaintă spre spatele încăperii, pînă ce ajunsese în dreptul sticlelor rezervate pentru noaptea balului mascat. Ahh... zise el și alege o șampanie albă din cea mai bună podgorie franțuzească. El nu observă micul orificiu din dop prin care fusese înfipt acul unei seringi. Zîmbind satisfăcut, se întoarse cu trofeul înapoi în bucătărie. Poate după ce avea să creeze capodopera culinară pentru proprietarul navei și frumoasa lui logodnică, avea să se cinstească și el cu un pahar de șampanie. Îl merita. Munca lui era un adevărat iad, dar dacă cineva ar fi încercat să i-o fure l-ar fi căsăpit. Întors la masa lui de lucru, el turnă șampania. Un vin din cele mai bune. Da, după ce termina cu somonul, avea să-și pună un pahar. A doua oară nu se mai întâlnea el cu o asemenea ocazie.

– După aceea... după aceea totul se va termina, sfîrși Verity, glasul ei fiind puțin mai mult decît o șoaptă. Fusese înspăimîntător să vorbească despre propria ei moarte, dar nu atît de înspăimîntător ca înainte. Acum,

mîinile lui Greg le țineau strîns pe ale ei, iar cînd ea își ridică privirea înțilni dragostea drept în față.

– Ai continuat să iei medicamentul pe care Gordon Dryer l-a scos ilegal? întrebă el, văzîndu-i chipul înghoșind.

– Știi pînă și despre acest lucru?

Greg zîmbi.

– Nu poți să mai ai secrete față de mine. Ar fi o muncă mult prea istovitoare. Apropo de muncă, zise el privind-și ceasul. Trebuie să-mi fac rondurile.

Verity nu-și putu ascunde dezamăgirea.

– Desigur.

– Vrei să vii cu mine? întrebă Greg, zîmbind cînd capul ei se ridică brusc și ochii i se luminară.

– Vorbești serios? Dar Greg... Sînt o pasageră. Dacă voi face turul navei cu mine, toată lumea va ști...

Greg încuviință din cap.

– Îmi dau seama. Draga mea, ăsta-i tot rostul. Te iubesc și sînt atît de mîndru de tine că sînt convins că pleptul îmi va lua foc dacă n-o să spun lumii întregi. Vino cu mine, o imploră el, fața încrețindu-i-se într-o încruntătură. Desigur, dacă te simți în stare.

Verity inspiră adînc și se ridică în picioare.

– Bineînțeles că mă simt în stare, zise ea cu fermitate. Ne-a mai rămas încă destul timp, adăugă ea încet. Haide să trăim din plin fiecare clipă.

Greg se simți cuprîns de un val de tristețe și în același timp deveni conștient de dragostea ce plutea în jurul lui. El se ridică în picioare și întinse mîna.

– Haide, atunci. Vom începe cu bucătăria. La această oră din zi, este o privesște de neuitat.

Ea rîse și îl urmă, iar în clipă în care puse piciorul în bucătărie, împărtăși părerea lui. Acolo era atît de cald,

de parcă te-ai fi aflat într-un incubator. Aburul se ridică în aer și condesul se forma pe pereți. Peste tot erau bucătari, cum de altfel erau și chelneri și personalul auxiliar. Era ca o casă de nebuni.

– Ajungi să te întrebi, cum de pasagerii reușesc să mănânce, nu-i așa? șopti Greg când unul din maeștrii cofetari își ridică ochii, privindu-i curios. Greg înclină din cap spre el și-l fixă cu niște ochi duri și provocatori, că tînărul își plecă repede capul la treburile lui. Ah, uite-l pe René, zise Greg, luînd-o de mîină și strecurînd-o printre cuptoare și mese de lucru. O să-ți placă de el. De fapt, nu chiar o să-ți placă, se corectă Greg. Este mai degrabă fascinant decît plăcut. Trăiește în tensiune. Stai să vezi cum o să facă cînd te-o vedea în bucătăria lui, tu o simplă pasageră și pe deasupra și femeie... Greg își dădu ochii peste cap, iar Verity chicoti. Dar în timp ce se apropiau de bucătarul șef, constatară că el era frămîntat de alte probleme. Privea trist la castronul din fața lui și scutura din cap.

– Incredibil, mormăi el cu accent franțuzesc. Este... grrroaznic. Uitați-vă ce culoare... Înî, parrcă este vomă de cîine. Ultimele cuvinte pe care el le rostise practic țipînd îndurerat îi făcură pe Greg și pe Verity să privească la castron. Într-adevăr conținutul acestuia arăta cumplit. Somonul, fraged și delicios era acoperit cu un sos care, într-adevăr, era plin de cocoloașe și neapetisant și avea o culoare ciudată, verzuie. Greg spera din tot sufletul ca nici unui pasager cu rău de mare să nu i se servească așa ceva.

– Ceva probleme, șefule?

René își ridică privirea sincer uluit.

– Nu înțeleg. Sosul de șampanie... este... el gesticulă comic din mîini. Este... un dezastru.

Și pentru prima dată, era.

Verity, care fu cît pe ce să rîdă, se uită din nou la castron.

– Sos de șampanie? zise ea tăios. Spune-mi domnule bucătar șef, ce anume ai pus? René, ca niciodată, se arătă binevoitor în a-și prezenta rețetele și enumeră ingredientele.

– Suc de lămîie ai spus? întrebă Verity aspră în timp ce Greg o privi încruntat.

– *Ouf*. Vedeți? El ridică o lămîie stoarsă. Nu înțeleg. Am făcut această rețetă de nenumărate ori, dar niciodată n-am obținut această verzitură groaznică.

– Ce este în neregulă? întrebă Greg văzînd-o pe Verity privind încruntată la castron.

– S-ar putea să pară o nebunie, dar sucul de lămîie este bogat în acid acetic și reacționează foarte puternic la o anume otravă. Un derivat din toxina bacilului botulinic.

René trase șuierînd aer în plămîni, apoi, luînd aminte la cei din jur, își coborî glasul pînă ce acesta deveni o simplă șoaptă.

– Vreți să spuneți că în bucătăria mea există mîncare otrăvită?

Verity scutură din cap.

– Nu este vorba de otrăvire pe cale naturală. Otrava despre care vorbesc nu apare în mod natural. Este obținută ca derivat din... Ea îi văzu pe cei doi bărbați pălînd și scutură din cap. N-are importanță. Domnule bucătar șef, vrei să storci puțină lămîie în diverse vase și apoi să adaugi în fiecare ingredientele folosite la sos?

René se uită spre căpitan, care aprobă repede din cap. În cîteva minute totul fu pregătit, dar abia cînd șampania fu turnată peste sucul de lămîie asistară la

înverzirea lentă a amestecului. Greg apucă sticla și se uită la ea. O miroși și clătină din cap.

– Pare în ordine, zise el. Șefule, ai dopul?

René i-l întinse. Greg începu să-l examineze cu atenție încleștindu-și maxilarele.

– De unde ai luat sticla? Întrebă el cu un glas de gheață. Fără să scoată vreun cuvânt, palidul bucătar șef îi conduse spre stivele de șampanie. La început Greg nu văzu nimic deosebit la nici una din sticle. Abia când ajunse la stocul celor mai bune găsi minusculele orificii în dopuri. Verity le observă și ea. El se uită spre ea, dar nu scoaseră un cuvânt. Amândoi își dădură seama că se întâmpla ceva grav.

– Maistre, vreau să nu pomenești nimănui nimic despre treaba asta, îl avertiză Greg ferm, iar René înclină din cap cu sfială. Și mai vreau să pui un cordon în jurul acestor sticle. Nimeni nu trebuie să le folosească, ai înțeles?

– *Oui*, domnule căpitan. Dar balul mascat...

– Cumpără alte sticle de la Nassau.

René deschise gura să explice că Nassau nu era locul cel mai potrivit de unde să cumperi o șampanie fină, dar, surprinzând expresia din ochii lui Greg, tăcu și încuviință din cap.

– Haide, zise Greg întorcându-se în bucătărie și luând din mers sticla infectată. Mergea atât de repede că Verity abia putea să țină pasul cu el.

– Unde ne ducem? Întrebă ea.

– La John. Trebuie să analizăm vinul, zise Greg mișcând sticla.

– Bună idee. Dacă este otrava pe care o bănuiesc, folosită în cantități mari ar putea să fie foarte periculoasă.

Dacă John Gardner fu surprins să-i vadă împreună, el nu arată acest lucru. Când cei doi intrară în cabinetul lui, instantaneu simți că nu era ceva în regulă. În câteva minute Greg îi explică ce găsiseră, iar când îi pomeni de reacția verzuie, John fu de asemenea de părere că era vorba de un derivat al toxinei bacilului botulinic. Rapid se întrepră cu toții spre laborator, Greg rămânând mai în spate, simțindu-se oarecum inutil când cei doi doctori se apucară de analize. Întâi stabiliră felul otrăvii, iar apoi cantitatea. O jumătate de oră mai târziu, John se uita la notițele pe care le avea în mână.

– Nu e nici o îndoială. Cantitatea existentă este suficientă să provoace unei persoane care ar bea două pahare o diaree severă și grețuri, probabil și crampe stomacale. Iar dacă cineva ar fi prea lacom ar putea pricinui chiar... moartea.

Ultimul cuvânt rămase suspendat în aer. Cei trei se uită unul la celălalt, după care, inevitabil, Verity și John se întoarseră spre Greg.

– Ce vom face? întrebă ea încet.

Greg zîmbi forțat.

– Cineva vrea să pricinuiască necazuri navei, asta-i sigur. Dar cine? Și de ce?

– Trebuie să-i spunem lui Damon, zise Verity cu blîndețe.

Greg încuviință. Îi mulțumiră lui John și plecă, îndreptîndu-se în grabă spre cabina lui Damon. John se întoarse îngrijorat în cabinetul lui. În clipa în care se așeză pe scaun sună telefonul.

– Alo?

Ramona îmbracă halatul lui Damon și-l strînse bine în jurul ei. Avea mireasma lui. Damon ședea întins pe

pat, dezbrăcat și satisfăcut, și o privea. Atrasă de dorința somnolentă din ochii lui, ea fu cît pe ce să se apropie de el, cînd se auzi un ciocănit puternic. Damon sări din pat, își puse pantalonii și se îndreptă spre ușă. În prag se aflau căpitanul și Verity Fox. Buzele lui Damon se arcuiră instantaneu într-un zîmbet.

– Verity. Știam că ești la bord. Cum de-am reușit să nu ne întîlnim?

Verity surîse. Faptul nu era întîmplător. Joceline fusese principala ei grijă și deoarece nu dorise să se confrunte cu ea, se ținuse intenționat departe de el. Acum însă, totul se terminase. Joceline nu o mai înspăimînta.

– Încă n-am uitat cînd mi-ai tăiat cozile cu foarfecele de grădină, replică ea cu o privire amuzată.

Damon rîse.

– N-aveam decît doisprezece ani, iar tu erai o adevărată pacoste. Greg tuși, iar zîmbetul lui Verity pieri imediat.

– Damon, avem să-ți spunem ceva.

Damon, simțind schimbarea din aer, îi privi tăios și se dădu în lături. Cei doi intrară, dar se opriră ușor jenați cînd o zăriră pe Ramona în halat și cu părul ud. Ea le surîse atunci orgolioasă, iar Verity îi întoarse zîmbetul. O clipă cele două prietene se uitară una la cealaltă, ca de la femeie la femeie, într-o totală fericire. Privirea Ramonei alunecă de la Greg la Verity și surîsul ei se accentuă.

Greg se răsuci ușor, își îndreptă atenția spre Damon și intră direct în subiect.

– Am găsit în crama navei niște sticle de șampanie otrăvite. El le povesti pe scurt cum le descoperiseră, iar Verity sfîrși cu detalii despre otravă.

– Ați spus că este vorba despre șampaniile puse deoparte pentru bal? Ramona fu prima care rupse tăcerea ce se așternuse după prezentarea explicațiilor.

Greg își aruncă privirea spre ea.

– Da, domnișoară doctor King. Este semnificativ acest fapt?

Ramona se uită spre Damon și apoi la Verity.

– Verity, cât timp este necesar pentru manifestarea simptomelor? Douăsprezece ore. Mai mult?

– Puțin mai mult, dar nu mai mult de o zi.

Ramona înclină aprobator din cap.

– Așadar dacă toată lumea ar fi băut în ultima noapte pe mare, atunci a doua zi când nava ar fi acostat, toți ar fi fost bolnavi, nu?

– Și presa din Florida ar fi avut un subiect excelent, continuă Damon, înțelegînd aluiza.

Greg o privi pe Ramona cu respect, însă, atunci când vorbi, glasul îi trădă uimirea.

– Dar cine să vrea să facă așa ceva?

Ramona și Damon se priviră fix unul pe celălalt.

– Stewardul? zise Ramona și Damon încuviință. În fericirea lor, de curînd regăsită, ei uitaseră că Jeff Doyle se afla încă la bordul navei. Les voia să-l aresteze în Florida, după ce aveau să capete mai multe informații despre el. Faptul că fusese văzut discutînd cu Joe King nu era o crimă și nu avea dovada că Doyle făcuse ceva rău. Încă.

Greg își dădu frîu liber.

– Dacă se întîmplă ceva, domnule Alexander, zise el pe un ton rece și oficial, nu credeți că eu, în calitate de căpitan, ar trebui să fiu informat?

Damon îl privi tăios și aproape instantaneu înclină aprobator din cap.

– Ai dreptate, desigur, recunosc eu el încet. Dar nu intenționat nu te-am informat, Greg, zise el, nesupărându-se de tonul căpitanului. Damon o privi întrebător pe Ramona, care încuviință din cap, dîndu-și tacit acordul. Ea se îndreptă spre bar și pregăti pentru fiecare cîte un pahar, în timp ce Damon le făcu un scurt istoric despre Joe King și intenția lui de preluare a companiei, despre șantajarea lui Desmond, despre prezența la bord a omului lui King, stewardul, despre uciderea lui Keith Treadstone și despre rolul Ramonei în adunarea dovezilor de care poliția avea nevoie.

Verity privi spre prietena ei admirativ, dar în același timp compătimitor.

– Trebuie să-ți fi fost cumplit de greu, zise ea, în vreme ce respectul lui Greg pentru logodnica patronului său spori și mai mult.

Ramona zîmbi și ridică din umeri.

– Nu se poate spune c-a fost chiar un picnic.

– Slavă Cerului c-ai fost cu Verity la bucătărie, zise Damon, uitîndu-se oarecum poznaș la prietena lui din copilărie și la căpitanul navei. Greg dădu să deschidă gura și să explice, dăr pînă să apuce să rostească ceva, Damon ridică mîna. Dacă nu mă înșel eu prea mult, cred că felicitările sînt bine-venite, zise el cu blîndețe. Pentru noi.

Toți patru zîmbiră.

– Pentru noi. Ei duseră paharele la gură.

– Și pentru *Alexandria*, adăugă Ramona încet.

Băură din nou. O clipă se așternu o liniște odihnitoare.

– Mă bucur că s-a lămurit totul, zise Verity.

Greg se uită la ea și-i citi cu ușurință implorarea de a se retrage.

– Da, noi trebuie să plecăm. Eu trebuie să mă întorc pe cove ă, mormăi el, dar o privi din nou pe Verity, amîndoi tiind că el nu avea să neargă acolo.

Ramona și Damon înțelesesă și ei și-și surîseră misterios. Damon îi conduse pînă la ușă și apoi se întoarse.

– Ce părere ai de căpitanul tău care a încălcat o regulă de bază și s-a încrucat cu o pasageră? îl întrebă Ramona fără să se îngrijoreze cîtuși de puțin.

Damon zîmbi.

– Ar fi fost un prost dacă n-ar fi înșăfat-o. Cu excepția unei persoane pe care o cunosc bine, Verity Fox este cea mai frumoasă și mai inteligentă femeie de aici.

Ramona surîse. Verity și Greg erau un cuplu frumos.

– Presupun că asta înseamnă că nu ne vom mai primi somonul cu sos de șampanie, zise ea tristă. Și sînt atît de înfometată.

– Păcat, spuse Damon îndreptîndu-se spre ea. Cred că am putea să comandăm în loc o friptură, dar bineînțeles, va trebui să ne stîrnim mai mult apetitul pentru ceva atît de... cărnos și substanțial. El își ridică ne-stăpînit o sprînceană.

Ramona oftă.

– Bănuiesc că așa trebuie, zise ea, punîndu-i piedică și prinzîndu-l în brațe cînd el se dezechilibra.

Greg și Verity nu putură să-și ascundă dezamăgirea atunci cînd îl văzură pe John zăbovind în fața ușii ei. Verity gemu.

– Oh, nu, zise ea încet. Nu acum, John!

El îi văzu apropiindu-se, dar pînă să apuce Greg să-i spună amuzat să-și arunce năvodul, ei observară expresia de pe chipul lui. Greg își simți gîtul uscîndu-i-se.

John privi nervos în jur, dar expresia lui se lumineă.

– Cred c-ar fi mai bine să intrăm.

Cu mâini tremurînde Verity își căută cartela cu care să deschidă ușa. De cum intrară, John nu reuși să se mai abțină.

– Tocmai am vorbit cu Gordon. Verity, le-a dat de cap. Efectelor secundare, vreau să spun. Era ceva atît de simplu că ne scăpa la toți. Este vorba despre o proteină a sîngelui...

Cîteva minute el se dezlănțui într-un jargon medical, care îl lăsă pe Greg într-o beznă totală. Doar bucuria care se așternea pe chipul lui Verity în timp ce John explica descoperirea lui Gordon îi spunea că miracolul pentru care se rugase se împlinise.

– O să te faci bine? întrebă el, glasul lui stins și sugrumat întrerupînd discuția palpitantă dintre cei doi medici. Verity se întoarse repede spre el, căindu-se pentru faptul că-l uitase.

– Oh, iubitule, iartă-mă. Da. Da, cred c-o să mă fac bine, zise ea, vocea și fața strălucindu-i de fericire.

– Dacă Gordon nu se înșeală, explică bucuros John, medicamentul pe care Verity l-a luat este foarte sigur, atîta vreme cît este administrat cu o proteină simplă... El se întrerupse brusc și se uită la cei doi. Se ridică și se scuză încet, îndoindu-se că ei îl auziseră sau că simțiseră cum ușa se închise la plecarea lui.

– O să trăiești, zise Greg pronunțînd cu atenție fiecare cuvînt, ca să fie sigur că înțelesese.

Verity îl privea încuviințînd din cap, copleșită de bucurie. Nu le venea să creadă. Nu speraseră așa ceva. Tremurînd, ea rosti la un moment dat:

– Mai vrei să te căsătorești cu mine, Greg? Pînă ce moartea ne va despărți? Cam peste vreo cincizeci de ani, să zicem?

Greg începu să rîdă. Și să plîngă. Fără să spună vreun cuvînt, el își deschise brațele, iar ea se aruncă la plectul lui. Se sărutară, rîseră, plînseră și se sărutară din nou.

– Încearcă să...ă împiedici să nu ne căsătorim, zise el cu un glas răgușit

– Nu îndrăznesc; șopti ea. Oh, Greg! Cînd ajungeam la Nassau haide să intrăm în prima biserică.

– Ca să ne căsătorim?

Verity rîse și scutură din cap.

– Ho-ho. N-o să scapi așa ușor. Mama mea va vrea să ne căsătorim la Catedrala St. Paul. Mă tem că este foarte bogată, ți-am menționat cumva acest lucru?

Greg gemu.

– Nu contează. O iert.

Verity rîse.

– O să te iubească, un căpitan de navă nu este de loc de colo. Ce ar putea să fie mai romantic decît să te îndrăgostești într-o croazieră de căpitanul unei nave? Ea deveni apoi serioasă, iar el își coborî privirea asupra ei. Vreau să intrăm în prima biserică ce ne va ieși în cale ca să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a redat viața, explică ea cu blîndețe, avînd nevoie de înțelegerea lui.

– Da, consimți el înghițindu-și nodul din gît. Pentru oă ne-a redat viața, repetă el, accentuînd cuvintele, după care o sărută.

Capitolul 28

Bahamas

Bahamas, se gîndi Ramona fericită.

Ea stătea pe una din punțile din mijloc ale navei în timp ce imensele ancore erau încet coborîte, ţintuind-o pe *Alexandria* la doi kilometri nord de insula Grand Providence. Ştia că Bahamas-ul era un arhipelag de corali, format din vreo şapte sute de insule şi că avea două mii de cheiuri. Din toate locurile minunate prin care îi purtase *Alexandria*, se gîndi Ramona, insulele Bahamas erau cele mai risipite, cele mai mici şi cele mai curioase. Şalupele a căror destinaţie era New Providence, cea mai faimoasă între insulele arhipelagului, pe care se afla şi oraşul Nassau, erau pline de lume. New Providence era una din cele mai mici insule, fiind învecinată la vest cu insula Andros şi la nord cu insulele Berry şi înconjurată din nord-vest de arcu insulei Eleutheral şi de cel al Exumei la est şi sud-est. Majoritatea oamenilor dorea să viziteze Nassau-ul, iar Greg ancorase în cel mai bun punct strategic.

Ramona îi făcu semne din mîna lui Verity şi căpitănelui îmbrăcat în „civil”, cu o pereche de pantaloni albi, lungi şi un tricou simplu pe nuanţe de negru şi

portocaliu, care se urcau la bordul unei șalupe. Se țineau de mînă și deja începuse să circule zvonul că în această croazieră inaugurală a *Alexandriei* căpitanul își găsisese mireasa.

– Ești gata? Ea tresări cînd simți în ureche vocea puternică, iar pe talie două brațe fierbinți.

– Pentru ce? întrebă ea arcuindu-se și rezemîndu-se de pieptul lui solid, își dori să nu se fi aflat într-un loc public, pentru ca mîinile lui să poată rătăci pe trupul ei și să-i dezmiereze sîinii, stîrnindu-i senzații înnebunitoare.

– Pentru Nassau, evident, zise Damon îmbufnat, cițindu-i imediat gîndurile și începînd să-și rotească degetele în chinuitoare cercuri pe decolteul ei.

– Oh, Nassau, oftă ea.

În clipa în care coborîră din șalupă, Joe King îi aștepta pe chei, deși nici unul din ei nu-l zărise dîndu-se jos din limuzina neagră americană. Abia cînd el le apărură intenționat în cale, ei deveniră conștienți de prezența lui. Ramona se încordă. Damon inspiră scurt și aspru. Rămaseră locului împreună și așteptară.

Joe King zîmbea. Se simțea bine. Discutase cu avocații lui toată noaptea, iar documentele de preluare erau în drum spre *Linia Maritimă Alexander*. El se simțise atît de bine, încît își schimbase planurile în ultima clipă pe aeroportul cubanez și în loc să zboare spre Florida, se îndreptă spre Nassau. Voia să-i vadă personal fața lui Damon Alexander atunci cînd avea să-i spună că pierduse nava. De aceea, în acel moment, un nedumerit ofițer de poliție și reprezentanții procurorului districtual așteptau în zadar pe aeroportul din Miami. Din același motiv, hotărînd să vadă totul pînă la capăt, Frank și Les îl urmăriseră la aeroport și își dăduseră seama de

schimbarea planului. Avuseseră puțin de furcă, dar o insignă a forțelor de ordine era totuși o insignă a forțelor de ordine, chiar și în Cuba, și pînă la urmă reușiseră să se urce în același avion cu prada lor. Acum, afindu-se în mașina parcată din spatele limuzinei, ei intuiră confruntarea ce avea să se ivească.

Frank înjură.

– Avem mandatele?

Les oftă.

– Poliția din Miami are unda verde.

Frank gemu.

– Ultimul lucru pe care l-am dori ar fi să stricăm totul. Dacă le-am da avocaților lui cea mai mică bucată de funie cu care să se joace, cea mai vagă idee de procedură impropriu aplicată, ne putem lua adio de la tot.

Les zîmbi.

– Înveți bine, puștiule, numai că eu am învățat o groază, cu mult timp în urmă. Din buzunar, asemeni unui magician, care își scoate iepurii din joben, el scoase un pachet de acte lungi și subțiri. Cópîi, perfect legale, zise el îngîmfat.

Frank surîse.

– Să nu interpretezi asta greșit, Les, dar cred că te iubesc.

Les rîse.

– Ai chef să-l arestezi pe Joe King?

– Oh, cred că-mi pot impune acest lucru, rosti Frank. Cei doi bărbați coborîră din mașină sub arșița soarelui bahamian.

În acest răstimp, Joe King continua să zîmbească.

– Bună, Ramona. Surprinsă să mă vezi?

O clipă Ramona crezu că el știa deja și, așteptîndu-se să scoată o armă și să-i împuște pe amîndoi, căută

Instinctiv mîna lui Damon. Rațiunea însă triumfă.

– Bună tată, zise ea cu mare grijă, tonul ei calm făcîndu-l pe Damon s-o admire, căci el nu putea să-l privească pe acel om decît ca un șoim.

Joe se uită de la chipul inexpressiv al fiicei lui la cel al lui Damon Alexander, moment în care Ramona zărindu-i pe Les Fortnum și Frank Gless traversînd strada, o sută de metri mai încolo, aproape că începu să tremure de ușurare.

– Alexander. Eu sînt Joe King.

Damon înclină din cap, îngăduindu-și să afișeze un zîmbet rece. Ticălos arogant!

– Știu cine și ce ești. Cum de altfel știe și poliia.

O clipă avură senzația că Joe King nu-l auzise sau nu-l înțelesese, căci privirea firoasă a crocodilului gata să muște continuă să licărească în ochii lui. În final, el clipi și rosti:

– Poftim?

– Am fost dotată cu microfoane în Cuba, spuse Ramona simplu. Totul s-a terminat, domnule King. Ea refuza să-i mai spună tată.

Joe se trase de parcă ar fi fost mușcat.

– Ce ai spus?

– Ați auzit-o bine, domnule King, zise Les Fortnum din spate, dîndu-se ușor în lături cînd bărbatul se răsuuci. Perfect sincronizat, Frank veni prin dreapta și-i apucă brațul lui Joe King. Joseph Jason King, ești arestat, zise Les Fortnum, avînd senzația că niciodată acele cuvinte nu-i păruseră atît de dulci. Enumeră pe scurt acuzațiile și drepturile lui Joe King, iar Frank îi puse cătușele.

Ramona își schimbă privirea. Ochii ei se fixară pe un pelican, care zbura jos, deasupra mării.

Joe King nu spuse nimic. Se uită încă o dată la profilul Ramonei, încordându-se, dar nu aruncă nici o privire în direcția lui Damon.

– Vă simțiți bine? îi întrebă Les. Acum el trebuia să-l ducă pe King la sediul poliției locale. Urmau să fie semnate actele de extrădare, dar acest lucru nu avea să ridice nici o problemă. Damon încuviință și după ce privi cum Joe King fu condus spre mașină, se întoarse spre Ramona.

– Te simți într-adevăr bine? o întrebă el cu blîndețe. Ea se răsuci, ochii ei trădînd durere, dar nu înfrîngere. Înclină aprobator din cap și reuși să afișeze un zîmbet șters.

– O să mă simt bine, zise ea mai fermă. Aceasta este ultima escală. Vreau să văd totul. Haide să ne procurăm echipamente de scufundat și să admirăm epavele din zonă. Este timpul să observăm și viața maritimă. Indiferent de ce avea să se întîmple, era hotărîtă să se bucure din plin de frumusețile exotice ale acestei ultime insule.

Damon zîmbi, molipsindu-se instantaneu de buna ei dispoziție.

– S-a făcut, zise el. Și pun pariu că eu o să văd mai mulți pești decît tine.

– Încrezutule! Ai chef să-ți pui banii acolo unde îți este gura? îl provocă ea, ochii ei albaștri licărind ca fulgerele de vară.

– Sigur, zise el cu dezinvoltură. Cel care pierde va trebui să-i facă masaj la tălpi cîștigătorului.

Ramona zîmbi.

– Mi-ar plăcea tare mult un masaj la tălpi.

– Desigur, *cîștigătorul* trebuie să enumere toate speciile pe care le vede, zise el, accentuînd genul masculin,

cu un licăr diabolic în privire. Judecînd după expresia de pe chipul lui, era evident că el nu avea să accepte ea răspunsuri bune chestiile acelea verzi cu cozi galbene și că abia aștepta ca degetele de la picioare să-i fie masate, dacă nu chiar sărutate...

- Oh? Cum ar fi de pildă pește cavalier, zise ea, făcîndu-l să-și răsucească brusc capul. Sau peștele papagal, îngerul-de-mare, peștele fluture cu patru ochi? adăugă ea ridicînd întrebătoare din sprîncene. Joe King le lășise deja din minte.

- Cum ai?... întrebă el, începînd să rîdă.

- Apoi în afară de pești mai sînt și alte viețuitoare, se gîndi Ramona cu glas tare în timp ce se îndreptau spre compania de închiriat echipament subacvatic. Bureți, corali, vulturi-de-mare...

- Dar vulturul de mare este un pește, o întrerupse el repede, imaginîndu-și deja făcînd masajul. Nu era un gînd greu de suportat. Doctor King, ce cultivată ești, rosti el tărăgănat recunoscînd înfrîngerea. Dacă te-ar auzi cineva ar crede că ești savantă la Oxford... Au!

Verity și Greg se plimbau mîna în mîna prin oraș și, deși văzuseră clădirea Societății de istorie din Bahamas, Palatul guvernului, Arcul lui Gregory și Poarta tainică, nu încetară explorarea. Abia cînd turul lor meandrat îi aduse în fața catedralei creștine de lîngă Lex House, ei se opriă.

- Prima biserică pe care o vedem, zise Verity încet.

Greg înclină aprobator din cap și împreună intrară în lăcașul sfînt.

Aflat în închisoarea din Nassau, Joe King urmărea cum cei doi ofieri britanici se plimbau alături de cei din

Bahamas în jurul camerei de interogatoriu.

– Vreau să vorbesc cu avocatul meu. Acestea fuseseră primele cuvinte pe care Joe le rostise de când îl fuseseră puse cătușele. În particular. Polițiștii se uitară unii la ceilalți și ridicară din umeri. Nu aveau dreptul să-l refuze un telefon. O clipă, Joe privi îndelung la telefonul din celula înăbușitoare. Ridică apoi receptorul și formă numărul.

Nu-și sună însă avocații. Curînd ei aveau să descopere unde se afla el. Nu avea de gînd să facă nici o declarație pînă ei nu ajungeau acolo, dar cu toate acestea în adîncul sufletului său, știa că nici măcar ei nu aveau să fie în stare să-l scoată din încurcătura în care intrase. De astă dată i se înfundase, dar nu avea să se prăbușească singur.

Receptorul de la celălalt capăt fu ridicat.

– Da? Cuvîntul solitar, rostit precaut și glasul familiar îl făcură pe Joe să răsuflă ușurat. Dacă l-ar fi arestat și pe Jeff, nu știa ce-ar fi făcut.

– Eu sînt, zise el fără să dea nici un nume. Era posibil ca telefonul să fie ascultat.

Jeff Doyle aflat în cabina de pe *Alexandria* se îndreptă în scaun și deveni atent.

– Vreau să abandonezi planul Atlanta, zise Joe clar. Și să urmezi planul Andromeda.

Acum că știa sigur că *Alexandria* nu avea să fie niciodată a lui, se hotărîse ca frumoasa ispită a mării să nu aparțină nimănui. Joe King tocmai dăduse ordin să fie scufundată.

Jeff Doyle își simți inima palpitînd de plăcere. De multă vreme nu se mai simțise astfel.

– Ați spus că nu se va recurge la Andromeda. Chiar și pentru Jeff Doyle, misiunea scufundării unui pa-

chebot era destul de intimidantă. Trebuia să fie sigur.

Joe simți un val de furie înăbușindu-l.

- Știu, se răsti el. M-am... înșelat. Niciodată în viață, Joe King nu fusese obligat să recunoască un asemenea lucru. Aplică planul Andromeda, repetă el, cu un glas înfricoșător.

- Asta înseamnă mai mulți bani, zise Jeff în pripă. Spor de pericolitate. O navă care se scunfunda, plină de pasageri intrați în panică, era un loc periculos. Jeff știa că echipajul și pasagerii de vreo șase ori fuseseră instruiți cum să folosească bărcile de salvare, dar teoria era una și practica alta... Bărcile de salvare erau destul de mari ca să încapă toată lumea de la bordul *Alexandriei*, dar când oamenii intrau în panică, rațiunea nu mai conta.

- Nu-ți face griji în privința asta, rosti Joe printre dinți. Banii erau ultima lui problemă.

Jeff înclină înțelegător din cap.

- Știi că Andromeda s-ar putea să fie... fatal.

Joe King închise ochii. Își văzu în minte fiica, frumoasa și perfida fiică, înecându-se în oceanul albastru, lubitul ei, Damon Alexander, călcînd-o în picioare în efortul de a se urca într-o barcă de salvare. Era un gând foarte plăcut.

- Fă-o, rosti el și închise.

Cîteva minute mai târziu, polițiștii se întoarseră. Joe nu spuse nimic și toată după-amiaza continuă să fixeze ceasul de la mîna lui Les Fortnum. La opt treizeci, cînd nava trebuia să plece, pe chipul lui se arcui primul zîmbet, care îi înfioră pe toți bărbații prezenți.

Aflat pe covertă, Greg dădu comanda ca ancorele să fie ridicate. Era momentul lui preferat din orice

călătorie – senzația necunoscutului, promisiunea unei noi destinații, încântarea că o superbă navă își urma traseul. Când dădu ordin mecanicilor să pornească cele două elice, se simți invadat de un iureș. Nu exista nici o pilotină care să-i scoată din port, căci se aflau deja în larg. Nu erau decît el, nava, echipajul și marea. Nu știa că dedesubt, deschizînd un dulap care era exact sub sonar, se afla Jeff Doyle.

Soarele se cobora la orizont, încet și minunat, globul de foc aprinzînd parcă marea albastră. Punctele erau pline de pasageri, așa cum erau de fiecare dată la acea oră. Acum, fiindcă Bahamas fusese ultima escală, păreau să fie mai aglomerate ca oricînd. A doua zi avea să fie numai de navigație, urma noapte a balului mascat, apoi acostarea acasă și trezirea la realitate. Nimeni nu dorea cu adevărat să se sfîrșească. *Alexandria*, palatul plutitor, strălucitoarea doamnă fantastică de care se îndrăgostiseră toți nu putea să se ducă acasă, ci trebuia să navigheze veșnic pe mări.

Jeff Doyle, aflat în încăperea întunecată și înăbușitoare a vestiarului, își verifică iar ceasul și privi la plan. Știa ruta directă pe care avea s-o urmeze nava avînd în vedere că naviga printre atîtea insule de corali. Căpitani cunoșteau că acolo erau recifi care ar fi putut zdrobi fundul oricărui vapor, inclusiv ale crucișătoarelor care treceau de obicei pe-acolo, iar rutele principale și căile secundare erau clar marcate. Cu o pricepere nou dobîndită, Jeff Doyle stabili traseul lor. Cu sînge rece, el roti micii magneți, schimbînd încet-încet, grad cu grad, acul busolei de pe covertă. Alesese deja cimitirul care avea s-o primească pe *Alexandria*. Se numea Calico Reef, un recif deosebit de mare și de periculos aflat la vest de insula Grand Bahama. Avea să fie întineric

beznă la ora cînd nava urma să ajungă în dreptul lui. Magneții aveau să păcălească busolele, făcîndu-i pe navigatori să creadă că nu erau în calea corailor. Numai luminile de pe insulă aveau să le ofere un indiciu, dar nici un căpitan oricît de nebun n-ar fi fost în stare să se ghideze după ele și să constate că se abătuseră de la rută.

Jeff Doyle se lansă în supozițiile lui și mental începu să caute drumul spre cea mai apropiată barcă de salvare. Nu era îngrijorat. Avea să reușească. Cît despre ceilalți... fiecare își salva pielea.

Verity ciocăni șovăielnic la ușă, deși n-ar fi trebuit să se îngrijoreze. Ramona care era singură, îi deschise.

– Bună, Damon nu este?

Ramona zîmbi.

– Deocamdată nu. Intră. Ești gata pentru cină? adăugă ea privind la rochia neagră de catifea pe care o purta Verity.

– Oh-oh. Nu-ți face griji, nu sînt o băgăcioasă. Am vrut să văd dacă totul este în ordine.

Ramona îi oferă o băutură.

– Totul este în ordine. Iar tu o să iei masa cu noi. Insist. În timp ce Verity începu s-o contrazică, nava înainta în noapte spre Grand Bahama, aflîndu-se la numai jumătate de oră de Calico Reef.

Greg își privi ceasul. Era ora nouă. Toată lumea se afla la cină. Ar fi vrut să fie cu Verity, la o masă din colțul celui mai liniștit restaurant, savurînd teribilele mîncăruri ale lui René și rîzînd în ochii ei. Dar apele periculoase din Bahamas solicitau prezența lui pe covetă. A doua zi, la balul mascat, avea să fie cu totul altceva.

Aruncă o privire luminilor care se vedeau dinspre Grand Bahama. Luna se ridicase pe cerul senin, făcînd ca luminile să apară mai aproape și mai strălucitoare decît ar fi trebuit să fie. Automat, se uită la busole. O controlă pe prima și apoi, din impuls, se duse s-o verifice și pe cea de rezervă.

În timp ce se mută de pe partea stîngă pe cea dreaptă a covertei, începu să simtă un fior de gheață pe șira spinării. O secundă mai tîrziu, motivul temerii lui instinctive deveni evident. Busola de rezervă arăta o diferență de două grade. El se încruntă și bătu ușor în geam. Auzind micul zgomot, Jim Goldsmith își ridică ochii de la panoul de navigație și privi nedumerit.

– Ceva problemă, Greg?

– Busola de rezervă afișează... El se întinse după blocnotes-ul de pe pupitrul căpitanului și în timp ce vorbea însemnă gradațiile indicate. Automat Jim citi busola de la capătul lui.

– Diferență de două grade, confirmă el. Busola de rezervă s-o fi defectat.

Greg aruncă din nou o privire luminilor dinspre insulă. Gîndindu-se că poate geamul cabinei le făcea să pară atît de strălucitoare și de puternice, el ieși pe punte luîndu-și în grabă și binoclul. Cîteva momente stătu pe punte, cu ochii ațintiți în lentilele binoclului, în timp ce părul îi căpătase nuanțe argintii în clarul de lună. Auzise, desigur, de Calico Reef. Care era căpitanul care nu-l știa? Cunoștea și rutele de navigație ca pe propriul buzunar. Totul părea în regulă și totuși... Se întoarse în cabină și-l găsi pe Jim aplecat asupra sonarului și batimetruului.

– Care este adîncimea?

Jim citi înghețat indicațiile și se relaxă. Și el știa de

Clico Reef. Ar fi putut să treacă prin ei, asemeni unui cuțit prin unt. Calico Reef se afla într-o zonă cu ape puțin adânci. Batimetrul însă le arătă o adâncime mult prea mare, ca ei să creadă că se abătuseră de la rută cu două grade. În plus, conform radarului lor, Calico Reef apărea undeva departe de tribord.

Cîteva minute, Greg și Jim fixară radarul și punctul verde de pe cadranul lui care era Calico Reef. Greg privi apoi din nou la insula Grand Bahama. Calico Reef era aproximativ la optsprezece minute de navigație. Era lung, sinuos și primejdios, dar ei se aflau departe de el. Oare?

Greg se simți inundat de un val de transpirație și îngheț.

– Nu-mi place chestia asta, zise el încet și se duse din nou la busolă. Care putea să fie cauza? Magneți. Dar radarul, sonarul și batimetrul indicau normal. Să fi arătat toate eronat? Să le fi dereglat busola nenorocitul acela de steward aflat în cîrdășie cu Joe King? Poate. Un magnet oricît de mic putea să strice pînă și cele mai sofisticate aparate. Dar sonarul? Radarul? Greg se ră-suci din nou la panoul de navigație și la toată tehnologia de siguranță. Părea în regulă. Atunci de ce avea o senzație atît de ciudată? Ridică receptorul și apăsă butonul sălii motoarelor. Asemeni lui, Jock făcea de serviciu, pînă ce aveau să lase în urmă insulele Bahamas.

– Jock, Greg sînt. Încetinesc nava pentru un timp. Redu puterea la jumătate... El se întoarse și înclină din cap spre Jim, care, deși era nedumerit, execută imediat ordinul. Instantaneu, huruitul motoarelor se reduse.

În restaurant unde Verity, Damon și Ramona mîncau rechin, faptul nu fu perceput, dar în încăperea liniștită a vestiarului, Jeff Doyle simți imediat schimbarea. Se uită

la ceas, apoi la plan și se încruntă. De ce încetinise nava? Nu exista motiv, dacă se naviga după instrumentele de bord, care ar fi trebuit să le spună că totul era în ordine. Dacă nu se naviga după acestea? Dacă planul genial al lui Joe King avea vreo hibă? Trebuia să afle. Nu avea încotro.

Jeff scormoni în spatele dulapului și scoase de acolo un pistol lung, de culoare neagră. Pentru un profesionist ca el, fusese ușor să-l demonteze și să-l ascundă sub formă de bucăți prin valiză. Acum, începu să-i înșurubeze rapid amortizorul. Ar fi preferat ca scufundătorul navei să rămână în anonim, dar dacă era nevoie ar fi fost în stare să ucidă echipajul de pe covertă și să privească de acolo înaintarea navei spre cimitirul ei. El se mișcă repede, fără să ezite.

Greg ridică din nou receptorul.

– Când ai făcut ultima verificare a dispozitivelor? Întrebă el, deși în calitate de căpitan deja știa. Jock îi confirmă oricum. Inclusiv radarul, busola și sonarul?

– Evident, rosti Jock trăgănat din sala motoarelor. Apoi, mai solemn, întrebă cu accentul lui scoțian: Ce se petrece, Greg?

– Nimic. Încă. Fii pe recepție.

Jim urmări cum căpitanul aruncă încă o privire în noapte. Agitația lui Greg era molipsitoare.

– Crezi că și sonarul este defect? Îndrăzni Jim să întrebe, nevenindu-i să creadă c-ar fi fost posibil așa ceva.

Greg era pe punctul de a-i răspunde când ușa se deschise și un bărbat intră în cabină. Era îmbrăcat în haine negre, cămașă neagră, însă nu ținuta lui îi atrase atenția, ci pistolul din mână. În acel moment Greg își dădu seama că Joe King avusese mai mulți sabotori la

bord / inima îi îngheță. Incapabil să se stăpînească, el privi încă o dată în noapte. Avusese dreptate. Se abătuseră de la drumul cel bun.

– Domnilor, zise Jeff Doyle.

– Calico Reef, șopti Greg, pălind.

Jeff Doyle zîmbi.

– Da, căpitane. Poate vrei să aduci nava la viteza normală!

Greg îl privi, încleștîndu-și maxilarele. Nu părăsi o clipă ochii calmi și întunecați ai sabotorului, iar arma nu i-o luă în seamă.

– Chiar nu vreau, zise Greg răspicat.

Jeff zîmbi:

– Cred că nu. Dar dacă n-o să vrei să te împușc.

– Acest lucru n-o să aducă nava la viteza maximă.

– Nu, dar vei fi mort și atunci secundul tău o va face.

– Eu, în nici un caz, zise Jim Goldsmith încordat. Era speriat, dar în același timp era hotărît, iar Jeff Doyle știa cînd avea de-a face cu eroism. Oftă și apoi își privi ceasul. Cu viteza de acum, mai erau douăsprezece minute. Ridică din umeri, privi peste umăr și se rezemă de cloason, ațintindu-și arma astfel încît ambii bărbați să fie în bătaia gloanțelor. Nu se grăbea chiar atît de mult.

Greg își dădea seama că nava, frumoasa *Alexandria*, mai avea doar cîteva minute de viață și că pasagerii se aflau în mare primejdie. Trebuia să facă neapărat ceva. Nu avea rost să se năpustească asupra lui, asta era sigur. Ar fi sîrșit ucis, iar *Alexandria* tot ar fi fost scufundată. Nu. Trebuia să încerce altfel.

– Așadar ești asasinul plătit al lui Joe King? zise el, observînd cu satisfacție cum bărbatul tresări. Oh, da,

știm totul despre Joe King. Damon Alexander, proprietarul navei, va ști cine te-a angajat, ba chiar va ști și de unde să înceapă să te caute, iar dacă această navă se scufundă, te va hărțui pînă te va găsi.

Ochii lui Jeff Doyle se strînseseră. Căpitanul avea dreptate. Sub presiune și ca să-și salveze pielea, Joe King era posibil să vorbească, iar el nu putea să accepte așa ceva. Damon Alexander era un om bogat și puternic. Căpitanul și Alexander trebuiau să moară.

– Cine altcineva mai știe? Întrebă el încet, dar Greg presimțind primejdia tăcu. Jeff ridică receptorul și se trase în spate. Cheamă-l aici pe Alexander.

Greg, intuind gîndul individului, rosti încet:

– Du-te dracului! Jeff Doyle întoarse pistolul spre Jim Goldsmith. Fă-o acum, sau îl omor.

Greg privi spre prietenul lui. Nu putea să stea și să-l vadă omorît sub ochii lui, fără să facă nimic. În plus, Greg era un bun cunoscător al caracterului uman. Într-o astfel de situație, Damon Alexander, era o achiziție de valoare. El ridică încet receptorul și atinse butonul. Damon fu rapid localizat, iar șeful de sală îi duse telefonul la masă.

Damon îi mulțumi.

– Da? Damon Alexander.

– Damon, sînt Greg. Ascultă, poți să vii pînă pe covertă. Avem o mică... problemă despre care cred c-ar trebui să afli.

– În regulă, vin imediat, zise el și închise repede. Greg îmi solicită prezența, zise el gînditor, observînd cum Verity își ridică brusc capul. El zîmbi. V-ar plăcea să vedeți coverta, doamnelor? Desigur, tradiția spune, că este de rău augur...

– Încercă numai să ne ții departe, zise Ramona rî-

zînd și se ridică, urmată prompt de Verity.

Noaptea era superbă. De cum ieșiră din lift se îndreptară spre scara ce ducea spre covetă cu Verity în frunte care era dornică să-i vadă chipul lui Greg atunci cînd avea să o zărească în ușă. Imediat în urma ei era Damon. La un moment dat, tocul Ramonei se înțepeni în trepte, iar ei îi scăpă pantoful din picior. Blestemînd, se aplecă și și-l puse la loc. Ceea ce urmă, se petrecu foarte repede.

Doyle se lipi cu spatele de clasonul de lingă ușă și înainte de toate văzu materialul negru al unei rochii. Observă chipul căpitanului desfigurîndu-se și-l auzi spunînd, evident, șocat și trist.

– Verity. O văzu pe femeia care intră și aproape că înjură cu glas tare. Afacerea începuse să se încurce rău. Apoi, auzi imediat, glasul unui bărbat.

– Bună, Greg. Care-i treaba?

În clipa în care Damon intră, Jeff întinse brațul și trînti ușa cu putere. Verity care abia avu vreme să observe chipul înspăimîntat al lui Greg se răsuci în același timp cu Damon. Amîndoi se pomîniră în fața unei țevi de pistol foarte amenințătoare. Aflată pe scară, Ramona auzi ușa trîntindu-se și se încrunță. Urcă în grabă treptele rămase și îngheță. Deși geamul fumuriu care înconjură coveta era impenetrabil, ușa avea un mic pătrat de sticlă normală. Prin aceasta ea văzu un bărbat cu un pistol. O văzu pe Verity făcînd un pas în spate și pe Greg apropiindu-se de ea și luînd-o în brațe. Văzu chipul lui Damon încordîndu-se. Instantaneu, fără să se gîndească, ea se dădu în lături cînd bărbatul cu armă privi peste umăr. Se ruga în sine să n-o fi văzut.

O clipă corpul îi îngheță, iar gîndurile începură să-i alerge nebunește prin minte. În cîteva secunde înțelese

totul. Complicele tatălui ei, Jeff Doyle, se dovedise a fi și un asasin. Damon, Greg și Verity erau în pericol. Și într-un fel, avea senzația că și nava era. Ce putea să facă? Nu putea să năvălească înăuntru, pentru că i-ar fi ucis pe toți. În plus nu știa nimic despre covertă și despre felul în care funcționa. Trebuia să aducă ajutoare. Și o singură persoană îi veni atunci în minte. În timp ce fugea, habar nu avea că nu-i mai rămăseseră decât șapte minute.

Jock o recunoscuse imediat pe fata care intră gîfîind în sala mașinilor. Fără nici o greutate ea identifică imediat statura scundă cu părul sîrmos, încăruntit al mecanicului-șef.

– Damon, căpitanul și o pasageră sînt ținuți sub amenințarea pistolului pe covertă, rosti ea abia mai trăgîndu-și sufletul. Iar nava am senzația că este în mare pericol, adăugă Ramona, încercînd să-și stăpînească panica.

O clipă Jock o privi fix. Auzise de la doctor și de la Greg numai lucruri bune despre viitoarea soție a lui Damon Alexander, iar șovăiala lui nu se datora faptului c-ar fi pus la îndoială spusele ei, ci pentru că se gîndea la telefonul pe care Greg i-l dăduse mai devreme. Sonar. Radar. Busolă. Știa în ce zonă se aflau. Aproape de Grand Bahama. Instantaneu păli.

– Calico Reef, șopti el îngrozit.

Cuvintele lui nu însemnau nimic pentru Ramona.

– Trebuie să facem ceva. Acum! Însistă ea, aproape țipînd. Jock deja se pusese în mișcare. Se duse spre unul din dulapuri și se întoarse de-acolo cu două puști. Fără să rostească vreun cuvînt, el îi aruncă ei una, se întoarse apoi spre oamenii lui, le spuse să păzească sala și dispăru. Ramona, după o clipă înspăimîntătoare

de tăcere, fugi după el, strângînd puşca în mînă. Habar nu avusese că existau arme de foc la bordul *Alexandriei* şi nici cum să folosească una, nu ştia. Ştia însă că l-ar fi urmat pe Jock pînă la capătul pămîntului dacă astfel le-ar fi redat lui Damon şi celorlalţi şansa la viaţă.

În timp ce alergau spre covertă, cuvintele Calico Reef îi răsunau în urechi. Ce era acesta? Putea să bănuiască, deşi nu era marinăr. Însemna moartea *Alexandriei* dacă n-o puteau opri.

Pe puntea superioară, Jock rămase pe loc, Ramona fiind cît pe ce să se ciocnească de el.

– Sub covertă este vestiarul, zise Jock, care se frămîntase tot drumul. În tavanul care coincide cu podeaua covertei, este o trapă. El nu avea să-şi piardă acum vremea explicîndu-i logica pentru care aceasta fusese amplasată acolo. Avea timp berechet să-i prezinte mai tîrziu manualul constructorului de nave. Este ascunsă în covertă şi n-o poţi vedea decît prin vagul contur din covor. Mă îndoiesc că amicul nostru a remarcat-o. Eu am s-o deschid din vestiăr, iar dumneata va trebui să-l faci să se aşeze pe ea.

Briza puternică începuse să-i sufle Ramonei prin păr, făcînd-o să-şi îndepărteze nervoasă şuviţele din ochi.

– Eu? Dar cum?

Jock îşi privi ceasul. Minute. Era o chestiune de cîteva minute.

– Trebuie s-o faci sau vom fi terminaţi cu toţii. Pînă vei ajunge dumneata sus eu voi fi în vestiar. În clipa în care desfac piedica el trebuie să stea peste capac şi să cadă în gol.

Ramona nu ştia ce avea să facă, dar încuviinţă din cap.

- În regulă. Un pătrat în mochetă ați zis.
Jock aprobă din cap.
- În spatele scaunului căpitanului. Noroc, fătucă, zise el încet și dispăru.

Ramona îl văzu intrînd în sala vestiarului și o apucă grăbită pe scări. Inima îi bătea puternic. Palmele care strîngeau pușca îi erau ude de transpirație. Ajunsă în dreptul ușii, își furișă privirea înăuntru. Greg, un alt ofițer pe care nu-l mai văzuse pînă atunci, Verity și Damon se aflau în capătul îndepărtat al covertei și priveau spre mare.

Motivul era simplu. Jeff Doyle tocmai le spusese și celorlalți încotro se îndreptau și ce avea să se întîmple.

Verity îi cuprinsese mîna lui Greg și o strînsese puternic. Nu era drept să înfrunte moartea, acum, după ce trecuseră prin atîtea. Pur și simplu nu era drept. El se simțea neputincios și bolnav de furie. Voia s-o protejeze. Voia să-l ucidă pe sabotor, dar în același timp se ruga pentru navă. Damon îl privea fix pe Jeff Doyle încercînd să măsoare distanța pînă la armă. Nu putea să-l lase pe maniac să împingă nava în recife. Cu viteza cu care înainta *Alexandria* avea să iasă din apele mici și să reentre în cele adînci înainte să se scufunde. Pierderile de vieți omenești puteau fi enorme. Era de neimaginat. Trebuia s-o oprească. Dacă s-ar fi năpustit asupra lui, cu tot riscul de a fi împușcat, oare ceilalți ar fi avut timp să-l imobilizeze pe individ și să întoarcă nava pe drumul cel bun? Privi spre căpitan și observă că Greg care îi studiasse atent chipul îi citise gîndurile. Ochii lui Greg se măriră în respect atunci cînd privirile lor se întîlniră. El înclină imperceptibil din cap. Amîndoi aveau să facă ce trebuia făcut.

În acel moment, însă, ușa se deschise, izbindu-se

de cloason cu zgomot.

Jeff Doyle se răsuci, ridicînd pistolul și încleștîndu-și degetul pe trăgaci. Dacă ar fi fost cineva, ar fi tras instantaneu. Dar imaginea ei, părul care îi cădea pe umeri ca o cascadă de argint, ochii albaștri arzători, îl paralizară.

În acea secundă el văzu pușca pe care ea o ațintise asupra lui. Ramona însă nu-i dăduse piedica la o parte și nici nu știa dacă era încărcată.

– Mișcă-te în spate, zise ea, cu un glas nenatural de calm. Spre stînga. Jeff Doyle își muță privirea cînd la ea cînd la armă. Ochii ei îl năuceau. Safirul de Ceylon de pe mîna ei stîngă captă o rază a lunii, iar diamantele de lumină bleu și argintie străluciră în covertă.

Jeff înghiți cu greutate. Argint! Nu știuse el întotdeauna? Își simți picioarele supunîndu-se fără ca măcar să conștientizeze faptul că le poruncise să se miște. Ramona privi pentru prima dată la podea și observă pătutul. Simți o secundă de ușurare și apoi una de disperare cînd văzu că mocheta începuse să se boțească. Jock deja deschisese trapa.

Damon făcu un pas în față, neobservînd decît că ea era în mare primejdie. Greg întinse mîna, îl prinse de umăr și îl opri, însă mintea lui judeca numai pe jumătate, căci privirea i se lipise de mare. În lumina lunii el avea senzația că zărea crestele argintii ale valurilor care se înspumau deasupra recifului Calico Reef.

Privi spre sonarul inutil. Sigur, intraseră în apele mici. Cît avea să mai treacă pînă ce aveau să se zdrobească?

– Mișcă-te! se răsti Ramona disperată, vocea izbînd ca un bici, făcîndu-i pe toți să tresară.

Jeff Doyle se simți o clipă năucit, îngrozit de frică și

apoi cuprins de furie. Păși în stînga și-și ridică pistolul. Avea să o ucidă o dată pentru totdeauna pe această Nemesis a lui.

Damon o strigă.

Brusc, însă, Doyle nu-și mai simți podeaua sub picioare. Căzînd într-o parte și ridicîndu-și nebunește brațul cu arma, încercînd să-și recapete echilibrul, chipul lui se schimonosi comic. Instantaneu se auzi un șuierat diabolic și glonțul trecut prin amortizor se înfipse înofensiv în tavan. Instinctiv, Ramona își lăsă capul în jos. Damon o strigă din nou și se năpusti asupra lui Doyle. Brusc însă acesta dispăruse.

Jim Goldsmith, după o clipă de uimire, înțelese ce se petrecuse. Trapa fusese deschisă. Greg plecase de la locul lui și se îndrepta în goană spre timonă.

– Jim! țipă el și începu procedura de întoarcere a navei. Niciodată manevra nu i se păruse atît de lungă. Jim reacționează instantaneu, sărindu-i în ajutor. În timp ce ofițerii de pe punte se chinuiau să salveze nava, de jos se auzi detunătura unei arme.

– Jock McMannon, zise ea amețită, în timp ce Damon și Verity priveau tulburați. Mecanicul șef, adăugă ea. Se simțea cumplit de năucită. Totul se petrecuse atît de repede, încît acum avea senzația că fusese un coșmar.

O clipă mai tîrziu, un cap cărunt apăru prin spațiul trapei.

– A murit, zise Jock direct, ridicîndu-se ușor prin deschizătură. Privirea lui sfredelea spatele lui Greg. Brusc, toți ochii se întoarseră spre căpitan și secundul lui, care lucrau nebunește la panoul de navigație. Afară apele înspumate de deasupra recifelor erau perfect vizibile.

Ramona le văzu. Erau atât de aproape și credea că o navă de talia *Alexandriei* n-ar fi putut să le evite la timp. Dar se înșelase. Nava, răspunzând mîinilor lui Greg, asemenea unei femei dezmiardate, se întoarse ca o grațioasă lebedă albă pe rîul liniștit, lăsînd recifele amenințătoare la tribord.

Greg se prăbuși pe scaun. Era transpirat și tremura. O clipă nimeni nu vorbi. Nimeni nu putea. Într-un sfîrșit, Greg zise cu un glas răgușit:

– Jock, trebuie să fi existat vreun aparat care ne-a dereglat sonarul. Vrei să-l cauți, te rog? Jock încuviință din cap și se îndreptă spre trapă. Și el își simțea genunchii înmuiați. Niciodată nu mai fusese obligat să ucidă un om.

Verity se apropie de scaunul căpitanului și-l cuprinse pe Greg pe după gît. Fără să rostească vreun cuvînt, ea îl sărută, tăcutele ei lacrimi de ușurare arzîndu-i obraji. Greg îi cuprinse mîinile tremurînd, iar degetele lor se uniră.

Ramona privi în jos cînd simți o încheștare pe mîini. Damon, pe care nu-l văzuse, se apropiase de ea și-i luase pușca din mîinile amorțite. Ea își ridică privirea șocată, nevenindu-i să creadă că toți erau în viață. Chipul lui era minunat. Bărbia îi era ușor umbrită, pe frunte îi curgea o dîră de transpirație, ochii îi erau profunzi și frumoși. Niciodată nu arătase atât de atrăgător, de gîndi ea. Era în viață.

– Am crezut c-o să te omoare, zise ea, îngrozită. Am fost atât de furioasă. Nu mi-am... Am fost foarte furioasă! Sfîrși Ramona, de parcă ar fi fost nevoie să-și justifice acțiunile.

– Știu, spuse Demon, începînd să zîmbească. Să te fi văzut cînd ai intrat pe ușă. Erai cumplită.

Jock, coborât pe jumătate în deschizătura trapel, privi spre ea. Toată lumea îi datora viața acestei femei blonde, care pe cât era de superbă pe atât era de curajoasă și de inteligentă.

– Într-adevăr. Aveți o fătucă pe cinste, domnule Alexander. Nu-i nici o îndoială în privința asta, zise Jock serios și curtenitor în același timp.

Dintr-o dată toată lumea începu să râdă.

În frumosul clar de lună caraibian *Alexandria* naviga liniștit și maiestuos.

Epilog

În restaurantul Grand Salon, împodobit cu funde și baloane, Napoleon o răsucea pe Josephina lui mascată, în ritmul unui autentic cadril.

Lângă fîntîna de șampanie, o gorilă se sprijinea cherschelită de William Shakespeare. *Alexandria* naviga sub clarul de lună, în timp ce bufetul nocturn le oferea pasagerilor fripturi de vacă din cele mai bune, vînat, somon afumat, caviar și gîscă umplută. Cînd dansul se termină, Josephine făcu o reverență.

– Mulțumesc foarte mult, domnule, murmură Ramona.

– Și eu îți mulțumesc, *ma chère*, că nu m-ai călcat decît de două ori pe degete, zise Damon cu un cumplit accent franțuzesc.

Ramona își stăpîni cu greu rîsul.

– Ce nepoliticos ești!

Damon îi aruncă o privire urîtă.

– Ce tupeu, zise el și privi în jur în timp ce orchestra începu să cînte un vals de Strauss. Vrei să dansăm din nou?

– Poftim? Să-ți aplatizez complet degetele?

Încet, ei trecură pe lângă fantome și vrăjitoare, pe

lingă ciudata banană vorbitoare și imensa gură cu picioare și se îndreptară spre punte. Joceline, fermecătoare în costumul Mariei Antoinette, zîmbi cînd îi văzu și-și sărută cu drag fiul pe obraz. Peste umărul lui, ea înțîlni ochii femeii care în curînd avea să-i devină noră și surîse. Amîndouă știau că niciodată nu aveau să mai discute despre Michael și acum, că sufletul lui își găsisese liniștea, sperau ca Joceline să se apropie mai mult de fiul ei. Ramona îi întoarse înțeleghătoare zîmbetul. Damon își sărută mama surprins, dar recunoscător. Joceline se trase în spate și le spuse că neapărat trebuiau s-o viziteze acasă pentru a discuta despre nuntă. Ea se depărtă bucuroasă, făcînd planuri și așteptînd cu nerăbdare în viitorul nu prea îndepărtat să-și țină în brațe nepotul sau nepoata.

Puntea restaurantului, complet înconjurată de sticlă, oferea priveliștea superbă a reflectărilor argintii ale lunii în marea întunecată, în timp ce nava înainta prin noapte, ca o nălucă. Auziră sunetul jalnic al sirenei care vui atunci cînd trecură pe lingă crucișătorul ce se îndrepta spre nord.

Rochia Ramonei era din muselină albă, cu un discret imprimeu de rămurele, avea decolteul îmbodobit cu micuțe crenguțe de trandafiri roz și poalele fustei ridicate. Cu părul ei argintiu în care avea prinși boboci de trandafir, ea îi tăiasе răsuflarea lui Damon, atunci cînd venise s-o ia. Maska ei din catifea neagră îl tot atrăgea spre albastrul electric al acelor ochi care îl priveau.

Era o noapte perfectă. În acel moment muzica se opri și toată lumea se întoarse spre ușă unde își făcuse apariția căpitanul Greg Harding îmbrăcat, destul de adecvat, în uniforma unui căpitan de marină din 1750.

Aplauze călduroase izbucniră imediat, toată lumea bățind entuziasmată din palme. Ramona se gîndi atunci cît de călduroase ar fi fost aplauzele, dacă pasagerii ar fi știut cît de mult îi datorau căpitanului. Privirea pătrunzătoare și instinctul îl făcuseră să încetinească nava, oferindu-le lor prețioasele minute, fără de care, *Alexandrie* ar fi zăcut acum pe fundul mării Caraibelor, ar fi fost ca... alt *Titanic*, o altă epavă de explorat pentru scafandri. Lîngă el, Verity era costumată în vrăjitoare, părul ei scurt și negru lucind în lumina puternică. Găsise pe undeva niște urechi à la Mr. Spock, iar cînd zîmbi în fața manifestării de entuziasm, fu de-a dreptul fermecătoare. Greg păru puțin jenat, dar primi aplauzele. Se uită prin sală, luînd-o pe Verity în brațe și făcu un semn din cap orchestrei care imediat începu să cînte muzica din *Love Story*. O clipă, Ramona și Damon îi priviră cu blîndețe. Apoi el îi întinse mîna, ea i-o acceptă și împreună luncară într-un dans amețitor.

– Unde vrei să ne căsătorim? murmură el, inspirînd mireasma plăcută a bobocilor de trandafir din părul ei.

– La Oxford.

– La Oxford? Am crezut că nu vrei să te mai întorci acolo.

Ramona zîmbi.

– Profesional, nu. Dar Oxford-ul este un oraș frumos. În plus, mama ar fi dezamăgită dacă m-aș mărita în altă parte. Ea îl simți pe Damon încordîndu-se și-și ridică spre el privirea luminată de zîmbetul de pe buze. Ce s-a întîmplat? Idei preconcepute despre soacra zgripțuroaică?

Damon zîmbi.

– Cam așa ceva.

Ramona rîse.

– Nu-ți face griji. Atîta vreme cît o să-i dai să în-
țeleagă că ești o bestie sexuală, o să fie fericită pentru
mine.

Damon clipi nedumerit.

– Poftim?

Ramona rîse și-și coborî capul pe umărul lui. Verity
și Greg trecură pe lîngă ei, cu pleoapele închise și ini-
mile pline. În față îi aștepta Florida și triumfătorul final al
unui voiaj magic.

Dar, dincolo de acestea, pe căpitan și pe doamna
lui, pe Ramona King și pe Damon Alexander îi aștepta
perspectiva unei fericiri pînă la adînci bătrîneți.

Sfîrsit

„CARTEA PRIN POȘTĂ“

1.	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	7000
2.	BEVERLY HILLS	Pat Booth	12500
3.	DE PARTEA CEALALTĂ A MEZULUI NOPTII	Sidney Sheldon	7900
4.	TRANDAFIRI PENTRU EA	Julie Garwood	9800
5.	LADY BOSS	Jackie Collins	12690
6.	ÎNTOARCEREA	Maeve Binckley	7200
7.	MAGNAȚII	Susan Crosland	8900
8.	PE URMA SECRETELOR	Eileen Goudge	11500
9.	URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8500
10.	IUBIRE	Danielle Steel	7700
11.	O TOAMNĂ ÎNCÎNTĂTOARE	Fayrene Preston	6500
12.	STRĂINA	Terry Lawrence	5000
13.	MIAMI	Pat Booth	13900
14.	CHIPUL FĂRĂ MASCĂ	Sidney Sheldon	3500
15.	PASIUNE	Laura Taylor	5870
16.	NOAPTE BUNĂ DOAMNĂ	Martina Cole	10200
17.	AMĂGIRILE IUBIRII	Danielle Steel	7000
18.	PRIMA NĂSCUTĂ	Doris Mortman	10200
19.	VEDETA	Kate Coscarelli	5000
20.	MAI MULT DECÎT AMANTĂ	Leanne Banks	5000
21.	PEACH	Elizabeth Adler	7900
22.	TENTAȚIE ARZĂTOARE	Barbara Boswell	5000
23.	FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10950
24.	PASIUNI SECRETE	Erica Spindler	5000
25.	PREȚUL PARADISULUI	Sandra Brown	6400
26.	RIVALITATE	Deborah Smith	5000
27.	TEAMĂ DE ZBOR	Erica Jong	7500
28.	JUSTIȚIA ESTE O FEMEIE	Catherine Cookson	6950
29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	4750
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	10200
31.	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	6900
32.	ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8800
33.	DIMINEAȚĂ, LA PRÎNZ ȘI SEARA	Sidney Sheldon	7500
34.	SURORI IUBITOARE	Eileen Goudge	8900
35.	CURTÎND-O PE SUSAN	Theresa Gladden	5000
36.	PIERDUTĂ ÎN IUBIRE	Sandra Brown	9078
37.	VALETUL ȘI STĂPÎNALUI	Anne și Ed Kolaczky	5000